

Giới thiệu Con Tim Rung Động

Thể loại: Hiện đại, sủng, công sở, 1 vs 1, HE

Số chương: 99 chương

Edit + Beta: Khoai Môn, Khoai Tây

Kỷ Hàn Thanh là tổng giám đốc của một tòa soạn đi nước ngoài về nhận chức vậy mà nội bộ lại đồn thổi rằng anh giới tính không rõ ràng.

Cùng lúc ấy Kiều Nhân lại là thực tập sinh vào đúng một tháng trước khi kết thúc kì thực tập, cô chính thức được bồi ngừ, bởi người nổi tiếng không gần nữ sắc trong truyền thuyết.

Không lâu sau đó, có người lần ra manh mối lập tức hóng hớt chạy tới hỏi Kiều Nhân: "Tiểu Kiều, quan hệ giữa cô và Kỷ tổng là thế nào vậy?"

Thời điểm đó trong ngành đang rầm rộ lưu truyền tin đồn quy tắc ngầm, vì để tránh những hiểu lầm không đáng có, Kiều Nhân mặt không đổi sắc nói: "Chúng tôi không quen biết"

Đêm đó Kiều Nhân về tới nhà, còn chưa kịp bật đèn, cảm đã bị một cánh tay thon dài mạnh mẽ nắm lấy.

"Không quen biết ư?" Anh hơi híp mắt, nửa cười nửa không "Người hôm qua đưa cho anh thẻ phòng lễ nào lại không phải em?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đầu tháng 3, miền Bắc đón một trận tuyết rơi hiếm có.

Bầu trời âm u không một tia nắng, trận tuyết này không lớn, tuyết chỉ nhẹ rơi trong vài giờ tạo thành một lớp phủ mỏng manh trên mặt đất.

Đêm đầu xuân, một trận gió lạnh thổi qua khiến lớp tuyết bị cuốn lên giống như những con sóng bạc, mơ hồ để lộ ra những đường nét hoa văn trên nền gạch dưới đất.

Kiều Nhân đã đợi trên xe được nửa giờ.

Đồng nghiệp Tiểu Tạ lúc này đang tựa vào cửa xe, bất động nhìn chăm chăm vào câu lạc bộ ở đằng xa, hiểu kì lên tiếng: "Kiều Kiều, cậu đoán xem hai người họ đang làm cái gì ở trước cửa thế kia?"

Kiều Nhân vẫn như cũ cúi đầu chăm chú nhìn máy ảnh.

Lướt qua từng ảnh, sau khi xóa toàn bộ những tấm bị hỏng, cuối cùng chỉ còn lại khoảng năm tấm ảnh. Cô bận rộn suốt một tuần, cũng coi như miễn cưỡng có được vài tấm ảnh không tồi.

Tiểu Tạ đang bận rộn cũng phải quay đầu lại nhìn cô, ai oán nói:

-Kiều Kiều...

Kiều Nhân tỏ thái độ đặc biệt phối hợp, tiện tay đặt chiếc máy ảnh sang bên cạnh, quay đầu nhìn sang.

Trước cửa câu lạc bộ quả nhiên có hai người đàn ông đang nói chuyện với phục vụ. Từ trên xuống dưới một màu đen, vóc dáng rất cao, đứng quay lưng lại với các cô cho nên không thấy rõ tướng mạo.

Còn có thể làm cái gì nữa chứ?

Xuất hiện ở nơi này, vào giờ phút này, nếu không phải là những phú nhị đại ăn chơi thì cũng là loại trai "hành nghề" ban đêm. Các cô thực sự chưa từng tận mắt chứng kiến, cũng không dám nhận rằng bản thân rất rõ loại chuyện này nhưng dù sao cũng vẫn là biết sơ qua.

Đúng như dự đoán, không đợi Kiều Nhân trả lời, Tiểu Tạ đã cảm thán:

-Thời buổi hiện nay hành nghề này cũng khí chất tới vậy sao?

Rất rõ ràng, hai người kia được Tiểu Tạ xếp vào loại người thứ hai.

Khỏe miệng Kiều Nhân trẻ xuống, quyết định không lên tiếng.

Ngành nghề nào cũng đều có chuyên gia cả mà, cũng không phải là không có.

Tiểu Tạ đưa ánh mắt dán chặt vào hai người đàn ông kia, hai tay chống cằm, tràn đầy quyết tâm nói:

-Tớ nhất định phải kiếm thật nhiều tiền

-Nhiều tiền để kiếm đàn ông bồi ngủ à?

-Không ngủ không ngủ, chỉ ngồi nói chút chuyện phiếm, uống chút trà thôi.

-Hay tính chơi đấu địa chủ?

Tiểu Tạ im lặng chớp chớp mắt, giống như thật sự cân nhắc tới ý kiến này.

Lúc này cuối cùng mới yên tĩnh được một chút.

Kiều Nhân hạ cửa kính xe xuống một chút, lập tức một luồng gió lạnh tràn vào, thành công thổi bay cơn buồn ngủ của cô.

Tiểu Tạ tập trung nhìn về phía bên phải, đúng lúc cô quay đầu về hướng ngược lại, cảm điện thoại tựa người vào cửa xe, vừa mở khóa vừa dặn dò Tiểu Tạ:

-Đừng nhìn ngó lung tung nữa, chuyên tâm theo dõi Từ Giai đi.

Từ Giai là tiểu hoa đán mới nổi lên trong vòng hai năm trở lại đây, người cũng giống như tên, vóc dáng rất tuyệt, cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều nở rộ.

Mà vị tiểu hoa đán này, mấy ngày trước vừa trở thành mục tiêu theo dõi của hai phóng viên giải trí các cô.

Màn hình điện thoại sáng lên, Kiều Nhân nhìn thấy ngày tháng hiển thị trên đó: Ngày 7 tháng 3.

Hôm nay đã là ngày thứ ba hai người bọn họ bám theo Từ Giai rồi.

Từ phương nam đến phương bắc, từ sân bay đến nhà hàng, giờ lại tới club, Kiều Nhân đã ba ngày liên tục ngủ không đến 5 tiếng mỗi ngày.

Màn hình tối lại, như phản chiếu đôi mắt đen đầy mệt mỏi của cô.

Đúng lúc này, chủ biên nhắn tin tới: "Tiểu Kiều, bản thảo ngày hôm qua đã được mua lại rồi, cô theo dõi Từ Giai cho kĩ, tốt nhất trong tháng này đem công bố tin tức tổng tiền cô ta đi."

Kiều Nhân không trả lời.

Vài phút sau, đầu bên kia lại nhắn: Tiểu Kiều à, mấy ngày nay cô đã cực khổ nhiều rồi, tiền thưởng tháng này tăng gấp đôi.

Kiều Nhân lần này trực tiếp tắt máy.

-Chủ biên nhắn tin à?

Tiểu Tạ còn đang đắm chìm trong mộng tưởng, vừa vui vẻ lại ngọt ngào, lúc cất tiếng cũng vô cùng bay bổng.

-Tin tức bình hoa kia ngoại tình của cậu bị dè xuống rồi à?

Kiều Nhân lơ đãng đáp "ừ" một tiếng.

Cô thực tập ở tòa soạn giải trí tới giờ đã hơn nửa năm, đã truy ra được ba minh tinh nổi tiếng ngoại tình, hai sao nam thuộc tuyến một có con ngoài giá thú, kết cục đều bị họ dùng tiền mua chuộc đi cả rồi.

Lần này theo chân Từ Giai, cũng là bởi tin đồn cô ta ngoại tình.

Tiểu Tạ cảm thán:

-Kiều Kiều, sẵn tin những vụ ngoại tình như thế này cậu thấy rất sáng khoái sao?

Vớ vẩn, làm gì có ai muốn đi làm loại chuyện này cơ chứ.

Kiều Nhân cố mở to mắt, bởi vì thiếu ngủ nên cô cũng lười tò mò ý kinh bỉ. Cô dụi mắt một cái sau đó cúi đầu nhấn nhấn điện thoại rồi lại tắt đi, lặp lại mấy

lần thì đột nhiên Tiểu Tạ kéo cánh tay cô:

-Cô ta đi ra kia!

Tiểu Tạ nhanh chóng lấy ra máy ảnh

-Góc này không ổn, không chụp được mặt...

Kiều Nhân lập tức lái xe tới một chỗ thuận tiện hơn.

-Mẹ nó chứ... Từ Giai sao lại tranh đàn ông với bà!

Kiều Nhân quay đầu lại, quả nhiên Từ Giai kia là muốn cùng Tiểu Tạ tranh giành đàn ông để chơi đấu địa chủ.

-Tại sao Từ Giai cứ "điên điên" vậy chứ, quay tới quay lui, không thể nào chụp được.

Tiểu Tạ cũng gần như sắp ngã ra ngoài qua cửa kính xe rồi, nhưng hai người kia quả thật là ngay cả mặt cũng chưa chụp được.

Kiều Nhân lập tức dừng xe, xoay đầu mở cửa rồi cầm điện thoại đi xuống, một loạt động tác nhanh như chớp.

Giọng Tiểu Tạ lập tức vang lên: "Kiều Kiều, cậu mặc thêm áo đi đã..."

Kiều Nhân nào có thời gian mặc thêm áo chứ, mở camera của điện thoại rồi nhanh chóng chạy tới núp sau cây cột ở cửa cầu lạc bộ.

Vị trí này cũng coi như là nửa góc chết, mặc dù khuất tầm mắt của hai người kia, nhưng lại hoàn toàn không ngăn được từng cơn gió lạnh thấu xương.

Kiều Nhân mới ra ngoài chưa tới hai phút mà tay đã lạnh cóng, cô cũng chẳng để ý nhiều, dè dặt thò đầu ra, mau chóng điều chỉnh tiêu cự ống kính, chụp liên tục mười mấy cái.

Động tác lưu loát trôi chảy hết như khi bước xuống xe.

Hai phút sau, cô rút tay về kiểm tra thành quả.

Trong hình, dưới tiết trời bên ngoài chỉ vài độ, tiểu hoa đán ăn mặc hở hang vui vẻ dựa vào người đàn ông.

Mà người đàn ông này, vừa hay lại không phải bạn trai mà Từ Giai công khai vào hai tháng trước.

Lại là một tin hot.

Toàn bộ quá trình cực kì thuận lợi, trừ tấm hình cuối cùng, người đàn ông kia thật giống như quay đầu về phía bên này, liếc mắt về phía cô một cái.

Kiều Nhân lập tức phóng to hình, chưa kịp nhìn kĩ thì Tiểu Tạ đã nhắn tin tới:

- Chụp được không?

-OK.

Kiều Nhân đưa mắt nhìn bốn phía, nhấn:

-Cậu đi đâu rồi?

Bị cảnh sát giao thông bắt rồi đi chỗ khác rồi...

Tiểu Tạ: "Kiều Kiều, chờ tí mấy phút."

Miền Bắc không ấm như miền Nam, gió thổi giống như muốn đóng băng người ta vậy.

Kiều Nhân thở ra một hơi, nhìn làn khói trắng bay lên không trung, buồn bực mấy giây.

Tay cô sắp đông cứng chẳng còn cảm giác gì nữa rồi, nhanh chóng gửi cho Tiểu Tạ một cái tin nữa rồi vội vàng kéo cao cổ áo lông lên che kín nửa mặt. Cô nhét điện thoại vào túi áo khoác rồi nhanh chóng đi về phía đám đông.

Hôm nay thời tiết vô cùng không tốt, vừa có tuyết lại vừa có sương mù.

Ánh đèn đường cùng với ánh đèn lập lòe từ cầu lạc bộ cùng chiếu tới, nhàn nhạt phủ lên mặt đường.

Kiều Nhân cúi đầu, thả lỏng đầu óc mà đi về phía trước, cơn buồn ngủ lại ập tới lần nữa. Mắt cô díp lại, đầu cúi mãi cho tới khi cảm chột đụng phải xương quai xanh, cô lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu lên.

Phía trước từ khi nào đã xuất hiện một người, giày trắng quần đen, Kiều Nhân khẽ đưa mắt nhìn lên, nhìn thấy cánh tay buông thõng của người kia. Bàn tay thật đẹp, từng khớp xương đều đặn rõ ràng, ngón tay thon dài trắng nõn bị khí lạnh làm cho đỏ lên một chút.

Kiểu trang phục này thực quen mắt. Cô theo trực giác nhìn lên trên nữa, quả nhiên thấy được gò má quen thuộc.

Mấy phút trước thôi, nửa gương mặt này còn xuất hiện trong điện thoại của cô đấy.

Kiều Nhân từ trước tới giờ chưa từng chột dạ, nhưng lần này vốn muốn đi về phía trước lại tự động lùi về sau một bước.

Khoảng cách giữa 2 người trong nháy mắt được kéo dài ra hơn một thước.

Chỉ cần người đàn ông này không quay lại, hoặc khi anh ta quay lại không nhận ra cô, vậy thì tin tức Từ Giai ngoại tình sẽ có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai rồi.

Lỡ như... Không có lỡ như.

Để đảm bảo an toàn cho mình, Kiều Nhân lại lùi về sau một bước.

Thật may mắn, người đàn ông phía trước vẫn đứng nguyên tại chỗ, chẳng hề quay lại.

Một lúc sau, ngay khi Kiều Nhân đang do dự liệu có nên lùi về sau mấy bước nữa không, bỗng một chiếc xe đen chạy đến, dừng lại bên cạnh người kia.

Kiều Nhân trở mắt nhìn người đàn ông kéo cửa xe ra, chưa kịp thở phào thì anh ta bỗng ngừng lại, nửa phút sau bỗng đóng cửa lại.

Giây tiếp theo, anh ta quay đầu nhìn cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian như ngưng đọng lại. Anh ta lên tiếng, âm cuối cao lên, dường như mang theo nửa phần lưu luyến:

"Kiều...Nhân?"

Kiều Nhân vô thức gật đầu một cái.

Trước đó bởi vì không thấy rõ mặt nên cô vốn cũng không để ý, nhưng lúc này... muốn cô rời mắt khỏi gương mặt này cũng rất khó.

Gương mặt đẹp trai như vậy, Kiều Nhân nhớ rõ mình đã gặp anh ta, nhưng trí nhớ như bị lấp bởi tầng tầng lớp lớp sương mù, trong chốc lát không thể nhớ ra anh ta là ai.

Người kia cũng không cho cô thời gian, mi mắt khẽ nâng lên, ánh mắt lướt từ bàn tay đang đặt trong túi áo rồi lướt lên mặt cô: "Phóng viên?"

– Phải

- Vừa rồi đã chụp được hình rồi phải không?

Tới đây, hiển nhiên Kiều Nhân đã biết ý tứ của anh ta.

Quả nhiên, một giây sau ——

- Có thể xóa đi không?

Cô làm nghề này, bị uy hiếp, dụ dỗ xóa hình chụp vốn không phải là chuyện gì mới, Kiều Nhân cũng miễn cưỡng coi như có kinh nghiệm. Cô dời mắt sang hướng khác, nhất quyết giả bộ vô tội.

Dù sao thì anh ta cũng không thể lục soát điện thoại của cô đi.

Người nọ lại lên tiếng:

- Không xóa cũng được thôi——

Kiều Nhân quay đầu lại.

Người đàn ông đứng ngay dưới chân đèn đường, áo choàng dài đen và sơ mi trắng, ngay cả cà vạt cũng là màu đen tuyền hết sức lạnh đậm. Anh giờ tay lên, rừ mi mắt thờ ơ liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

Kiều Nhân cũng tranh thủ nhìn một cái, chỉ là anh ta nhìn trên đồng hồ, còn cô nhìn trên điện thoại.

Chín giờ bốn mươi lăm phút tối.

Ngay sau đó, Kiều Nhân còn chưa kịp nghĩ ra lý do anh ta muốn xem giờ, lại nghe thấy anh ta nói:

-Nếu không tôi cho cô một phút, suy nghĩ xem tôi là ai?

-.....

Người đàn ông giương mắt nhìn cô, lông mi vừa dài vừa cong, ngay cả đuôi mắt cũng hơi nhếch lên. Kiều Nhân chăm chú nhìn nốt ruồi nhỏ dưới mắt phải của anh ta, giăng co hồi lâu vẫn không nhớ ra được.

Cùng lúc đó, cửa kính xe bỗng hạ xuống, có người gọi anh ta:

"Hân Thanh?"

Hai chữ này đối với Kiều Nhân mà nói, chẳng khác nào một chiếc phao được quăng ra cho người đang chết đuối, cô ngay lập tức thốt lên:

-Hân...

Người đàn ông nhìn cô, đôi mắt khẽ híp lại:

-Hân gì?

Kiều Nhân thật sự đã nhớ ra người này là ai rồi, chỉ là không nhớ tên anh ta.

Về tên của người này cô thật sự không có ấn tượng, mới vừa rồi người trên xe gọi anh ta hai chữ kia cô cũng không có phản ứng gì nhiều. Kiều Nhân chỉ nhớ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta là ở đám cưới của mẹ Tổng nhà cô và người chồng hiện tại của bà.

Cô đã gặp anh ta mấy lần.

Nếu như xét theo vai vế.... Hình như anh ta là chú của cô.

Ngón tay Kiều Nhân siết chặt điện thoại trong túi:

-Hân.. Chú Hân..

(Edit: Hân thúc thúc =))))))))))))))))))))))))))

Người kia nhúm mày.

Anh ta đưa tay đề lên huyệt thái dương, mắt phượng liếc nhìn cô hồi lâu, khóe môi giật giật như thể bị chọc tức.

Người trên xe hiển nhiên đã hết kiên nhẫn:

-Đại thiếu gia cậu có định lên xe không vậy, có biết hôm nay lạnh mấy độ không thể?

Đại thiếu gia có thể không biết, nhưng Kiều Nhân chắc chắn biết.

Âm ba độ, đến mặt đất cũng muốn đóng băng luôn rồi.

Kiều Nhân đã bắt đầu lạnh tới phát run.

Người kia liếc cô một cái từ trên xuống dưới, không nói gì lập tức xoay người mở cửa lên xe.

Phó Yến chờ trong xe cả nửa ngày, vậy mà lúc này cũng không vội đi. Anh ta bật điều hòa lên, quay đầu nhìn người bên cạnh đã bắt đầu đeo kính đọc tài liệu:

-Việc bên nước ngoài đã giải quyết xong hết rồi à?

-Còn một chuyên đề nữa thôi

Người đàn ông hơi cúi đầu, ngón tay dài lật tài liệu. Một lát sau, lại dừng lại.

-Vừa rồi cô ấy gọi tôi là gì?

-Ai cơ?

Người đàn ông nghiêng đầu hất cằm về phía kính chiếu hậu phản chiếu hình ảnh Kiều Nhân đang kéo vạt áo choàng dài vào sát người.

Phó Yến hiểu ra:

-Chú Hàn

"....."

-Anh Kỹ của chúng ta đổi họ rồi à?

Người đàn ông không đáp lại, ngón trỏ khẽ gõ lên đầu gối trên sống mũi. Anh ta nhìn qua gương chiếu hậu thấy tiểu cô nương xinh đẹp lên chiếc xe phía sau, một lát sau nhẹ nhàng mỉm cười một cái:

-Đổi cái rắm—

Chú Hàn.

Trong kính chiếu hậu giờ đã trống không, nhưng tầm mắt người đàn ông vẫn cố định ở đó:

-Xung hô như thật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Năm phút sau, Kiều Nhân đã yên vị trên xe.

Tiểu Tạ ngồi ở ghế lái cố gắng rướn người về phía trước, gương mặt áp sát vào kính chỉ hận không thể phá kính chắn gió mà ló đầu ra nhìn vậy.

Nhiệt độ ngoài trời và trong xe khác nhau một trời một vực, người bên trong thở ra luồng khí trắng vương lên cửa kính. Tiểu Tạ vén tay áo lau đi vệt sương, chiếc xe phía trước vừa rời đi, cô liền chú ý tới biểu tượng ở đuôi xe, nhẹ nhàng "A" một tiếng:

-Cũng có tiền đây chứ?

Kiều Nhân vẫn đang xoa tay, nghe vậy liền ngẩng đầu lên.

Chiếc Bentley kia đã lái đi được mười mét rồi.

Tiểu Tạ cũng lập tức nổ máy, nhưng vừa lái đi được vài mét liền bị người bên cạnh nhắc nhở:

-Đi ngược đường rồi

Xe chợt dừng lại.

Tiểu Tạ xấu hổ mấy giây, sau đó lặng lẽ quay đầu xe, thẳng tiến về hướng tòa soạn.

Bởi vì đây là xe do tòa soạn cung cấp, chủ biên yêu cầu nếu như không có tình huống nào cực kì khẩn cấp thì đến tối dù khuya thế nào cũng phải trả xe về tòa soạn.

Tiểu Tạ vừa nghĩ tới việc buổi tối vẫn phải chạy về tòa soạn, liền lại bắt đầu ghét bỏ căn nhà:

-Mình quả thực chưa từng thấy qua người nào có thể cùng chủ biên tranh giành danh hiệu đệ nhất keo kiệt nữa

Kiều Nhân lười để ý đến cô ấy, lưỡng lự nhìn chằm chằm vào màn hình di động.

-Bụng bia

-Phải

Còn hói nữa

-Đúng nốt

-Nhìn thấy gái đẹp liền chỉ hận không thể dán lên người họ, tên háo sắc này!

Kiều Nhân đặc biệt phối hợp gặt đầu: "Tên háo sắc"

Tiểu Tạ được đáp lại, càng nói càng hăng. Nếu như có thể đem những lời "khẩu nghiệp" về chủ biên hỏi đầu của bọn họ chuyển thành chữ viết, vậy đại khái là có thể làm thành một cuốn luận văn tám trăm chữ đi.

Kiều Nhân ngồi bên cạnh như đang nghe Đường Tăng niệm chú, cô dè mi tâm, mở album ảnh ra tìm mấy tấm hình vừa rồi.

Nhấn vào nút xóa, nhưng khi hệ thống hiện ra xác nhận xóa bỏ lần cuối, cô lại nhấn "Không", cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần.

Tiểu Tạ nằng chừ nguyên đoạn đường, cô cũng do dự cả quãng đường.

Mãi cho tới khi xe đỗ lại phía dưới tòa soạn, Kiều Nhân vẫn không thể dứt khoát mà xóa đi.

Tiểu Tạ đã tắt máy, duỗi gân cốt rồi mới liếc sang Kiều Nhân lúc này đang nhàu mày cầm điện thoại hồi lâu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì liền sáp lại gần:

-Đúng rồi, Kiều Kiều này...

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô nàng.

-Vừa nãy người đàn ông kia đã nói gì với cậu vậy?

Kiều Nhân chỉ chỉ điện thoại di động, màn hình vẫn sáng, hiện rõ tấm hình đang được phóng đại:

-Muốn mình xóa hình

Tiểu Tạ: "Chính xác thì anh ta nói cái gì?"

-Xóa hình được không?

Tiểu Tạ nghi ngờ hỏi:

-Không dụ dỗ cậu à?

-Một chút cũng không.

"Cái đó..." Tiểu Tạ dừng lại mấy giây, then thùng như con gái mới lớn chỉ chỉ tay vào nhau "Anh ta có dùng sắc... sắc dụ không?"

Kiều Nhân tròn mắt nhìn cô nàng một cái, khẽ nghiêng răng, trên má bỗng có chút đỏ.

Tiểu Tạ vẫn chưa hiểu ý cô, vỗ đùi đắc ý nói:

-Vậy nếu như cậu xóa hình này sẽ được một lần cùng anh ta "đấu địa chủ"?

Kiều Nhân: "....."

Bệnh thần kinh.

-Nếu là mình, mình chắc chắn sẽ xóa hình!

-Vậy nên cậu mới không có tiền thưởng.

-Tiền cũng chỉ là tài sản đi kèm thân mà thôi... Tiểu Tạ lần nữa xác nhận: "Anh ta quả thật không đưa ra điều kiện nào à?"

-Không có mà

-Vậy anh ta bảo xóa cậu liền xóa, cậu không thấy như vậy rất không có chính kiến à?

Kiều Nhân: "...."

Nói xóa liền xóa, quả thật rất mất mặt.

Vấn đề chính là, nếu như cô không xóa đi, rất có khả năng có thể sẽ toi đời đấy...

Người nọ nói thoát nhìn rất dễ tính, còn nói không xóa cũng được-----

Được cái rắm.

Cô vẫn nhớ anh ta là bạn của chồng mới mẹ Tổng, nếu cô tung những tấm ảnh này lên có lẽ sẽ sống không xong với mẹ Tổng đâu.

Tôi lúc đó không bị mẹ Tổng chính chết mới là lạ đấy.

Kiều Nhân nghiêng rặng, lập tức tỉnh táo lại, dứt khoát xóa đi những tấm hình kia.

Tiền thường suy cho cùng cũng chỉ là vật ngoài thân, mạng sống mới là thứ quý giá.

Tiểu Tạ lấp bắp cả kính nhìn cô:

-... Xóa thật à?

Kiều Nhân thời dài, lại bắt đầu tìm nốt những tấm hình còn lại trong máy.

- Vậy cậu định giao cho chủ biên cái gì đây?

- Nói không chụp được thôi.

Kiều Nhân dọn dẹp đồ đạc, vươn tay lấy áo lông ở ghế sau rồi mở cửa xuống xe.

Tiểu Tạ nhanh chóng chạy theo sau cô, thanh âm hơi run rẩy:

-Kiều Kiều, rốt cuộc cậu có quen anh ta không thế?

Kiều Nhân vốn không muốn trả lời, nhưng mà xui quýt khiến thế nào lại nghĩ, nếu như cô không nói thì Tiểu Tạ sẽ còn bám lấy cô hỏi dài dài. Kiều Nhân dứt khoát dừng bước, suy nghĩ nửa giây rồi gạt đầu một cái:

-Đã gặp qua

Mắt Tiểu Tạ sáng lên:

-Tên anh ấy là gì?

Kiều Nhân lắc đầu tỏ vẻ không nhớ.

Mới vừa rồi cô còn gọi người ta là "Chú Hàn" đấy.. Hoàn toàn không phải vì cô nhận nhầm người, càng không phải vì cô nhớ ra tên anh ta.

Chỉ là vì cô nghe người trên xe gọi anh ta là "Hàn Thanh"

Hàn Thanh, Hàn Thanh...

Vậy tám phần là họ Hàn tên Thanh đi?

Nghĩ như vậy, cô còn tự khen bản thân thật nhanh trí.

Kiều Nhân quả thật đã gặp anh ta, nhưng đếm tới đếm lui hình như cũng chỉ gặp có hai lần.

Đều là ở hôn lễ.

Hôn lễ nó mức toàn người là người, gặp nhau 2 lần cũng tính là nhiều rồi. Hết anh Triệu lại đến anh Lý, ngay cả nhà họ Bách cũng tới, qua hai lần Kiều Nhân cũng miễn cưỡng coi như quen. Bạn tới bạn lui, dù sao không biết có khách mới tới cũng là chuyện thường tình.

Mà có thể khiến cô nhớ được mình từng gặp người này, cơ bản cũng là vì khuôn mặt anh ta thật đẹp trai.

Nhan sắc này đúng là khó quên thật.

Kiều Nhân còn nhớ vào hôn lễ mẹ Tổng, chồng bà cũng chính là cha dượng của cô - Ngụy Duyệt, còn kéo cô tới giới thiệu với bạn ông.

Cô đều gọi tất cả bọn họ là "Chú"

Người kia đứng chính giữa một đám đàn ông trung niên ba mươi bốn mươi tuổi, lại như chỉ hơn hai mươi. Vai rộng chân dài, sống mũi cao thẳng, cặp mắt thật đào hoa, gò má và xương quai hàm sắc nét, thậm chí ngay cả tóc cũng đem lại cảm giác xuất chúng hơn người.

Cẩn thận suy nghĩ, lúc đó là ba năm trước.

Khi ấy Kiều Nhân mới 18 tuổi.

Cô cảm thấy, qua ba năm mà vẫn có thể nhớ được gương mặt này đã là một kì tích so với trí nhớ của cô rồi.

Phải biết rằng cách đây không lâu, khi cô theo dõi một mình tỉnh, thậm chí còn thiếu chút nữa gọi nhầm tên người ta đấy...

Nghĩ lại một chút, Kiều Nhân cảm thấy việc anh ta nhớ tên cô cũng chẳng phải là chuyện gì ngạc nhiên.

Nhưng thế mà lại biết cô là phóng viên....

Kiều Nhân cắn môi, chỉ chỉ mặt mình:

-Trên mặt mình có ghi hai chữ "Phóng viên" à?

-Đâu có

-Hay do mặt mình nhìn gian quá nên người ngoài nhìn vào đều biết mình là phóng viên?

Tiểu Tạ: "....Đúng là có chút.."

Kiều Nhân: "...."

Cô chỉ thuận miệng nói vậy, ai ngờ Tiểu Tạ lại thực sự công nhận mặt cô quá gian...

Kiều Nhân thở dài, xiết chặt áo lông rồi đi về phía Đông.

Cô thuê nhà trọ ở ngay gần tòa soạn, đi bộ chỉ 5 phút là tới.

Tiểu Tạ tiện đường đi theo cô, thì thầm:

-Kiều Kiều, khi nào thi kỳ thực tập của cậu kết thúc?

Cuối cùng chủ đề về đàn ông cũng chấm dứt.

-Ngày kia

-Sau đó trở thành nhân viên chính thức sao?

-Minh không làm nữa

Tiểu Tạ kinh ngạc muốn rớt cằm, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Kiều Nhân cau mày:

-Tạ Ninh

Tiểu Tạ tên đầy đủ là Tạ Ninh, thấy Kiều Nhân cau mày lại vội đem những lời tính nói ra nuốt trở lại:

-Cậu có tư chất làm nghề này mà, tại sao lại không làm nữa?

-Minh phải quay lại trường học

-Năm thứ tư mà vẫn có lớp à?

-Không có

Kiều Nhân dừng lại một chút, cười híp mắt quay đầu lại nhìn cô:

-Minh học chuyên ngành

Cô gái vô cùng xinh xắn, mặt trái xoan, có đôi mắt quả hạnh, lúc cười lên cả người đều tỏa ra hào quang chói lóa.

Tiểu Tạ "Ừ" một tiếng, cô cùng Kiều Nhân không giống nhau, cô cũng không học chuyên ngành nên không rõ lắm:

-Chuyên ngành gì thế?

-Nghiên cứu về báo chí

Kiều Nhân phải đăng ký hai môn học trong một kỳ, nhưng lần nào chọn cũng đều bị hệ thống từ chối, mãi tới năm thứ 4 đại học vẫn không chọn được, dứt khoát trực tiếp đi học chuyên ngành.

-Cậu chọn chuyên ngành này vì thầy giáo đẹp trai à?

-Không phải

Tiểu Tạ còn muốn hỏi tiếp nhưng đi thêm hai bước đã tới tiểu khu của Kiều Nhân rồi.

Đã hơn 10 giờ tối, Tiểu Tạ chỉ có thể dừng lại chủ đề đang nói, quay đầu về nhà.

Kiều Nhân thuê trọ cùng bạn, người bạn này mấy ngày nay đi Tây An theo đoàn giáo sư khảo cổ. Trong nhà chỉ còn mình Kiều Nhân, không khí lạnh lẽo và tĩnh mịch đến lạ.

Kiều Nhân leo lên giường, nhấn tin cho người bạn cùng phòng: "Niệm Niệm, khi nào thì cậu quay về?"

Đợi thêm năm phút.

Tin nhắn như chìm vào đáy bể, Kiều Nhân đợi một lát không thấy phản hồi liền quyết định đi ngủ.

Làm cái nghề phóng viên này, ngủ nghỉ không theo quy luật là chuyện rất bình thường. Có lần 9 giờ tối đi ngủ, sáng hôm sau 7 giờ tỉnh. Cũng lại có hôm 11 giờ mới có thể lên giường, ngủ đến 10 giờ sáng hôm sau thì dậy đi làm buổi chiều.

Kiều Nhân ngủ đến tận 10 giờ sáng hôm sau, khi tỉnh dậy vẫn chưa thấy có tin nhắn hồi âm. Kiều Nhân đánh răng rửa mặt rồi ăn tạm bữa trưa, lúc ngẩng đầu lên đã là gần 12 giờ.

Cô quyết định làm việc ở nhà, đem laptop đặt lên giường vừa sửa ảnh vừa viết bản thảo.

Lượng công việc vốn nhiều, hơn nữa vì đã xóa ảnh kia mà giờ tin về Từ Giai cũng phải thay tin khác. Kiều Nhân ngồi trước máy tính gõ nguyên một buổi chiều, tới khi trời vừa sẩm tối thì chuông điện thoại reo lên.

Phòng ngủ còn không bật đèn, chỉ có ánh sáng xanh nhạt phát ra từ máy vi tính và điện thoại chiếu lên gương mặt Kiều Nhân.

Kiều Nhân không rời mắt khỏi màn hình vi tính, tiện tay cầm điện thoại lên dùng bả vai phải kẹp điện thoại bên tai:

-A lô...

-Cục cưng, tối nay có về nhà ăn cơm không?

-Mẹ, hôm nay con phải làm việc

-Càng tốt, đem luôn máy tính qua đây

-Trời cũng tối rồi...

Lời còn chưa nói hết, mẹ Tổng bên kia đã bắt đầu ca thán: "Con gái lớn rồi cứng cáp rồi không cần nghe lời mẹ già nữa...", than thở gần 5 phút.

Kiều Nhân nghe được một nửa đã vội đầu hàng, lập tức gõ nốt chữ cuối rồi khép máy tính lại. Cô bước xuống giường với tay lấy chiếc áo khoác, vội nói:

-Được rồi được rồi, con về ngay đây.

Kiều Nhân nói sẽ lập tức về, kết quả vẫn kéo dài thêm nửa giờ.

Miền Bắc mấy ngày nay thời tiết vốn không đẹp, đầu tháng ba còn chưa tới 7 giờ mà trời đã tối rồi.

Lúc Kiều Nhân về đến nhà đã 7 giờ.

Biệt thự được quét dọn sạch sẽ, trên sàn nhà phản chiếu bóng người bên trong. Mẹ Tổng đang dựa vào ghế sofa chơi game, nghe thấy động tĩnh cũng không liếc mắt nhìn cô cái nào:

- Báo bồi chờ một lát, mẹ đánh xong ván này sẽ chơi với con

Kiều Nhân: "..."

Quả nhiên phụ nữ có tình yêu vào là khác hẳn, cô cam đoan trước kia mẹ Tổng không như thế này đâu...

Kiều Nhân liếc mắt lên trên tầng, không thấy bóng dáng Ngụy Duyên đâu, bỗng nhiên di động trong túi xách reo lên.

Tiểu Tạ gọi điện tới.

Mẹ Tổng chơi game bật tiếng vô cùng ồn ào, Kiều Nhân nhân lúc chưa cởi áo khoác liền cầm di động chạy ra sân bắt máy.

Tiểu Tạ cũng không có việc gì quan trọng nhưng vẫn là không nhịn được mà vòng vo làm nhảm tới bảy, tám phút. Tiểu Kiều ở ngoài sân đã lạnh lắm rồi, không kiên nhẫn nói:

-Rốt cuộc là cậu muốn nói cái gì, nói luôn đi

Quả nhiên đầu bên kia lập tức im bặt. Hai giây sau, tiếng Tiểu Tạ vang lên:

-Kiều Kiều, vậy tới qua cậu có hỏi chuyện soái ca đó không, cùng anh ta "đấu địa chủ" một đêm là bao nhiêu tiền nhỉ?

Kiều Nhân: "....."

Cô gái này...

Sau lưng có tiếng bước chân truyền tới, Kiều Nhân không muốn dài dòng nghe Tiểu Tạ lên con mê trai nữa, thuận miệng bịa chuyện:

-Tám trăm tệ, tám trăm tệ 1 đêm.

Còn chưa kịp cúp máy, tiếng bước chân đã dừng lại, giọng đàn ông từ phía sau truyền tới:

-Cái gì tám trăm tệ một đêm?

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Kiều Nhân cảm thấy giọng nói này thật quen tai, lập tức quay đầu lại, sừng sốt nhìn sang.

Đầu dây bên kia Tiểu Tạ vẫn đang nghi ngờ: "Chỉ tám trăm tệ một đêm?"

Miền Bắc vật giá cao, mấy năm nay đến giá phòng ngoại ô cũng tăng cao đến hơn 10 ngàn tệ. Tám trăm tệ, ngay cả viên gạch lát sàn cũng không mua nổi ấy chứ.

Trong điện thoại tiếng gõ phím bỗng ngừng một lát, Kiều Nhân vừa liếc về phía người đàn ông đang đứng cách mình ba bước chân, chột dạ lấy tay bịt chặt ống nghe.

-Đợi một lát nhé...

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Tạ đã ngắt lời. Kiều Nhân nghe cô nàng nói:

-Hôm qua anh ta đi Bentley phải không?

Người kia vẫn đang im lặng nhìn cô, vẻ mặt hồ hững, giống như đang đợi cô gọi điện xong vậy. Kiều Nhân nghiêng đầu dờn tầm mắt ra chỗ khác, nhẹ nhõm "Ừ" một tiếng.

Tiếng Tiểu Tạ lại vang lên:

-Mình mới tính một chút, nếu tính giá của chiếc xe đó là 2 triệu, coi như anh ta kiếm được 800 tệ một đêm, vậy anh ta phải làm 2500 đêm mới mua được...

Kiều Nhân: "....."

-Kiều Kiều, cậu giúp mình tính thử xem, 2500 đêm tính ra là bao nhiêu năm?

....Tính cái gì cơ chứ.

Kiều Nhân bắt đầu cảm thấy việc nghe cuộc gọi này đúng là một sai lầm, tranh thủ Tiểu Tạ đang gõ máy bên kia, cô lập tức cúp máy, phòng ngừa hậu họa.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Đêm xuân tĩnh lặng không có lấy một thanh âm dù chỉ là một tiếng chim hót, một tiếng ve kêu. Ánh đèn từ trong nhà le lói hắt ra ngoài sân, an tĩnh tới

mức khiến người ta sồn da gà.

Tiểu Kiều nuốt nước miếng một cái, quay đầu lại quyết định không nhắc tới câu chuyện "800 tệ" vừa rồi, cong môi cười làm khuôn mặt sáng bừng lên:

-Hàn...

-Thằng nhóc Kỳ...

Cách đó không xa đột nhiên có một giọng nói khác vang lên cắt ngang, Kiều Nhân còn chưa nói hết câu đã bị chặn lại.

Ngụy Duyên sai bước tới gần, lúc này mới nhìn thấy Kiều Nhân, "Ài" một tiếng:

-Tiểu Kiều, sao con lại đứng bên ngoài?

Kiều Nhân quơ quơ điện thoại di động:

-Con ra nghe điện thoại.

Ngụy Duyên đáp lại một tiếng, nhanh chóng đem sự chú ý quay trở lại trên người khách:

-Đúng rồi Tiểu Kiều này, đây là chú Kỳ của con... Lần trước mẹ đã giới thiệu rồi, con còn nhớ chứ?

-.....

Thì ra anh ta không phải họ Hàn.

Tìm Kiều Nhân bỗng hăng một nhịp, sau đó đập thình thịch.

Ngụy Duyên thấy cô ngơ ngác liền vỗ cô một cái, tiếng phát ra khá to nhưng kì thực lại vỗ rất nhẹ:

-Sao lại ngớ ra thế, chào hỏi đi chứ.

Kiều Nhân mở miệng, dây thanh quản như thể bị ai chèn ép, cứ thế thử mãi mấy lần mới thốt ra được vài chữ:

- Kỳ... Chú Kỳ.

Cô nói rất nhanh, hơn nữa bởi vì xấu hổ nên tiếng không lớn, chỉ lí nhí như tiếng ong vo ve.

Ánh mắt người nọ chột tới lại, yếu hèn trên cổ khẽ động, giống như là nhẹ "Ừ" một tiếng.

Chẳng ngờ, Kiều Nhân vừa muốn thờ phào, lại nghe anh ta nói:

-Không nghe rõ.

Kiều Nhân đành gọi lại thêm bốn, năm lần nữa, vẫn mãi không được. Người này như thể bị chứng ám ảnh cưỡng chế vậy, gọi nhỏ quá không được, cao giọng quá cũng không được.

Mãi tới khi mẹ Tổng chơi xong game chạy ra tiếp khách, Kiều Nhân mới thành công thốt lên mấy chữ "Chú Kỳ"

Cuối cùng, cả ba người cùng nhau trở lại phòng khách.

Hai người kia bắt đầu nói những chuyện của đàn ông, Kiều Nhân theo mẹ Tổng chơi game. Qua nửa giờ, sau khi Kiều Nhân liên tục thua đến 7, 8 lần thì ngay cả mẹ Tổng cũng thấy chán, liền đẩy cô đi:

-Đi đi, đi làm việc của con đi.

Kiều Nhân liền chạy tới một góc sofa, mở máy tính lên. Cô vừa tiếp tục viết thêm được vài chữ bản thảo thì biên tập nhắn tin tới: "Kiều Kiều, sao bản thảo cô gửi lại không phải tin về Từ Giai?"

Kiều Nhân rời mắt khỏi màn hình, nhìn lên 2 người đàn ông đang đánh cò ở đối diện.

Một người mặc nguyên cây đen, một người diện cả cây trắng, tuy tuổi tác chênh nhau không nhỏ nhưng ngoài ý muốn không khí giữa hai người lại vô cùng hài hòa.

Kiều Nhân nhớ khi Ngụy Duyên bắt đầu theo đuổi mẹ Tổng, khi đó cô mới 15 tuổi.

Ngụy Duyên nhỏ hơn mẹ Tổng vài tuổi nhưng vẫn quyết theo đuổi mối tình chị em, tới bây giờ cũng chỉ mới 39 tuổi.

Người kia so với Ngụy Duyên còn nhỏ tuổi hơn, năm nay mới 26 tuổi.

Dựa theo những gì mẹ Tổng vừa kể, cha hai người là bạn tốt của nhau đã nhiều năm rồi. Đều là họa sĩ, hồi trẻ từng cùng nhau sống ở quê, quan hệ cực tốt.

Tuy thế hệ trước không cách nhau nhiều tuổi, nhưng sau này một người lấy vợ sớm một người lấy vợ muộn, tới khi Kỷ Hàn Thanh ra đời thì Ngụy Duyên đã được 13 tuổi rồi.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hai người vài giây, mãi cho tới khi người nọ hơi cử động, cô mới nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình lại.

Đầu bên kia biên tập lại nhắn tin tới tấp:

"Kiều Kiều, chủ biên hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không chụp được à? Hay là vì nguyên nhân khác?"

"Bên phía Từ Giai chẳng có tin tức nào thu hút truyền thông, mấy năm nay cô ta yêu đương cũng không có gì đáng nói, người như Từ Giai nếu có tin ngoại tình chắc chắn sẽ rất được giá"

"Kiều Kiều?"

Kiều Nhân nhấn lại 3 chữ:

"Không chụp được"

Tiếp đó cô khép máy tính lại, đi tới bên cạnh mẹ Tổng thủ thi:

-Mẹ, Kỷ.... Chú kia tên gì vậy?

-Con không biết à?- Mẹ Tổng hiếm khi dứt ra khỏi trò chơi mà để ý tới cô một chút

-.... Cậu ta làm cùng nghề với con đấy.

Kiều Nhân: "....."

Người theo nghề này cũng đâu phải ít chứ.

-Hai năm trước bắt đầu làm ở "Nhật báo phố Wall" đấy- mẹ Tổng thì thảo –Rất lợi hại

Quả nhiên.

Là một người Trung Quốc lại có thể có được công việc ở "Nhật báo phố Wall" vốn không nhiều, người ta lại là họ Kỷ, Kiều Nhân chỉ dùng 2 giây liền nhớ ra tên anh ta.

Mẹ Tổng thao thao bất tuyệt:

-Lần trước mẹ và chú Ngụy của con gặp cậu ta ở sân bay, có nói về con.

-Nói cái gì về con cơ?

-Đều làm ngành báo chí mà. Mẹ nói nếu cậu ta có gặp con thì chiếu cố cho con một chút.

Kiều Nhân: "....."

Bảo sao anh ta biết cô tên Kiều Nhân, còn biết cô là phóng viên.

Vừa dứt lời, mẹ Tổng "A" một tiếng, lại chơi thua rồi.

Bà dứt khoát dừng chơi, quay sang nhéo má Kiều Nhân một cái:

-Con phải biết thằng nhóc Kỷ này và chú Ngụy của con có quan hệ không tồi đâu, mấy năm nay không liên lạc nhiều chủ yếu là bởi cậu ta không ở trong nước thôi. Nếu cậu ta có thể giúp đỡ con thì hiển nhiên cũng không phải khách khí, hơn nữa, cậu ta có chút lợi hại đấy..

-Có chút lợi hại?

-Được rồi được rồi, là quá lợi hại đi.

Kiều Nhân không lên tiếng, hơi cau mày, lông mày thanh tú nhú lại.

Không phải là quá lợi hại rồi hay sao.

Kiều Nhân từ khi lên đại học đã bắt đầu theo dõi các tập san, cái tên "Kỷ Hàn Thanh" này cô đã thấy không dưới 5 lần.

Bọn họ làm nghề này, tên tuổi và tướng mạo không giống nhau là chuyện thường tình.

Kể cả người nổi danh trong giới, cơ bản là nếu không phải đồng nghiệp thì cũng chẳng biết mặt mũi đáng đáp ra sao.

Cũng giống như, Kiều Nhân trước giờ vẫn cho rằng Kỷ Hàn Thanh là một người không dưới 40 tuổi, ngoại hình giống như chủ biên của các cô vậy.

Mãi đến tận hôm nay, quan niệm kia của Kiều Nhân hoàn toàn bị đập đổ.

Anh ngồi cách cô 4,5 năm mét, Kiều Nhân thừa dịp anh không chú ý liền đưa mắt liếc một lượt từ đầu tới chân người này.

Rất đẹp trai hơn nữa còn mang phóng thái dịu dàng ôn nhu.

Mẹ Tổng lại gần:

-Đáng đáp cũng đẹp trai quá đấy chứ?

Kiều Nhân vô thức gật đầu.

-Đừng rồi bảo bối này, con đừng gọi người ta là chú Kỷ nữa, dù sao thì cũng đâu phải mấy ông già hơn 40 đâu.

Kiều Nhân: "....."

Kỷ Hàn Thanh hôm nay tới đây để đưa tranh.

Cha Kỷ ở nhà buồn bực về hơn một tháng, mấy ngày trước vừa đi núi Trường Bạch giải sầu, để lại tranh cho con trai đem tới đưa tới cho Ngụy Duyên, sau đó Ngụy Duyên sẽ lại đem đưa tới tay cha Ngụy ở nhà.

Cứ thế, Ngụy Duyên và Hàn Thanh liền thân quen.

Kỷ Hà Thanh ở lại ăn cơm tối. Kiều Nhân ăn một bữa cơm mà nom nớp lo sợ, không ra mùi vị gì. Từ đầu tới cuối cô cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, mẹ Tổng gấp cho cái gì liền ăn cái ấy.

Mẹ Tổng vô cùng nhiệt tình, gấp cho con gái cung rất nhiều thức ăn. Ai ngờ, khi Kiều Nhân còn đang vật lộn với miếng chân giò, chủ đề của mọi người trên bàn ăn bỗng hướng đến cô.

Mẹ Tổng lại gấp thêm cho cô một miếng chân giò nữa:

-Con gái yêu, khi nào thì con hết kì thực tập?

-Ngày mai ạ

Kiều Nhân lại dừng một lúc: "Con không làm nữa"

Mẹ Tổng lập tức đau lòng mà nói:

-Có phải công việc vất vả quá không?

-Không phải, con định sang tòa soạn khác.

Cô vốn luôn là người có chủ kiến, muốn làm gì cũng không thương lượng trước với người nhà mà tự quyết định, lúc mẹ biết thì cũng đã muộn rồi.

Mấy ngày trước, cô cũng đã gửi lý lịch cho các tòa soạn khác rồi.

Mẹ Tổng "Ừ" một tiếng:

-Mẹ nói trước cho con biết, tuyệt đối không được làm kiểu phóng viên hay đi điều tra chuyên sâu. Xã hội bây giờ rất loạn lạc, con là con gái không hợp đi điều tra những tin tức xã hội kiểu đó.

Đi sớm về muộn, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không thể bảo đảm.

Mẹ Tổng nhớ tới mấy năm trước có một phóng viên mảng xã hội, trong một lần đi đưa tin tại hiện trường động đất đã bị đá rơi xuống đập phải, giờ đã thành người thực vật. Càng nghĩ càng sợ, mẹ Tổng lại sợ mình không thể thuyết phục cô, bèn quay sang tìm kiếm sự đồng tình của Kỷ Hàn Thanh:

-Kỷ Hàn Thanh, cháu thấy có đúng không?

Kiều Nhân không lên tiếng, ngẩng đầu lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt của người đàn ông phía đối diện.

Người nọ nhướn mày, trông mắt sâu thăm thẳm, một lát sau Kiều Nhân nghe thấy anh ta "Vâng" một tiếng

-.....

Ở lý lịch xin việc trên mục lựa chọn ngành, Kiều Nhân không do dự đã ghi mấy chữ: Chuyên ngành xã hội.

Ngay cả chân giò cũng không thể tiếp tục gặm nữa, cô nhanh chóng ăn nốt chén cơm rồi để đĩa xuống:

-Mẹ, con về đây.

-Hôm nay không ngủ ở nhà à?

-Con không mang đồ tới

Kiều Nhân chạy tới bàn trà lấy máy tính, mẹ Tổng cũng không yên tâm chạy theo cầm khăn cuốn vài vòng vào cổ cô.

Tới khi cô bị cuốn kín người bước ra khỏi nhà, vừa hay thấy chiếc Bentley đỗ trước mặt.

Cửa kính xe bên này hạ xuống, Kiều Nhân không thấy mặt anh ta mà chỉ nhìn thấy bàn tay dài đẹp mắt tùy ý đặt trên vô lăng. Sau đó, giọng Kỷ Hàn Thanh truyền tới, trong trẻo mà lãnh đạm:

-Tiện đường.

Mẹ Tổng vẫn đang đứng ở cửa nhìn cô, Kiều Nhân bèn hà hơi, kéo khăn quàng cổ một cái rồi ngồi vào ghế bên.

Kiều Nhân thuê nhà trọ ở trung tâm thành phố, đại khái là cách Ngụy gia khoảng 20 phút lái xe.

Không nói gì thì quả thật rất lúng túng, Kiều Nhân mãi mới thốt ra được một câu cảm ơn:

-Cảm ơn...chú nhỏ Kỷ.

Cô thực sự đã nghe lời mẹ rồi, mẹ Tổng nói gọi "chú Kỷ" nghe rất già, vậy cô liền thêm một chữ "nhỏ".

Đơn giản lại không thể bắt bẻ.

Hồi lâu, người kia không mặn không nhạt "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, mở máy tính ra vào mail check hộp thư. Lý lịch mấy ngày trước cô gửi, đã có phản hồi rồi.

Kiều Nhân học trường top, 4 năm đều có học bổng, cơ bản không khó tìm việc. Cô vô cùng phấn khích, mở ra nhìn một cái, quả nhiên trong thư trả lời có khen qua thành tích của cô.

Cô gái ngũ quan xinh xắn, yên lặng ngồi bên cạnh, ngay cả tiếng gõ phím cũng rất nhẹ nhàng. Kỷ Hàn Thanh liếc cô một cái, thiếu chút nữa thì vượt cả đèn đỏ. May sao Kiều Nhân căn bản cũng không chú ý đường xá, tự mình đọc hết thư trả lời, ở cuối còn có 1 dãy số. Phía dưới còn kèm 1 lời nhắn: "Tiểu thư Kiều, tuy bên chúng tôi đã không nhận thêm thực tập sinh nữa, nhưng tôi sẽ xác nhận lại với tổng giám đốc một chút, tôi để lại phương thức liên lạc của anh ấy, cô có thể liên hệ trước xem sao."

Kiều Nhân không chút do dự cầm lấy điện thoại bấm dãy số kia.

Bấm vào nút gọi, vừa hay xe cũng đỗ lại trước cửa tiểu khu của cô.

Kiều Nhân lần nữa nói cảm ơn, mắt liếc thấy chiếc di động của người bên cạnh bỗng sáng lên một cái.

Cô cũng không để ý, vừa định xuống xe thì điện thoại kêu 1 tiếng, đầu bên kia cúp điện.

Kiều Nhân sững sốt, tay đặt trên chốt cửa ngừng lại, cũng quên luôn phải mở cửa xe. Một giây tiếp theo, cô gọi lại. Đầu dây bên kia vẫn tiếp tục tắt máy.

Kiều Nhân nhủ thầm, cảm thấy hôm nay thật xui xẻo, còn đang định gọi lại liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh ở bên cạnh lên tiếng:

-Người cũng ngồi ngay bên cạnh em rồi, còn gọi điện thoại làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Kiều Nhân vừa nhấc mông rời khỏi chỗ ngồi chưa đến hai giây lại đường hoàng hạ mông ngồi xuống.

Máy tính bị cô đóng lại ôm trước ngực, đến một cơ hội mở ra kiểm tra lại thông tin cũng không có, người đàn ông ngồi bên cạnh đã lấy ra một xấp giấy vừa bị điện thoại đè xuống.

Là loại giấy trắng A4 cực kỳ phổ biến, có khoảng mười tờ, được cố định với nhau bằng kẹp giấy đơn giản.

Bàn tay của anh rất đẹp, khi ngón trỏ ở tay phải nhấc nhẹ lên, trên mu bàn tay vẫn có thể thấy những mạch máu mờ nhạt.

Anh chỉ tùy ý mở ra liếc một cái, mắt nhếch lên liếc nhìn cô từ gương chiếu hậu.

Kiều Nhân cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi hạ thấp tầm mắt, thấy trong tay Kỳ Hàn Thanh là sơ yếu lý lịch của thực tập sinh.

Cô ở ngay trang đầu tiên, bởi vì được in ra nên ảnh cô ở trên góc bên phải là ảnh đen trắng.

Bàn tay Kiều Nhân đang ôm đọc máy tính bỗng trở nên run rẩy: "Ừ"

Ngón tay của Kỳ Hàn Thanh lướt dần xuống dưới: "Chuyên ngành xã hội?"

Giọng anh nhàn nhạt, lạnh dần khiến Kiều Nhân không đoán ra được ý anh muốn nói gì.

Kiều Nhân khịt mũi, không nói lời nào.

Nửa tiếng trước mẹ Tổng của cô còn ở trước mặt Kỳ Hàn Thanh yêu cầu không được cho cô làm việc ở mảng xã hội. Kết quả nửa tiếng sau, ngay lúc này, anh thấy được chữ "Bộ phận xã hội" thẳng tắp trên sơ yếu lý lịch của cô.

Cũng giống như trước kia, hồi học trung học, mọi người tụ tập thành một nhóm "phí nhỏ" giáo viên chủ nhiệm, kết quả đang khẩu nghiệp hăng say thì tất cả bỗng im bật, chỉ có mình Kiều Nhân vẫn nói liên mồm.

Chờ tới lúc cô phản ứng được chuyện gì thì giáo viên đã xuất hiện chính ình đằng sau lưng.

Kết cục thế nào có thể tưởng tượng ra được, vô cùng thảm khốc.

Mẹ Tổng của cô so với giáo viên chủ nhiệm còn đáng sợ hơn vạn lần, kích động lên thì vừa khóc, vừa náo loạn vừa đòi từ từ treo cổ cũng đều có thể.

Kiều Nhân càng nghĩ càng thấy đầu ong ong, giờ tay lên dụi mắt một cái, buồn bực thở dài: "Chú nhỏ à, ngài có thể đừng nói với mẹ được không?"

Cô là con gái miền Nam, tính tình không được mềm mại uyển chuyển, nhưng nói chuyện với ai cũng nhu hòa mềm mỏng, giọng nói êm ái, tựa làn khói mỏng tang nơi Hồ Tây.

Kỳ Hàn Thanh hơi dùng sức tí mạnh ngón tay lên bốn chữ "Bộ phận xã hội" làm chữ "phận" có chút biến dạng.

Điểm chú ý của anh và Kiều Nhân không giống nhau.

-Ngài?

Kiều Nhân: "...Chú"

Người đàn ông nhếch mép, đôi mắt đảo hoa nhìn vào cô một lúc lâu, sau đó khép lại tập sơ yếu lý lịch: "Thứ hai tới phỏng vấn."

-Có thầy giáo chỉ dẫn thực tập sinh sao?

-Tạm thời thì chưa có.

Kiến thức xã hội của Kiều Nhân thì vô cùng chuyên nghiệp nhưng kinh nghiệm vẫn còn kém xa, một người thầy tốt để chỉ bảo là điều tất yếu.

Cô thở dài, xúc cảm mất mát ưu tư chưa kịp đến, người cũng không đứng lên khỏi ghế, người đàn ông bên cạnh đã quay đầu xuống nhìn cô: "Em tới thì sẽ có."

Cả buổi tối tâm trạng của Kiều Nhân như tàu lượn siêu tốc lên xuống điên cuồng.

Quá trình mặc dù vô cùng gian nan, nhưng kết quả hiện giờ cũng gọi là tốt rồi.

Kiều Nhân kích động một hồi, dẫn đến hôm đó mất ngủ cả đêm.

Cô ở trên giường lăn qua lộn lại một lúc lâu, đến tận mười một giờ rưỡi, người còn chưa ngủ được nhưng lại bị một cuộc điện thoại kéo lại thần trí.

Giờ này vẫn còn điện thoại gọi tới, rõ ràng đêm nay không thể đi ngủ được rồi.

Kiều Nhân vừa nghe điện thoại đã tự động lấy máy tính trên đầu giường mở ra.

Chỉ trong chớp mắt, biên tập viên mở miệng với tốc độ cực nhanh: "Kiều Kiều, có một bản thảo cần phải hoàn chỉnh lại, chủ biên bảo cô viết thêm một bài nữa."

Không kịp nói chuyện phiếm, giao diện trò chuyện đã mở ra, cấp trên đã gửi cho cô một tập tin, vốn đã được sắp xếp cẩn thận nhưng có một đoạn lớn phải xóa bỏ.

Kiều Nhân dụi mắt một cái: "Được rồi"

Ngày mai tạp chí sẽ phát hành, trước năm giờ việc kiểm tra bản thảo phải được hoàn thành sau đó đúng năm giờ gửi đến nhà xuất bản.

-Còn có bản thảo mới sao?

-Không có

Kiều Nhân tiếp tục dụi mắt.

Mới vừa rồi không có chuyện gì làm, lăn đi lộn trên giường làm đủ mọi thứ cũng không ngủ được, bây giờ công việc rơi vào tay cô lại bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Biên tập lại hỏi: "Cái gì thế?"

-Biên tập lại hết mấy tin tức cũ.

Kiều Nhân mở tài liệu ra, số lượng hình ảnh cùng văn bản cắt giảm quá nhiều. Cô gõ một vài từ khóa để tìm các tập tin liên quan, không quá mười giây, tựa đề đã hiện ra.

Đầu điện thoại bên kia, biên tập viên cũng mệt mỏi, âm thanh ngáp dài ngáp ngắn chuyển tới, Kiều Nhân cũng không nhận được mà che miệng.

-Có khi hôm nay không về được nhà trước hai giờ.

Kiều Nhân không nói gì cả, chọn một bức ảnh rồi bắt đầu nghĩ nội dung.

Ngay lúc này cô thật sự rất buồn ngủ, đầu óc ngưng trệ, chỉ nghĩ về nội dung, đem lời của biên tập nói từ tai phải truyền qua tai trái.

-Đã liên tục hai tuần liên tiếp về nhà không thể ngủ cùng chồng rồi.

Kiều Nhân thuận miệng đáp lại.

Trên màn hình đã xuất hiện mấy trăm chữ.

Cô viết qua một lần, sau đó lại ngừng gõ chữ rồi xóa đi, cuối cùng lại chữ còn một dòng.

-Kiều Kiều, cô có bạn trai chưa?

-Chưa có

-Định bao giờ mới tìm bạn trai đây?"

-Không có ý định tìm

Kiều Nhân thực tập mấy tháng nay, cả một ngày nếu không phải là ngủ bù thì cũng là chạy đông chạy tây khắp mọi nơi, làm gì có thời gian mà tìm bạn trai.

Mẹ Tổng mấy ngày trước còn để mấy đối tượng cho cô đi xem mắt kia kìa.

Bây giờ chưa nhìn thấy đối tượng thích hợp, không chừng một thời gian nữa thôi, cô sẽ bị bắt xem mắt trên bàn cơm mất.

Đầu óc ngày càng choáng váng, cô để máy tính qua một bên, vội vọt xuống giường pha ly cà phê.

Bận bịu làm việc liên tục tới gần một giờ sáng, Kiều Nhân gửi bản thảo cho biên tập, sau đó bản thảo sẽ được sửa sang lại.

Một mạch như vậy, Kiều Nhân cũng không khó ngủ như trước, điện thoại ném qua một bên, sau khi rửa mặt liền ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Kiều Nhân hiếm khi phải đặt chuông báo thức như lần này.

Ngày thứ hai, đồng hồ báo thức đúng tám giờ ba mươi vang lên, cô đưa tay ra với, kết quả không cầm tới điện thoại di động mà lại chạm vào một cánh tay mảnh mai.

Kiều Nhân chợt hoàn hồn tỉnh lại, vừa kéo bật mắt xuống liền bị ôm chặt.

Ánh mắt tiểu cô nương không an tĩnh chút nào, ôm lấy cô hít một hơi thật sâu: "Ui trời ui tiểu Kiều của nhà ta vẫn thơm như vậy."

Trái tim Kiều Nhân vẫn còn đang đập thình thịch, hô hấp và giọng nói đều run rẩy: "Cậu trở về từ khi nào?"

-Hơn hai giờ đã về rồi...

-Các thầy đem cậu vào núi thăm rừng già à?

-Chẳng phải là như thế sao? Căn bản nơi đó còn không có tín hiệu gì cả, còn một muốn chết.

-Di tích văn hóa đẹp không?

-...

-Niệm Niệm...?

Kỷ Niệm bị cô khơi gợi lại ký ức, ngay cả buồn ngủ cũng không ngủ nữa, lập tức bật dậy từ trên giường: "Đẹp mắt cái rắm, chúng tớ phải ở đó để lau kỷ vật, không được phép làm cho sứt mẻ, mẹ nó còn lăm chuyện hơn cả anh trai mình."

Kiều Nhân ở trên giường đờ người mấy giây, sau đó cầm quần áo lên mặc: "Anh trai cậu thế nào?"

Cô cùng Niệm Niệm quen nhau không dài lắm, hình như là vào năm hai đại học, trường cô và trường bên cạnh tổ chức trận giao hữu bóng rổ, Kiều Nhân được coi là ban cán bộ nên cũng phải đi xem. Kết quả cô chỉ ngồi trên ghế, chẳng phải làm gì cả. Bỗng nhiên quả bóng rổ cứng rắn đi đâu bay đến đập vào bả vai cô.

Cái người vóc dáng cao cao vô tình đập bóng vội chạy tới xin lỗi, Kỷ Niệm hỏi đó còn là bạn gái anh ta.

Hai năm trôi qua, Niệm Niệm đổi bạn trai không biết bao nhiêu lần, ngược lại tình bạn giữ Kiều Nhân và cô nàng lại ngày càng khăng khít.

Kiều Nhân biết Kỷ Niệm có một người anh trai, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người ta, cô không thể nào xen vào. Lúc Kỷ Niệm nhắc tới anh trai, cô chớp mắt một cái, buột miệng hỏi một câu: "Anh trai cậu họ Kỷ sao?"

Vừa dứt lời, Kỷ Niệm đã ném gấu bông vào người cô: "Nói linh tinh, anh trai tớ không họ Kỷ thì chả lẽ họ Kiều à?"

Kiều Nhân vuốt vuốt mũi: "Anh cậu tên là gì vậy?"

-Hỏi làm cái gì thế?

Kỷ Niệm hé mắt, điệu cười gian xảo như hồ ly: "Muốn làm chị dâu tớ à?"

Kiều Nhân lườm cô nàng một cái, xuống giường đi rửa mặt.

Kỷ Niệm theo sát phía sau, cứ đi đi lại lại cạnh Kiều Nhân đang đánh răng: "Tiểu Kiều à cậu nên dẹp gọn cái ý định này đi thôi."

Kiều Nhân: "...."

Cô đánh răng với tốc độ cực đại, không cẩn thận làm kem đánh răng dính lên mặt Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm không chút ngại ngùng, nhanh lau mặt sau đó dứt khoát đưa ra một ví dụ: "Cậu mà giống như bây giờ làm kem đánh răng dính lên mặt anh tớ, thế nào lão ta cũng..."

Kiều Nhân đã súc miệng xong: "Lão tao liền làm sao?"

-Nếu có cơ hội cậu nên thử nghiệm qua một chút xem sao.

-Cậu làm sao không tự mình đi thử?

-Tớ từng thử qua nha

Kỷ Niệm lấy nước bắt đầu đánh răng: "Trong một tháng liền... Tớ đã không còn muốn thấy cái loại gọi là kem đánh răng trên đời nữa."

Kiều Nhân giật mình: "Lão ta để cho cậu ăn kem đánh răng à?"

Kỷ Niệm chỉ thiếu chút nữa là phun đầy nước lên mặt cô: "Cút."

Làm thế nào mà ăn kem đánh răng được chứ. Chỉ cần để Kỷ Niệm dùng kem đánh răng lau sạch tất cả các đồ trang sức, đồ bạc trong nhà mà thôi.

-Vậy lão ta tên gì mới được?

-Kỷ Hàn Thanh...

Niệm Niệm thở dài: "Một gã đàn ông hẹp hòi, không hề sáng bóng, xứng với cái tên gì cả."

Kiều Nhân: "..."

Mẹ ơi...

Vậy lần trước cô gọi "Chú Hàn", chẳng phải sẽ bị chơi đùa đến chết à...

Kiều Nhân ngày đầu tiên đến tòa soạn vô cùng đúng giờ. Bản thảo cũng coi như thuận lợi, Kiều Nhân ngồi tại chỗ làm hết công việc trong một buổi sáng.

Lúc bốn giờ chiều, Kiều Nhân thu dọn lại đồ đạc, nhân lúc tên chủ biên háo sắc không có ở tòa soạn mà mang theo thùng đựng đồ của bản thân đi bái bai từng người.

Vào buổi tối, khi Kỷ Niệm ôm máy tính viết tiểu thuyết kinh dị, cô nằm sấp lên giường đọc báo.

Tốc độ tay gõ của Kỷ Niệm rất nhanh, trên bàn phím phát ra những âm thanh lớn: "Tiểu Kiều, cậu có biết lúc tớ đi Tây An tớ đã nghĩ gì khi nhìn thấy những hộp sọ của nhà họ Tống không?"

Kiều Nhân cầm bút ngoắc ngoắc về linh tinh một chút: "Cái gì?"

-Tớ nghĩ ra được một phương pháp để giết người.

Kỷ Niệm nói hết sức hưng phấn: "Giết người xong sau đó hung thủ chờ thi thể thối rữa chỉ còn dư lại một đồng xương cốt trắng. Vào đúng thời điểm, lấy dụng cụ đem xương mài, đánh bóng thành trang sức rồi đem đi bán cho người thân bạn bè thân thích của người chết."

Kiều Nhân mặt không đổi sắc đưa tay lật báo: "Hy vọng đêm nay cậu không gặp phải ác mộng nha."

Kiều Nhân cảm thấy nếu như nói cô chỉ là người thứ hai hiểu rõ Kỷ Niệm thì không ái tranh hạng nhất.

Kỷ Niệm đêm đó quả nhiên gặp ác mộng, cả đêm ôm lấy tay Kiều Nhân một khắc cũng không chịu buông tay.

Kiều Nhân trong đêm tự mình biến thành gối ôm hình người, ngày hôm sau đến trường eo vẫn còn có chút đau.

Buổi chiều lúc hai rưỡi giờ học bắt đầu, Kiều Nhân trước đó một tiếng đã chạy đến giảng đường tranh chỗ ngồi hàng sau.

Bởi vì là giảng đường, chỗ ngồi trong phòng đủ tiêu chuẩn cho số lượng hai trăm sinh viên, Kiều Nhân sau khi vào liền gục xuống ngủ một giấc, kết quả khi tỉnh ngủ ngẩng đầu một cái, phía trước và phía sau đã đông kín, giáo viên cũng bắt đầu bài giảng.

Một vết hằn đỏ in lên mặt Kiều Nhân, cô vỗ vỗ hai má rồi nhìn về phía điện thoại

Ba giờ chiều.

Cô lại ở trong lớp ngủ nửa tiếng như vậy.

"Khái Luận Văn Học Báo Chí" là bộ môn bắt buộc của sinh viên. Bởi vì một lần Kiều Nhân ngủ trong lớp mà từ đó suốt một học kỳ cô luôn bị giáo viên chỉ đích danh.

Trái tim Kiều Nhân đã vô cùng yếu ớt, không dám nhìn đông liếc tây, vui đầu xuống bàn một lòng cầu nguyện giáo viên không nhìn thấy mình.

Đầu cũng sắp gục xuống đáy bàn, kết quả trong lòng càng kêu gào một điều đừng tới là giảng đường yên tĩnh được mấy giây, thì sau đó vang lên giọng nói của vị giáo sư vô cùng hòa ái dễ gần: "Bạn học Kiều Nhân, em thấy như thế nào về sự việc phóng viên Vương Quân có liên quan tới những bài báo gần đây?"

Kiều Nhân: "..."

Cô có thể nói là lại gặp một năm hạn không chút may mắn rồi.

Đấu tranh nội tâm gần nửa phút, nhẩn nhẩn chịu đựng rồi đứng dậy, chỉ cần môi và nói "Không có ý kiến gì ạ" khi hình ảnh trên máy tính đang dịch chuyển.

Tầm mắt Kiều Nhân nghiêng sang một bên, bỗng dưng thấy được một bàn tay đang dè lên trên trang sách.

Gọn gàng sạch sẽ và vô cùng đẹp đẽ. Tựa như ánh sáng nơi cửa Phật chiếu vào.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Kiều Nhân là sinh viên năm tư đại học tới lớp học lại bị chỉ đích danh ngay trước mặt một đám đàn em, quả thực là mất mặt quá đi. Mà bàn tay này, đúng lúc kịp thời xuất hiện, giống như Phật tổ chia tay ra cứu vớt cô vậy. Khác nhau ở chỗ, Phật cứu giúp muôn loài, còn người này, là cứu cô ngay lúc nước sôi lửa bỏng.

Kiều Nhân lúc này mới buông lỏng, thờ phào nhẹ nhõm rồi đưa mắt liếc cuốn sổ. Phía trên là các tiêu đề được in đậm, Kiều Nhân lúc này chỉ hận không thể quỳ xuống mà cảm tạ thị lực không tồi của chính mình, nhanh chóng tìm thấy cái tên "Vương Quân". Cô lập tức lướt nhanh qua nội dung, ngừng đầu lên đọc lại vanh vách:

- Trong bài báo cách đây mấy ngày của phóng viên Vương Quân, ông đã thu thập dữ liệu và so sánh thời tiết giữa mùa hè năm ngoái và thời tiết gần đây trong thành phố, ngoài ra còn tự mình đích thân đi tới nhiều xưởng luyện thép và khu vực bãi rác để quan sát, ghi chép cận kề và phân tích chất lượng không khí trong vòng nửa năm qua tại trung tâm thành phố và ngoại ô,...

Kiều Nhân lại vừa nói vừa quên ý, cô ho nhẹ một chút rồi cúi đầu tìm cuốn sổ.

Lần này tầm mắt rơi xuống lại không đủ chính xác, cái cô nhìn thấy vốn không phải là chữ trong sổ, mà lại là bàn tay đã cứu cô vào phút chót kia. Ngón tay trắng nõn thon dài, bởi vì dùng lực giữ quyển sổ nên ngón trỏ và ngón giữa hơi cong lại, khớp xương nhỏ lên gọi cảm cùng với mạch máu hiện rõ trên mu bàn tay.

Thoạt nhìn rất tinh tế, nhưng cũng đủ mạnh mẽ.

Kiều Nhân cứ thế bị hút vào, ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt lên:

- Thật đẹp...

Vừa dứt lời, người bên cạnh tựa hồ như cười nhẹ lên một tiếng ngán ngùi.

Trên bục giảng, giáo sư Từ ngạc nhiên hỏi lại:

- Kiều Nhân, em vừa nói gì vậy?

Kiều Nhân lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng sửa lại:

- Em muốn nói bài viết này của phóng viên Vương Quân rất hữu ích, chúng ta nên noi gương học tập.

Giáo sư Từ lúc này mới gật đầu một cái:

- Em ngồi đi

Kiều Nhân thờ phào nhẹ nhõm, hai tai như nóng bừng lên, chưa kịp ổn định chỗ ngồi thì tiếng giáo sư Từ lại vang lên lần nữa. Lần này, giọng nói của giáo sư qua loa phóng thanh được phóng to gấp mấy lần, vẫn nhẹ nhàng như trước:

- Thật giống với nhận xét của con trai cô.

Kiều Nhân suýt cắn phải lưỡi.

Giáo sư Từ bắt đầu bật máy chiếu chuẩn bị cho chủ đề tiếp theo, lại bồi thêm một câu mang theo ý trêu đùa:

-Có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu cho em.

Kiều Nhân:.....

Không khí phòng học lập tức thay đổi, không phải trở nên ồn ào mà là im lặng lạ thường.

Cái này cũng đâu phải nhận xét của cô cơ chứ...

Kiều Nhân tự động suy diễn trong đầu, hẳn là giáo sư muốn giới thiệu con trai với người bên cạnh cô.. Ánh mắt Kiều Nhân men theo bàn tay kia hướng lên trên, nam sinh bên cạnh mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, có cảm giác sạch sẽ không vương bụi trần.

Phía trên cổ áo là yết hầu gợi cảm hơi nhô ra, Kiều Nhân liếc mắt lên phía trên liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Anh hôm nay đặc biệt đeo thêm một chiếc kính, cả người càng toát ra vẻ lịch lãm, hơn nữa dù đã tốt nghiệp mấy năm nhưng trà trộn vào đám sinh viên đại học cũng chẳng có điểm khác biệt.

Kiều Nhân cảm thấy chắc chắn là cô còn chưa tỉnh ngủ nên thấy ảo giác rồi, dụi mắt một cái nhìn lại, vẫn là anh ta. Đôi mắt cô mở lớn: "Chú..nhỏ?"

Trong lớp yên tĩnh, tiếng nói của cô cũng vốn không lớn, chẳng qua cũng chỉ giống như mấp máy môi nói thầm.

Kỷ Hàn Thanh im lặng thu tay đặt trên laptop lại, ngón trỏ hơi miết nhẹ trên cuốn sổ một chút rồi lật tới trang sau tiếp tục nghiên cứu chuyên đề.

Kiều Nhân liếc qua anh mấy lần, thì thào:

-Giáo sư Kiều muốn giới thiệu anh với con trai của cô ấy đó

Cô thực sự chỉ đơn thuần là một người đi truyền đạt ý thôi.

Thấy người bên cạnh không phản ứng, cô vừa định coi như bản thân chưa nói gì thì bỗng nhiên Kỷ Hàn Thanh quay đầu sang, hướng về phía cô ngoắc ngón tay.

Kiều Nhân lập tức nhích sang bên, rướn người về phía anh.

Người đàn ông cũng nhẹ nhàng cúi đầu, tuy khoảng cách hai người đã gần hơn, nhưng vẫn là trong phạm vi an toàn.

Kiều Nhân nghe anh hỏi:

-Chứ không phải là giới thiệu cho em à?

Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả qua tai cô, có chút ngứa. Kiều Nhân quyết định im lặng ngồi lại chỗ cũ, lát sau mới xoa xoa lỗ tai, chuyên tâm ghi bài.

Viết được thêm vài chữ thì chuông nghỉ vang lên. Buổi học hôm nay là gộp 3 tiết cùng lúc, giữa mỗi tiết sẽ có 10 phút nghỉ ngơi. Giáo sư Từ cũng không câu giờ, chuông vang lên liền lập tức cho mọi người nghỉ.

Giáo sư Từ trong trường rất nổi tiếng lại được lòng học sinh, nếu là giờ dạy của người khác thì khẳng định học tới tiết thứ 2 chỉ còn một nửa lớp. Ngược lại lúc này trừ những người đi vệ sinh thì không ai bước chân ra khỏi cửa cả. Kiều Nhân lấy điện thoại ra nhìn một cái. Chủ biên nhấn rất nhiều tin, đầu tiên là hỏi cô tại sao lại không làm nữa, sau đó lại tìm đủ lý do giữ cô lại.

Thực chất toàn là những lời sáo rỗng như "Đáng tiếc", "Không nỡ", chẳng có chút thành ý nào.

Lần này nếu Kiều Nhân không dứt khoát với chủ biên thì ông ta chắc chắn cũng giống như Tiểu Tạ sẽ theo cô hỏi han dây dưa dài dài. Cô thuận miệng bịa một cái cớ, nói học kì này còn tiết lại phải viết luận văn, cho nên tạm thời không có thời gian đi làm.

Cớ này của cô, cơ bản là ông ta không thể cự tuyệt.

Một lát sau, chủ biên lại nhắn tin tới: "Vậy cô cố gắng học cho tốt, tốt nghiệp có thể quay lại đây tiếp tục làm việc, cá nhân tôi rất thích cô"

Nếu là người khác nhắn, nói "thích" có lẽ là sự tán thưởng về tài năng và tính cách của tiền bối dành cho hậu bối. Tuy nhiên, người như chủ biên nói ra câu này, ngược lại tạo cảm giác chẳng có ý gì tốt.

Kiều Nhân chê phiền, dứt khoát xóa đi toàn bộ lịch sử trò chuyện. Liếc nhìn thời gian, cô quay sang hỏi người bên cạnh:

-Chú nhỏ, hôm nay chú tới trường này làm gì thế?

Cô nhớ Kỷ Hàn Thanh không phải học sinh trường này mà.

-Tìm người.

Kiều Nhân "Ồ" một tiếng, tiếp tục xem giờ.

Bỗng nhiên, một giọng nữ bất thành linh vang lên bên cạnh:

-Bạn học, cậu có bạn gái chưa?

Người này nói chuyện cũng thẳng thắn quá đi..

Kiều Nhân nghĩ trong lòng, còn không bằng trực tiếp nằm xuống đất rồi nói một câu:"Bạn học à bạn gái của bạn vừa rơi xuống đất này" đi.

Kiều Nhân khều khều lỗ tai, vô thức hướng về phía bên này xem náo nhiệt.

Người bên cạnh dùng viết, hai ngón tay nhẹ xoay bút một cái: "Không có"

Cô nàng kia rất vui mừng, mạnh dạn đưa một tờ giấy tới:

-Bạn học, có thể để lại phương thức liên lạc không?

Kiều Nhân giơ tay lên chống cằm. Em gái này cũng không tồi đâu, mặt mũi xinh xắn, ngực to eo nhỏ chân dài. Đừng nói là ở khoa này, cho dù là trong toàn trường hay thậm chí là so với sinh viên Bắc Ảnh, khuôn mặt này cũng chính là mỹ nhân top đầu đấy.

Kỷ Hàn Thanh giương mắt nhìn cô nàng chưa tới 1 giây, nhận lấy tờ giấy kia dứt khoát viết 1 hàng chữ làm Kiều Nhân há hốc miệng. Cho đến khi cúi đầu, cô nhìn thấy trên tờ giấy ghi một cái tên: "Phó Yên"

Lướt xuống dưới, số điện thoại này... không phải của bạn cùng phòng của cô, em gái của anh - Kỷ Niệm thì còn ai vào đây nữa?

Kiều Nhân lặng lẽ quay đầu qua chỗ khác.

Chuông vào học vang lên, mọi người vừa về chỗ ngồi thì Kiều Nhân nhận được tin nhắn từ Kỷ Niệm:

"Tại sao lại có số lạ nhắn tin cho tớ tò tình?????"

Kiều Nhân: "...."

"Lại còn hẹn ở bar của khách sạn 5209?"

Kiều Nhân nhìn Kỷ Hàn Thanh một cái.

Kỷ Niệm: "Cũng hay ho đấy nhĩ?"

Kiều Nhân: "Cậu định đi thật đấy à?"

Kỷ Niệm: "Tớ cũng muốn đi, nhưng anh trai hôm nay về nhà nên mẹ bắt về ăn cơm"

Kỷ Niệm buồn bã nhắn lại: "Aiz.... Tớ cũng muốn đáp lại tình cảm của người kia mà, tiếc là không thể rồi."

Kiều Nhân lại quay sang nhìn người bên cạnh, lập tức nghe anh ta nói:

-Sao em cứ nhìn anh mãi thế?

Kỷ Hàn Thanh giương mắt nhìn cô:

-Thấy anh đẹp trai không?

Kiều Nhân: "...."

Tai cô bắt đầu nóng lên, liền quay về tiếp tục ghi bài trên cuốn sổ của mình.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết bản thân làm thế nào mà chóng đờ tới khi tan lớp.

Mãi tới 5 giờ 20 phút mới hết giờ, cô không dám quay đầu sang thêm lần nào nữa. Ngược lại người bên cạnh lại như có như không liếc mắt nhìn cô, không biết có phải Kiều Nhân gặp ảo giác không mà cô cứ cảm thấy anh luôn nhìn cô suốt 2 tiết còn lại.

Kết quả tới khi tan lớp, Kiều Nhân quay sang đã thấy bên cạnh không còn ai rồi. Cô đưa tay sờ trán mình một cái, nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra khỏi lớp.

Mùa xuân ở miền Bắc tới nói nhanh không nhanh mà nói chậm cũng không chậm. Mới hai ngày trước trời vẫn còn lạnh lẽo âm u như mùa đông, vậy mà

hôm nay khi Kiều Nhân dạo quanh sân trường đã thấy ven đường cây nhú chồi non, hoa cũng chực bung cánh rồi.

Giống như chỉ sau một đêm, miền Bắc đã bước vào đầu xuân. Kiều Nhân cởi áo khoác dài, ra tới cổng trường bỗng quyết định quay lại kí túc xá lấy ít đồ.

Bình thường cô cũng không thường xuyên ở trong kí túc xá cho nên quan hệ với bạn cùng phòng cũng chỉ là xã giao, đơn giản cùng nhau nói vài câu liên cầm đồ đi ra.

Vừa vặn Kỳ Niệm nhắn tin tới: "Kiều Kiều, hôm nay 8 giờ tối tớ sẽ về, cậu có muốn ăn không để tớ đem về ít đồ ăn?"

Kiều Nhân đã đẩy cửa một quán cơm: "Không cần, tớ ăn ở bên ngoài rồi."

Bên kia Kỳ Niệm không có phản hồi.

Kiều Nhân ăn được một nửa đã cảm thấy chẳng có mùi vị gì, tới lúc ra khỏi quán cơm thì trời đã tối rồi, bèn mua một cốc nước ép ở quán bên cạnh. Đã lâu lắm rồi không rảnh rỗi như vậy, thật vất vả mới có được hai ngày nghỉ, Kiều Nhân quyết định đi xem phim một mình. Tới rạp phim rồi, kết quả lại nhìn thấy mọi người đều có đôi có cặp cả. Lúc này mới cảm nhận rõ được tầm quan trọng của bạn trai, Kiều Nhân nhìn lại mình một thân một mình, thờ dãi rồi chạy đi chơi gấp thú bông.

Không rõ là do cô đen đui hay do kĩ thuật không tốt, Kiều Nhân gấp mấy chục lần mới gấp được một con cá bông màu đỏ rực, miễn cưỡng coi như gỡ lại vốn.

Tới cửa tiểu khu, Kiều Nhân ôm con cá bông xấu xí nhận điện thoại của Kỳ Niệm: "Kỳ Niệm, tối nay cậu có về không?"

Kiều Nhân muốn nhắn Kỳ Niệm mang về một ít bánh tart trứng, kết quả vừa nói xong thì đầu dây bên kia truyền đến tiếng đóng cửa xe.

Kỳ Niệm trực tiếp cúp máy, nhào lên bá cổ Kiều Nhân: "Nhớ tớ không?"

Kiều Nhân: "...."

So với việc nhớ Kỳ Niệm thì cô nhớ bánh tart trứng hơn đấy.

Kiều Nhân nhét vào tay cô bạn con cá bông, đặt điện thoại vào túi.

-À Tiểu Kiều này...

Kỳ Niệm chỉ chỉ sau lưng cô:

-Cái đó...

Kiều Nhân theo hướng bạn chỉ quay lại nhìn một hồi cũng chẳng thấy gì, lúc quay đầu về lại tình cờ thấy phía trước có người đứng dưới tán cây cách cô chưa tới 5 mét.

Có thể là do uống say, người kia đứng cũng không vững, dường như đang lục tìm gì đó ở ngang hông.

Kiều Nhân lập tức quên hết những gì Kỳ Niệm nói.

Kỳ Niệm cũng ngẩn người, chuyển tầm mắt nhìn người đứng dưới tán cây kia.

Một giây sau đó, Kiều Nhân còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì mắt đã bị một bàn tay che kín. Bên tai cô, tiếng Kỳ Niệm hét lên trong buổi tối tĩnh mịch như thể một tràng pháo dội:

-CÁI GÌ... CON MẸ NÓ!

Editor: Đoán xem Niệm Niệm sao giữ đêm thanh gió lạnh chửi tục CON MẸ NÓ là cái gì nào =))))

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Giọng nói của Kỳ Niệm lúc này uy lực bao nhiêu chứ.

Đại khái là vừa rồi, trong bán kính khoảng một trăm mét, nhân vật chính say rượu ở cảnh tượng đáng xấu hổ kia trong tích tắc bỗng bất động, gã đứng dưới gốc cây ngây ngốc không biết làm gì, sừng sốt hồi lâu mới mơ mơ màng màng quay đầu nhìn sang phía bên này.

Kỷ Niệm dụi mắt một cái, mới vừa rồi còn đang ngân nga khúc hát trên đường, giờ mở miệng đã thốt ra một câu thơ tục: "Mẹ nó uống say còn đi gieo họa cho người khác làm gì?"

Càng dụi mắt lại càng không thoải mái, cô một cước đá bay viên đá sang bên kia, đá vào chính giữa chân của gã say mèn đang đứng dưới hàng cây: "Có mau kéo quần lên không hả?"

Rừng rậm, chim chóc đều chứng kiến đủ cả.

Cô vừa trở về lại, lại ngay tức khắc có thể đụng phải quý say rượu tiểu bậy ngay phố xá thế này.

So với động vật còn không sánh bằng. Con mèo mẹ cô nuôi nó còn biết đi tìm xô cát để giải quyết nỗi buồn đấy.

Kỷ Niệm nghĩ trong đầu, nếu tiểu Kiều bị dọa đến mức sợ hãi, cô tuyệt đối sẽ đuổi theo cái gã mập kia choảng nhau một trận. Kết quả vừa xoay đầu một cái, lại nhìn thấy gương mặt nha đầu kia được một bàn tay che chắn thật chặt không nhìn thấy gì.

Kỷ Niệm không nhìn cẩn thận, nhẹ giẫm cọt một cái rồi nhìn ra bóng lưng người nọ vừa mất dạng ở đâu giờ lại xuất hiện tại đây: "Được rồi không cần che nữa, quần lão kéo lên rồi."

Giọng nói Kiều Nhân có chút run rẩy: "Không phải tay tớ mà."

Bàn tay kia vẫn đang phủ lên hàng mi của cô, không dùng sức mấy nhưng lại che kín kể đến mức một chút ánh sáng cũng không lọt vào mắt cô.

Bởi vì rất gần nên Kiều Nhân có thể cảm nhận được hương thơm từ người kia, gió lạnh vừa thổi qua khiến mùi hương kia phảng phất quanh mũi cô.

Mùi hương ấy thật thanh khiết dễ chịu, còn có chút quen thuộc.

Kiều Nhân giật giật mí mắt: "Chú... chú có thể buông tay được chưa?"

Vừa mới dứt lời, ngay lập tức mắt được tiếp xúc với ánh sáng.

Kiều Nhân vội cúi đầu che mắt, bên tai cô tựa như vẫn còn lưu lại hơi thở mỏng manh của người đàn ông, vô cùng ấm áp, một lúc lâu vẫn không chịu tiêu tan.

Chờ mắt hoàn toàn tiếp nhận được với ánh sáng, cô mới quay đầu lại nói cảm ơn, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng tựa như chỉ cần có làn gió thổi qua là vội bay: "Cảm ơn."

Kỷ Niệm vốn muốn tán dóc mấy câu về cái chủ đề "Chú nhỏ" này. Kết quả vừa quay đầu lại nhìn chưa kịp nói câu gì, nụ cười đang nhòe lên bỗng cứng lại trên khóe miệng.

Cô nhìn hai người họ bằng ánh mắt biến đổi khôn lường, vừa ai oán lại có chút quý dị.

Hôm nay Kỷ Hàn Thanh lái xe chở cô về nhà, Kỷ Niệm vừa vận nhìn thấy Kiều Nhân cũng đang ở trước cửa nhà, cô còn đang suy nghĩ nên giới thiệu hai người làm quen với nhau.

Tốt rồi, thì ra hai người họ đã quen biết từ lâu.

Hơn nữa cái người đàn ông này, em gái thì đang chinh ỉnh ở đây, vậy mà vừa rồi lại vội chạy ra che mắt cho người ta?

Kỷ Niệm càng nghĩ lại càng cảm thấy buồn rầu, cô đối với Kỷ Hàn Thanh đáng lẽ không nên mong mỏi gì, chỉ đành tròn tròn mắt, đến một câu thôi cũng lười phải mở miệng.

Kiều Nhân ngược lại thì chẳng suy nghĩ gì, lại giương mắt nhìn sang, phía trước bóng cây đã không còn thấy dáng người.

-Gã ta cởi quần à?

Kỷ Niệm tức giận nói: "Đéch hiểu từ đâu ra mà lại có dũng khí cởi quần ngay chỗ thanh thiên bạch nhật."

Kiều Nhân "Ồ" một tiếng, dừng lại nửa giây rồi khẽ thở dài: "Thật đáng tiếc nha."

Lời vừa dứt, hai người kia liền quay đầu nhìn cô.

Kỷ Niệm há hốc, mắt tròn tròn nhìn lại cô, biểu cảm không thể đỡ nổi.

Người kia thì lãnh đạm hơn, chỉ có đôi mắt hơi nheo lại, cảm tưởng như sóng ngầm cuộn trào trong ánh mắt.

"Sao?" – Kỳ Hàn Thanh hơi nhếch lông mày – "Em còn muốn nhìn thêm một chút?"

Kiều Nhân lúc này mới phát hiện lời mình nói vừa rồi có bao nhiêu quái đản, ngay lập tức chối bay chối biến: "Không không phải, ý em không phải là em muốn xem."

Có gì đáng để xem chứ.

Đều là người trưởng thành cả rồi, làm gì có ai lớn lên mà không liếc mắt qua mấy bộ phim AV chứ.

Kiều Nhân không hứng thú một chút nào: "Đáng người quá lùn, căn cứ theo khoa học thì chả có gì đáng nhìn cả."

-À

Giọng người đàn ông rất đổi nhẹ nhàng, nhưng lại thốt ra một câu: "Xem ra em vô cùng hiểu biết."

Kiều Nhân tỏ vẻ được khen ngợi, chìa đầu qua hướng anh cười một cái.

Sau đó Kỷ Niệm bỗng trở thành bia đỡ đạn, cô nghe thấy Kiều Nhân nói một câu: "Không như Niệm Niệm đọc một lần là hiểu hết."

"..."

Kiều Nhân lại đi ra chỗ bóng cây kia nhìn lướt một cái.

Thật giống "chim họa mi không chút vết tích, một cọng lông cũng không thể lặn ra", tựa như chưa có chuyện gì xảy ra ở nơi này vậy.*

(*): "Giống như chim họa mi không chút vết tích, một cọng lông cũng không thể lặn ra" có thể hiểu là trong tình yêu khi cặp đôi chia tay thì mọi chuyện như chưa từng bắt đầu, chưa có chuyện gì xảy ra. Vậy nên trong hoàn cảnh này cho để hình dung nghĩa là gã kia tè bậy xong bị bắt gặp nên vội lặn nhanh không để lại chút dấu vết nào ==))

Đúng là đáng tiếc mà.

Loại chuyện như thế này, chỉ cần "tách" một cái xong biên tập lại một chút, vậy là một tin tức lá cải lại được lên báo vô cùng dễ dàng.

Đến lúc đó thì kết hợp bài báo với những tin sốt dẻo của các thành phố khác nhau mà quyết định xem tin tức này sẽ hot hay không. Nếu viết tốt, không chừng cuối năm còn được bình chọn là bài báo tốt nhất năm.

Đây cũng coi như là bệnh nghề nghiệp của những người phóng viên như cô.

Kiều Nhân không tin trong đầu Kỳ Hàn Thanh không nghĩ tới điều này, cô quay đầu nhìn một cái, còn chưa hỏi gì, người bên cạnh đã đi trước một bước phả ra ba chữ: "Không được viết" lên mặt cô.

"..."

Vì vậy mà Kiều Nhân đành ngậm miệng.

Thời gian cũng không còn sớm.

Ban đêm ở miền Bắc nhiệt độ còn giảm đi mấy độ, Kiều Nhân cài lại khuy áo choàng, lại đem con cá từ trong tay Kỷ Niệm ra chơi rồi ôm lại vào lòng.

Cô thật sự không nhịn được ngáp một cái, chào tạm biệt hai người bên cạnh, sau đó lê bước chân vào tiểu khu.

Kỷ Niệm vẫn còn ở cửa đá đá mấy cái, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Kiều Nhân nữa mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Kỳ Hàn Thanh anh có còn là người nữa sao?"

-Sao lại không phải?

-Nếu không thì sao anh chỉ che mắt cho mỗi Kiều Nhân?

-Tại đứng ngay bên cạnh em ấy.

-Thế cũng không thể thuận tiện mà dùng tay còn lại che mắt cho em à?

-Không thể.

Kỷ Niệm giận đến mức chửi tục: "Con bà nó chứ."

Ngay sau đó bị ánh mắt lạnh lạnh của người đàn ông hướng tới, giọng nói của cô lại vòng vo lảng sang chuyện khác: "Trăng trên trời hôm nay thật sáng nha..."

Kỷ Hàn Thanh: "Đi đây."

Sau đó anh xoay người rời đi.

Kỷ Niệm giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân một lúc lâu, sau đó không đành lòng trở về nhà.

Thời điểm vừa mở cửa nhà trọ, Kỷ Niệm nhận được một tin nhắn, là của anh trai cô, cái con người đã tặng lò cô cả nghìn năm trời bỗng hôm nay lại gửi cho cô một tin trên WeChat: "Lần sau chú ý mà xem mấy bộ phim giáo dục tử tế đi."

Kỷ Niệm "..."

Có để ý đến Kiều Nhân rồi thì cũng đừng có bỏ rơi đứa em này chứ.

Kỷ Niệm thờ phỉ phò mở cửa phòng, Kiều Nhân thì đang làm ỏ trong chăn, chỉ có đầu với tay là không được chăn phủ, nghe thấy tiếng động liền ngẩng lên: "Ngẩng lại thì chỉ có một mình cậu viết tiểu thuyết kinh dị mà trong đó có cảnh giường chiếu à?"

"..."

Hai người này cũng coi như là vừa nói chuyện với nhau xong đi.

Kỷ Niệm cầm cái gối đập vào Kiều Nhân: "Cậu mau biến đi"

Cái đôi cậu nam cậu nữ này.

Cả một ngày chủ nhật Kiều Nhân không bước chân ra khỏi cửa.

Bởi vì thứ hai phải đến "Phượng Bắc Cuối Tuần" để phỏng vấn nên cô đã hoàn thành mọi công việc vào buổi sáng.

Một buổi chiều cực khổ giờ thành ra lại rảnh, Kiều Nhân đành xem phim.

Kỷ Niệm so với cô còn khổ hơn cả nghìn lần, hiện giờ đang học nghiên cứu lịch sử, lúc này lại bị các thầy gọi lên phòng không biết làm gì.

Kiều Nhân xem phim thấy nhàm chán, chuẩn bị ngồi ôm cái máy tính mà ngủ gục thì bỗng có điện thoại gọi đến.

Cô bị giật mình, suýt chút nữa thì ném máy tính từ trên giường xuống đất, đưa tay qua sờ lấy điện thoại ấn nút nghe.

Giọng của người con gái bên kia điện thoại tựa như muốn xuyên qua màn hình mà xông đến trước mặt cô vậy: "Kiều Kiều!"

Kiều Nhân hoàn toàn tỉnh ngủ, liếc mắt nhìn vào điện thoại đi động rồi nhanh chóng ngã người xuống giường: "Ừ... Có chuyện gì thế?"

-Giang hồ cấp cứu Kiều Kiều ơi.

Kiều Nhân lật mình: "Nói đi xem nào."

-Chủ biên cho mình hai ngày phụ trách chuyên đề mới.

-Viết về mình à?

-Viết về cậu làm gì?

-Vậy thì mình chẳng cứu được cậu rồi.

Tiểu Tạ kêu than: "Cậu có biết Kỷ Hàn Thanh không? Có biết Vương Quân không?"

Cô một hơi liền nói hết tên những thánh nhân ra, hình ảnh những con người đó lần lượt hiện lên trong đầu Kiều Nhân. Nếu cô nhớ không nhầm, những cái tên này đều là những người có thông tin vô cùng nổi tiếng trong giới.

Hồi trước Kiều Nhân ngồi trên giảng đường thường xuyên được nghe thấy tên những người này, đều là do giáo sư thuận miệng nói ra.

Cô "Ừ" một tiếng, di con trỏ chuột tắt cửa sổ máy tính: "Phải làm người viết chuyên đề sao?"

-Cậu cũng biết mấy ngày nay không có tin tức gì mới, giờ cũng chỉ có thể xào đi nấu lại những tin cũ thôi.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, không phải ngày nào cũng có những tin tức mới mẻ nóng bỏng.

Nhưng mỗi tuần tạp chí đều phải phát hành, không có bản thảo mới thì cũng đành mang bản thảo cũ đi nộp cho chủ biên.

Sửa sang lại lời lẽ câu cú không chừng lại có thể làm ra một chuyên đề vô cùng đặc sắc.

"Cậu hẳn là 'mỏ xè' được bọn họ còn nhiều hơn cả mình chứ?" – Tiểu Tạ bắt đầu sử dụng đòn sát thủ, hít sâu một cái, mũi liền thẳng đứng lên: "Cậu chỉ cần cung cấp cho mình tài liệu thực tế thôi mà!"

Kiều Nhân giật giật, mờ ngần kéo tủ đầu giường, đem mấy tin tức từ trên máy tính viết ra: "Bây giờ gặp nhau ở quán cà phê dưới tòa soạn."

Kiều Nhân đến quán cà phê trước giờ hẹn mười lăm phút.

Tạp chí nằm ở khu trung tâm thành bắc, bốn phía bao quanh đều là những toà nhà chọc trời mọc như nấm, là khu vực phồn hoa nhất thành phố.

Bởi vì là cuối tuần, lại thêm công nhân chức không phải đi làm, quán cà phê bây giờ chật kín người.

Những ngày tháng ba, không khí trong quán cà phê có chút gì đó oi bức không thông.

Kiều Nhân ngồi đợi có chút không thoải mái, cũng may Tiểu Tạ không để cho cô ngồi đợi trong thời gian dài, nhanh chóng liền vọt tới chỗ bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Máy tính rất nhanh được Kiều Nhân mở ra.

Tiểu Tạ rút cà phê, lật qua mấy tập tài liệu nhìn một lượt, ánh mắt rất nhanh liền sáng lên: "WOW Tiểu Kiều à, người có học bổng quả nhiên không phải là cảm cho có mà."

Kiều Nhân chống cằm nhìn cô nàng: "Vậy cậu định viết như thế nào?"

-Nội dung không quá nhiều, lại được in ở vị trí khó ai nhìn thấy, vậy cứ tùy tiện viết vài câu đi...

-Ví dụ như?

-Ví dụ như... Mình nghe nói Kỷ Hàn Thanh vẫn còn độc thân.

Tiểu Tạ gấp lại máy tính: "Ba mươi bốn tuổi mà vẫn còn độc thân, thật là một tin tức vô cùng giá trị nha."

Kiều Nhân: "..."

Thì ra không chỉ một mình cô cho rằng Kỷ Hàn Thanh đã là ông chú ba mươi, bốn mươi tuổi.

Không khí trong quán thật sự quá nóng nực, Tiểu Tạ không thờ được, uống xong cốc cà phê vội kéo Kiều Nhân đi ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời cũng đã lặn, những sợi nắng chỉ loáng thoáng in hình lên mặt đất.

Tiểu Tạ vẫn tiếp tục nói về kế hoạch của chuyên đề: "Dù sao đi nữa tạp chí của chúng ta cũng không quá tiếng tăm, hơn nữa ai là người nổi tiếng lại chẳng từng lên báo chí với mấy loại tin tạp nham này, cứ tùy tiện viết mấy câu thôi."

Cô là chọn đúng tin tức trọng điểm, hơn nữa viết lảng nhãng bấy bạ cũng sẽ không bị người ta để ý.

Thời điểm này trong ngày một chút nữa sẽ rơi vào tình trạng tắc đường.

Hai người đi bộ dọc ven đường, phía trước là cảnh một hàng xe nối tiếp nhau, Tiểu Tạ vô cùng phấn khích, trong lòng như có từng đợt pháo hoa nổ đum đụp: "Kiều Kiều à, mình thật sự thông minh nha, cậu nói xem có đúng không?"

Kiều Nhân ngừng một bước: "Cậu có thật sự biết Kỷ Hàn Thanh là ai không?"

-Không phải là...?

Kiều Nhân dứt khoát chặn miệng cô nàng: "Chính là cái người đêm đó Từ Giai gặp trước cửa câu lạc bộ đó."

Tiểu Tạ sững sốt một chút, tựa như chưa thể nhớ ra lời mình muốn nói tiếp theo là gì.

Kiều Nhân thờ dài, bên cạnh là dòng xe đang nối tiếp nhau chầm chậm dịch chuyển trên mặt đất, tiếng người bị dung hòa vào tiếng xe, giọng Kiều Nhân vì vậy mà cũng lớn hơn bình thường mấy lần.

Giọng nói của Kiều Nhân không cao nên khi nói to một chút thì hơi khàn, mặc dù không rõ ràng nhưng nếu để ý kỹ sẽ nghe ra.

Kiều Nhân ho khan một tiếng, nhắc Tiểu Tạ: "Là cái người tám trăm đồng một đêm đó."

Thấy Tiểu Tạ mắt vẫn tròn xoe, Kiều Nhân lại thờ dài, đang định bước qua đường thì phía sau có tiếng còi xe vang lên.

Liền một lần kêu ngắn gọn, không gây chói tai.

Kiều Nhân đang cau mày vòng vo suy nghĩ, quay đầu lại sau đó bỗng sùng sốt.

Có lời nói thế nào nhỉ?

Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến, phong thủy luân chuyển, không ai có thể chạy thoát khỏi kiếp nạn bị báo ứng.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mới chỉ vài giây thôi mà Kiều Nhân cảm thấy người đàn ông này nhất định đã cài máy nghe trộm lên người cô, nếu không thì sao cô vừa mới nhắc tới anh đã xuất hiện chứ.

Tất nhiên là cô chẳng có bằng chứng mà lại to gan suy đoán.

Kiều Nhân ngẩng đầu lên một cái, liền thấy tòa nhà chọc trời đằng sau, mấy chữ "Phượng Bắc Cuối Tuần" to đùng đùng sáng loáng được treo ở tầng trên cùng. Thời điểm này có lẽ Kỷ Hàn Thanh vừa tan tầm đi, gặp anh vào giờ này cũng không có gì lạ.

Sau khi suy nghĩ mấy giây, Kiều Nhân vô cùng thức thời mà kéo Tiểu Tạ lui về phía sau mấy bước, Tiểu Tạ vẫn còn đang chỉ tay vào người đàn ông ngồi trên ghế lái của chiếc xe đối diện.

-Kiều Kiều, là cái người mà tám trăm tệ...

Kiều Kiều vội kéo cô nàng lại, còn đang suy nghĩ có nên bịt mồm cô ấy lại không thì Tiểu Tạ đã kêu "A" một tiếng:

-Ngay cả tư thế gọi điện thôi cũng thật đẹp trai mà.

Tiểu Tạ vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại đặt trong túi Kiều Nhân đã reo vang.

Xe cộ trên đường di chuyển rất nhanh, chiếc xe kia nhanh chóng dừng lại ven đường bên cạnh hai người. Cửa kính xe được kéo xuống, gió bên ngoài nhanh chóng lùa vào làm lay động tay áo của người bên trong.

Kiều Nhân rất muốn giả diếc như Tiểu Tạ lại không để cô được như ý, kéo tay áo cô:

-Kiều Kiều, điện thoại cậu reo kia.

Sau lưng đã bắt đầu vang lên tiếng còi xe thúc giục, Kiều Nhân hét cách đánh đi về phía trước nghe điện thoại: "A lô"

Đầu bên kia nhẹ giọng đáp lại, thanh âm hòa với giọng nói của những người xung quanh cùng tiếng chim kêu.

-Lên xe.

"Không cần..." – Kiều Nhân cho rằng anh muốn chở mình về nhà: "Nhà cháu rất gần khu này."

Tính hóng hớt của Tiểu Tạ sắp không kiềm chế được, vội nhấc chân dịch về phía Kiều Nhân.

Kiều Nhân chuyển điện thoại sang bên tai khác để nghe.

-Có lời muốn nói với em

Kiều Nhân cảm thấy cô lúc này lên xe chính là tự tìm đường chết, cô bước đi nhanh hơn, cơ hồ muốn song hành cùng dòng xe phía trước.

Cô liếc mắt sang phía Tiểu Tạ đang đứng bên cạnh, đành lấy Tiểu Tạ làm bia đỡ đạn: "Cháu muốn cùng bạn mình đi ăn cơm luôn."

Sợ Tiểu Tạ làm lộ, Kiều Nhân vừa nói vừa nháy mắt ra ám hiệu.

Tiểu Tạ lập tức hiểu ý, đặc biệt phớt lờ nói: "Kiều Kiều, chúng ta đi ăn tối hay gì đây...?"

"Mặc kệ cô ấy." Sau đó sau lưng thấy tiếng còi xe vang lên một chút: "Còn em lên xe."

Kiều Nhân hoàn toàn không dám lên xe, cho đến giây tiếp theo, giọng nói lãnh đạm ấy vang lên một câu: "Kiều Nhân, hình như anh là cấp trên của em."

"..."

Hình như cái rằm

Kiều Nhân tắt điện thoại, nghĩ biện pháp chống đỡ với Tiểu Tạ: "Một lát nữa mình có việc rồi, cậu về một mình trước đi."

Tiểu Tạ quan sát cô mấy lần: "Hẹn hò?"

Cuộc điện thoại vừa rồi của cô đúng là kẻ cho người ta nhiều suy nghĩ viển vông, Kiều Nhân hắng giọng, nhất thời không biết phản bác ra sao.

Tiểu Tạ thấy mặt cô xoắn xuýt cả vào, cau mày không đáp, càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác, cô vỗ lên vai Kiều Nhân một cái: "Được rồi, mình biết rồi, cậu đi hẹn hò đi."

Cô vừa nói vừa quay đầu nhìn đằng sau: "Nghe nói chủ quán trà sữa kia là soái ca nha, hôm nay tiện thể đi xem một chút."

Tiểu Tạ từ trước đến giờ là người đã nói gì thì phải làm ngay, vừa dứt lời đã vọt chạy vào quán trà sữa.

Ánh mắt Kiều Nhân một mực đặt lên người Tiểu Tạ, cho đến khi không thấy bóng dáng cô nàng nữa mới xoay người, mở cửa xe ô tô ngồi vào ghế phụ.

Bởi vì xe mở cửa kính nên lúc này nhiệt độ trong xe với bên ngoài cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Ánh mắt Kiều Nhân lơ đãng, sau đó từ kính chiếu hậu nhìn xuống Kỳ Hân Thanh.

Phía trước là đèn đỏ, phải đợi chừng một phút, còn con người kia thì đang gọi điện thoại.

Sau đó đèn giao thông chuyển xanh một cái, điện thoại liền bị tắt, anh tiện tay ném vào hộp đựng ở phía trên.

Kiều Nhân vẫn theo dõi hành động anh làm trong yên lặng, cho đến khi xe chuyển động, cô mới nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Kỳ tổng, chú muốn nói với cháu cái gì thế?"

... Kỳ tổng?

Cô đối với xưng hô này lại thích ứng rất mau nha.

Kỳ Hân Thanh từ kính chiếu hậu nhìn cô một cái: "Mới vừa rồi nói cái gì mà tam trăm tệ?"

Kiều Nhân: "..."

Anh vừa dứt lời một cái, ngay cả cơ hội cho cô giả ngu cũng không cho cô, Kiều Nhân thuận miệng liền nói liêu: "Là cháu mấy ngày trước mua quần áo..."

-Lại tiếp tục bịa chuyện.

"..."

-Là tam trăm tệ một đêm

Lại đến một cái ngã tư đường, xe dừng lại, người đàn ông trực tiếp xoay đầu xuống nhìn cô: "Là nói anh?"

Ánh mắt Kiều Nhân cùng anh giao nhau, một giây, hai giây... Cô liền hiểu ra tâm tư của Tiểu Tạ mỗi lần cố chấp muốn tam trăm tệ đầu địa chủ cùng anh.

Đừng nói đến đầu địa chủ một đêm, có vinh dự kề cạnh gương mặt này nhìn ngắm cả một đêm thì tổn tám trăm tệ cũng đáng.

Kiều Nhân nhẹ nuốt nước bọt: "Không phải cháu nói."

Khóe miệng Kỳ Hân Thanh hơi chùng xuống.

"Được rồi, là cháu nói" – Kiều Nhân đầu hàng: "Thật sự chỉ là cháu thuận miệng nói ra thôi."

Ai biết được nói hai lần thì cả hai lần đều bị người trong cuộc nghe thấy mồn một chứ.

Tầm mắt người đàn ông đặt ở phía trước, ngay cả một ánh mắt cũng không thêm cho cô.

Trong lòng Kiều Nhân "Bùm" một tiếng, như rơi xuống vực thẳm, nói một câu đặc biệt thành ý: "Lần sau cháu không dám nữa..."

Người nọ bỗng hỏi ngược lại: "Làm gì mà tam trăm tệ một đêm?"

Kiều Nhân sưng sốt một chút, sau đó thốt lên: "Đầu địa chủ."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, sau đó thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên, độ cong lại khuếch trương thêm một chút: "Chỉ là đầu địa chủ thôi sao?"

Kiều Nhân: "..."

Nếu không còn bao gồm cả tiết mục phục vụ thiếp thân sao?

Khóe miệng Kiều Nhân nhạt đi, tìm một tư thế thoải mái để ngồi: "Những cái khác không đủ tiền mua nổi."

Anh nhẹ nhàng chớp mắt một cái, ngón tay khê giờ lên đụng vào khóe miệng: "Giảm giá cho em nhé?"

Kiều Nhân dứt khoát cự tuyệt: "Không không không cần, cháu không đầu địa chủ."

Cô thật sự không chơi đầu địa chủ mà.

Cờ bạc, mọi trò chơi Kiều Nhân đều không giỏi, vào khoảng thời gian năm mới tết đến, họ hàng thân thích lại tụ tập với nhau đánh bài. Mỗi lần nhu thế Kiều Nhân đều bị ngược cho thê thảm.

Ai thiếu tiền, câu hỏi này mà gọi tên cô ra đề trả lời không hề sai tí nào.

Tiền thua bài của Kiều Nhân có thể mua cả một chiếc xe rồi. Cô không thiếu tiền nhưng vẫn muốn giữ mặt mũi cho mình, quay đầu hỏi: "Chú nhỏ, chú đầu địa chủ sao?"

-Không biết

Trong lòng Kiều Nhân vui sướng, vô cùng kích động xoa ngón tay mình: "Có thời gian chúng ta cùng nhau đầu chứ?"

Tay mơ đầu với tay mơ, ít nhất xác suất cô thắng tiền còn nhiều hơn.

Kiều Nhân: "Vừa vận Niệm Niệm cũng không biết."

Ba người tùm lại, ba con người gà mơ chơi với nhau, xác suất cô thắng là lớn nhất.

Kỷ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô.

Tiểu cô nương lớn lên xinh xắn, mi mắt cũng vô cùng ôn nhu, cười lên cả khuôn mặt bừng sáng thanh thuần.

Anh đột nhiên nhớ đến ngày lễ cưới của Tân Nhan mấy năm trước, cô khi đó cũng cười như thế này đi. Khi đó còn nhỏ tuổi, đi đứng chỗ nào cũng không nhìn ra sự trưởng thành, nâng váy cầm hộp đi phát kẹo cưới cho mọi người.

Lúc bước đến chỗ anh và Phó Yến thì kẹo hết.

Cho nên thời gian anh cùng Phó Yến nhận được kẹo cùng dài hơn so với mọi người, căn bản lúc ấy là Kỷ Hàn Thanh đặt cô trong mắt đi nên mới mới gói kẹo ra——

Bên trong không có mấy viên kẹo, ngược lại mấy thẻ phòng ở quán bar còn nhiều hơn.

Cùng với mấy cái bao cao su Okamoto lè loét.

Bây giờ cô lại quên mất không nhớ gì nữa rồi.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh gầy gầy mấy cái, sau đó mới nhẹ nhàng cười lên một tiếng.

A, người con gái này cũng thay đổi rồi

Trí nhớ ngắn như cá vàng vậy.

Lúc chín giờ rưỡi buổi sáng thứ hai, Kiều Nhân tới toàn soạn đúng giờ để phỏng vấn.

Thời kỳ tuyển dụng người mới tốt nghiệp ra trường cơ bản đã kết thúc nên vào thời gian này người đến phỏng vấn cũng không nhiều, Kiều Nhân lấy sổ, đại khái đứng đợi hơn nửa giờ, cửa phòng làm việc mở ra, có người gọi tên cô.

Bên cạnh có cô gái vừa trò chuyện rôm rả cùng cô ngay lập tức ngừng miệng, làm động tác cổ vũ: "Cố lên."

Đây cũng không phải lần đầu tiên Kiều Nhân tham gia phỏng vấn, kinh nghiệm coi như là có đủ, cô có năng lực, cho nên khi bị các thầy đặt câu hỏi cũng không khản trường đến nắm chặt tay như lần đầu.

Toàn bộ quá trình cũng coi như thuận lợi, cho đến khi sắp kết thúc, một người đeo kính lão nói: "Bạn học Kiều Nhân, hôm nay bạn cũng đọc báo đúng không? Vậy bạn hãy nói bao quát cho chúng tôi về báo ngày hôm nay được không?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Em vẫn chưa đọc ạ."

Cô sáng sớm hôm nay đã chạy một mạch đến nơi phỏng vấn, đừng nói đến đọc báo, ngay cả hình dáng tờ báo hôm nay ra sao cô cũng không biết.

Vị giáo sư kia tựa như đoán trước được kết quả này, liền cầm một tờ báo nhẹ nhàng đưa lên: "Vậy bạn đối với tin tức này có suy nghĩ gì không?"

Mặc dù mấy năm gần đây báo giấy đã không còn phát triển như trước nhưng "Phương Bắc Cuối Tuần" là một trong những tòa soạn vô cùng nổi tiếng trong nước, hằng năm không đếm nổi có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp muốn đâm đầu vào.

Năm nay cũng không ngoại lệ. Sáng nay có một nhóm sinh viên đến phỏng vấn, ở ngoài kia ngồi đợi khoảng mười người.

Nhưng với người thực tập chỉ nhận có hai chỉ tiêu mà thôi.

Người phỏng vấn dù thế nào cũng muốn đem một số vấn đề ra làm câu hỏi để bỏ đi những người không có năng lực.

Hết lần này tới lần khác phỏng vấn, Kiều Nhân sợ nhất là những chuyện như thế này.

Cảm giác của cô không sai biệt lắm so với những lần bị giáo sư Từ gặng hỏi trên lớp. Đầu tiên Kiều Nhân còn chớp mắt một cái mới nhìn vào tờ báo, còn chưa kịp xem kĩ, đằng sau đã vang lên tiếng mở cửa, giấy tiếp theo có người đã thốt lên: "Tổng giám đốc Kỳ"

Phòng làm việc yên lặng, sau tiếng chào hỏi cùng người phụ nữ kia cũng chỉ còn tiếng bước chân, một bước rồi lại một bước, càng ngày càng gần.

Kiều Nhân cúi đầu xem báo, ánh mắt liếc thấy người kia đi tới gần mình, sau đó ngồi xuống chỗ bên phải cạnh vị giáo sư, nghiêng đầu nhỏ giọng nói gì đó.

Kiều Nhân nháy mắt một cái, cẩn thận nhìn nhận tin tức trên báo.

Đây là báo được in bởi một tòa soạn khác, tầm mắt cô lướt từ phần tiêu đề sáng chói rồi dần dịch xuống, sau đó thấy một tấm hình.

Hình có chút tối, giống như ảnh chất lượng kém, nhưng vẫn có thể nhìn ra ảnh chụp là vào đêm khuya dưới gốc cây có kẻ say rượu đang tiêu bay.

Tuy phần hạ bộ đã được làm mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra rõ ràng gương mặt người đàn ông của ngày hôm đấy.

Bên cạnh bức ảnh là tựa đề hết sức bắt mắt: "Đàn ông đêm khuya đứng trước cửa tiểu khu không coi ai ra gì làm bấy, đến tận cùng là say mà xuất hiện ảo giác hay cố tình lộ ra bản tính cuồng loạn của bản thân?"

Tin tức này độ dài không lớn, phần sau còn phân tích một chút những tình huống tương tự.

Chỉ trong chớp mắt, Kiều Nhân hoài nghi rằng tin tức này là do bản thân đang mộng du mà viết nên.

Dẫu sao vào tối hôm ấy Kiều Nhân cũng nghĩ tương tự như bài báo này.

Vị giáo sư trước mắt đã lên tiếng nhắc nhở: "Có ý kiến gì không?"

-Có ạ.

-Khuyết điểm bài này nằm ở đâu?

Lời này là Kỳ Hàn Thanh hỏi.

Tầm mắt Kiều Nhân hơi dịch xuống, rơi vào gương mặt anh, một giây tiếp theo, cô nhìn thấy môi mỏng của anh khẽ mấp máy, mặt không biến sắc nói ra hai chữ: "Phó Yến"

Phó Yến là ai chứ?

Cô học "Luân Lý Và Pháp Luật" luôn nghe qua cái tên này, là vị luật sư vô cùng danh tiếng tại đất Bắc này, thắng không biết bao nhiêu vụ kiện.

Kỳ Hàn Thanh nhắc nhở không quá rõ ràng dễ hiểu, một từ này nhìn có vẻ không liên quan đến câu hỏi nhưng kết hợp lại với nhau, trong mắt Kiều Nhân có gì đó vụt qua, rất nhanh liền hiểu ý anh muốn truyền tải.

Vị giáo sư ngồi cạnh anh nhắc lại câu hỏi: "Vậy bạn cảm thấy bài báo này có khuyết điểm hay không?"

Ngay cả gương mặt người ta cũng không làm mờ, Kỳ Hàn Thanh vừa rồi lại nhắc tên vị luật sư Phó Yến, Kiều Nhân cắn môi dưới một cái: "Là có thể dễ dàng bị kiện ạ."

Chương 8

Cô còn nhớ ngày trước học "Khái Luận Văn Học Báo Chí", giáo sư Từ cũng đã từng đề cập tới. Bây giờ dễ bị kiện nhất chỉ có hai nghề, một là bác sĩ, nghề còn lại là phóng viên.

Đều là những nghề vất vả mệt nhọc, cố hết sức mà nhận lại chỉ toàn bạc bèo.

Nói cách khác, bây giờ vẫn còn ngu ngốc nguyên ý chạy theo nghề báo, chỉ có thể là đầu óc ngu muội hoặc hoặc con nhà giàu coi tiền như rác.

Kiều Nhân nghĩ trong đầu, cô cùng Kỷ Hàn Thanh cũng coi như là có đủ có hai đi.

Đều là con nhà giàu nhưng đầu óc bị đình trệ.

Kiều Nhân không chắc câu trả lời của mình có bị sai đề hay không, tâm tư của cô bây giờ không dành cho buổi phỏng vấn nữa rồi, cho đến khi người phỏng vấn gật đầu một cái, tiếp tục chuyển sang một vấn đề khác.

Câu hỏi lần này đơn giản hơn nhiều, đều ở trong phạm vi cô đã chuẩn bị ngày hôm qua.

Những người phỏng vấn một bên hỏi còn một bên thì cầm bút ghi chép, mấy phút trôi qua, toàn bộ người trong phòng vô cùng trật tự, một người thì đẩy mắt kính, người còn lại thì ghi chép nội dung.

Chỉ có một người là tùy ý ngồi cạnh cửa sổ, khẽ cúi đầu nhìn điện thoại.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, một người hỏi một người trả lời.

"Một vấn đề cuối cùng..." Một người chừng bốn mươi năm mươi tuổi đang hợp một ngụm trà, biểu cảm gương mặt dịu dàng hơn những người khác một chút: "Bạn rất rõ việc tin tức phải được viết ra bởi một người có tư chất khiến người ta tin tưởng. Vậy nếu là bạn, bạn có viết ra cái tin tức này hay không?"

Phòng làm việc im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng lá rơi.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào người vừa đưa ra câu hỏi mấy giây, sau đó mới gật đầu một cái: "Bất quá thì em sẽ hứng chịu toàn bộ gạch đá ạ."

Cái người cả nửa ngày vẫn cầm mặt vào điện thoại kia bỗng ngẩng mặt lên.

Cũng không biết có phải cô tự luyến quá không, khi ánh mắt người kia lướt qua, Kiều Nhân cảm thấy anh đang nhìn mình, ánh mắt cô hơi rũ xuống, sau đó nhắm mắt nói tiếp: "Vấn đề của xã hội bây giờ không nên chỉ dựa vào lời nhận xét của một cá nhân nào đó. Nói cách khác, mỗi ngày, mỗi nơi, mỗi người đều có thể có những hành động tương tự nhau, nhưng lại chỉ đi lung sục một người rồi viết tin tức về người đó, điều này em thấy không cần thiết."

Sức mạnh truyền thông là điều vĩnh viễn không thể nào đánh giá thấp được.

Dư luận còn hung mãnh hơn cả hổ báo, báo được phát hành từ hôm qua đến hôm nay, không chừng đã khơi dậy được "một đội quân hùng hậu"

Bởi vì trước khi tới phỏng vấn không hề nghĩ qua vấn đề này, lời nói ra khó tránh khỏi sơ suất, Kiều Nhân thậm chí còn cảm nhận được giọng mình run lên dữ dội, khi nói đến những chữ cuối cùng mới có thể ổn định lại.

"Thứ năm tuần này sẽ có kết quả, bộ phận nhân sự đến lúc đó sẽ thông báo." Những người phỏng vấn cũng bắt đầu đứng lên thu dọn đồ đạc, người hỏi cô vấn đề cuối cùng bưng ly nước đứng lên nói một câu: "Bất quá bị luật sư gửi văn kiện truy tố cũng là chuyện bình thường, không cần quá sợ. Chúng ta có "Bộ phận pháp lý" lo rồi."

Ông càng nhìn tiểu cô nương này lại càng cảm thấy thú vị, khi mở cửa bước vào không hề lo lắng, mặt không gợn chút sóng, vậy mà vừa hỏi một vấn đề, trên sống mũi đã lấm tấm mồ hôi.

"Tiểu Kỷ cũng từng nhận được văn kiện luật sư." – Người phỏng vấn vẫn còn đang khuyên bảo cô bỗng quay lại liếc nhìn người trong cuộc: "Phải không tiểu Kỷ?"

Chỉ đơn giản là nói ra hai câu nhưng những người phỏng vấn trong phòng đã nhanh chóng chuyển mục tiêu sang Kỷ Hàn Thanh, bao gồm cả Kiều Nhân đang đứng mà lòng bàn tay vẫn đầm đìa mồ hôi kia.

- Tại sao lại bị truy tố ạ?

- Nghe nói là vì lần đó đi theo nhiếp ảnh gia chụp hình cô gái kia.

Có người hóng hớt: "Thế tiểu Kỳ có bị kiện không?"

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, đẩy ghế đứng dậy: "Rút đơn kiện rồi."

- Rút đơn kiện làm gì? Có bồi thường không?

Người phỏng vấn không lập tức trả lời, cúi thấp đầu tháo kính ra, vừa định mở miệng giải thích mấy câu thì thấy tiểu cô nương đứng cách đó không sai bồi thêm một câu: "Có phải là nhìn trộm chú rồi không?"

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Bên trong phòng làm việc tĩnh lặng mấy giây, sau đó toàn bộ cả phòng "A" một tiếng, âm kéo thật dài, mang theo mập mờ không rõ.

Phía sau còn có người lên tiếng trêu chọc: "Tiểu Kỳ mấy năm qua ở nước ngoài gom đủ mọi loại thẻ phòng rồi chứ nhỉ?" (editor: anh nhà thủ thân như ngọc bác nữ lòng nào:<)

Kỷ Hàn Thanh cắn môi dưới, đi ra cửa, dừng chân nhìn thoáng qua Kiều Nhân một cái, đuôi mắt nhẹ nhàng híp lại, đáy mắt sâu thẳm không rõ toan tính điều gì.

Kiều Nhân nghiêng đầu sang một bên, bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn thấy anh cười như không cười nói: "Nói cũng không sai đâu."

Không đến hai ngày, tin tức về người đàn ông say rượu rồi tiểu bậy trong thành phố rất nhanh được lan rộng

Sau phỏng vấn ba ngày, vào buổi tối Kỷ Niệm cùng Kiều Nhân ra siêu thị mua đồ, khi đi ngang qua tòa soạn phát hành bài báo viết về người đàn ông say rượu thì thấy chính chủ chẳng cả biểu ngữ ngồi bệt xuống đất.

Kiều Nhân chớp mắt nhìn sang, thấy trên biểu ngữ là một hàng chữ: "TOÀN SOẠN RÁC RUIR KHIẾN TÔI BỊ CÔNG TY SA THẢI, XÂM PHẠM QUYỀN RIÊNG TƯ ĐOẠN TUYỆT TIỀN ĐỒ CỦA TÔI."

Đằng sau còn là mấy dấu bàn tay in lên, nhìn thấy mà giật mình.

Chuyện này đã được truyền tai mấy ngày nay, giống như lời nói của Kiều Nhân hôm phỏng vấn: "Dễ dàng bị kiện." Đầu tiên người đàn ông đó lấy việc "Xâm phạm quyền riêng tư" ra để truy tố người viết báo lẫn cả tòa soạn.

Sau đó không lâu, cuối cùng cũng có người trong tòa soạn đứng lên bồi thường, người đàn ông đó im hơi lặng tiếng rút lại đơn kiện.

Vào thời điểm Kiều Nhân xem xét hết vụ việc này, cuối cùng lại nghĩ tới buổi phỏng vấn hôm đó, lúc mấy người phỏng vấn nói Kỷ Hàn Thanh bị truy tố.

Người khác thì có thể dựa vào tiền mà bồi thường cho người bị hại rút đơn kiện, nhưng Kỷ Hàn Thanh thì không.

Anh mười phần thì đã có đến tám chín phần là dựa vào nhan sắc.

Kiều Nhân đột nhiên nổi hứng tò mò tin tức khiến anh bị kiện.

Buổi tối thứ năm, cô đem toàn bộ tin tức từ máy tính viết ra lại đọc từ đầu đến cuối, rốt cuộc cũng thấy bức ảnh chụp khuôn mặt cô gái mà vị giáo sư trong buổi phỏng vấn nhắc đến.

Hai năm trước có một bài báo, mà nội dung cùng với cô gái đó một chút liên quan cũng không có, chỉ là viết về khoảng thời gian đó trời mưa liên tiếp như thác đổ mấy ngày liền gây ra sạt lở đất nghiêm trọng.

Trong hình là cô gái chỉ như những người qua đường bình thường, đứng giữa một đám người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, bức ảnh còn không nhìn rõ gương mặt của cô ấy.

Kỷ Niệm tám xong đi ra, gờ ngón tay chỉ vào: "A đây không phải là người phụ nữ một mực đòi ước hẹn với anh tớ sao?"

Cô không sấy tóc, để xõa một bên vai, lúc đứng lại gần nước còn vẩy lên mặt Kiều Nhân. Kiều Nhân đành lấy khăn lau mặt: "Bây giờ vẫn còn sao?"

- Bây giờ thì tớ không biết.

Kỷ Niệm cầm máy sấy tóc lên thổi tóc, bỗng chốc lại tắt máy: "Đúng rồi Kiều Kiều..."

Kiều Nhân gấp màn hình máy tính xuống, quay đầu nhìn cô.

- Cậu cùng anh trai tớ sao lại quen biết nhau?

-Anh ấy cùng bố dựng của tớ là bạn thân.

"Vậy hẳn là cậu phải gọi anh ấy là chú..." - Kỳ Niệm nuốt nước miếng một cái, ánh mắt liếc thấy Kiều Nhân đã cười híp mắt, khuôn miệng nở nụ cười tươi, lập tức nhào tới bịt miệng của cô: "Im miệng, không cho cậu nói."

Kiều Nhân chớp mắt một cái, rốt cuộc vẫn là ngậm miệng.

Hai người đều đã ăn cơm tối xong. Kỳ Niệm vuốt vuốt bụng cho xuôi cơm sau đó nhào người lên giường hoàn thành công việc giáo sư giao phó.

Cầm kính lúp hướng vào bức ảnh trong điện thoại nghiên cứu giáp cốt văn(*) sau đó dịch từng chữ từng chữ trên giáp cốt mà viết lại thành chữ Hán.

(*): chữ giáp cốt; văn giáp cốt (chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước Công Nguyên)

Nhìn chằm chằm một hồi, sau đó nhảy bèn nhìn thấy một tin nhắn vừa mới được gửi đến: "Thứ bảy này về nhà."

Trong nháy mắt Kỳ Niệm liền thấy hứng thú, thoát khỏi bộ sưu tập mà mở WeChat nhắn: "Anh, có phải anh đang hướng tới một tình yêu vượt qua cả tuổi tác cùng mối quan hệ ràng buộc chú – cháu không?"

Đầu bên kia đợi cả nửa ngày cũng không thấy trả lời lại.

Năm phút sau, Kỳ Hàn Thanh nhắn lại: "?"

Kỳ Niệm: "Anh chẳng phải là có tình ý với Kiều Kiều nhà em sao?"

Không thấy người kia đáp lại.

Kỳ Niệm ngồi đợi mấy phút, cuối cùng không nhận được bèn nhắn thêm một tin làm quân sư quạt mo cho anh trai: "Dù gì cũng là anh trai em, em gái này chân thành khuyên anh nên từ bỏ đi. Từ khi quen biết với Kiều Kiều đến bây giờ, nam sinh tỏ tình với cô ấy trải dài khắp các khoa, các lớp trong học viện luôn ròi đầy. Hướng chỉ anh còn chả phải là sinh viên trong trường, đến ưu thế làm học trưởng của người ta cũng không có."

"Kiều Kiều của em gọi anh là 'chú' anh có nghe thấy không?"

"Anh không cảm thấy mình giống như trâu già gặm cỏ non sao?"

Lần này tin nhắn gửi đi chưa được mấy giây đã thấy đầu kia đã trả lời lại bằng một dấu chấm.

Kỳ Niệm nhìn đi nhìn lại vẫn không hiểu, đành nghiêng đầu hỏi "cộng cỏ non" Kiều Nhân: "Tiểu Kiều à, tại sao khi nhắn tin chỉ gửi một dấu chấm nghĩa là gì?"

Kiều Nhân đang đắp mặt nạ nhưng miệng lưỡi thì vẫn độc như thế: "Lười gõ chữ."

Kỳ Niệm vì vậy mà nhắn tin hỏi Phó Yến: "Phó Yến ơi, anh trai em nhắn tin cho em chỉ gửi một dấu chấm là có ý gì?"

Phó Yến trả lời tin nhắn nhanh hơn nhiều so với Kỳ Hàn Thanh nhưng nội dung giản đơn hệt như anh trai cô: "Cút."

"Anh bảo em cút đi???"

Cô giận đến mức bóp chặt điện thoại, Kiều Nhân nhìn cô một cái: "Màn hình muốn nát luôn rồi."

Kỳ Niệm không thèm đếm xỉa tới cô, tâm tư một lòng một dạ đặt lên chiếc điện thoại.

Nửa phút sau hiện lên tin nhắn: "Là lão Kỳ bảo em cút ý."

Mấy giây trôi qua, ra là đến gõ chữ "Cút" cũng lười, chỉ đành nhắn mỗi dấu chấm.

"..."

Kỳ Niệm đối với Kỳ Hàn Thanh càng ngày càng tuyệt vọng, liền quay đầu nhìn Kiều Nhân như kiếm tìm người an ủi mình: "Tiểu Kiều, cậu đã từng nhắn dấu chấm cho ai chưa?"

Kiều Nhân tháo mặt nạ, đi ra trước gương: "Cũng gọi là đã từng nhắn cho người ta đi."

Cô cũng không còn nhớ mình có gửi tin nhắn chỉ mỗi dấu chấm cho ai nữa không, nhưng khẳng định là có gửi một lần. Kiều Nhân thở dài: "Cái người nhắn tin cho tớ quá thực quá phiền nên tớ đành gửi dấu chấm đi thôi."

-Gửi dấu chấm đó có ý gì?

-Thì là để hân cút sang chỗ khác đừng làm phiền bốn cô nương này nữa.

Kỷ Niệm "..."

Cái người được coi là kẻ phiền phức đó tên là Ngụy Dịch Liên – con trai ruột của Ngụy Duyên, nhỏ hơn Kiều Nhân ba tuổi, mới bước vào tuổi trưởng thành không được bao lâu.

Hai chị em mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng tình cảm thân thiết so với chị em ruột không khác là bao.

Kiều Nhân hôm nay vừa nhắc tới cậu em trai này, ngay lập tức chiều thứ hai hôm sau nhận được điện thoại của cậu.

Cả năm cậu lớp 12, bởi vì là học sinh nội trú, nên giữa tháng mới được nghỉ ra khỏi trường một lần, mà một lần đó chỉ là một ngày rưỡi.

Kiều Nhân nhìn vào ngày hiện trên điện thoại, là ngày 14 tháng 3, đúng là thời gian mà trường trung học nội trú thả cửa cho học sinh.

Vừa mới ấn nút nghe, giọng nói vô cùng kích động của Ngụy Dịch Liên đã truyền tới: "Chị, buổi tối hôm nay chúng ta đi ra ngoài chơi đi."

Kiều Nhân đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, dưới tầng là những cành cây đang "run lay bầy" trong gió, từng lớp cát bụi bị quẩn bay lên cao chao đảo giữa không trung.

Dự báo thời tiết cuối cùng cũng đúng được một chút. Đó là gió to nổi lên.

Kiều Nhân chớp mắt: "Hôm nay có gió..."

Câu "Để hôm khác đi" còn chưa kịp nói ra, đầu bên kia Ngụy Dịch Liên đã cướp lời cô: "Chị, trước kia chị không có đối xử lạnh lùng với em như thế này đâu nha. Chị có bạn trai rồi phải không?"

-Chị làm gì đã có người yêu...

-Vậy tại sao chị không đi chơi với em?

Được rồi

Cuộc trò chuyện lại quay về vạch xuất phát.

Kiều Nhân mở cửa sổ, đưa tay ra ngoài cảm nhận từng làn gió thổi qua, xác nhận được gió cũng không lớn lắm mới đóng cửa sổ: "Được rồi, đi chơi ở đâu?"

Đầu bên kia rất nhanh nói ra tên một địa điểm.

Cúp điện thoại, Kiều Nhân nhanh chóng thay trang phục y như mấy ngày trước, cũng mặc áo choàng dài cùng quần khăn kín cổ, trước khi ra cửa đem bản thân che kín mít.

Đúng bảy giờ tối, Kiều Nhân bước chân ra khỏi nhà.

Từ nhà bắt xe đến địa điểm hẹn cũng không quá hai mươi phút, Ngụy Dịch Liên cứ nói liên mồm cô phải đến trước tám giờ, Kiều Nhân sợ tắc đường nên cố ý đi trước nửa tiếng.

Kết quả đúng là bị kẹt xe như đã định.

Cứ như vậy, không đến một tiếng đồng hồ, bên ngoài gió thổi lồng lộng, còn có túi rác nặng trĩu từ đâu bay tới đập vào cửa kính xe một cái "Uych".

Xe taxi vẫn dậm chân tại chỗ, đoán chừng hai mươi phút rồi vẫn chưa thể dịch chuyển.

Bác tài tay nhấn còi, mắt thì nhìn đồng liếc tây, xe mới nhích lên thêm được một tí, ông đột nhiên "A" lên một tiếng: "Ven đường có biển quảng cáo bị rơi xuống."

Kiều Nhân quay đầu sang nhìn, quả nhiên thấy quần chúng đông đảo vây xung quanh ven đường.

Bên ngoài gió thổi điên cuồng, người đi đường còn bị gió làm cho lảo đảo không vững.

Kiều Nhân nhanh chóng lấy tiền từ trong túi đưa cho bác tài, sau đó cầm điện thoại vội mở cửa xuống xe.

Tình cảnh trên đường đúng là một mớ hỗn độn, tiếng người, tiếng gió cùng tiếng còi xe đan vào nhau, giống như một bản giao hưởng vô cùng huyền ảo.

Đã có người gọi 120, Kiều Nhân không chen chân vào đám đông, chỉ đứng ngoài rìa cầm điện thoại mở camera rồi tiến gần tới.

Phía trước lẫn phía sau tấp nập người qua lại, cô tùy ý nheo mắt một cái, chỉ là vô ý híp mắt lại thôi, ngay lập tức thấy một người đàn ông đang đứng ở

ven đường. Tầm mắt anh dừng lại ở biển quảng cáo bị rơi xuống, sau đó cau mày gọi điện thoại.

Bởi vì dáng người rất cao, lại thêm vẻ ngoài đẹp trai nên khi đứng giữa đám đông lại thành ra vô cùng nổi bật.

Kiều Nhân đi vài bước sang phía bên kia, do dự mấy giây định đi lướt qua người anh để chụp hình thì bỗng có cơn gió mạnh thổi tới.

Một giây tiếp theo, bởi chân đứng không vững nên bị gió thổi lùi về sau mấy bước, ngay lập tức va vào lồng ngực của người đàn ông.

"..."

Âm thanh ồn ã bên tai bỗng ngưng tĩnh lặng, Kiều Nhân chán nản nghĩ: "Quả thực nói đại phong có thể thổi bay người hoàn toàn là cơ sở khoa học."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Xung quanh khắp nơi đều là người, khung cảnh có thể dùng 1 từ "loạn" để hình dung. Quần áo và tóc tai người đi đường đều bị gió lớn thổi tán loạn, hàng cây liễu hai bên đường ngã nghiêng, cành cây liên tục đập vào nhau như thể sắp sửa bật gốc tới nơi vậy.

Tiếng thét chói tai thì nhau vang lên, còn có một cô gái đội túi nylon lên đầu rồi chạy lên taxi.

Khung cảnh này hoàn toàn có thể so sánh với hiện trường tai nạn liên hoàn. Người đàn ông phía sau mới vừa rồi còn hồ hững ậm ừ vài tiếng, sau khi bị cô đụng phải liền im lặng.

Kiều Nhân tựa vào người anh ta, phía trước gió lớn vẫn đang thổi loạn, nhưng sau lưng lại ấm áp như thể trận gió này hoàn toàn không thổi tới. Cô vốn không thấp, ít nhất cũng được 1m65, nhưng vẫn thấp hơn Kỳ Hàn Thanh một cái đầu.

Địch không động, ta cũng không động.

Hai người cứ như vậy giằng co mất mấy giây, bởi vì tựa vào quá gần, Kiều Nhân nghe thấy giọng nói nghi hoặc vang lên từ đầu dây bên kia: "Hàn Thanh?"

Sau đó trên đỉnh đầu cuối cùng cũng có âm thanh trầm thấp vang lên: "Ừ"

Kiều Nhân cũng không dám cùng anh dây dưa, vội bước về phía trước 1 bước.

Cũng không rõ là có phải hôm nay gió quá lớn rồi không, cô vốn cho rằng mình cũng không gầy gò ốm yếu, vậy mà mới chỉ tiến lên chưa tới 10cm đã bị gió thổi lùi lại. Kiều Nhân lao đảo ngã về sau lại lần nữa tiếp xúc với cơ thể ấm áp kia, cổ tay cô cũng bị kéo lại.

Một giây tiếp theo, Kiều Nhân vừa kịp phản ứng lại thì đã bị kéo tới sau lưng Kỳ Hàn Thanh, cơn gió lớn cũng được cản đi một nửa.

Trước mặt cô, người kia cúp điện thoại: "Giờ tôi đi bệnh viện, tới đó rồi nói"

Kiều Nhân cuối cùng cũng đứng vững trở lại, mới vừa định rời đi thì cổ tay lại bị kéo về. Bàn tay đàn ông dùng lực không lớn, tiếp tục nắm lấy cổ tay cô, cũng không có ý định buông ra.

-Biết điều thì đứng im.

Thời tiết xấu thế này, người qua đường xem náo nhiệt cũng đã tản đi rất nhiều, chỉ còn lại vài người đứng kể bên tấm bảng quảng cáo bị rơi xuống.

Kiều Nhân dứt khoát thò đầu ra xem xét tình hình.

Người hồi nãy bị tấm bảng đập phải vẫn nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, từ vai lên tới đầu đều là máu. Mấy người đứng bên cạnh, cũng không biết sợ là cái gì mà tới gần xem xét.

Kiều Nhân liếc nhìn màn hình khóa điện thoại liền biết cô muộn giờ hẹn rồi. Tiếng gió quá lớn, cô cũng đành gắng nói to hơn:

-Tôi còn chưa kịp chụp hình.....

Cô vừa nói vừa kéo tay áo anh:

-Chú nhỏ, chúng ta tới gần nhìn một chút đi

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Kiều Nhân hoàn toàn không chú ý, tầm mắt cô vẫn còn đang đặt trên người bị thương kia:

- Là do đầu bị thương nên không ai dám tới gần giúp anh ta sao?

Kiều Nhân không học y, nhưng trước kia cũng đã từng đọc qua một vụ, hình như là một ông lão 70 tuổi lúc đang tập thể dục thì ngã xuống. Sau đó người đi đường công ông lão tới bệnh viện, kết quả do lúc công lắc lư nên đã tổn thương đến não của ông lão.

Vốn đều là xuất phát từ ý tốt, kết cục lại thành ra hại người thêm. Người nọ hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì. Kiều Nhân còn đang định tự mình ra tay, người kia đã kéo cô về phía trước.

Bên cạnh vẫn còn vài người đang bàn tán:

- Sao xe cứu thương vẫn chưa tới nhỉ?

- Thật là... Cái thời tiết quỷ quái này, tóc tôi đều bị thổi rụng tới lộ cả chân tóc rồi!

- Chúng ta có nên đi qua nhìn một chút không?

- Đừng, bạn trai tôi là bác sĩ, anh ấy nói không thể tùy tiện động vào đầu bệnh nhân đâu

Kiều Nhân bị gió thổi có chút nhức đầu, đợi tới khi xe cứu thương đến nơi thì cô đã lạnh tới mức chẳng phân biệt nổi phương hướng rồi.

Điện thoại liên tục reo, mãi tới khi xe cứu thương đi mất, Kiều Nhân mới nghe máy:

- A lô?

- Chị, chị không tới à?

- Đến chứ...

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh một chút

- Chị có việc bận nên sẽ tới muộn một chút.

- Khi nào thì chị tới?

- Nửa tiếng nữa đi

Nơi này cách chỗ hẹn không xa, chỉ tầm mười mấy phút là tới.

Kiều Nhân phân vân vài giây giữa đi bộ và bắt xe, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cành cây đại thụ bị gió quật gãy, liền quyết định tới ven đường đón taxi.

Kỷ Hàn Thanh cũng đang gọi điện thoại, Kiều Nhân hướng về phía anh ta dùng khẩu hình nói vài câu rồi chạy đi bắt xe. Kết quả vừa đóng cửa xe thì có bàn tay gõ lên cửa kính xe.

Người đàn ông đứng bên ngoài ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Bác tài nhún cùi:

- Cãi nhau với bạn trai à?

Kiều Nhân: "...."

Kiều Nhân cũng không giải thích gì thêm, liền rời khỏi xe taxi, quay người lại đi về phía chiếc xe đằng sau.

Bên trong xe cách âm vô cùng tốt, tuyệt đối không có một chút tạp âm nào lọt vào bên trong.

Ngụy Dịch Liên gửi cho cô một tin nhắn, nhắc cô đi đường chú ý an toàn.

Kiều Nhân thiếu chút nữa bật ngửa, đã biết hôm nay ra đường không an toàn mà còn bắt cô đi làm gì cơ chứ. Cô mở tin nhắn ra, rep lại một dấu ".".

Xe nhanh chóng khởi động, Kỷ Hàn Thanh nhìn cô một cái:

- Đi đâu?

Kiều Nhân nói ra địa chỉ, sau đó lại giật mình hỏi:

-Không phải chủ định đi bệnh viện à?

Nhìn anh ta như vậy, cũng không giống như có người nhà bị bệnh.... Kiều Nhân quan sát từ trên xuống dưới người này một lượt, sắc mặt không tệ, mới vừa nãy còn kéo cô ra phía sau chấn gió, nhìn thế nào cũng không giống bị ốm.

Kiều Nhân quả thực không đoán ra được nguyên do:

-Chú đi bệnh viện làm gì?

-Đi theo người vừa nãy bị bảng quảng cáo rơi xuống người.

Nửa năm gần đây Kiều Nhân đều chạy theo đưa tin trong giới giải trí, cơ bản cứ vài ngày lại đi theo các minh tinh để chụp ảnh, cơ hồ đều núp ở những nơi vắng vẻ để chụp lén chứ rất ít khi quang minh chính đại như vậy.

Suốt thời kì thực tập cô cũng chẳng dùng tới thẻ phóng viên mấy.

Đây là lần đầu tiên Kiều Nhân nghe nói tới việc đi theo người bị thương để lấy tin, mắt cô sáng lên:

-Chúng ta sẽ theo họ kiểu gì?

Kỷ Hàn Thanh lúc này đã dừng xe ở cửa bệnh viện:

-Em nói xem?

Trừ bác sĩ chữa trị và nhân viên bệnh viện ra, người ngoài như họ sẽ đi theo lấy tin như thế nào đây?

Kỷ Hàn Thanh rời mắt khỏi Kiều Nhân, môi khẽ nhếch.

Dáng vẻ bưng bưng hứng thú này... Không phải cô lại định đi theo đưa thẻ phòng đấy chứ?

Anh mỉm cười một cái, đưa tay rút chìa khóa xe.

Kiều Nhân lúc này mới phản ứng lại được, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ:

-Tôi không định đi bệnh viện

-Không phải em tò mò muốn biết làm sao để lấy tin tức à?

Kiều Nhân cúi đầu liếc nhìn giờ trên điện thoại. Còn có 20 phút nữa là tới giờ hẹn, cô nhỏ giọng:

-Đại khái sẽ mất bao lâu?

-Vài phút

Vài phút mới là lạ đấy. Nghe thì tương đối nhanh, nhưng dù sao ở trong bệnh viện thì chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Thời tiết hôm nay không tốt, lại có thêm vài vụ tai nạn xe cộ nữa, lái xe tông vào hàng rào phân cách.

Bệnh viện thành phố đông nghịt toàn người là người.

Kiều Nhân vừa bước vào đã sợ hết hồn, cô vốn không phân biệt được phương hướng, mấy năm nay lẫn lộn mới miễn cưỡng gọi là quen với đường xá phương Bắc.

Người người chen chúc kín bệnh viện, Kiều Nhân sợ mình sẽ lạc nên luôn đi theo Kỷ Hàn Thanh, nửa bước cũng không dám rời.

Kỷ Hàn Thanh tới phòng cấp cứu, cô liền đi theo tới phòng cấp cứu.

Kỷ Hàn Thanh đi tới phòng chẩn đoán, cô cũng theo chân tới phòng chẩn đoán.

Sau khi đi hơn nửa vòng bệnh viện, cuối cùng Kỷ Hàn Thanh cũng dừng lại. Kiều Nhân cúi đầu trả lời tin nhắn đối phó với Ngụy Dịch Liên, cũng không để ý tình huống phía trước.

Phía trước có giọng nam vang lên, thanh âm thấp mà nhẹ nhàng:

-Đây là ai thế này, định tới đây làm chuyện xấu gì vậy?

Kiều Nhân vốn không cho rằng người kia đang ám chỉ mình, kết quả anh ta đưa tay kéo cô:

-Cô gái này, đi theo anh Kỳ của chúng tôi làm gì thế?

Kiều Nhân: "....."

Kỳ Hàn Thanh cau mày liếc anh ta một cái:

-Buông tay cô ấy ra, nói đúng trọng tâm đi.

Người nọ thấp thoáng ý cười:

-Người vừa rồi đưa vào kia, kết quả chụp phim cho thấy não chấn động nhẹ, ngoài ra có khả năng là máu tích tụ bên trong.

Kiều Nhân giương mắt nhìn anh ta, cũng không thấy mặc áo blouse của bác sĩ, cho nên cũng không rõ liệu anh ta có phải bác sĩ hay không.

-Đừng nhìn nữa.

Kỳ Hàn Thanh hất cằm về phía Phó Yến

-Cậu ta là Phó Yến

Phó Yến hôm nay tới bệnh viện là để bàn chuyện vụ kiện cùng thân chủ, kết quả vừa bàn xong thì bị Kỳ Hàn Thanh cứng rắn bắt ở lại bệnh viện đợi người.

Anh còn tưởng sẽ gặp được cô nương mà Hàn Thanh thăm mếu, ai ngờ lúc cáng được đẩy tới lại là một người đàn ông cao lớn thô kệch.

Ánh mắt Phó Yến rơi trên người Kiều Nhân:

-Thực tập sinh của tòa soạn các cậu à?

Anh ta hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào với Kiều Nhân.

-Tôi nhớ cậu không đem theo thực tập sinh khi đi lấy tin mà.

-Gặp trên đường.

Kỳ Hàn Thanh cũng lười nói nhiều, đưa tay lên nhìn giờ. Đã quá 15 phút so với cái hẹn "nửa tiếng" của Kiều Nhân rồi.

Anh rút điện thoại vào túi, hỏi cô:

-Muộn rồi à?

Kiều Nhân gật đầu.

Đầu bên kia Ngụy Dịch Liên đã bắt đầu gọi điện thoại liên tục như muốn đòi mạng, Kiều Nhân gật đầu với hai người kia rồi đi về phía cửa bệnh viện nghe máy: "Chị tới ngay đây..."

"Chị, xe của chị có vấn đề gì vậy?"

Kỳ Hàn Thanh đã tới gần, Kiều Nhân đi mấy bước tới cổng bệnh viện mới dừng lại.

Hôm nay gió lớn, cửa kính bệnh viện đều được đóng kín.

Cô đổi điện thoại sang bên tai khác: "Liên Liên à, không thì hôm nay chị...."

Mấy chữ "không đi" còn chưa kịp nói ra, người đàn ông sau lưng đã vươn tay qua vai cô đẩy cửa kính.

Ngay lúc đó, đầu dây bên kia nóng nảy cắt đứt lời cô:

"Chị, tuyệt đối không được! Hôm nay chị nhất định phải tới!"

Phía bên Ngụy Dịch Liên rất ồn ào, cậu chàng cũng gào rất to:

"Không phải chị Niệm nói chị thích người có nốt ruồi ở mắt sao? Em mang bạn học tới giới thiệu bạn trai cho chị đây!"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Cửa vừa mở ra, gió lớn đã lôi kéo theo từng lớp cát bụi bay mù mịt trong không trung mà cuốn tới.

Mặc dù trước đó Kiều Nhân đã chuẩn bị tư trang đầy đủ, nhưng cuối cùng vẫn là bị gió xẹt qua người, cả mặt cả cổ bị cát bụi dính vào khiến cả người cứng đờ.

Cô bị cuồng phong ngược đãi hai giây, còn chưa ra khỏi cửa đã vội rút mình lại.

Một giây tiếp theo, gió lớn cùng cát bụi đều bị nhốt bên ngoài cửa.

Ngụy Dịch Liên nói cái gì cô cũng không nghe thấy, mới vừa mở cửa được nửa phút, ngay cả lỗ tai hình như cát cũng bay vào, kèm theo câu nói của cậu nhóc: "Em giới thiệu bạn trai cho chị đó nha.", mọi thứ bỗng trở nên hỗn độn vo ve quanh tai cô.

Kiều Nhân cảm thấy Ngụy Dịch Liên là cố ý hẹn cô ra đây. Còn giới thiệu bạn trai cho cô???

Người đi cùng là bạn học của Ngụy Dịch Liên, nhìn qua thì cũng chỉ mười chín hai mươi tuổi là cùng, nhìn kỹ còn có thể vẫn là tuổi vị thành niên, Kiều Nhân đưa tay lên xoa hai bên thái dương: "Bạn của em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Kém chị ba tuổi thôi." Tâm trạng Ngụy Dịch Liên hôm nay cũng không tệ, gần như biến câu nói sau đó thành câu hát mà ngâm nga vãn điệu: "Nữ sinh năm thứ ba đại học, người ôm một thời vàng nhá."

Kiều càng nghe càng thấy nhức đầu: "Im miệng."

Đừng nói là không ôm được cục vàng.

Coi như nữ sinh đại học năm ba có thể ôm được thời vàng thì cái người được coi là thời vàng cũng chỉ là con trai kém tuổi cô đi.

-Chị nhanh tới đây đi, nếu không bắt được xe thì để em tới đón chị

-Em đang ở chỗ Nguyệt Lượng Hà đối diện quá bar đó, bao giờ chị đến gọi cho em.

Nguyệt Lượng Hà là một khu vô cùng yên tĩnh.

Bởi vì Kiều Nhân không thích những nơi quá huyền ảo, cho nên Ngụy Dịch Liên đặc biệt chọn chỗ Nguyệt Lượng Hà vô cùng an tĩnh này làm địa điểm gặp mặt.

Vừa nói xong liền nghe thấy "Bíp" một tiếng, giống như là Ngụy Dịch Liên sợ nghe thấy câu trả lời không như mong muốn nên đã trực tiếp ngắt máy.

Kiều Nhân thở dài rồi than thở, thật sự là không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể đem khăn quàng cổ kéo lên tận lỗ mũi, còn mỗi đôi mắt là không che lại, chớp chớp mắt cho không bị khô, sau đó một lần nữa mở cửa đi ra ngoài.

Ngược gió mà đi, Kiều Nhân vừa mới bước vài bước đã bị gió thổi cho đứng bất động tại chỗ.

Bên ngoài còn có mấy chiếc xe cứu thương đang đỗ xe ở ven đường, đèn báo động vang lên vô cùng hỗn độn, rất nhanh đã có cáng được mang xuống.

Những tiếng khóc, tiếng than oán ồn ã khắp trời, vết máu kéo dài từ xe cứu thương đến tận cửa bệnh viện, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, có thể so sánh với hiện trường tai nạn thảm khốc.

Tầm mắt Kiều Nhân nhìn chằm chằm vào những cái cáng chở nạn nhân đi qua đi lại, trong lòng càng thêm run sợ, ánh mắt cứ theo phản xạ không thể khống chế mà nhìn vào những cái cáng đó.

Vừa muốn quay đầu nhìn chằm chằm vào cáng chở nạn nhân tiếp theo, khăn quàng liền bị người ta kéo từ mũi lên trên một cái, che kín cả hai mắt.

Giọng đàn ông vang lên bên tai: "Đừng xem."

Trong lòng Kiều Nhân ngay lập tức thấy an tâm.

Khăn quàng được may bằng len rất dày, chỉ có thể nhìn xuyên qua từng lỗ nhau li ti mà thấy được thế giới bên ngoài, Kiều Nhân "Ồ" lên, đưa tay lên vẫn không kéo được chiếc khăn xuống, cổ tay lập tức bị ai đó nắm lấy.

Người đàn ông rõ ràng là cố ý đi chậm, nên Kiều Nhân đi theo cũng tiết kiệm được không ít sức lực.

Trước mắt vẫn là một màu xám xịt, Kiều Nhân dứt khoát nhắm mắt lại, để Kỳ Hàn Thanh cầm tay dẫn đường.

Sau đó là âm thanh của tiếng xe vừa mới được lái tới, cô liền bị ấn vào ghế phụ bên cạnh anh.

Kiều Nhân sững sờ mấy giây, sau đó ý thức được mình đã ngồi trong xe nên kéo khăn quàng cổ xuống.

Người đàn ông bên cạnh đóng cửa, chuẩn bị khởi động xe, Kiều Nhân ấn cửa kính xe kéo lên sau đó nhìn ra bên ngoài, xe cứu thương hiệu suất công việc cực cao, vừa mới đỗ lại chưa được mấy phút lại tiếp tục lái đi.

Thời tiết cực kỳ tồi tệ, hôm nay còn xảy ra tai nạn khiến cho ngày hôm nay còn tệ hơn nữa.

Kiều Nhân chưa bao giờ thấy qua xe cứu thương lại bận rộn như vậy, cô háng giọng, đợi xe lăn bánh rồi mới dựa người vào ghế.

Đêm bắt đầu buông xuôi, cả người đều mệt mỏi rồi.

Kiều Nhân nhắm mắt lại giả vờ ngủ, ai ngờ chỉ mấy phút sau cô thật sự đã ngủ gục, đợi đến khi xe dừng lại ở ven đường, cô mới hoàn hồn tỉnh lại.

Quay đầu nhìn sang phía cửa sổ, đã có những bông tuyết bay bay trong gió.

Kiều Nhân quay đầu nói cảm ơn, sau đó còn nói thêm một câu: "Chú có muốn vào cùng không?"

Kỳ Hàn Thanh đưa mắt nhìn cô, yên lặng mấy giây, sau đó cười híp mắt, đôi mắt lộ ra chút ám muội cực kỳ mãnh liệt, nói: "Vào cùng nhau."

Kiều Nhân: "..."

Cô rõ ràng không có cái ý này!

Vừa nãy hỏi câu kia, cơ bản chỉ giống như khi nữ sinh được người ta hộ tống về nhà thì hỏi một câu tượng tượng: "Bạn có muốn lên nhà uống trà không?" thôi mà, người bình thường đều biết nên trả lời câu hỏi này ra sao, vậy mà cái người này hết lần này đến lần khác đều không bình thường chút nào, đỗ xe, rút chìa khóa rồi đi xuống cùng cô.

Kiều Nhân ngậy người mấy giây, lúc xuống xe quá vội vàng, khăn quàng cũng không kịp kéo lên che mặt nên hứng trọn một trận gió lạnh: "Chú chú..."

Nói xong hai chữ này, đi bộ mới được một đoạn đã bị người ta che mắt: "Chị, đoán xem ai đây nào?"

Kiều Nhân: "..."

Câu hỏi thật thông minh ha.

Gọi cô là chị, suy đi tính lại cũng chỉ có một con người tên Ngụy Dịch Liên thôi.

Kiều Nhân kéo cái tay che mắt mình xuống: "Sao gọi chị ra đây làm gì?"

"Muốn gặp chị a." Ngụy Dịch Liên dù gì cũng mới bước vào tuổi trưởng thành không được bao lâu, gương mặt người thiếu niên lúc này là biểu cảm khoa trương mang theo tinh thần vô cùng hứng thú, chỉ cần cười một cái là lộ ra đủ tám cái răng: "Và dĩ nhiên, trọng điểm trong buổi gặp mặt này là giới thiệu bạn trai cho chị."

Cấp trên của cô còn đang đứng cạnh đây, nói chuyện yêu đương nam nữ cái rắm à.

Kiều Nhân nheo mắt: "Chị đây không thiếu bạn trai."

Ngừng lại mấy giây rồi nói tiếp: "Công việc là người yêu chị."

Kỳ Hàn Thanh nhướn mày nhìn cô, môi hơi nhếch lên, cười như không cười.

Tiết trời hôm nay lạnh lẽo, ánh mắt người đàn ông này cũng lạnh lẽo giống như vậy, chỉ nhàn nhạt liếc qua Kiều Nhân một cái mà cô cảm thấy mình đã bị một lớp băng bao phủ khiến cả người đông cứng.

Ngụy Dịch Liên vô tư, không có chú ý tới người đàn ông lạ mặt đang đứng cạnh chị mình, kéo tay Kiều Nhân bước vào Nguyệt Lường Hà: "Em mặc kệ, chị đã tới đây rồi thì cũng phải nhìn qua mặt người ta đã chứ."

Cậu vừa đi vừa lẩm bẩm: "Nhìn cũng thuận mắt, không phải là không có cách nào ở chung một chỗ nha."

Ngụy Dịch Liên đi bên cạnh chị gái càng nhiều lời hơn, cả đường đi đem hết mọi ưu điểm sở thích cá nhân của bạn học ra nói cho Kiều Nhân nghe.

Kiều Nhân kéo dài hai chân, cố gắng câu giờ càng nhiều càng tốt, kết quả còn bị thiếu niên kém mình ba tuổi lôi cổ xách vào không chút nhân từ.

Nguy Dịch Liên đem cô ra thẳng quầy bar: "Chị thấy không? Chị vẫn còn trẻ chán."

Nơi quầy bar tụ tập rất nhiều người, bạn học kia ngồi trong một góc, tuổi tác không hơn kém Nguy Dịch Liên là bao, vào lúc này đang cầm một ly nước lên khăn trang uống.

Sau đó Nguy Dịch Liên đi ra chào hỏi, cậu ta đã nhanh chóng từ ghế bật dậy, thiếu niên mới lớn hai tai đỏ ửng, giọng nói cũng bé xíu: "Em chào chị, em là bạn học của Dịch Liên, tên là..."

Vì nói quá nhỏ nên Kiều Nhân không nghe thấy gì, cô "À" một tiếng dài, sau đó giới thiệu: "Chị là chị của Dịch Liên."

Một màn này, như là phần đầu của tiết mục xem mắt cô hay nhìn thấy trên tivi.

Nói ra thì có lẽ chẳng ai tin.

Kiều Nhân nhúc nhủ, day day hai huyệt thái dương, thừa dịp hai bạn trẻ kia vẫn còn đang nói chuyện với nhau, mắt khẽ liếc trộm ra phía cấp trên của mình – Kỳ Hàn Thanh khẽ tựa vào quán bar, trên tay cầm một ly rượu, biểu cảm như mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Rượu vang đỏ thắm, đựng ở bên trong chiếc ly trong suốt tạo thành từng lớp màu sắc vô cùng đẹp mắt, đầu ngón tay anh hờ hững cầm ly rượu rồi nheo mắt nhìn qua bên này.

Kiều Nhân lập tức quay đầu lại.

Cô đột nhiên nhớ tới hồi trước có một câu hỏi vô cùng hot: "Đề cấp trên tận mắt thấy nhân viên của mình đi xem mắt thì như thế nào?"

Còn có thể bị làm sao?

Không có cách nào khác, chỉ đành nhắm mắt làm bừa.

Đứng bên cạnh là hai chàng trai mới lớn đang trò chuyện mấy câu, Nguy Dịch Liên vô cùng tinh thông trong lĩnh vực xem mắt này nên lấy cớ đi vệ sinh rồi nhanh chóng rút lui.

Cậu nhóc nghĩ rằng buổi xem mắt này mình đã bài trí rất tốt, ban đầu muốn để cho hai người có một không gian riêng, kết quả là quên luôn một người đàn ông đi cùng chị gái luôn im lặng này giờ đang đứng đằng kia.

Mười phút sau, Nguy Dịch Liên từ nhà vệ sinh bước ra, lúc đi về chỗ còn ngậm nga khúc hát quen thuộc, lại chỉ nhìn thấy mỗi bạn của mình tay cầm ly rượu ngồi thần thờ ở quán bar thì giật mình, cảm thấy chút nữa là rơi xuống:

-Chị tao đâu rồi?

-Bị cấp trên gọi đi rồi.

Nguy Dịch Liên thở phào nhẹ nhõm: "Không sao không sao, vẫn còn cơ hội..."

Nhưng chàng trai kia vẫn buồn bực than thở: "Nhưng cái người cấp trên của chị mày nói nốt ruồi của tao không đủ tiêu chuẩn."

"..."

Đúng là nốt ruồi không đủ tiêu chuẩn thật, mặc dù là ngay bên dưới khoeo mắt, nhưng gò má của cậu ta lại quá cao.

Nguy Dịch Liên nhìn chằm chằm nốt ruồi trên mặt cậu ta mấy giây, sau đó buồn bực thở dài.

Lần này đi xem mắt với một cục vàng còn thuận lợi hơn nhiều so với những gì Kiều Nhân tưởng tượng.

Kỳ Hàn Thanh dùng vài ba lời là đã giải quyết được người ta, chín giờ mười phút, Kiều Nhân đã yên vị ngồi bên cạnh anh trong chiếc xe ấm áp.

Một bên là Kỳ Hàn Thanh ngồi ngay bên đang đeo tai nghe chọn lọc đề tài, một bên là Kiều Nhân nhàm chán mở điện thoại chơi game, một bên tai thì đóng lên nghe anh nói chuyện.

Giọng đàn ông vô cùng dễ nghe, tông giọng thấp mà trầm ổn, có lúc nói rồi lại im lặng lắng nghe, cuối cùng chỉ "Ừ" mấy tiếng.

Phía trước chính là tiểu khu nơi Kiều Nhân ở, tốc độ xe chạy đã giảm xuống, tin nhắn của Nguy Dịch Liên hiện lên: "Chị, chị không thích tuýp con trai như bạn em sao?"

Xe đã dừng lại nhưng Kiều Nhân vẫn còn đang cúi đầu gõ tin nhắn: "Không thích."

"Hình mẫu của chị không phải là người có nốt ruồi lệ chi (*) sao?"

(*): nốt ruồi lệ chi là nốt ruồi nhỏ dưới mắt, hiện khá rõ. Người đàn ông mang lệ chi nghĩa là người đó đã khóc than suốt ba kiếp, nước mắt ngưng

động lại thành điểm chấm dưới mắt. Người có nốt ruồi lệ chi đa cảm, họ bị khá nhiều trắc trở trong tình cảm tuy nhiên lại là người rất nặng tình. (@Cass.Only5)

Kiều Nhân nhăn ngược lại: "Cái đó được gọi là nốt lệ chi sao?"

Vì vậy bên kia liền im như thóc, không còn động tĩnh gì nữa.

Kiều Nhân đúng là thích con trai có nốt ruồi lệ chi.

Thích chỉ vì một lý do khá đơn giản, hồi mới quen Kỳ Niệm, khi cô ấy viết tiểu thuyết trinh thám có dựng lên hình mẫu một nhân vật nam có nốt ruồi lệ chi, kỹ năng viết của Kỳ Niệm vô cùng tốt, khắc họa nghi can thành nhân vật bại hoại cận bã, thành công soán ngôi nam chính trong lòng Kiều Nhân.

Suy nghĩ mông lung bị kéo về thực tại, Kiều Nhân hắng giọng, đang định nói cảm ơn rồi xuống xe, vừa quay đầu lại liền đối diện với ánh mắt người kia đang chăm chú nhìn mình.

Người đàn ông này không biết từ lúc nào đã tắt điện thoại, lúc này một tay chống trên tay lái, ánh mắt sâu thẳm thăm: "Ngày mai là thứ sáu rồi."

Tầm mắt Kiều Nhân hơi dời xuống, thì thấy nốt ruồi lệ chi dưới khóe mắt phải của anh.

Thứ sáu là ngày mà tạp chí thông báo kết quả phỏng vấn.

Kiều Nhân mới vừa rồi còn đơ người nhìn chăm chăm vào nốt ruồi bỗng bùng tỉnh, bàn tay nắm lại khẽ gạt đầu một cái.

Lông mi của anh rất dài, khi rũ xuống còn che cả nốt ruồi kia, mấy giây sau anh lại nhìn thẳng vào mắt cô: "Căng thẳng sao?"

- Vẫn khá tốt... Nhưng đây không phải là biết trước kết quả sao...?

Kỷ Hàn Thanh tựa hồ không có ý định trả lời câu hỏi của cô, đổi câu hỏi: "Em có biết ai chọn em không?"

Kiều Nhân nắm ngón tay mình càng chặt hơn.

Tâm tư này không biết diễn tả thế nào, giống như là sự sung sướng sau khi biết mình thoát chết khỏi tai nạn, nhưng xen lẫn đó vẫn là tâm trạng khăn trương ần sâu bên trong.

Kiều Nhân sừng sốt vài giây, đôi mắt chớp mắt một cái: "Ai ạ?"

- Là cái người mấy ngày trước em khen đẹp trai đó.

Tâm trí Kiều Nhân liền đơ lại, chưa đầy mấy giây sau đã nhớ lại buổi học bị giáo sư Từ gọi lên trả lời câu hỏi đó, cô ngáp ngừng, bên tai đỏ như bị ngọn đuốc xén qua, nóng bừng: "...Là chú sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Kiều Nhân cảm thấy mình đã đoán đúng tám phần.

Còn thiếu hai phần bởi vì một mặt Kiều Nhân không cho rằng mình có khả năng khiến Kỷ Hàn Thanh phá lệ mà dẫn dắt đi thực tập, mặt khác, anh là tổng giám đốc của một tòa soạn báo nổi tiếng, bản thân không thể có thời gian mà để người mới như cô đi bên cạnh mà chỉ bảo.

Kết hợp với lời Phó Yến nói hôm nay, Kỷ Hàn Thanh không bao giờ là người thực tập cho người mới vào, Kiều Nhân liền đem suy nghĩ đoán đúng tám phần của mình giảm xuống một nửa, còn bốn phần thôi, cô sờ tay lên hai tai đang nóng bừng của mình, sau đó hỏi một câu: "Không phải chú không bao giờ dẫn dắt thực tập sinh sao?"

Người đàn ông hơi nghiêng mình về phía trước một chút, ngón trỏ đặt ở trên tay lái khẽ gõ vài cái, cất tiếng hỏi lại cô: "Anh có nói là anh không sao?"

Động tác này có lẽ là thói quen của Kỷ Hàn Thanh.

Tầm mắt Kiều Nhân nhìn thoáng qua đầu ngón tay anh một cái: "Không phải chú vừa mới nói..."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng mới phản ứng được mình đang nói cái gì, Kiều Nhân vội vàng thu lại nửa câu sau định nói ra, cô lo lắng suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là ai đã chọn mình, bất đắc dĩ hỏi lại câu hỏi cũ: "Vậy người đó là ai ạ?"

Tựa như dùng cái vấn đề này để lái sang những chuyện khác là vô cùng hiệu quả, Kỷ Hàn Thanh cũng không vòng vo với cô nữa, chỉ giơ tay lên nắm cằm "Là thầy Vương Quân."

Kiều Nhân: "..."

Là vì lần trước lúc đứng lên đánh giá tin tức của thầy Vương Quân, cô nói một câu "Thật đẹp a", người đàn ông này liền nghĩ rằng cô nói Vương Quân đẹp trai?

Kiều Nhân nhấp máy môi, thờ phào "À" lên một tiếng.

Vấn đề này căn bản không có cách nào giải thích được.

Không giải thích cặn kẽ thì vô cùng lúng túng, nhưng giải thích rõ ràng rồi thì cũng không thể nào đơn giản hóa cái vấn đề gượng gạo này.

Khi một người phụ nữ thốt lên từ "đẹp trai" với một người đàn ông, nếu người đàn ông đó là Ngụy Dịch Liên thì quả là một kẻ tự luyến, chán chán sẽ nghĩ người ta nói như thế vì lỡ thăm mền mình. Nghĩ như vậy, Kiều Nhân cảm thấy vui mừng phần khởi vì không phải quay lại vấn đề khó nói kia.

Ngộ nhờ Kỷ Hàn Thanh mà lại cùng một dạng người giống như Ngụy Dịch Liên thì cô có nhảy vào sông Hoàng Hà tự tử cũng không cách nào gột sạch được thanh danh.

Kiều Nhân càng nghĩ càng cảm thấy vui mừng, cộng thêm biết tin mình đã được nhận vào sau buổi phỏng vấn thì thờ phào nhẹ nhõm, vào lúc này khoe miệng không tự chủ được liền mỉm cười thật tươi.

Cười chưa quá năm giây, cô lại nghe thấy người kia hỏi thêm một câu nữa: "Hôm trước em nói câu "thật đẹp" đó..."

Kỷ Hàn Thanh ngừng một lát, Kiều Nhân neho mắt, cả đầu bỗng trở nên căng thẳng, tim đập thình thịch còn hơn cả lúc này, tốc độ đập còn nhanh hơn so với lúc chạy tám trăm mét ở trường trung học, khi chạm đất tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một giây tiếp theo, cô đang muốn trở về "Tin tức của giáo sư Vương" thì bị câu nói của người đàn ông kia đã chặn lại lời cô, anh mở miệng, giọng nói có chút lãnh đạm, nụ cười có gì đó mơ hồ cười như không: "Là chỉ anh à?"

Kiều Nhân nghĩ trong đầu: "Tiêu rồi."

Lần này đúng là không biết giải thích kiểu gì.

Cô vốn rất am hiểu chiến lược "địch không động, ta cũng không động" nhưng hôm nay không biết có phải do Ngụy Dịch Liên làm cho khó ở nên dù mở miệng cũng không nói được lời nào.

Lần này thì tốt rồi, cô còn trực tiếp tự mình làm mất mặt bản thân luôn.

Kiều Nhân hít sâu một cái, rồi lại hít sâu thêm cái nữa, nhiệt độ hai bên tai tựa như tăng cao, cô thật sự bí bách không chịu được, đành đưa ra án nút hạ cửa kính xuống, người bên cạnh liền nhắc nhở một câu: "Hôm nay dưới bảy độ đấy."

Nhiệt độ như thế này mà hạ cửa xe thì tám chín phần chắc chắn sẽ bị gió lùa cho đến khi bị cảm thì thôi.

Tay Kiều Nhân ngừng ở nút ấn, không biết nên ấn xuống hay nên rút tay về.

Kỷ Hàn Thanh ấn tay xuống mi tâm một cái, ngẩng đầu lên nhìn tiểu cô nương kia qua gương chiếu hậu, cả gương mặt nhỏ xinh mịn màng trắng nõn nhưng hai bên tai thì đỏ như đồ lửa.

Mấy giây sau, Kiều Nhân lại quay đầu lại: "Chú à, chú lúc nào cũng nhận được thẻ phòng, chất đóng thành tảng có khi còn dài hơn cả chiều cao của cháu thì chắc chắn cháu không phải người duy nhất nói rằng chú đẹp trai chứ?"

Kiều Nhân học đại học hai năm liền đều làm phóng viên báo chí cho trường, mới đây còn vừa thực tập ở tòa soạn hơn nửa năm trời, mỗi khi họp phóng viên với nhau, bởi vì số lượng người rất đông, đếm không xuể nên thời lượng cho mỗi người đặt câu hỏi ngắn đến không thể ngắn hơn.

Cho nên tác phong mà phóng viên học được, đó chính là nói với tốc độ cực nhanh trong thời gian có hạn để nói ra vấn đề mình cần hỏi, Kiều Nhân mắc bệnh nghề nghiệp như vậy, chính là trong vài giây đã nói xong một câu.

Kiều Nhân đưa ra cả ví dụ: "Giống như khi đàn ông các chú nhìn thấy Từ Giai đều phải khen cô ấy có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp như một đạo lý hiển nhiên thôi."

Lần này Kỷ Hàn Thanh rút cuộc cũng đáp lại một câu, mí mắt hơi nhếch lên: "Từ Giai là ai cơ?"

Kiều Nhân vẫn cho là hai người có quen biết, dấu sao lần trước ở cửa club, Từ Giai trông giống như là đang nói chuyện cùng anh, bây giờ nghe được anh hỏi như vậy thì sững sốt mấy giây: "Cái người lần trước cháu chụp ảnh ở trước cửa club ý."

Là một tiểu hoa đán đang vô cùng hot hiện nay, dù gương mặt đó là tự nhiên hay đã qua phẫu thuật thẩm mỹ thì vẫn vô cùng kiều diễm.

Kiều Nhân là con gái mà vẫn phải công nhận rằng Từ Giai rất đẹp.

Mặc dù ngoài đẹp ra, người phụ nữ này chả còn gì hơn người cả.

Kiều Nhân đợi mấy giây, sau đó lại hỏi: "Chú nhớ ra rồi phải không?"

Cô cảm thấy trí nhớ của Kỷ Hàn Thanh sẽ không kém như thế đi.

Đúng như dự đoán, người đàn ông gật đầu một cái: "Em còn nói tôi ở cùng cô ta sao?"

Kiều Nhân: "Chỉ là ví dụ thôi..."

Rõ ràng là Kỷ Hàn Thanh lười để ý đến cô, tầm mắt cô mở to cũng không thèm nhìn anh nữa, yên lặng một hồi, sau đó Kiều Nhân tưởng là anh nói sang chủ đề khác, ai ngờ anh lại mở miệng: "Tôi không quen cô ta."

Kiều Nhân hé mắt, có chút không tin: "Vậy đêm hôm đó cô ấy còn dựa vào người chú làm gì?"

Kỷ Hạ Thanh cười nhẹ.

Còn có thể làm gì được nữa, chỉ là giống như những người khác đưa thẻ phòng cho anh thôi.

Đơn giản là một loại ám chỉ.

Kỷ Hàn Thanh đưa tay chạm vào mi tâm, nói một câu "vân đạm phong khinh"(*): "Chắc là muốn đầu địa chủ trong phòng với tôi đấy."

(*): ý là anh Kỷ thốt ra một câu mà đầy lạnh nhạt hững hờ đó ạ =))

Kiều Nhân: "..."

Cô không dám tiếp tục hỏi nữa.

Kỷ Hàn Thanh nói những lời này lại khiến cô cả tin đến tám phần.

Dẫu sao thì Từ Giai cũng là loại ngực to não bé nên chưa chắc đã khiến Kỷ Hàn Thanh để ý.

Kiều Nhân vẫn ngồi lại trên xe hơn nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi Kỷ Niệm nhắn tin giục cô về nấu cơm thì cô mới mở miệng nói: "Nếu nhìn không còn chuyện gì nữa thì cháu về trước đây..."

Lời còn chưa dứt, tiếng chuông điện thoại của anh đã vang lên.

Kỷ Hàn Thanh nhẹ gật đầu một cái, mở cửa giúp cô, sau đó nghe điện thoại.

Đầu kia không rõ là đang nói cái gì, anh nhẹ cười khẽ nói một tiếng: "Rất tốt."

Lời này Kiều Nhân không có nghe thấy.

Cô chỉnh đốn lại quần áo rồi xuống xe, sau đó đứng trước cửa xe cuộn chặt quần áo vào người cho ấm.

Kỷ Hàn Thanh ngồi trên xe, từ cửa kính nhìn ra ngoài thấy bóng hình nhỏ bé kia ngày càng xa, sau đó rẽ vào trong, đáng người cũng không nhìn thấy nữa.

Đầu bên kia điện thoại Phó Yến ngưng lại mấy giây: "Cái gì rất tốt cơ?"

-Đáng người rất tốt nha.

Phó Yến: "..."

Cái này thì chỉ có ôm cục tức vào người mà chết thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên Kiều Nhân nhận được điện thoại thông báo cô đã trúng tuyển qua buổi phỏng vấn của phòng nhân sự.

Điện thoại vừa tắt, bên tòa soạn đã ngay lập tức gửi thư điện tử qua, phần đầu là giới thiệu về tòa soạn, còn phần sau là những quy định trong công việc.

Buổi sáng đúng chín giờ phải đến tòa soạn báo danh, điều này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, là nhân viên kỳ cựu thì có thể xem nhẹ việc này, nhưng đối với thực tập sinh mà nói, đây mặc dù không được tính là quy định bắt buộc nhưng ít nhất cũng phải tuân theo một chút để tượng trưng.

Kiều Nhân nhìn đồng hồ, đã tám giờ bốn mươi phút.

Phòng nhân sự như bấm giờ, đúng thời điểm gọi điện tới, trước giờ đi làm thông báo cho cô, vừa rồi còn nhấn mạnh một câu: "Nếu như hôm nay không có việc gì gấp thì có thể đi làm từ bây giờ."

Kiều Nhân từ trên giường vội vã nhồm dậy, vừa hay lúc ra khỏi nhà là đúng chín giờ.

Dù sao cũng là ngày đầu tiên đi làm, nhưng tới tòa soạn lại không có gì để làm.

Bộ phận phụ trách mảng xã hội có không ý phóng viên, nhưng vì là sắp tới cuối tuần, còn lại hai ngày thì mọi người cơ bản cùng đều làm việc bên ngoài, nên phòng làm việc chỉ có ba cô gái, bởi vì đã hoàn thành công việc trước thời hạn nên bây giờ mọi người đang vây quanh nói chuyện đủ mọi thứ trên đời.

Đúng là chỉ cần ba người đàn bà cũng đã thành một cái chợ, Kiều Nhân bước vào là lúc cả phòng đang náo nhiệt tám chuyện, âm thanh bàn tán về nam minh tinh nào đó cơ hồ muốn lật tung mái nhà, chỉ đến khi giám đốc phòng nhân sự ho khan một tiếng: "Rồi rồi dừng được rồi, để chúng ta còn làm quen đồng nghiệp mới nữa."

Tiếng nói vừa dứt, ba người phụ nữ đồng loạt ngừng miệng, xoay đầu nhìn ra phía cửa.

Giám đốc hài lòng gật đầu một cái, chỉ vào Kiều Nhân giới thiệu một lượt tên của từng người, sau đó dặn dò mấy câu, mong mọi người sống chung hòa thuận rồi rút lui đi làm công việc của mình.

Vị giám đốc vừa đi, phòng làm việc trở về với lặng im.

Mới vừa rồi mọi người còn hưng phấn bùng bùng tám đủ mọi chuyện bát quái trên đời thì bây giờ không ai nói câu nào, Kiều Nhân cũng không để ý quá nhiều, tìm được chỗ ngồi của mình sau đó dọn dẹp bàn làm việc.

Chừng mấy phút sau, có một cô gái đi đến chào hỏi: "Hi"

Kiều Nhân dừng lại việc dọn dẹp sau đó ngẩng lên cười với cô gái.

Cô gái này cũng không hơn lớn tuổi hơn cô là bao, hoặc nói đúng hơn thì cả ba người trong phòng làm việc nhìn đều không cách biệt tuổi tác với cô quá nhiều.

Ánh mắt Kiều Nhân vô định ở một chỗ, không thể nhìn tên người ta rồi ngấm dung mạo mà đánh giá tuổi tác được.

Người phụ nữ kia hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, đưa tay lên chỉ vào người mình rồi tự giới thiệu: "Tôi là Lục Hạ."

Cô tiếp tục giới thiệu cho Kiều Nhân hai người còn lại: "Cái cô cao cao kia tên là Tiểu Lý, còn người mà da ngăm nhất ở đây thì cô gọi là Tiểu Hắc cũng được."

Kiều Nhân: "..."

Giới thiệu như thế này, đúng là không hề làm bộ làm tịch chút nào.

Lục Hạ: "Cô biết vì sao Tiểu Hắc lại đen như thế kia không?"

-Bởi vì được gọi là Tiểu Hắc sao?

"Không phải, là bởi vì đen nên mới gọi là Tiểu Hắc." Lục Hạ thao thao bất tuyệt: "Thật ra thì Tiểu Hắc đã trắng lên không ít so với năm ngoái rồi, cô cũng biết bộ phận chúng ta phải lăn lộn ngoài đường ra sao rồi đấy, gió thổi mưa rơi cũng không sợ, nhiệt độ cao bốn mươi độ cũng phải đối đầu với mặt trời mà chạy ra ngoài lấy tin..."

Kiều Nhân tỏ ý đã hiểu gật đầu một cái: "Bị cháy đen luôn."

Cô quay đầu nhìn nhân vật chính, mặc dù không thể nói là đen như cục than, nhưng nếu đặt cô gái bên cạnh đồng than thì đúng là có đen thật.

Lục Hạ: "Nếu không muốn bị đen như vậy, phải chuẩn bị nhiều kem chống nắng vào, mấy lọ luôn đi... Vừa ngủ dậy cái là vô cùng bận bịu, có khi còn không có thời gian thay đồ."

Kiều Nhân bắt đầu lo lắng cho bản thân mình trong thời gian sắp tới.

Vào thời điểm cô bắt đầu đi thực tập thì tiết trời đã vào thu rồi, nên chưa phải trải qua cái cảm giác bị ánh nắng hung ác chói cho đen mặt là như thế nào, bị Lục Hạ hù dọa như thế này, theo bản năng cảm điện thoại lên soi mặt mình.

Tiểu Hắc ném một quyển tạp chí phóng qua, ném trúng đầu Lục Hạ: "Cô đừng nghe Lục Hạ nói bậy nói bạ, tôi là trời sinh da đã đen rồi chứ không phải là bị ánh nắng làm cho đen."

Cuối cùng còn nhạo báng Lục Hạ một câu: "Cô cũng đi soi gương đi nha, đừng có so đo với Tiểu Kiều..."

Những lời như thế này với mọi người trong phòng đều vô cùng quen thuộc, đã "quen cửa quen nẻo" bắt đầu gọi cô là Tiểu Kiều, Tiểu Hắc liếc mắt qua liền nói với Kiều Nhân: "Cô cũng không trắng bằng tổng giám đốc Kỳ nha."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lục Hạ khinh thường đáp trả:

-Nhắc tới tổng giám đốc làm gì, cô nhìn thấy Kỳ tổng rồi chắc?

Kỳ Hàn Thanh mới nhậm chức không lâu, các cô ở tòa soạn và các phóng viên mới vào càng ít có cơ hội thấy anh.

Các cô có một group chat công việc, boss lớn vạ năm không nói câu nào, chỉ khi nào cần lựa chọn tiêu đề bài báo mới nói vài từ, thỉnh thoảng ngay cả chữ cũng lười đánh, gửi một icon là xong việc.

Ảnh đại diện thì trắng xóa, vòng bạn bè thì chẳng có mấy người ----- nghiệp giới tình anh đều giống nhau, đều không có thời gian add friend bạn bè.

Tóm tắt lại, Lục Hạ không tin Tiểu Hắc lại có thể gặp được Kỳ Hàn Thanh.

-Tất nhiên là gặp rồi-----

Những người còn lại đồng loạt quay sang, Tiểu Hắc bùng ly nước lên uống 1 hóp, kể lại lần vô tình gặp gỡ hồi trước:

-Tháng trước chẳng phải thang máy riêng dành cho lãnh đạo phải sửa chữa khoảng một tuần sao, có hôm tôi đi qua khu bên cạnh tán gẫu cùng bà bác đại gia để dò chút tin tức, lúc quay về tòa soạn tầm khoảng 6 giờ tối.. Sau đó gặp được Kỳ tổng ở thang máy của nhân viên!

-Lời đồn bên ngoài về Kỳ Hàn Thanh quá là phóng đại rồi, cái gì mà ông chú 30 40 tuổi có sự nghiệp thành công, thực tế người ta là thanh niên 2x...

-Nhưng đúng là lạnh thật.

Tiểu Hắc thở dài: Quá lạnh luôn.

Kiều Nhân sờ sờ mũi, với tay cầm điều khiển chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút.

Tiểu Hắc kêu rên:

-Tôi nói là Kỳ tổng thật sự quá lạnh lùng gái ơi! Mẹ nó các người biết không, tôi lớn từng này rồi lần đầu tiên thấy có người nào gọi điện thoại mà một câu cũng không nói, từ đầu tới cuối đều "Ừ"... Mọi người nói xem liệu anh ta trong lúc "làm trận" cũng chỉ biết "Ừ" thôi sao?

(Editor: Muốn biết anh Kỳ khi "làm trận" có hô gì khác ngoài "Ừ" không thì mời Tiểu Hắc sau này hãy đi hỏi Tiểu Kiều nhé =)))))))))))))

Vừa dứt lời, Tiểu Hắc rùng mình một cái.

-Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nói ý chính đi.

Tiểu Hắc lập tức quay trở về chủ đề cũ:

-Cánh cửa thang máy chẳng phải có thể phản chiếu ảnh giống như gương sao... Anh ta còn nhìn tôi một cái, hình như còn có ý cười.

Kiều Nhân lần này tham gia vào hội bà tám:

-Thế nào, trúng tiếng sét ái tình?

-Tiếng sét ái tình cái con khi! Tôi cũng tưởng Kỳ tổng đối với tôi vừa gặp đã yêu, hoàng tử có ý tứ với cô bé Lọ Lem đi giày thủy tinh là tôi đây chứ. Kết cục lúc vào tới phòng vệ sinh, mới phát hiện ra trên mặt dính tương ớt màu vàng!

Tiểu Hắc: "Biết loại tương ớt vàng không?.... Mẹ nó chứ không chừng Kỳ tổng còn cho rằng tôi có khẩu vị đặc biệt tới vậy.."

Chẳng trách cô nàng này gặp được Kỳ tổng mà lại chẳng hé ra nửa lời, dù sao cũng quá mất mặt đi.

Lục Hạ gõ bàn 1 cái:

-Anh ta nhìn như thế nào? Đáng đáp ra sao?

-Siêu cấp đẹp trai!

Tâm tình Tiểu Hắc thay đổi cực nhanh, mắt chớp liên tục:

-Tôi sống tới giờ này chưa từng thấy ai đẹp trai như vậy!

-Chính là kiểu đẹp trai mà... Khi cô đứng cạnh anh ấy, liền đột nhiên trở nên vô cùng hồi hộp, một bên vừa không dám liếc mắt nhìn, một bên lại không nhịn được muốn ngắm thêm.

Miêu tả cực kì chính xác.

Kiều Nhân cực kì đồng tình gật đầu một cái, Tiểu Hắc thấy cô là người duy nhất phối hợp với mình, bèn hứng thú bưng bưng hỏi lại:

-Tiểu Kiều, cô cũng gặp Kỷ tổng rồi à?

Lục Hạ búng trán cô nàng:

-Tiểu Kiều vừa mới vào tòa soạn, cô nghĩ Tiểu Kiều có thể gặp anh ta à?

Kiều Nhân: "...."

Quả thực có thể mà.

Đồng nghiệp cùng lứa tuổi nên cơ bản tám chuyện rất dễ vì có cùng chủ đề, chủ đề từ bạn trai lan sang vấn đề yêu đương khi đi học cao trung, nói chuyện nguyên cả buổi sáng tới tận trưa.

Thầy Vương Quân đi lấy tin tức cả buổi sáng, đến hơn hai giờ chiều mới cầm com hộp đi lên lầu. Ngang qua phòng làm việc lại quay trở lại, ló đầu vào gõ cửa một cái:

-Kiều Nhân, em qua đây một lát.

Các phóng viên lão làng đều có phòng làm việc riêng, Kiều Nhân theo Vương Quân đi vào phòng, nhìn kĩ mới nhận ra đây chính là người trong lúc phỏng vấn đã lên tiếng hỏi chuyện Kỷ Hàn Thanh bị kiện đầu tiên.

Chừng 40 tuổi, đeo mắt kính gọng vàng, nhìn qua cực kì ôn hòa.

Kiều Nhân lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Vương Quân vừa lật lại ghi chép trong buổi sáng vừa hỏi cô:

-Lần trước phỏng vấn chưa kịp hỏi... Sao em lại muốn vào bộ phận xã hội?

Hiện tại mà nguyện ý vào bộ phận phụ trách mảng xã hội hẳn là hết nơi này tới nơi khác chẳng còn mấy ai nữa, chưa nói đến con gái nhà đại gia.

-Đừng nói cái gì mà lý tưởng trong việc đưa tin, chối tai lắm, cái đó cũng chẳng đáng giá."

Kiều Nhân gật đầu một cái:

-Ba em trước kia cũng là phóng viên mảng xã hội.

Cha Kiều khi còn sống cả đời đều cống hiến cho sự nghiệp đưa tin. Trước đó ông là phóng viên mảng xã hội, sau đó lại dấn thân vào những lần điều tra chuyên sâu.

Đều không phải là việc gì dễ dàng, đứng ra mà nói, việc mẹ Tổng không muốn cho cô theo nghề này, cũng vì ảnh hưởng từ cha Kiều.

Hai vợ chồng vốn cũng không quá mặn nồng hòa hợp với nhau nên rất nhanh đã ra tòa ly hôn. Kiều Nhân theo cha ở phương Nam, còn mẹ Tổng một thân một mình tới phương Bắc.

Thân con gái như cô, quãng thời gian ở cùng cha Kiều cũng không hề yên bình. Phóng viên như cha cô, sống chết không chịu nhận dứt lốt, cho nên cuộc sống cũng khá khó khăn.

Cha Kiều vốn là người chính trực, ở ngành này lẩn lộn cũng coi như có chút danh tiếng, nhưng bởi vì không chịu nhận hối lộ cho nên đắc tội khá nhiều người, mẹ Tổng trước giờ cũng chưa bao giờ coi trọng nghề này.

Đừng nói là theo mạng xã hội, kể cả làm phóng viên mạng nào đi chẳng nữa thì mẹ Tổng cũng không muốn cô theo con đường này.

Kiều Nhân:

-Đúng hơn là, em cảm thấy đây là một nghề rất vĩ đại

Vương Quân ngẩng đầu khỏi đồng ghi chép để nhìn cô, ánh mắt có chút kinh ngạc xen lẫn tán thưởng. Hồi lâu, ông gật đầu, không hỏi nhiều nữa, từ kệ sách bên cạnh rút ra một tập văn kiện đưa tới:

-Mấy ngày nay cô tiếp tục theo vụ gió bão vừa rồi đi, xế chiều hôm nay ra ngoài tìm hiểu một chút. Thứ hai cùng tôi đi tới mấy bệnh viện trong thành phố tìm hiểu tiếp.

-Tôi nghe Tiểu Kỳ nói vụ biển quảng cáo rơi xuống đập trọng thương người đi đường mấy hôm trước, cô cũng ở đó phải không?

Kiều Nhân gật đầu một cái.

-Gia đình người bị thương kia chuẩn bị đâm đơn kiện công ty chẳng tấm bảng quảng cáo đó, thứ hai tiện đường rẽ qua đó một chút.

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu: "Vâng"

Nhiệm vụ tuần tới đã quyết định xong.

Kiều Nhân dành cả buổi chiều để chuẩn bị, đúng sáu rưỡi thì quẹt thẻ tan tầm.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với loại tin tức này, cô học hành rất chăm chỉ, nhưng nói cho cùng dù sao cũng chỉ là kiến thức trên giấy, lúc áp dụng vào thực tế vẫn có chút không thích hợp.

Hơn nữa nếu viết ra cũng vô cùng gượng tay.

Hai ngày cuối tuần, Kỳ Niệm ngồi trong phòng khách cảm một khúc gỗ chạm khắc mô phỏng theo hình tượng binh mã, Kiều Nhân ở bên cạnh tập đề mục liên quan trong tuần tới mà cô sẽ phải làm.

Kiều Nhân cũng không tự tin lắm đối với loại tin tức này, tóc cũng sắp bị cô bứt tới tọc một mảng rồi, từ đầu tới cuối giọng nói của cô cũng vô cùng nhỏ.

Kỳ Niệm thổi mát gỗ:

-Tiểu Kiều, hay tớ gọi điện cho anh trai nhé?

-Để làm gì?

-Nhờ anh ấy nghĩ giúp cậu vài ý...

Kỳ Niệm dừng lại một chút, lại như bưng bình "A" một tiếng:

-Quên mất, cuối tuần anh tớ đi Thượng Hải mất rồi.

Kiều Nhân thuận miệng hỏi một chút:

-Đi làm gì thế?

-Hình như làm chuyên đề về bất động sản... Bên Thượng Hải có một lão đại gia về bất động sản, nghe nói rất khó phỏng vấn... Nhưng anh tớ là Kỳ Hàn Thanh mà, cơ bản sẽ có cách thôi.

Kỳ Niệm tiện tay đặt binh mã đang khắc dở sang một bên:

-Lúc nào cậu cần, ngày mai anh tớ sẽ về.

-Ngày mai cần.

Kỳ Niệm lên tiếng đáp lại, nhắn tin cho Kỳ Hàn Thanh: "Anh, ngày mai mấy giờ thì anh về?"

Hai giờ sau, bên kia phản hồi: "Buổi chiều"

"Giờ anh có rảnh không?"

"Không."

Kỷ Niệm không dám quấy rầy lúc anh trai đang làm việc, thông cảm nhìn Kiều Nhân một cái.

Aiza, thương mà không giúp được gì.

-

Thứ hai tuần sau, Kiều Nhân không tới tòa soạn quét thẻ mà tám rưỡi sáng cùng thầy Vương đi tới mấy bệnh viện đông y ở khu vực lân cận, sau đó lại lái xe tới các bệnh viện khác.

Gần như đi khắp các bệnh viện đa khoa trong thành phố.

Vương Quân đã 20 năm lăn lộn trong ngành, cơ bản đều có người quen ở các bệnh viện. Tồn hết một buổi sáng thêm gần nửa buổi chiều căn bản cũng đã xong việc, ghi âm lại những lời của các trưởng khoa của bệnh viện lớn, chờ tới khi về tòa soạn mới mang ra viết thành bài.

Điểm đến cuối cùng là bệnh viện thành phố ----- bọn họ muốn đến xem người bệnh bị tẩm băng quảng cáo đập phải.

Bệnh viện thành phố vẫn toàn người là người.

Không chỉ có những người tới khám bệnh bình thường, hành lang khu nội trú bệnh viện còn náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

Thầy Vương nhanh chóng đi về phía trước, vừa đi còn không quên dặn dò Kiều Nhân bên cạnh:

-Có một số người rất thô lỗ với phóng viên, nhẹ thì mở miệng chửi mắng vài câu mà nặng thì còn có thể xảy ra bạo lực. Lỡ như bị đụng tay đụng chân thì cô nhất định phải tránh đi, nếu không tránh được thì có thể đánh trả, bộ phận tư pháp của tòa soạn ta năng lực rất mạnh nên không phải lo gì cả.

Kiều Nhân đi theo sau: "Vâng"

Ở cuối hành lang, có 2,3 người đang huyền não.

Một bên là người của công ty quảng cáo cầm hoa tới hỏi thăm sức khỏe bệnh nhân, nhưng hiển nhiên bị gia đình nạn nhân bài xích, nói qua nói lại một hồi liền rùm beng lên.

Kiều Nhân đi theo Vương Quân tới đó, vừa đưa camera liền bị quát:

-Không thể chụp, không được phép chụp hình!

Có người nhảy lên bịt ống kính máy ảnh, Kiều Nhân lui về sau nửa bước, nghe thấy người nhà bệnh nhân hùng hổ mắng chửi:

-Lũ phóng viên các người cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì! Không quan tâm con người ta sống chết ra sao, viết bài lại còn nói ngày gió to tốt nhất không nên đi ra ngoài! Con ta chịu thương chịu khó ra ngoài kiếm tiền bị băng quảng cáo đập phải, vậy mà bị các người biến tấu, cho rằng người sai chính là con tôi!

Kiều Nhân dùng một tay dè mi tâm, tiếp tục lui về sau điều chỉnh góc máy ảnh, mới vừa chụp thêm 1 tấm thì cha bệnh nhân nhanh chóng giật lấy bó hoa bên cạnh đập tới.

Được lắm.

Lời thầy Vương Quân nói nhanh như vậy đã thành thật rồi.

Kiều Nhân vẫn cầm máy ảnh trong tay, trơ mắt nhìn bó hoa kia đập về phía mình. Một giây trước khi bị đập phải, cô bị người ta kéo ra sau.

Chờ tới khi Kiều Nhân phản ứng lại, nghiêng đầu một cái liền nhìn thấy máu theo lòng bàn tay của người kia nhỏ xuống.

Hắn là bị gai hoa hồng đâm tới chảy máu, cùng với cánh hoa rơi tứ tung trên sàn, đều là một mảnh đỏ hồng.

Kiều Nhân cảm thấy choáng váng đầu óc, vừa nhú mày liền bị một bàn tay che mắt.

Cô thuận thế nhắm hai mắt, không biết qua bao lâu, tay người đàn ông rút ra. Vài giây sau, thầy Vương vỗ vai cô:

-Tôi mới đi gọi y tá rồi, sao lại ngó người ra thế? Hôm nay không định tan làm à?

Kiều Nhân ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thấy người đàn ông mới vừa rồi bị thương đã đi theo y tá xuống lầu.

Vương Quân ở bên cạnh an ủi cô:

-Không sao đâu, thương nhẹ thôi.

Trực giác cho cô thấy chuyện này chắc chắn còn lời muốn nói, quả nhiên ngay sau đó, Vương Quân chỉ chỉ phòng bệnh:

-Cô vào trong cùng người nhà họ nói chuyện một chút đi.

Kiều Nhân vẫn còn đang mãi nhìn ra phía đầu kia hành lang giờ đã không còn ai, một lúc lâu mới đáp lại, gõ cửa đi vào.

Suốt buổi chiều, Kiêu Nhân cùng thầy Vương chia thành hai ngả, ai cũng bận rộn -----

Thầy Vương đi trao đổi cùng người của bên công ty quảng cáo, còn cô chạy theo người nhà bệnh nhân để tìm hiểu tình huống.

Người bị thương kia không chịu hợp tác, vừa mắng thức ăn ở nhà ăn bệnh viện không ngon, vừa mắng phóng viên đều là lũ vô nhân đạo.

Cha người này cũng cho mình là người bị hại, ăn nói vô cùng gắt gỏng bất bình.

Kiều Nhân nghe vài phút, cũng chẳng cần mở bút ghi âm, giấy bút lấy ra cũng chẳng viết nổi mấy câu hữu dụng.

Người nọ ném vỏ hạt dưa ra đầy sàn phòng bệnh, cô vừa cầm bút gõ trên cuốn sổ, vừa nghĩ nếu như chụp lại ảnh tung lên internet, không chừng có thể lôi kéo được sự chú ý.

Dĩ nhiên cũng vẫn chỉ là suy nghĩ ngoài lề, Kiêu Nhân nghĩ tới hoàn cảnh vừa rồi bị đập hoa liền nhanh chóng bỏ đi ý nghĩ này. Nghe thêm một hồi, ngoáy thêm vài nét bút rồi Kiêu Nhân bỏ ra ngoài tìm thầy Vương Quân.

Ngược lại với tình trạng của cô, bên này tiến hành rất thuận lợi.

Lúc Kiêu Nhân đi ra còn thấy Vương Quân đang vô cùng thân thiết bắt tay người phụ trách của bên đối phương. Hàn huyền thêm vài câu, người phụ trách hài lòng ra về.

Thầy Vương cất bút ghi âm vào túi, quay đầu hỏi cô:

-Thế nào?

-Đối phương không chịu phối hợp.

Mười câu hỏi, cơ bản cả 10 câu đều trả lời lạc đề.

Cô vốn muốn hỏi lý do gì đi tới quyết định kiện công ty quảng cáo, kết quả người nọ nửa câu cũng không chịu hé răng trả lời, nhìn ngang nhìn dọc hồi lâu lại trách móc bệnh viện phục vụ không chu đáo.

Kiều Nhân dụi mắt một cái, quét một vòng qua hành lang:

-Thầy Vương, Kỳ tổng đâu rồi?

Vương Quân rút điện thoại ra:

-Để tôi gọi hỏi

Điện thoại được kết nối, không tới một phút liền tắt máy.

Vương Quân nói:

-Cậu ta đang ở phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Kiều Nhân khi nghe thấy hai chữ "phòng bệnh", trong lòng có chút gì đó lộp bộp rơi. Trong đầu nghĩ hẵn là bị thương rất nghiêm trọng đi, đến mức phải nằm viện thế này.

Để tỏ lòng biết ơn cùng áy náy của bản thân mà cô không biết xấu hổ đi mua cháo có sẵn ở tiệm cơm, còn đặc biệt còn tự tay đun lại cả nửa ngày trời.

Bây giờ đi vào phòng bệnh nhìn một cái thì có vẻ đặc biệt nghiêm trọng. Cái thìa cũng không cầm được, đến ăn cơm cũng không tiện.

Lúc này Phó Yến đang nằm ở giường bệnh đối diện, tay trái cầm máy tính bảng vô cùng mất tự nhiên, không biết phải làm gì, Kiều Nhân liền đem bình giữ nhiệt đặt lên bàn, vậy mà người kia một lúc sau cũng không thấy động vào.

Kiều Nhân tốt tính nhắc nhở: "Chú ăn đi nhân lúc cháo còn nóng."

Người đàn ông nhìn xuống bàn tay được băng bó của mình rồi ngược lên nói với Kiều Nhân: "Không tiện."

Phó Yến tròn tròn mắt há hốc mồm.

Chẳng phải chỉ là xước một mảng da thôi hay sao, mới vừa rồi còn lướt điện thoại như người bình thường vậy mà cô gái này bước vào một cái trong nháy mắt đã biến thành người tàn tật rồi.

Nói cho cùng thì đây chẳng phải là không muốn tự mình ăn sao?

Phó Yến: "..."

Anh chưa thấy qua một Kỳ Hàn Thanh nào không biết xấu hổ như vậy.

Kiều Nhân theo bản năng hạ thấp tầm mắt, nhìn thấy tay anh được quấn gạc, không nhìn ra là quấn bao nhiêu vòng, chỉ là không thấy máu loang lổ.

Cô nhìn mấy giây, sau đó nói: "Thần kinh của chú bị tổn thương sao?"

Người nọ thờ ơ đáp: "Không biết."

Phó Yến: "..."

Không biết cái đêch gì!

Rõ ràng là bình thường, vết thương cũng không đáng quan ngại, nếu không phải vì tai nạn vừa rồi dọa người xem sợ xanh mặt thì vừa rồi đi tới phòng chẩn đoán đã bị y tá đá văng ra khỏi cửa từ lâu rồi.

Phó Yến mặt không đổi sắc nhìn anh, tay trái lướt trên màn hình động, mở ra điều khoản hợp đồng mà mấy ngày trước người ủy thác mang đến.

Kiều Nhân: "Thật sự không thể hoạt động sao?"

"..."

Kỳ Hàn Thanh giương mắt nhìn cô.

Biểu cảm người này lãnh đạm, vào lúc này ánh mắt lại trở nên thâm trầm, anh cũng không nói chuyện, khóe mắt khẽ híp rồi nhìn sang nơi khác.

Phó Yến che miệng: "Có thể là bị tổn thương đến thần kinh, bây giờ thành người tàn tật."

Hai người còn lại không ai lên tiếng.

Tìm Kiều Nhân đập loạn, quả thật bị mấy lời Phó Yến nói dọa cho sợ, lông mày nhíu lại, bình tĩnh mấy giây rồi mới mở miệng: "Luật sư Phó, chuyện như thế này thì ta có thể truy tố bọn họ vì tội cố ý gây thương tích cho người khác được không?"

Kỳ Hàn Thanh: "..."

Mẹ nó đây là trọng điểm mà cô muốn nói sao?

Phó Yến gật đầu: "Nhưng bây giờ có một vấn đề, đó là cấp trên của cô đang bị đối."

Sau lời nhắc nhở như vậy, Kiều Nhân mới nhớ tới vừa rồi Kỳ Hàn Thanh nói "bất tiện", cô quay đầu nhìn Phó Yến một cái, ánh mắt vô tội kia lại mang theo chút hy vọng.

"Đừng nhìn tôi." Người đàn ông chỉ chỉ vào bộ âu phục đang khoác lên che đi bờ vai phải phải bó thạch cao: "Tôi càng bất tiện hơn."

Áo khoác choàng ở bên ngoài, mới vừa rồi Kiều Nhân không có chú ý tới anh, còn tưởng là anh đến chăm sóc người bệnh, bây giờ nhìn lại, anh trông giống người cần được chăm sóc hơn là cái người kia.

Đúng như dự đoán, Phó Yến lại mở miệng: "Tiểu thư Kiều, cô không nhìn thấy trên đầu tôi cũng quấn gạc sao?"

Kiều Nhân: "..."

Cô quả thật là không nhìn thấy.

Phó Yến ngày hôm qua vừa gặp tai nạn giao thông, bác sĩ sợ anh bị chấn thương vùng não bộ, nếu bảo anh nằm viện quan sát hai ngày, kết quả nằm viện rồi mà cũng có thể bị Kỳ Hàn Thương làm trọng thương thêm.

Tính nhẫn nại của anh cũng không cao, khi mở miệng nói thì thanh âm đã có chút không kiên nhẫn: "Tôi bây giờ là bệnh nhân, cần được nghỉ ngơi."

Ý muốn nói là "Nhanh cút đi, mau biến cho khuất mắt tôi."

Kiều Nhân thế nhưng lại không hiểu ý, cũng không muốn tự làm xấu mặt mình nên kéo ghế ngồi xuống, tay mở hộp cháo ra.

Cô lớn như thế này còn chưa bao giờ đút com cho một người đàn ông nào.

Ngụy Dịch Liên thời gian trước bị bệnh, nằm trên giường không muốn động đậy, người khác cũng không thể làm gì cậu, cậu liền dựa sát vào Kiều Nhân đòi chị đút cho ăn.

Lúc ấy Kiều Nhân đã nói rằng nếu cậu ở trong top mười của lớp được một lần, cô sẽ cân nhắc đến việc đút com cho cậu.

Vì vậy câu nói này được Ngụy Dịch Liên biến thành một nguyện vọng to lớn.

Kết quả mấy năm trôi qua, Ngụy Dịch Liên không những không hoàn thành được ước nguyện mà thành tích học tập còn kéo xuống thê thảm.

Nhưng dù gì thì Kỳ Hàn Thanh cũng không giống với Ngụy Dịch Liên.

Một người vừa là cấp trên vừa là trưởng bối của cô, một người là em trai... Không có cách nào dùng biện pháp giống nhau.

Kiều Nhân hướng tới giường bệnh rồi hít sâu mấy giây, tay vừa mới chìa ra liền run rẩy.

Buổi sáng Tiểu Hắc còn mới tổng kết lại cái người này: "Một bên thì không dám nhìn thẳng còn một bên lại không nhịn được muốn ngắm thêm chút nữa."

Đặt vào hoàn cảnh Kiều Nhân lúc này, cả hai vẻ đều vừa khớp với nhau.

Cổ tay tựa như không có lực, nhẹ nhàng run rẩy cầm thìa cháo đưa tới, cách khoe miệng anh chưa tới 2cm thì ngừng lại.

Tư thế như thế này có chút mập mờ, còn thêm cả người thứ ba huyết sáo một cái: "Tiểu thư Kiêu, tôi hiện giờ cũng bị bất tiện nha."

Tay Kiều Nhân cứ như vậy cứng đờ một chỗ, vừa muốn phá vỡ ranh giới vừa muốn rút về, người đàn ông trên giường liền nhắc tay một cái, dùng lực cầm lấy cổ tay cô kéo về phía trước, đưa muỗng cháo vào miệng mình.

Trên cổ tay cô tựa như có mùi hương rất nhạt, Kỳ Hàn Thanh cầm cổ tay cô mấy giây, sau đó mới buông lỏng năm ngón tay.

Kiều Nhân chỉ tay: "Sao giờ có thể hoạt động được rồi?"

Cô chú ý vừa rồi Kỳ Hàn Thanh bị thương ở tay phải cơ mà?

Gương mặt người đàn ông không đổi sắc, cầm lấy điện thoại di động rồi ngồi dậy: "Đột nhiên có thể động được rồi."

Phó Yến vẫn ngồi đó huyết sáo: "Nhưng tôi vẫn không thể hoạt động được nha."

Câu nói sau đó của Phó Yến Kiều Nhân còn chưa nghe ra đã bị kéo ra khỏi phòng bệnh, sau đó cửa phòng khép lại sau lưng, ngăn cách âm thanh ở bên trong vọng ra ngoài.

Trong hành lang có không ít người, phần lớn đều là người nằm trên giường bệnh lâu quá nên đi ra ngoài hoạt động gân cốt.

Kiều Nhân đi theo Kỳ Hàn Thanh thẳng đến cuối hành lang, anh ngẩng đầu nhấn nút thang máy.

Tầm mắt cô vẫn đặt trên bàn tay phải bị băng bó của anh: "Thật sự là không có chuyện gì chứ?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, sau đó đáp lại bằng giọng nói trầm khàn.

"Đình" một tiếng, thang máy mở ra, rất nhanh có người từ bên trong đi ra.

Từ phòng bệnh đi xuống tầng có không ít người, hai người họ lần lượt bước vào, thang máy đã kín người.

Kiều Nhân rút người vào trong góc, dùng chút sức lực rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm lấy mình, tầm mắt nhìn về phía trước, từ trong khe hở giữa những người đứng với nhau mà nhìn thấy thang máy đang xuống đến tầng máy.

Xuống đến tầng ba, thang máy dừng lại, có thêm hai người đi vào.

Vì vậy mà Kiều Nhân càng lui sâu vào trong góc, lưng sắp chạm vào vách tường thì người được kéo dịch lên, còn anh thì lui xuống vài bước.

Cứ như vậy mấy giây, hai người liên đổi vị trí cho nhau.

Kiều Nhân đứng ở phía trước, bên tai như có hơi thở nóng bỏng quần lấy, cô khẽ đưa tay lên sờ, có cảm giác xấu hổ liền tìm đề tài để phá vỡ yên lặng, sau đó cô hỏi một câu: "Chú không ở lại viện được sao?"

Sợ anh đứng đằng sau không nghe thấy, Kiều Nhân còn cố ý nghiêng mặt quay sang để nói chuyện.

Trong thang máy bốn xung quanh đều là mặt kính, Kiều Nhân hạ tầm mắt, sau đó thấy Kỷ Hàn Thanh cúi người, chênh lệch giữa hai người không quá lớn nhưng như kiêu là tâm linh tương thông mà hai bàn tay cùng chạm vào nhau.

Môi anh kề ngay bên cạnh tai Kiều Nhân mà nhẹ nhàng chà sát, ôn ôn nhu nhu, Kiều Nhân nhìn vào tấm gương phản chiếu hình bóng mình với anh mấy giây, sau đó thấy mới thấy anh nói: "Không ở lại được."

Vừa dứt lời, thang máy liền mở ra.

Đã xuống tới đại sảnh của bệnh viện ở tầng một, những người bên trong vừa đi ra vừa tán ngẫu với nhau, trước mũi Kiều Nhân tựa như vẫn còn mùi hương vẩn vơ xung quanh, sạch sẽ tinh khiết mang theo mùi của thuốc khử trùng khiến mũi có chút ngứa ngáy.

Kiều Nhân đứng không nhúc nhích, cho đến khi mọi người lần lượt ra khỏi thang máy cô mới hoàn hồn trở lại, nhắc chân đi ra ngoài.

Kỷ Hàn Thanh đi theo sau lưng cô, nhìn cô bước chậm rãi so với người khác, một bên tai hơi đỏ, chỉ để lộ ra bên ngoài chiếc cổ nhũn trắng nõn, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Anh giờ tay chạm vào môi, khẽ khàng cười lên một tiếng.

Từ thang máy ra đến cửa bệnh viện, Kiều Nhân suýt chút nữa té ngã đến hai lần.

Sau đó vừa ra khỏi bệnh viện, có cơn gió lạnh lùa qua khiến cô ngay lập tức thanh tỉnh, nghĩ Kỷ Hàn Thanh được nhận nhiều thẻ phòng như vậy chắc chắn không để ý đâu, cô việc gì phải khẩn trương như thế này làm gì. (cơ bản là tai chị bị môi chú Kỷ khẽ chạm qua nên cứ suy nghĩ mãi =)))

Kiều Nhân đấu tranh tư tưởng mấy phút, đi lại mấy bước sau đó hít sâu một cái, cơ bản đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tay Kỷ Hàn Thanh mặc dù không đáng quan ngại nhưng để mà lái xe thì không tốt lắm, đưa chìa khóa xe cho Kiều Nhân rồi đứng ở ven đường đợi cô lấy xe.

Phó Yến gọi điện tới, vừa mở miệng đã ném ra ba chữ: "Không biết xấu hổ" (từ này ở bên Trung chỉ có ba chữ 不要脸)

Xe dừng lại bên chân.

Kỷ Hàn Thanh lơ đãng, mở cửa xe ngồi vào, vừa đóng cửa xe lại thì nghe thấy Phó Yến hỏi: "Cái người lạnh lùng này, có phải cậu thích em ấy đúng không?"

Không đợi anh trả lời, Phó Yến đã bắt đầu suy đoán: "Bởi vì em ấy đưa thẻ phòng cho cậu à?" (hết sức thực tế =)))))

-Nhưng đưa thẻ phòng cho cậu đâu phải chỉ có mỗi em ấy đâu?

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, tư thế có chút lười biếng, hạ tầm mắt, từ gương chiếu hậu liếc nhìn cái người đang chuyên tâm lái xe kia.

Cô nhóc này rõ ràng là có ý nhiều cái, ban đầu vào cái thời điểm đưa cho anh thẻ phòng thì mặt không đỏ tim không đập, vậy mà vừa rồi đứng dựa sát vào người anh hôn một cái (thực ra cũng không thể coi là hôn được) thì mặt lại đỏ lên.

-Nếu không thì tớ cũng đưa thẻ phòng cho cậu nhé?

-Cút.

Nói xong câu này lười tiếp chuyện với Phó Yến, lập tức cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, Kiều Nhân đem xe đỗ lại ở ven đường, phía trước không kẹt xe, cũng không có đèn xanh đèn đỏ, cô nhìn chăm chăm vào phía trước hơn nửa phút, sau đó mới hậu tri hậu giác quay đầu lại hỏi: "Chú, địa chỉ nhà chú ở đâu?"

Cô vừa rời lái xe trong vô thức, đi hết mấy đoạn đường rồi cô cũng không biết nhà Kỷ Hàn Thanh nằm ở đâu.

Đã lên tiếng rồi nhưng người kia vẫn chưa chịu đáp lại.

Kỷ Hàn Thanh giờ tay nhìn đồng hồ, sau đó ngẩng lên, đuôi mắt nhếch lên cao, cặp mắt vô cùng thâm thúy mà nhìn cô: "Kiều Nhân, em nóng à?"

Miệng anh nhẹ nhàng thốt lên một câu, khuôn mặt anh vô cùng đẹp trai, lúc mở mắt còn cười lên một cái, cặp mắt đóa hoa kia trong tích tắc đã khiến vẻ ngoài lịch sự của anh thêm mấy phần phong lưu.

Kiều Nhân theo bản năng lắc đầu một cái, sau đó nghe thấy anh nói: "Em đã đỏ mặt mười phút rồi."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Một câu chín chữ, vậy mà chưa cần đến hai giây đã nói ra hết.

Nhưng đặt ở trong tình cảnh của Kiều Nhân bây giờ, gắng gượng chống đỡ như vậy, vào lúc này lại cảm thấy thời gian chậm chạp vô cùng, giống như là biến hai giây thành hai phút đồng hồ.

Chẳng qua Kiều Nhân vốn đã cảm thấy hơi nóng, kết quả lại bị người này hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời cảm giác bốn xung quanh như phun ra ngọn lửa, thiếu cô cho hồng rực cả người, cô không chịu được liền đưa tay lên quạt quạt mấy cái, sau đó mới chậm chạp buồn bực ứng phó: "Đúng là có chút nóng thật."

Thật sự chỉ là một chút chút thôi.

Sáng sớm hôm nay trước khi ra khỏi nhà Kiều Nhân đã xem dự báo thời tiết rồi.

Cả ngày đều sẽ trên năm độ, ấm lên không ít so với mấy ngày trước đó, vào lúc này trên xe còn đang mở lò sưởi, cô cũng không cởi áo khoác nên sẽ cảm thấy nóng hơn bình thường.

Dĩ nhiên đây chỉ là những nhân tố bên ngoài.

Còn nguyên nhân thực sự sao, thì là trước đó không lâu, cô cùng người đàn ông này kề sát bên nhau.

Dù gì thì Kiều Nhân cũng đã tìm được lời giải thích: "Hôm nay thời tiết ấm lên mà... Chú không thấy nóng sao?"

-Không nóng.

"...."

Kiều Nhân không còn gì để nói nữa.

Cô quyết định đợi thêm ba phút, nếu như ba phút sau anh mà không trả lời câu hỏi của cô thì cô sẽ kệ cmml địa chỉ nhà anh, trực tiếp lái xe đưa anh về nhà mình.

Sau đó một phút rồi hai phút cũng trôi qua mà không ai lên tiếng.

Kiều Nhân mở điện thoại lên xem giờ, đồng hồ vừa thay đổi số một cái thì người đàn ông liền nói ra địa chỉ: "Ở vườn hoa Giang Hoa."

Vườn hoa Giang Hoa nằm trong khu biệt thự mới được xây dựng cách đây hai năm, cách tiểu khu của Kiều Nhân vài trăm mét, mất chưa đến ba phút lái xe.

Kiều Nhân đáp lại một tiếng, men theo đường cũ lái xe về.

Tầm mắt anh như có như không liếc qua cô, mặc dù đã bình tĩnh giả vờ như không thấy gì nhưng cũng không thể chịu đựng ánh mắt như vậy trong thời gian dài.

Kiều Nhân chạy xe một đoạn thì cả quãng đường ấy Ký Hân Thanh tựa như đều nhìn cô chăm chăm.

Ngay cả nghiêng đầu sang hai bên cô cũng không dám, ánh mắt cũng chẳng dám nhìn vào kính chiếu hậu, từng kê tay ra mở hời đằm đằm, cô đành bỏ tay ra lắc lắc mấy cái.

Đậu xe ở khu biệt thự mất mấy giây, bộ phận an ninh rất nhanh nhìn thấy biển số xe liền lập tức cho đi.

Lần này Kiều Nhân nghiêng đầu xuống hỏi: "Đi đường này thế nào ạ?"

Người đàn ông khép hờ đôi mắt, không nhìn cô: "Đi thẳng đi."

Kiều Nhân tiếp tục lái xe về phía trước: "Sau đó thì đi thế nào ạ?"

-Dừng.

Xe đột ngột dừng lại.

Bên trong xe là cảnh hai người lặng yên, chỉ còn tiếng hít thở lặng lẽ đan vào nhau, một ngồi trước một ngồi sau, Kiều Nhân nắm chặt tay sau đó phá vỡ im lặng: "Chú nhỏ, hôm nay rất cảm ơn chú."

Người họ nhân nhật đáp lại.

Một chữ "Ừ" kéo dài, đến cuối cùng khẽ miệng lại nhẹ nhàng dương lên, anh bỗng hỏi: "Tân Nhan là chị gái em à?"

Kiều Nhân có chút không hiểu quay đầu lại nhìn anh.

Tân Nhan quả thực là chị cô, là con gái duy nhất của chị gái mẹ Tống, cũng là người duy nhất có quan hệ chị em ruột thịt với Kiều Nhân.

Kiều Nhân không hiểu vì sao bỗng dưng anh lại hỏi vấn đề này, cô gật đầu một cái: "Sao thế ạ?"

Người đàn ông ấn nút hạ cửa kính xe xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ mấy cái, ánh mắt anh rơi vào động tĩnh bên ngoài cửa, không nhìn cô lấy một lần: "Vào thời điểm em ấy kết hôn chúng ta đã gặp nhau rồi."

Vừa dứt lời anh đột nhiên quay đầu sang: "Còn nhớ không?"

"... Nhớ." Kiều Nhân càng thêm bối rối trong lòng.

Cô nghĩ lại, ngày hôm nay Kỷ Hàn Thanh nhắc tới chuyện này, chỉ có thể là bắt đầu trả thù cô vì hồi trước đã nói sai tên anh.

Trong lòng Kiều Nhân run sợ, hai giây sau, Kỷ Hàn Thanh hỏi lại: "Thật sự nhớ sao?"

-...Thật sự nhớ ạ.

Có sao nói vậy, anh nói gì thì mình hỏi lại y như thế.

Trong đám cưới cả Kỷ Hàn Thanh lẫn Phó Yến đều tham dự, Kiều Nhân có chút ấn tượng với hai người.

Dù là gia đình Tân Nhan hay gia đình nhà chồng đi nữa thì đều rất giàu, những người có tiếng trong xã hội đều xuất hiện tại đám cưới ấy.

Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến lại không giống như những người khác, đám cưới tổ chức nửa tiếng rồi vẫn không thấy bóng dáng đâu, chỉ đến khi cô dâu chú rể trao nhẫn cưới mới thấy hai người xuất hiện.

Kiều Nhân lúc ấy không tìm ra được phương hướng, hồi đó vẫn chưa chứng chạc, dáng người cũng không cao như bây giờ, đi giày cao gót bước sang bên phải thì ngã sang bên trái, bước sang bên trái thì ngã sang bên phải, cả người ngã ngửa.

Vậy tại sao cô lại có ấn tượng sâu với Kỷ Hàn Thanh chứ?

Những người đi giày thì không bị trượt chân nhưng Kiều Nhân đi cao gót thì hỏi làm sao không ngã được chứ.

Vào khoảng hai giờ chiều hôm ấy, cô xô chân vào đôi giày cao gót dài 8cm đi khắp đại sảnh khách sạn phát kẹo cưới cho khách mời, phát đến chỗ cuối cùng thì kẹo lại hết, cô lại phải chạy về chỗ ban đầu để lấy thêm kẹo.

Phát kẹo cho Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến là cô đã hoàn thành công việc phát kẹo cho mọi người ngồi ở dãy đầu tiên.

Lời anh nói khi ấy còn ít hơn cả bây giờ, đôi lông mày nhíu lên mang theo cảm giác vô cùng kiêu ngạo, anh nhìn Kiều Nhân một cái sau đó phun ra bốn chữ: "Không cần, cảm ơn."

Phát kẹo chỉ là hình thức trong đám cưới, người ta không muốn thì Kiều Nhân cũng không cách nào ép buộc họ cầm lấy kẹo, thu tay về, xoay người bước đi, nhưng đi chưa được nửa bước, giày cao gót bị lệch một cái, cô không đứng vững liền bị ngã sang bên cạnh – Kiều Nhân cứ như vậy mà ngã vào người đàn ông vừa rồi còn từ chối kẹo mình phát cho.

Góc này không có nhiều người ngồi, mới vừa rồi hai người đàn ông còn đang nói chuyện với nhau thì bây giờ một mực im lặng, không gian yên tĩnh mấy giây, Kiều Nhân ngẩng đầu một cái mới nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh đang nín chặt môi: "Kẹo thì có thể cầm nhưng mà người thì không nhận đâu." (ý anh là anh không cần chị phải không thưa anh Kỷ Hàn Thanh? =))))))

Kiều Nhân: "..."

Cô mượn lực của người đàn ông mà đứng thẳng dậy, nhét cả hộp kẹo vào tay anh, không nói lời nào liền xoay người rời đi.

Phó Yến ở sau lưng còn cười một tiếng: "Đoán xem liệu bên trong hộp có phải lại là thẻ phòng hay không?"

Kiều Nhân: "..."

Bởi vì bị trật chân mà hôn lễ về sau diễn ra như thế nào Kiều Nhân cũng không để ý nữa.

Vì điều này mà Kiều Nhân cũng được nhàn hạ không phải làm việc gì, cô đang bôi thuốc trong phòng nghỉ, đợi tới hai rưỡi rồi gửi cho Tân Nhan một tin nhắn, thay guốc bằng giày đế bằng rồi đi ra khỏi khách sạn.

Khi ấy Kiều Nhân vừa mới bước qua tuổi trưởng thành, có đi học lái xe hai lần nhưng vẫn không lấy được bằng lái một cách thuận lợi.

Cô đứng ở ven đường bắt taxi, năm phút trôi qua vẫn không bắt được một chiếc xe nào, ngược lại thì có một chiếc xe màu đen đang dừng lại ngay trước mặt cô.

Cửa kính được hạ xuống, ngay lập tức có một người đàn ông quay ra nhìn cô, ánh mắt dịch chuyển từ chân lên đến mặt, cảm giác còn nóng hơn cả ánh mặt trời đang thiêu đốt ban ngày.

Sau đó anh hỏi: "Đã đến tuổi trưởng thành chưa?"

Kiều Nhân vẫn không thể nhìn rõ mặt người hỏi khoảng nửa phút đồng hồ, mặt trời gắt, cô cau mày híp mắt nhìn xuống, sau đó thấy hộp kẹo được đặt trong lòng người đàn ông.

Nắp hộp mở ra, vỏ kẹo bóc ra đặt ở bên trên, che đi bao bì của mấy gói khác (ừm chắc bên dưới là cục kẹo =))))

Kiều Nhân không hiểu ý nên gật đầu: "Trưởng thành rồi."

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng người nói mà không nhìn rõ mặt người ngồi trong xe, Phó Yến chen lời: "Cậu có thể cân nhắc quay trở về Mỹ chậm một ngày cũng không sao."

Kiều Nhân càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Kỷ Hàn Thanh không để ý tới anh, chỉ giương mắt nhìn Kiều Nhân, một giây tiếp theo, cửa kính xe được kéo lên, sau đó xe ngay lập tức chạy đi.

Trong đầu Kiều Nhân lúc ấy nghĩ hai người này có bệnh rồi.

Uổng phí cái gương mặt đẹp trai ngồi ngồi kia, thì ra là người thần kinh không bình thường =))))

Mấy lời vừa rồi chắc chắn không phải là lời mà người bình thường có thể nói ra, sau ba năm đến tận bây giờ Kiều Nhân cũng không hiểu ý anh nói là gì.

Người trong cuộc còn ngồi ngay bên cạnh mình, Kiều Nhân nhanh chóng nghĩ nước cờ thoát thân, sau đó quay lại hỏi anh: "Tại sao chú hôm ấy lại hỏi tôi đã trưởng thành hay chưa?"

Kỷ Hàn Thanh đề mi tâm một cái: "Em cảm thấy là thế nào?"

Kiều Nhân: "..."

Cô cảm thấy người này quả thực có bệnh.

Lời này tất nhiên không thể nói thẳng toẹt ra được, Kiều Nhân cắn môi, nói: "Không biết a."

Tầm mắt của anh đặt trên người cô đã thu lại, sau đó nghiêng đầu, ngón trỏ đưa ra ngoài cửa sổ chỉ vào một người con trai vừa đi ngang qua: "Nhìn cậu nhóc kia mà xem."

Trong khu biệt thự bật đèn sáng trưng, Kiều Nhân theo hướng anh chỉ mà nhìn sang, không lên tiếng.

Cậu nhóc này xem ra vẫn chưa trưởng thành, từ góc này nhìn qua, thấy khuôn miệng cậu bé còn mấp máy khúc hát "Câu Chuyện Tình Yêu."

Có thể vẫn là học sinh trung học.

Kỷ Hàn Thanh: "Nếu bây giờ thằng nhóc kia đưa cho em thẻ phòng, em không có ý định hỏi cái vấn đề đó sao?"

Kiều Nhân sững sốt mấy giây, gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Tại sao cậu nhóc kia lại phải đưa thẻ phòng cho tôi?"

- Vậy ra là em đưa cậu ta à?

Giọng nói của anh lãnh đạm: "Thế sao hôm đám cưới đó em đưa cho tôi thẻ phòng làm gì?"

"..."

Nhờ câu hỏi này mà mấy giây sau đó, Kiều Nhân còn tưởng mình đang nằm mơ.

Chỉ ước rằng thoát khỏi cơn mộng này thì sẽ thấy mình yên vị trong nhà. Sau đó cô nhắm mắt thật chặt, không chịu mở ra, bên tai nghe thấy tiếng cười thật khê của Kỷ Hàn Thanh: "Không phải đang ám chỉ tôi sao?"

Kiều Nhân cẩn thận xem xét lại tình huống khi đó: "...Chú khẳng định tôi là người đưa thẻ phòng sao?"

-Kẹo là em đưa, thẻ phòng cùng... (cùng cái gì tự biết =)))) đều ở ngay bên dưới gói kẹo.

Chuyện này thật sự vô cùng kích động rồi, Kiều Nhân căn bản là không có chú ý tới anh nói chữ "cùng" và lời lẽ đằng sau, lòng mày càng nhú lại thật sâu: "Tôi thật sự không biết điều này."

Cô chỉ là giúp chị gái mình phát kẹo cho khách mà thôi, ai biết được lại có người lén lút bỏ mấy thứ khác vào trong hộp chứ.

Kiều Nhân tiếp tục suy nghĩ biện pháp giúp mình thoát thân chối bỏ trách nhiệm: "Vậy chú ngày hôm đó không đến phòng khách sạn đúng không?"

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Đừng nói đến việc anh còn phải bay về Mỹ ngay đêm hôm đó, coi như chuyện này không hề được sắp đặt đi, thì việc anh bước chân vào cái phòng khách sạn cũng không thể là sự thật được.

Người đưa thẻ phòng cho anh nhiều không đếm xuể, Kiều Nhân không phải là người duy nhất, cũng chẳng phải là người cuối cùng làm việc này.

Bất quá nhỏ tuổi như vậy mà đã đưa thẻ phòng cho anh thì chỉ có duy nhất mình cô.

Trước khi hỏi cô đã đủ tuổi chưa, Phó Yến còn ngồi phân tích rõ ràng từng chi tiết cho anh nghe: "Phát sinh quan hệ tình dục cùng người ở độ tuổi vị thành niên là phạm pháp, Mặt Lạnh à, cậu nên suy nghĩ cẩn thận vào." (tôi chết với anh mất thôi =))))

Suy nghĩ kĩ càng cái rắm!

Lúc ấy Kỷ Hàn Thanh trực tiếp đem đồng thẻ phòng vứt vào thùng rác, không chút do dự mà bước lên máy bay.

Bây giờ thì anh hối hận rồi, đáng lẽ khi ấy phải xem xét cẩn thận mới phải (lời đuôi sói rồi anh ơi =))))

Kiều Nhân vẫn không ngừng cố gắng chối bỏ sự thật: "Nếu mà chú đi đến phòng khách sạn đó thì chắc chắn sẽ biết không phải là tôi..."

Dù gì cô cũng biết rõ Kỷ Hàn Thanh không thể nào đi được.

Nếu ai đưa anh thẻ phòng anh cũng đi thì có lẽ anh đã sớm "tinh tấn" mà chết rồi (ý chị gái là hết sạch tinh =))) làm nhiều đến kiệt sức đó ạ)

Quả nhiên người đàn ông trả lời: "Tôi không đi."

Kiều Nhân cảm thấy lời giải thích của mình vẫn không thể sáng tỏ mọi chuyện, cô vẫn còn phải sống trên cái đất có mặt cái người tên người Kỷ Hàn Thanh này thì cả đời cũng không thể rửa sạch thanh danh, sâu xa nghĩ một lúc, bắt đầu sử dụng phương pháp khác: "Ngay cả với bạn trai tôi cũng không đi quá giới hạn thì không thể nào lại đưa thẻ phòng cho chú được."

Người đàn ông giương mắt lên nhìn cô, im lặng không nói lời nào.

Kiều Nhân cảm thấy mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nào rửa sạch được thanh danh mất rồi, sau đó hắng giọng nói: "Vậy phải nói thế nào thì chú mới tin được chứ?"

Cô đang nghĩ nếu như Kỷ Hàn Thanh vẫn không tin, thì kệ luôn để cho anh hiểu lầm thế nào cũng được, dù sao cô cũng là phóng viên, da mặt cũng phải dày lên theo từng ngày, cô quay mặt lại, đầu như muốn nứt ra chỉ để nói về vấn đề này thì người đàn ông ngồi bên cạnh bỗng nhiên tiến sát lại.

Hô hấp của Kiều Nhân ngưng đọng, đôi mắt trong tích tắc cứng đờ nhìn anh, bên tai chút xíu nữa thôi là bị thiếu chảy rui, tro mặt nhìn gương mặt kia cứ lại gần về phía mình, đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn không đến 2cm anh mới dừng lại.

Kỷ Hàn Thanh nhìn hai bên tai cô đỏ ửng, đôi mắt mở to giống như thỏ con bị dọa cho sợ hãi.

Phản ứng của cô quá rõ ràng, chắc chắn không phải kiểu người sẽ làm ám hiệu đưa thẻ phòng cho anh.

Một giây tiếp theo, anh cúi thấp đầu, ghé vào bên tai Kiều Nhân cười nhẹ một cái: "Lần này tin."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đầu Kiều Nhân nóng lên, giống như sợi dây bị đứt đoạn rơi lộp bộp gây ra rối loạn trong lòng.

Chút nữa thôi cô liền cho rằng Kỷ Hàn Thanh sẽ hôn mình.

Dưới tình huống này, nếu có thể ổn định bình tĩnh ngay tức khắc thì chỉ có quỷ mới làm được, Kiều Nhân nháy mắt, cảm tượng như tiếng tim đập thình thịch lẫn át luôn cả tiếng nói của mình: "Chú Kỷ..."

Đầu lưỡi trở nên lấp bắp, nói ra mấy chữ mà lú cả vào, cô khẽ cắn nhẹ vào đầu lưỡi để bình tĩnh lại, định nói thêm gì nữa thì tay phải của người đàn ông đã duỗi qua người cô, kéo lại dây an toàn rồi cài lại cho cô.

Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt đã kéo ra không ít.

Mí mắt anh rũ xuống thấp, lông mi anh rất dài, ánh đèn đường lồng lên nhau phát ra ánh sáng hắt hiu, khiến gương mặt của anh ôn nhu hơn bình thường: "Em lái xe của tôi về nhà mình đi."

-Vậy ngày mai chú...?

-Buổi sáng ngày mai em lái xe đỗ dưới bãi đậu của tòa soạn là được.

Kỷ Hàn Thanh khẽ kéo dây an toàn vài cái, thấy không có vấn đề gì mới ngồi lại về chỗ của mình: "Chiều mai tôi tới lấy xe về."

Kiều Nhân lúc đầu muốn hỏi anh sáng mai đến tòa soạn kiểu gì, kết quả mới nói ra vài từ đã bị anh chặn miệng giải quyết vấn đề, cô "À" lên một tiếng rồi cắm lại chìa khóa xe vừa mới rút ra.

Người đàn ông mở cửa xe ra, vào lúc chuẩn bị đóng cửa xe thì anh quay lại hỏi: "Hôm nay có mệt không?"

Kiều Nhân hạ thấp tầm mắt lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu.

Nói không mệt là lừa đảo.

Chỉ chạy đông chạy tây đã mệt rồi, còn gặp phải tình huống phát sinh với người nhà bệnh nhân cáu bẳn khiến cảm giác bất lực nảy sinh trong lòng.

Cả một buổi chiều tốn nước bọt, miệng đắng lưỡi khô mà không thu được thành quả gì, loại cảm giác này, so với mấy trò chơi phụ thuộc vào sức mạnh thể chất ở mấy gameshow hài còn mệt mỏi hơn rất nhiều.

Điều kinh khủng nhất, chính là hôm nay mới là ngày đầu tiên cô tới làm việc ở tòa soạn.

Lòng bàn tay cô chống lên ghế ngồi: "Thực ra thì cũng có thể chấp nhận được."

Chủ yếu là nếu không tự tiếp nhận thì sẽ chẳng còn biện pháp nào khác, cô đã gạt người thân của mình để đi làm công việc này thì chỉ có thể tiếp tục đi trên con đường này tới lúc chết.

Tay Kỷ Hàn Thanh đặt trên cửa xe đơ lại mấy giây, sau đó không biểu cảm gì cả, chỉ nhẹ gật đầu một cái: "Vậy nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau đó cửa xe đóng lại, bóng hình người đàn ông mỗi lúc một xa.

Kiều Nhân thu hồi tầm mắt, cô sờ tai một cái, hạ hết cửa kính xuống, sau đó quay xe đi về hướng nhà mình.

Kỷ Hàn Thanh nói Kiều Nhân lái xe tới gửi ở bãi đậu xe của tòa soạn chiều anh sẽ tới lái về, kết quả là chiếc xe đó vẫn nằm im lìm một chỗ trong bãi ba ngày liền.

Kiều Nhân đã không gặp lại anh ba ngày rồi.

Chìa khóa xe cô vẫn để lay lắt trong ngăn kéo bàn làm việc, kéo một cái là có thể thấy chìa khóa ngay lập tức, vừa nhìn thấy đã muốn hỏi Kỷ Niệm xem anh trai cô đang ở đâu.

Kết quả lại bận rộn quá nhiều việc, thường xuyên gặp phải tình trạng vừa mới suy nghĩ tới việc gọi cho Kỷ Niệm thì thầy Vương đã kêu đi làm việc tiếp, cứ bận bịu như thế nên quên hỏi luôn.

Phải đến tận trưa thứ năm, khi "thiên thời địa lợi nhân hòa" mới có cơ hội.

Kiều Nhân từ trên giường bò dậy, thấy đồ của Kỷ Niệm vẫn đang bày bừa khắp nhà.

Mấy buổi tối gần đây cô đều phải đến bệnh viện tổng hợp những bản ghi âm lại với nhau sau đó ngồi viết thành bản thảo, một bản ghi âm được đánh máy ra tốn gần mười trang word, đã liên tục mấy ngày nay cô đi ngủ lúc hai giờ sáng.

Cô và Kỷ Niệm không giống nhau chút nào, Kỷ Niệm bình thường là do viết tiểu thuyết trình thám kinh dị quá nhiều nên không dám ngủ, còn Kiều Nhân là muốn ngủ cũng không có thời gian mà ngủ.

Ban ngày muốn xông pha ra ngoài đường chạy tin tức thì chỉ có thể dùng thời gian nghỉ ngơi buổi tối ở nhà mà hoàn thành công việc.

Vì thức đêm trong một thời gian dài, bông mắt đen hơn bình thường, cô từ buồng vệ sinh đứng ra trước gương, phủ một lớp kem che khuyết điểm, rồi lại thêm một lớp nữa, Kiều Nhân đi ra, chỉ vào trong gương đặc biệt khoa trương nói: "Kiều Nhân, sao cậu có thể dùng hết một nửa lọ chỉ trong một lần chứ?"

Kiều Nhân dang tay đập vào ngón tay Kỷ Niệm: "Đi ra đi mà."

Vì thế Kỷ Niệm đi ra tủ quần áo lựa trang phục, vừa chọn vừa nói: "Cùng là người với nhau có sao anh trai tởn thêu đêm mà mắt vẫn không có quảng thâm?"

Kiều Nhân lại bôi thêm kem che khuyết điểm ở bông mắt: "Anh cậu cũng thức khuya sao?"

-Nói nhảm!

Kỷ Niệm khinh bỉ nhìn cô một cái: "Cậu có biết hai năm trước ở nước ngoài có một du học sinh bị giết hại không? Thời gian đó, anh tởn chỉ ngủ có bốn tiếng một ngày, nửa đêm thường bị gọi dậy tới cục bởi vụ án lại có thêm tiến triển."

Kiều Nhân gật đầu một cái, "Như vậy không một sao?"

Đêm hôm khuya khoắt ngồi trên xe cảnh sát đi tới cục, bên ngoài mặt thì ngáp nhưng đầu óc thì phải suy nghĩ, lục soát loại mọi vấn đề xảy ra, Kiều Nhân suy nghĩ đến cảnh tượng đó, tứ chi đã cảm thấy vô lực, mí mắt cũng bắt đầu vùng lên tranh đấu, hai ngón tay cô chống đỡ lấy đôi mắt đang sụp xuống, tiếp tục đề tài: "À đúng rồi, mấy ngày nay anh trai cậu không ở miền Bắc sao?"

"Đi công tác ở Hồng Kông rồi." Kỷ Niệm cảm điện thoại lên nhìn ngày tháng: "Khoảng hai ngày nữa mới về."

Cũng không biết Kỷ Niệm nói đúng hay không.

Dù sao thì vào buổi chiều thứ năm Kiều Nhân đến tòa soạn, chiếc xe kia vẫn nằm nguyên một chỗ chưa có rời đi.

Cô ở trong phòng làm việc phân loại, sửa sang từng bản thảo của bên bệnh viện, dành thời gian gọi điện cho chủ doanh nghiệp có tấm biển quảng cáo rơi xuống gây thương tích người qua đường, kết quả còn chưa nói được câu gì ra hồn thì đầu bên kia đã trực tiếp ngắt điện thoại.

Kiều Nhân cũng không có gọi lại, cô ngồi viết báo cáo đến bốn giờ chiều, sắp đến giờ tan làm thì Lục Hạ gọi cô ra ngoài ngồi uống trà chiều nói chuyện phiếm với bà bác đại gia của cô nàng.

Gọi là đi ra ngoài cùng nhau tìm thông tin nhưng cũng không khác nào ngồi tán gẫu giết thời gian.

Địa điểm hẹn nằm ngay bên cạnh một khu biệt thự cổ ở trung tâm thành phố, Lục Hạ đưa thẻ nhân viên toàn soạn cho nhân viên an ninh, người nhân viên nhìn mấy lần, mặc dù có chút do dự nhưng vẫn cho cô vào.

Kiều Nhân lái xe đi vào, tìm chỗ đỗ xe sau đó xuống xe đi theo Lục Hạ đi vào khu biệt thự.

Khu biệt thự này trước đó Kiều Nhân đã nghe qua mấy lần, nhà giáo sư Từ ở ngay bên cạnh đây.

Kiều Nhân ngược lại không phải cố ý hỏi người khác chuyện này, thật sự là vì trước đây học "Khái Luận Văn Học Báo Chí" tiết nào cũng bị giáo sư Từ chỉ đích danh.

Trong một thời gian dài, bạn học cùng lớp đều biết cô bị giáo sư Từ đề ý, liền đặt biệt danh là "Người bị giám sát."

Vì giáo sư Từ quan hệ gần gũi với cô hơn những người khác nên có bạn học nhạo báng cô bảo mang một giỏ trái cây tới thăm giáo sư, để phòng ngừa việc điểm thi cuối kỳ bị treo.

Kiều Nhân cứ như vậy mà biết được địa chỉ nhà giáo sư Từ qua mấy bạn linh thông nắm bắt tin tức.

Chỉ là cô một chút cũng không để trong lòng.

Giáo sư Từ tuổi đã hơn năm mươi, là một người phụ nữ hòa ái ôn nhu, trọng điểm là trong trường cô nổi tiếng là người trọng đạo đức, sẽ không bao giờ làm ra chuyện gây khó dễ người khác.

Huống chi Kiều Nhân chỉ là ngủ trong lớp có một lần thôi, không đến mức xảy ra tình cảnh bị tổng vào lãnh cung được.

Sau khi có kết quả thi cuối kỳ, Kiều Nhân mang theo tâm trạng vô cùng kích động cùng thấp thòm lo âu ẩn vào web hệ thống nhìn một cái, quả nhiên cô không bị giáo sư Từ làm khó mà.

Không chỉ không bị giáo sư Từ gây khó dễ, mà thêm cả việc các bạn học trong lớp điểm lại thấp lệt đẹt, Kiều Nhân cứ như vậy mà trở thành thủ khoa của bộ môn.

Nếu không phải vì vậy, Kiều Nhân sẽ không có can đảm đi thăm giáo sư Từ.

Cô cùng giáo sư Từ có mối quan hệ vô cùng sâu xa, nếu kể thì cả nửa ngày cũng không nói hết được.

Nhưng Lục Hạ lại không biết điều này, vừa cúi đầu lục giấy bút từ trong túi xách vừa cùng cô nói chuyện bát quái: "Tiểu Kiều, cô là sinh viên Trung Truyền đúng không?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

"Tôi cũng là sinh viên Trung Truyền." Lục Hạ vừa biết hai người cùng trường, nhất thời cảm thấy đây là khoảnh khắc đồng hương gặp đồng hương hai mắt rung rung, cảm xúc thân thiết ủa vào lòng, cô ngay cả giấy bút cũng không cầm, bước chân tiến vào khu biệt thự cũng dừng lại, kéo tay Kiều Nhân hỏi: "Chắc cô từng nghe qua tên giáo sư Từ - Từ Thanh Mân rồi đúng không?"

Từ Thanh Mân là tên đầy đủ của giáo sư Từ.

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu, "Sao thế?"

-Thế cô có biết ngày trước có một bạn học tiết nào của giáo sư Từ cũng bị gọi lên trả lời câu hỏi không?

Kiều Nhân: "..."

Vậy ra biệt hiệu "Người bị giám sát." của cô đã lan ra toàn trường rồi sao?

Lục Hạ rất hứng thú: "Thật sự rất muốn hiểu suy nghĩ của giáo sư nha, ngày trước trong giờ học, lớp của tôi cũng có những sinh viên nằm ngủ nhưng chẳng bao giờ bị cô gọi tên luôn..."

Kiều Nhân: "..."

Cô cũng rất muốn biết nha.

"Không biết bạn học đó có ma lực gì nhỉ?" Lục Hạ vừa nói vừa chột chột vào cô: "Cô thật sự không biết cái chuyện này à?"

Vừa nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo tới, Lục Hạ vừa dứt lời, đúng lúc Kiều Nhân đang nghĩ nên nói thẳng sự thật để được khoan hồng hay tiếp tục giả ngốc, thì bà vai bị một người vỗ nhẹ xuống, một giây tiếp theo chính là giọng nói cứ mỗi khi đến tiết "Khái Luận Văn Học Báo Chí" đều vang lên tựa như quỷ ám lấy cô: "Bạn học Kiều Nhân?"

Kiều Nhân và Lục Hạ đều sững sờ một chút.

Người đi trước bị dọa cho ngây người, còn người đứng đằng sau thì hoàn toàn kinh ngạc, sững sờ mấy giây không thể phản ứng.

Dù Kiều Nhân không đi học, nhưng do điều kiện phản xạ, chỉ cần giáo sư Từ gọi tên mình một cái là đầu óc cô liên tê đại ngay tức khắc.

Cô luôn cảm thấy giáo sư sẽ lấy một phần kiến thức từ trong bài giảng ra để đặt câu hỏi cho cô, Kiều Nhân đứng tại chỗ còn căng thẳng hơn vừa rồi, cô nở nụ cười lịch sự và có chút lúng túng với giáo sư: "Giáo sư Từ khỏe ạ."

Thái độ của cô thành khẩn chân thành, chỉ thiếu mức cúi người cung kính chào hỏi.

Lục Hạ đứng bên cạnh cũng lên tiếng chào, cô đã tới khu biệt thự này mấy lần nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy giáo sư Từ.

Thay vào đó ở trong khu này thì các bác lại nhận ra được cô, liền nhiệt tình chào hỏi: "Tiểu Lục mau tới đây đánh bài nào."

Kiều Nhân quay đầu, thì thấy trên bàn đá là năm phần bài được chia đều.

Bên cạnh Lục Hạ gật đầu chào với giáo sư Từ, sau đó ôm túi chạy tới gia nhập vào hội bà bác của cô ấy.

Điểm của Lục Hạ ở môn "Khái Luận Văn Học Báo Chí" chỉ ở trong khoảng 60 điểm, không biết chừng được 60 điểm là giáo sư Từ đã nhân từ hết mức có thể, bài thi không đạt chuẩn nên đã cộng cho cô thêm mấy điểm để cô không đến mức phải thi lại.

Cô cùng Kiều Nhân không giống nhau, biểu cảm không tốt lắm khi ở trước mặt giáo sư Từ nên vội vàng rút lui.

Trên con đường đá bên ngoài khu biệt thự bây giờ chỉ còn hai người Kiều Nhân và giáo sư Từ, cộng thêm bên chân giáo sư là một chú mèo, cả thân thể là một màu trắng, trên tai có xuất hiện chấm đen, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

Kiều Nhân nhìn đi nhìn lại mèo con, mang theo suy nghĩ đùa nghịch nên ngồi xổm xuống vuốt ve mèo rồi hỏi: "Cô đi ra ngoài tản bộ à?"

Giáo sư Từ gật đầu một cái, giọng nói vẫn ôn hòa như đứng ở trên giảng đường: "Em tới đây tìm tin tức hả?"

Không đợi Kiều Nhân trả lời, giáo sư Từ lại thờ dài, thanh âm mang theo tiếc nuối nói: "Đáng tiếc là con trai cô hôm nay lại không ở nhà."

"..."

Da đầu Kiều Nhân càng trở nên tê rần.

Hôm nay rõ ràng mặt trời không chói lắm, nhưng chỉ cần chiếu xuống đã khiến đầu cô nhức nhối, chóng mặt được ngay.

Kiều Nhân híp mắt, không lên tiếng.

Giáo sư Từ dắt mèo đi bộ, sau đó quay đầu lại nhìn cô: "Thầy hướng dẫn cho luận án tốt nghiệp của em là giáo sư Luru sao?"

Kiều Nhân gật đầu: "Dạ đúng ạ."

Cô cũng định thứ bảy quay lại trường để học tiếp, thuận tiện đi tìm giáo sư Luru để xác nhận lại chủ đề của luận văn.

Giáo sư Từ cười một chút: "Giáo sư Luru năm nay hướng dẫn cho khá nhiều sinh viên tốt nghiệp, cô thương lượng với em một chút, nếu không thì để cô hướng dẫn em một tháng đi..."

Kiều Nhân: "..."

Người phụ nữ này so với những người khác còn dễ gần hơn nhiều, mang theo nụ cười vô cùng bình dị chân thành, nhưng ánh mắt ấy đối Kiều Nhân lúc này thì cô cảm thấy mình tựa như nhìn ra một cái hố.

Người phụ nữ này đào một cái hố thật sâu cho cô.

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ "Toi rồi", giáo sư Từ thật sự có ý định mai mối con trai mình cho cô.

Cô ho nhẹ một tiếng: "Giáo sư Từ à..."

Giáo sư Từ đẩy kính lão: "Sao, không hài lòng à?"

Những lời Kiều Nhân nghĩ sẵn trong đầu giờ bị câu nói của giáo sư Từ đánh cho loạn lạc, cô há hốc miệng, thật lâu sau mới dám nói ra hai chữ: "Hài lòng ạ..." (trong này đúng là Kiều Nhân nói ra hai chữ "hài lòng" nhưng vì mình nghĩ giữa học trò và giáo nên có sự tôn trọng lẫn nhau nên đã thêm từ "ạ")

Cô nào dám không hài lòng chứ.

Giáo sư Từ hỏi câu như vậy, cảm giác nếu cô dám nói "Không hài lòng" sẽ cho mèo xỏ ra cào chết cô vậy.

"Có cái gì vẫn chưa hiểu thì cứ đi ra trường hoặc đến nhà cô hỏi là được." Giáo sư Từ chỉ tay vào một tòa nhà bên trái: "Add WeChat của cô đi, cô sẽ gửi cho em lịch dạy của cô."

Ý cô nói Kiều Nhân nghe qua đã hiểu.

Khi cô có vấn đề muốn hỏi, nếu có thời gian thì nhìn thời khóa biểu của cô để đến trường lúc cô có tiết mà hỏi, còn lúc khác thì có thể đến nhà để cô giải đáp.

Kiều Nhân đồng ý, mở điện thoại lên add WeChat của giáo sư Từ.

Một phút sau, kết bạn thành công, cô nghe thấy giáo sư Từ nói: "Thật nghe lời."

- Ảnh đại diện cũng dễ thương.

- Tên cũng thật dễ nghe.

Kiều Nhân: "..."

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc, giáo sư Từ dắt mèo về nhà.

Kiều Nhân vừa muốn thờ phào một cái, lại nghe thấy tiếng nói của người phụ nữ đang càng lúc càng xa truyền tới: "Cái chính là không biết có bạn trai hay không..."

Cả ngày hôm ấy, Kiều Nhân đều đi dạo cùng Lục Hạ.

Những thông tin bằng chứng hiệu quả thì không tìm thấy, trái lại lại luyện được kỹ năng chơi bài tuyệt đỉnh.

Cả ngày thứ sáu cũng không có chuyện gì.

Kiều Nhân cứ theo thường lệ gọi điện tới người thân của nạn nhân trong bệnh viện, và cũng theo lẽ thường luôn bị ngắt máy.

Cả một ngày cô ngồi viết bản thảo, giữa chừng còn bị chủ biên trả về biên tập lại, cuối cùng đành giao từng bản thảo nhỏ, gửi hết đã là rạng sáng hôm sau.

Ngay cả cái người giờ giấc làm việc không theo quy luật, vô cùng bất thường Kỳ Niệm kia giờ vẫn đang say giấc nồng, Kiều Nhân bò xuống giường rửa mặt, vốn là muốn ngủ một mạch rồi tự tỉnh giấc, kết quả thì chuông báo thức đúng chín giờ sáng đã kêu inh ỏi.

Ngày hôm nay cô muốn đi đến trường nghe giảng.

Hiếm khi nào giáo sư Từ lại không gọi tên cô đứng lên trả lời câu hỏi.

Kiều Nhân lo lắng chống đỡ đến lúc tan học đã là năm giờ chiều, vừa mới ngồi ăn tối trong cửa tiệm ở trước cổng trường thì nhận được điện thoại của Lục Hạ gọi đến: "Tiểu Kiều, cô biết lái xe chứ?"

"Có biết lái." Kiều Nhân chọc đôi đũa vào bát cơm: "Có chuyện gì thế?"

"Cô bây giờ đang ở đâu."

"Ở cổng bắc của trường."

"Vừa đúng lúc luôn."

Qua điện thoại Kiều Nhân có thể nghe tiếng vỗ tay của Lục Hạ: "Vậy cô đi đón Kỳ tổng đi, anh ấy có vẻ uống say nên không lái xe được."

Không thể lái xe thì tìm tài xế nào đó đi... Sao tìm cô làm gì?

"Kỳ tổng ở phòng trà đối diện cửa bắc trường mình đó. Cô đi ra ngoài là nhìn thấy xe anh ấy đỗ rồi."

Kiều Nhân nuốt nước miếng, đáp một tiếng, sau đó trả tiền ăn rồi đi ra cửa.

Mới vừa rồi đi ra ngoài, quả nhiên thấy ở ven kia đường là chiếc Bentley màu đen, Kiều Nhân đi qua nhìn hai lần, sau đó mở cửa xe phía sau.

Không mở ra được.

Sau đó cô gõ lên cửa kính xe, nhưng trong xe vẫn không có động tĩnh gì.

Hẳn là anh vẫn còn ở bên trong chưa ra.

Kiều Nhân chỉ có thể đi vào quán, nói tình huống với nhân viên phục vụ, sau đó phục vụ cho phép cô đi lên phòng riêng mà Kỳ Hân Thanh ở bên trong.

Căn phòng nằm ở cuối hành lang tầng ba, lúc này chỉ còn mỗi anh ở trong, khắp phòng nồng nặc mùi khói thuốc lá.

Phục vụ rất nhanh liền rút lui, Kiều Nhân thở dài một tiếng, sau đó mới nhấc chân đi tới.

Người đàn ông dựa lưng trên ghế sofa, mắt anh nhắm nghiền, khuôn mặt hơi đỏ, hô hấp anh đều đều, giống như là đang ngủ.

Kiều Nhân ngồi xồm xuống, gõ gõ vào bàn nhưng người kia cũng không có phản ứng gì.

- Kỳ tổng?

Không thấy trả lời.

- ....Chú nhỏ?

Vẫn là một mảng tĩnh lặng không người đáp.

Kiều Nhân thở dài rồi lại dùng lực gõ vào bàn, vừa muốn gọi anh thêm một lần nữa thì người đàn ông đã đưa tay ra, nắm lấy cổ tay cô rồi kéo mạnh một cái, vị trí hai người liền đổi chỗ cho nhau.

"Ừ." Đôi mắt của Kỳ Hân Thanh vẫn không mở ra, chỉ nhẹ nhàng ghé vào bên tai cô thốt ra hai chữ: "Đừng loạn."

Chương 16

Toàn bộ căn phòng vẫn còn nồng nặc mùi xã giao vừa qua.

Cửa sổ không mở nhưng hệ thống lò sưởi vẫn khá tốt. Trong tình huống không khí cực kỳ nghèo nàn như thế này, mùi khói thuốc cùng hương rượu phảng phất ngưng đọng tại một chỗ, nửa ngày trôi qua mùi hương cũng không thể tiêu tan.

Kiều Nhân không dám thở mạnh, chỉ sợ hít sâu quá thì bản thân sẽ bị sặc khói.

Người đàn ông vẫn còn nặng mùi rượu, cà vạt nói lỏng, áo sơ mi cũng cởi hai cúc, có thể là do uống rượu nên cả người đều nóng ran.

Kiều Nhân tựa như là bị một cái lò nung cho đỏ hồng, mặt cũng có chút đỏ, cô bức bối, đưa tay ấn anh: "Chú nhỏ...?"

Cái người này đáp lại một cách "không thể ngồi nổi", hơi thở ấm áp nhàn nhạt, nhẹ nhàng phả và bên tai Kiều Nhân, khiến cô vừa bị nhột lại vừa thấy bí bách.

Kiều Nhân đợi một lúc nhưng cũng không thể đợi được đến lúc anh đứng thẳng lên (ừ vì anh đề chị sao muốn đứng lên chứ =]]]])

Thời gian trôi qua hồi lâu, cô bị đề có chút không thở nổi, dùng tay đẩy một cái, người này uống rượu vào là sức lực không khỏe như bình thường, bị cô đẩy thẳng ra sau ghế sofa.

Kiều Nhân không tự chủ được hít một hơi thật sâu, sau đó còn chưa thở ra, cô đã bị mùi thuốc lá nồng nặc làm cho sặc phải ho khan mấy tiếng.

Cô nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh đang nhíu mày lại, ngồi cách cô nửa mét.

Kiều Nhân bịt mũi, há miệng nhỏ ra để lấy không khí, sau đó buông tay ra mới hỏi anh: "Có thể đi về được sao?"

Người đàn ông này uống rượu vào là phản ứng chậm hẳn, một lúc lâu anh mới giương mắt nhìn qua, nhìn chằm chằm cô mấy giây, sau đó mới nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh: "Vậy chú có biết tôi là ai không?"

Kỷ Hàn Thanh đưa tay day mi tâm: "Ừ."

Kiều Nhân không nghi ngờ câu trả lời của anh chút nào, nói ra mục đích mình đi đến đây với anh: "Hôm nay ở trường học vừa tan nên thuận đường, đồng nghiệp ở tòa soạn vừa rồi gọi điện cho tôi đi qua đây giúp chú lái xe về."

Người nọ không lên tiếng, khẽ nâng mi mắt liếc qua cô.

Đèn trùm trên đỉnh đầu vẫn đang chiếu rọi, nhưng ánh mắt anh đã mờ ảo, không nhìn rõ ra nơi sáng ở đâu.

Kiều Nhân vô thức quay mặt đi: "Vậy... Bây giờ đi về được chưa?"

Hai người tựa như không cùng tần số, Kiều Nhân hỏi như đàn gảy tai trâu, người kia vẫn không trả lời lại.

Cả căn phòng hết sức yên ắng, an tĩnh đến mức Kiều Nhân cảm thấy nếu như không phải mùi hương quá nồng thì cô đã nằm xuống để ngủ một giấc rồi.

Cô nhìn chằm chằm vào cái gạt tàn đặt trên bàn trà mấy lần, cho đến khi mơ hồ mất ý thức, tầm mắt có chút thay đổi, người đàn ông bên cạnh giống như là thanh tỉnh được một chút, cầm lấy áo khoác đứng dậy.

Kiều Nhân hạ mắt, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Hôm nay Kỷ Hàn Thanh rõ ràng uống không ít rượu, vừa rồi biểu hiện của việc say rượu vẫn chưa hề rõ ràng, giờ mới lộ rõ.

Bước chân khi đi có chút ngả nghiêng, đứng lên rồi khỏi không giống như người bình thường đi đứng thẳng một đường.

Nhưng ngược lại anh vẫn có nhận thức được phương hướng.

Kiều Nhân chỉ sợ anh một lúc sau bị đụng vào tường, chạy nhanh đến trước mặt anh thay anh mở cửa, vừa mở cửa vừa giơ hai ngón tay hua hua trước

mặt anh: "Chú biết đây là số mấy không?"

Tay vừa nâng lên, hua hua chưa đến hai cái liền bị tay Kỳ Hàn Thanh ép xuống, chân mày khẽ nhú, giọng nói có chút khàn: "Không bị mù."

Ừ thì không mù... nhưng mà bị say nha.

Kiều Nhân mở cửa: "Đội tí nữa xuống tầng để tôi hỏi nhân viên có kệ không cho chú tỉnh rượu."

Cửa được mở ra.

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh một cái: "Chú nhỏ, hôm nay chú vừa về sao?"

Người đàn ông đã sớm dừng bước chân, nửa người dựa vào cửa, liếc cô một cái, sau đó mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, nói từ từ, tuy hơi khó hiểu nhưng ý tứ lại có phần hơi nũng nịu: "Đừng nói chuyện nữa."

Ở trong mắt cô, Kỳ Hàn Thanh bây giờ cũng không khác gì cái người say rượu xong tè bậy ở dưới gốc cây hôm trước, khác biệt thì chắc chắn sẽ có, ví dụ như anh dù có say đến mấy thì vẫn chắc chắn không bao giờ làm ra cái sự việc mất mặt đó.

Kiều Nhân làm như không nghe, có bao nhiêu người thừa hưởng gen say rượu của mẹ Tổng thể này, đặc biệt là khi đối phương uống say hừ hừ thực làm nũng với mình, cô mở miệng, cong môi cười một cái: "Chú nhỏ, chú đã uống bao nhiêu rượu a?"

Cũng gọi là uống đến mức biến bản thân thành một người khác luôn.

Mẹ Tổng trong cuộc hôn nhân thứ hai này mới biến thành một người khác, nhưng người này thì ngược lại, chẳng qua uống rượu vào, Kỳ Hàn Thanh say rượu và Kỳ Hàn Thanh khi bình thường tựa như hai người khác nhau.

-Giáo sư cũng nói là uống rượu nhiều thì dễ bị rượu sai bảo làm loạn.

Vừa mới dứt lời, Kiêu Nhân nhắc chân bước ra khỏi cửa, chẳng qua là chưa ra khỏi, cổ tay đã bị người kia kéo lại.

Một giây tiếp theo, tiếng đóng cửa vang bên tai, mang theo cơn gió ùa vào phòng

Trong mấy giây, không khí bỗng nhiên thoáng đãng ở phạm vi mấy chục xăng ti.

Kiều Nhân bị tiếng đóng cửa làm sợ hết hồn, tim đập thình thịch còn chưa bình phục được, ngẩng đầu một cái, gương mặt người đàn ông đã sát lại gần, rồi lại gần hơn nữa.

Sau đó chỉ còn cách mặt cô 2 cm, anh cũng ngừng lại y như lần trước.

-Kiêu Nhân...?

Kiều Nhân đầu trống rỗng, lỗ tai ong ong, theo điều kiện phản xạ mà đáp lại: "... Ừ."

-Không đẩy anh ra à...?

Kiều Nhân vẫn không phản ứng kịp.

Mấy chữ này đã đánh tan mấy lời cô đã nghĩ trong đầu, ngay sau đó ý nghĩ trong tâm trí cô liền thay đổi, Kiêu Nhân trở mặt mấy giây, mấy giây sau, người đàn ông cúi đầu xuống, ghé vào bên tai cô thấp giọng nói: "Vậy anh làm loạn cho em xem"

Tiếng nói vừa dứt, cảm Kiêu Nhân đã nhẹ nhàng bị nâng lên, sau đó Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu một cái, lần này không có dừng lại giữa chừng nữa, môi trực tiếp đè ép xuống, môi anh cùng hơi thở vẫn còn hơi rượu, hô hấp mang theo hương rượu nồng nàn, Kiêu Nhân tựa như chiếc ly được người ta đổ đầy rượu, choáng váng đầu óc, ý thức mãi vẫn chưa thể thanh tỉnh.

Đôi môi người đàn ông mềm mại ấm áp, dính vào môi cô nhẹ nhàng trần trọc hôn, cứ hôn đi hôn lại như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, mười giây, hai mươi giây, hay là ba mươi giây rồi, não Kiêu Nhân bỗng dưng nóng lên phản ứng lại, còn chưa kịp giờ tay đẩy anh ra, Kỳ Hàn Thanh đã cúi đầu, đặt cằm lên vai Kiêu Nhân.

Người đàn ông không đứng thẳng, nửa dựa vào tường nửa dựa vào người cô.

Nhiệt độ hai bên tai Kiêu Nhân như muốn đốt lửa, hô hấp nặng nề, cô đưa tay đẩy anh, thanh âm mang theo chút nước nở run rẩy: "Kỳ... Kỳ Hàn Thanh!"

Tựa như lần đầu tiên gọi tên anh.

Kết quả, người này lại không hề để ý đến cô.

Kiều Nhân lại đẩy mấy cái, thấy anh không có phản ứng lại mới phát giác ra có điều không đúng, dùng lực đẩy anh từ người cô dựa vào tường, giường

mất nhìn một cái, cái người này thì ra đã nhắm mắt --- cứ nhiên như thế mà ngủ thiếp đi.

Cô ôm một bụng lửa giận đang bùng bùng trong lòng, khí thế hung hăng bức người chuẩn bị mắng anh, kết quả lời còn chưa nói đã bị dập tắt không thể trút giận.

Kiều Nhân vuốt ngực mình cho bình phục tinh thần, cuối cùng quả thực không nhịn được, đưa tay bầu một cái vào cánh tay Kỷ Hàn Thanh.

Dùng lực không nhỏ, nhưng cuối cùng người kia cũng chỉ cau mày lại chứ không hề có động tĩnh gì khác.

Kiều Nhân bầu mấy lần, cuối cùng xác định anh thật sự ngủ gục rồi, cầm lấy điện thoại mở app tìm kiếm xe taxi.

Gọi xe chỉ là phụ, quan trọng là phải diu anh đi từ trong phòng xuống đến được tầng lầu.

Taxi tới rất nhanh, là một chú tuổi trung niên, cơ bắp rắn rỏi, diu anh ngồi lên xe dễ như trở bàn tay.

Kiều Nhân có chút không yên lòng, theo anh lên xe ngồi vào ghế sau, liền bị mùi thuốc lá cộng với mùi rượu tỏa ra từ người tài xế làm cho sặc một cái.

Không gian bên trong xe không lớn lắm, lại còn đóng kín cửa, vậy nên mùi trên người tài xế đã bị phóng đại lên gấp trăm ngàn lần, Kiều Nhân ấn nút mở cửa kính xe, liếc qua Kỷ Hàn Thanh vẫn đang ngủ say bên cạnh liền hạ cửa kính xuống.

Anh uống khá nhiều rượu, nếu bây giờ có gió thổi qua thì không tránh khỏi bị rét.

Mặc dù trong lòng Kiều Nhân vẫn đang còn một ngọn lửa giận bùng lên dữ dội mắc kẹt ở bên trong nhưng rốt cuộc cũng không thể mượn hoàn cảnh này để trả thù anh được.

Cô ngồi thẳng dậy, nói địa chỉ cho tài xế.

Người tài xế lẩm lòi, xe vừa mới chạy, liền hóng hớt hỏi cô: "Tiểu cô nương, đây là bạn trai của cháu à?"

Kiều Nhân lắc đầu một cái: "Không phải ạ."

-Vậy sao anh ta uống say lại gọi xe hộ?

-Anh ấy là lãnh đạo của cháu.

Là người trực tiếp lãnh đạo.

Nếu đổi thành người khác, vào cái khoảnh khắc hôn cô kia, kể cả anh ta say thật hay giả say thì cô cũng sẽ đẩy anh ta ra cho ngã dúi dụi.

Và dĩ nhiên đây chẳng qua chỉ là một trong số các lý do mà thôi.

Còn một nguyên nhân khác... Kiều Nhân nghiêng đầu một cái, tầm mắt dò xuống, rơi vào đàn ông khế mím môi mỏng, môi cong rất đẹp, đỏ giống như là màu rượu vang.

Kiều Nhân nhìn mấy lần, đột nhiên nhớ tới dáng vẻ của anh vừa nãy hôn cô, ánh mắt híp lại, chỉ lờ mờ một chút, có ánh sáng xuyên qua, tựa như một đốm nhỏ đọng lại nơi đáy mắt.

Tìm cô càng lúc đập càng mau, lời nói của tài xế ngồi phía trên một chữ cũng không nghe thấy, cho đến khi xe dừng đèn đỏ ở trên đường, người chú kia mới ấn còi xe "Bíp" một cái: "Cô gái nhỏ, sao cháu không nói gì?"

-Cái gì cơ ạ?

Kiều Nhân rời tầm mắt khỏi người kia, quay đầu lên nhìn tài xế.

-Công việc của hai đứa là gì thế?

Kiều Nhân nhẹ giọng trả lời: "Làm về tin tức ạ."

"Nói tới tin tức..." Người tài xế lập tức tỉnh táo tinh thần, miệng lưỡi lưu loát nói: "Mấy ngày trước không phải có một người bị tấm bảng quảng cáo rơi xuống làm trọng thương sao, nạn nhân với tôi là hàng xóm láng giềng."

Kiều Nhân giương mắt lên một chút, rướn người dịch lên phía trên.

Thấy cô hứng thú với chủ đề này, người chú kích động vỗ một cái xuống tay lái: "Tên tiểu tử kia đúng là quá xui xẻo, người ta là sáng đi chiều về, cậu ta lại sáng về chiều đi, mưa to gió lớn thế nào cũng phải đến công trường để vận chuyển gạch."

-Cậu ấy rất đáng thương, cha không đau mẹ không thương.

Kiều Nhân nhíu mày lại: "Hắn là mẹ anh ta phải đối xử vô cùng tốt với anh ta chứ nhỉ?"

Cô nhớ lần trước khi đến bệnh viện, người thân của nạn nhân trông có vẻ thật sự lo lắng cho tính mạng của anh ta.

-Có điều này cô không biết đâu, tiểu tử kia là được nhặt về, không có hộ khẩu, từ nhỏ đến lớn không ít lần bị cha mẹ đánh chửi, lần này cái nhà kia chắc lại muốn mượn chuyện vừa qua để lừa đảo công ty quảng cáo một đồng tiền cho mà xem!

Hai bên thái dương Kiều Nhân có chút đau, ngón giữa khẽ đưa lên mi tâm xoa nhẹ.

Chú tài xế vẫn còn nói: "Tôi vẫn phải nói, có bao thứ công ty quảng cáo có thể thật tâm bồi thường mà lại trực tiếp đưa cho họ cái đó thì thật vô cùng xui xẻo."

Cả quãng đường Kiều Nhân chỉ lẳng lẳng lắng nghe, không đồng tình cũng không phản bác.

Một giờ sau, xe dừng lại trước cổng một tiểu khu.

Kiều Nhân mở máy, nhấn tin xác nhận lại địa chỉ với Ký Niệm: "Niệm Niệm, địa chỉ nhà anh cậu đúng là ở vườn hoa Giang Hoa số 103 sao?"

Lần trước lái xe vào đây là buổi tối, Kiều Nhân lại không nhìn kĩ, nên lúc này không nhớ rõ.

Đầu bên kia Ký Niệm lập tức dừng lại nghiên cứu về các hình nộm chiến binh và những con ngựa đất nung được chôn cất cùng với người chết, nhanh chóng trả lời tin nhắn: "Đúng thế."

Nửa phút sau, Ký Niệm nhắn tới: "Tiểu Kiều, cậu tìm anh tớ có chuyện gì?!"

Kiều Nhân nói số địa chỉ cụ thể cho tài xế, sau đó trả lời lại: "Không có chuyện gì cả."

Ký Niệm: "Vậy cậu hỏi tớ địa chỉ của anh trai làm gì?"

Kiều Nhân: "Anh cậu uống say, tớ chỉ đưa về nhà thôi."

Ký Niệm nhanh chóng gửi một tràn lan đại hải dấu hỏi chấm.

Kiều Nhân: "Đừng có suy nghĩ nhiều, là vì tớ ở gần quán trà anh cậu xã giao nên bị đồng nghiệp cùng công ty gọi đi đón thôi."

À...

Ký Niệm: "Thật thất vọng nha."

Một lúc sau Ký Niệm nhắn tiếp: "Anh trai tớ sẽ không uống say xong làm loạn đấy chứ?"

Tay Kiều Nhân run lên một cái, sau đó lặng lẽ gõ hai chữ —— không có.

Ký Niệm càng thất vọng, đến nghiên cứu binh mã cũng không nổi nữa, ném điện thoại một cái không nói lời nào.

Kiều Nhân cũng không lý lẽ với cô nữa, tắt điện thoại, chờ xe dừng lại rồi giúp chú tài xế dìu người vào nhà.

Cho tới khi hoàn toàn đem người kia sắp xếp ổn thỏa, thời điểm Kiều Nhân bước ra khỏi tiểu khu, trời đã tối mịt.

Thời gian không được gọi là quá muộn, vào lúc này trên đường vẫn còn rất nhiều người qua lại, Kiều Nhân dứt khoát không gọi xe, đi bộ về nhà, nửa đường còn thuận tiện mua bánh bao nhân cua mang về.

Ký Niệm cũng mới từ trường học trở về nhà, lúc này đã đổi trang phục, dẫn lên dép rồi đĩnh đạc nằm vật lên sofa, vừa nghe thấy tiếng mở cửa đã cất giọng hỏi: "Tiểu Kiều, cậu thật sự chỉ là đưa anh trai tớ về thôi sao?"

Kiều Nhân buồn bực đáp lại, đi vào nhà vệ sinh rửa tay sau đó gọi Ký Niệm vào ăn cơm.

Ngày hôm nay cô phải ngửi mùi rượu với thuốc lá quá nhiều khiến bản thân không thoải mái, cầm bánh bao cua cắn một miếng mà cũng không nuốt trôi.

Ký Niệm nhìn chằm chằm cô mấy giây: "Sao không ăn?"

-Không ăn được.

Vào lúc này cảm thấy ngay cả hô hấp cũng nồng nặc mùi thuốc lá, không thể ngửi nổi.

Kiều Nhân có chút muốn nôn ra, đẩy bát một cái, sau đó lấy một ly nước nóng chậm rãi uống.

"Thế nào a?" Ký Niệm lại gần sờ lên trán cô: "Cũng không lên cơn sốt mà?"

Trong miệng Kiều Nhân tựa như vẫn còn mùi rượu, cô cũng không uống từ từ nữa, trực tiếp uống ừng ực hết nửa cốc nước.

Kỷ Niệm nhăn mũi một cái: "Cậu uống rượu à?"

-Không có.

-Đừng có lừa gạt người, tớ cũng ngửi thấy đấy.

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Niệm vỗ vỗ bả vai cô: "Hôm nay cũng đừng thức đêm viết bản thảo nữa, tắm nước nóng rồi mau ngủ đi."

Kiều Nhân vô cùng buồn rầu, nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên có mùi rượu.

Không nặng lắm, nhưng thật sự vẫn có mùi, là mùi vị lúc dây dưa môi người kia.

--

Kiều Nhân bấm môi dưới, người đứng không thẳng chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Bởi vì là cuối tuần, tin tức cho tuần này cơ bản đã quyết định xong, nếu như trong nửa ngày không phát sinh ra vấn đề nào khác thì có thể thờ phào mà nghỉ ngơi nửa ngày sau.

Những gì cần phải được thực hiện vào hai ngày cuối tuần là xác định chủ đề tin tức cho tuần tới, sau đó nộp cho lãnh đạo vào thứ hai.

Nếu lãnh đạo phê duyệt thì bản thảo ngay lập tức có thể dùng, còn nếu lãnh đạo không đồng ý thì buộc phải thay đổi chủ đề viết.

Mà người lãnh đạo này, có lúc sẽ là Kỷ Hàn Thanh, có lúc sẽ là phó tổng.

Bởi vì Kiều Nhân là phóng viên thực tập nên cơ bản vẫn đi theo Vương Quân.

Vương lão sư cuối cùng sẽ quyết định đầu đề cho báo là gì, cô liền sử dụng tiêu đề đó, cho nên đến hiện giờ, thực tập sinh các cô vẫn chưa bao giờ hao tổn đầu óc.

Kiều Nhân nghe theo lời Kỷ Niệm sau khi tắm xong trực tiếp lên giường, vốn là định ngủ luôn một giấc, kết quả lại ở trên giường lăn qua lộn lại, thẳng tuột từ chín giờ mười lăm đến hơn mười giờ rồi vẫn không thể nào ngủ được.

Trong lòng cô vẫn đang bứt rứt vì chuyện buổi tối, dứt khoát từ trên giường bò dậy, bắt đầu viết bản thảo tiêu đề của báo.

Loại bản thảo này là bản thảo dự bị, đến lúc đi thu thập những tin tức hữu dụng thì có thể biên tập một chút, đến lúc đó có thể trực tiếp giao nộp, so với những bản thảo viết tay khác thì tương đối tiết kiệm thời gian.

Bản thân phải chú trọng vào những tin tức hot nhất hiện giờ, ai phát hiện sớm rồi nhanh chóng nộp bản thảo thì được hưởng thôi.

Kiều Nhân nhớ lại những lời người tài xế hôm nay nói trên đường sau đó hướng mắt về phía bản thảo gõ từng chữ một.

Gõ chữ một cái là gõ đến rạng sáng luôn.

Gõ được một nửa thì WORD còn bị sập, thế là vứt luôn cái bản thảo một nghìn chữ vừa viết ra, Kiều Nhân tìm nửa ngày cũng không thấy file nữa, cuối cùng bị hành hạ cho phát cáu, lại đăng hoàng gõ lại bản thảo một lần nữa.

Một lúc lâu sau, Kiều Nhân mới hoàn thành, tắt máy tính, ngay cả mặt cũng không rửa, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau Kiều Nhân bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh.

Bởi vì Vương lão sư đã nói qua quy định, cho dù có đang nghỉ đi chăng nữa thì điện thoại cũng phải mở 24/7, cho nên Kiều Nhân mới không tắt điện thoại mà trực tiếp ném điện thoại xuống cuối giường.

Chuông điện thoại vang lên mấy tiếng, Kiều Nhân mới từ trong chăn bò xuống cuối giường, cô không tỉnh ngủ nên thanh âm cũng không rõ ràng lắm: "A lô?"

"Bạn học Kiều Nhân, em mới ngủ dậy sao?"

Kiều Nhân gạt gạt mấy sợi tóc, vừa "Ừ" một tiếng liền nhìn lại tên hiển thị trên điện thoại, ba chữ "Giáo sư Từ" sáng lấp lờ trên màn hình.

Cô sùng sốt mấy giây, cả người như bị dội cả chậu nước lạnh, nhanh chóng thẳng eo xếp bằng chân ngồi dậy: "Giáo sư Từ khỏe ạ, có chuyện gì không ạ?"

Từ Thanh Mân: "Vốn là định gọi cho em qua WeChat thảo luận một chút về chủ đề luận án, nhưng suy nghĩ lại thì thấy gọi như vậy nói không được rõ ràng, nói chuyện trực tiếp sẽ tốt hơn."

Kiều Nhân tiếp tục nắm tóc.

"Bạn học Kiều Nhân, buổi chiều em có lịch trình gì sao?"

"... Không có ạ."

"Vậy buổi chiều em đến nhà cô một chuyến được không, để cô nói mấy điều cần chú ý với em."

Kiều Nhân khần trương nuốt một ngụm nước miếng: "Vậy con trai của cô..."

"À đúng rồi." Giáo sư Từ hắng giọng một cái: "Để cô gọi nó về nhà."

Kiều Nhân: "..."

Đầu bên kia giáo sư Từ nhanh chóng nói địa chỉ cụ thể, cuối cùng còn an ủi một câu: "Không sao đâu, tuổi hai đứa không cách nhau quá nhiều nên không có cái khoảng cách giữa hai thế hệ đâu."

Giáo sư Từ: "Cái gì không biết em cũng có thể hỏi nó, như vậy trao đổi sẽ dễ dàng hơn."

"Giáo sư Từ a..."

"Được rồi, vậy cô cúp máy nhé, em cứ ngủ tiếp đi."

Vừa dứt lời, đầu bên kia dứt khoát ngắt điện thoại.

Kiều Nhân nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi.

Cô còn ngủ cái rắm!

Kiều Nhân nằm ở trên giường một lúc, sau đó đành lừ lừ rời giường đi rửa mặt.

Kiều Nhân khi gặp mặt người khác, sẽ luôn đến trước giờ hẹn khoảng mười mấy phút.

Buổi sáng giáo sư Từ có nhắn lại địa chỉ trên WeChat, Kiều Nhân gọi xe taxi, khi đến nhà giáo sư Từ thì mới là ba giờ mười phút.

Cửa nhà đóng chặt, cô ở trước cổng đi đi lại lại nửa vòng, sau đó đưa tay ra nhấn chuông.

Theo phép lịch sự, cô ấn chuông một cái sẽ dừng lại mười giây, sau đó mới ấn tiếp, đến khi chuông ngân lên lần thứ bảy, điện thoại gắn bên cạnh chuông vang lên tiếng trả lời, giọng người nói có chút bức bối đè nén trong lòng: "Đợi một chút."

Sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Kiều Nhân đợi chưa tới hai phút, cổng nhà đã mở ra.

Ngày hôm qua Kỷ Hàn Thanh uống nhiều rượu, sáng sớm lại bị Từ Mẫn Thanh gọi về ăn cơm trưa, buổi trưa vất vả lắm mới đi vào giấc ngủ thì lúc này lại bị đánh thức, biểu cảm lạnh lùng có chút không kiên nhẫn, giống như mang theo bao tức giận vì bị đánh thức mà nói: "Tìm ai?"

Nói được một nửa đã ngưng, người kia hít thở một cái: "Kiều Nhân?"

Giáo sư Từ hẹn buổi chiều lúc ba rưỡi, chọn thời gian rất đẹp, để lại cho cô cả thời gian ngủ trưa.

Nhưng căn bản Kiều Nhân lại không còn tâm tư mà ngủ trưa nữa, từ lúc nhận điện thoại đến giờ chỉ mấy tiếng ngắn ngủi, vậy mà cô đã bỏ não ra để hình dung ra diện mạo con trai giáo sư.

Dáng người không cao nhưng tướng mạo lịch sự, cơ bắp thô ráp rắn rỏi, nhưng chỉ có gương mặt là không tương tượng ra được.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm Kỷ Hàn Thanh đang đứng ở cửa, trong lòng hoàn toàn bối rối.

Người đàn ông mặc cả cây trắng đứng trước cửa, mặt đã bớt cau có, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Em đến tìm mẹ anh à?"

Kiều Nhân không nói lời nào.

Cô bây giờ nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh thì ngay lập tức nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, kết quả chỉ qua một đêm, người này thì tốt rồi, coi cô như người không quen biết, lại còn "vân đạm phong khinh" hỏi cô là ai (sao giống kiểu cô gái giận dỗi vì bị người yêu lạnh nhạt hỏi thế nhỉ =))) anh chỉ là khó

Kiều Nhân ngay lập tức phản bác, lời vừa thốt ra khỏi miệng mới nhận ra bản thân quá kích động. Đưa mắt nhìn Kỷ Hàn Thanh một cái, quả nhiên thấy mi mắt anh khẽ động, khóe miệng như cười như không:

-Tại sao?

Cô vội vã tìm cho mình một đường lui:

-Đều là mơ cả thôi, cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Ai mà chẳng nằm mơ chứ.

Khi học đại học cô từng có thời gian chết mê chết mệt gà rán vô cùng ăn khách bấy giờ, si mê tới mức khi ấy cô từng mơ thấy bản thân và con gà cùng xuyên không về thời cổ đại, sau đó con gà kia mang kiểu không lồ tới rước cô về làm dâu.

Còn bây giờ à... đừng nói đến cái kiểu không lồ đó, đến bộ mặt của con gà ấy như thế nào cô còn chưa được chứng kiến.

Không nói đến chỉ qua mấy năm sau, cô đã liệt gà rán vào danh sách còn lại trong hồi ức.

Tóm lại vẫn nên sống thực tế thì hơn, Kiêu Nhân lòi từ trong đầu ra mấy câu châm trong ngôn trong mấy quyển "Hạt Giống Tâm Hồn" để bào chữa cho bản thân thì chợt nghe Kỷ Hàn Thanh lên tiếng:

-Cũng không hẳn là mơ.

Giọng anh hơi khàn, nghe rất mê người.

Kiều Nhân vô thức thuận theo: "...Ừ"

Mất mấy giây Kiêu Nhân mới phản ứng lại được:

-Vậy là cái gì?

Cô gái còn chưa tốt nghiệp đại học, mặc dù theo nghề này cũng đã tiếp xúc với khá kiểu người trong xã hội, nhưng vẫn còn chút gì đó non nớt. Đôi mắt đen láy rạng ngời, trong veo tựa nước trong hồ, chỉ cần có chút gió lướt qua là mặt nước sẽ lên xuống nhấp nhô

Kỷ Hàn Thanh đột nhiên nhớ tới dáng vẻ của cô ngày hôm qua khi anh hôn cô. Kiêu Nhân cũng nhìn anh như vậy, chỉ là đáy mắt có thêm đôi nét kinh sợ.

Ngày hôm qua anh cũng không uống nhiều rượu, hoàn toàn không say đến mức ngủ một giấc dậy là quên hết, bình thường tuyệt đối cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy.

Nhưng người trước mặt lại là Kiêu Nhân, Kỷ Hàn Thanh hoàn toàn không thể không chế được mình, đầu óc nóng lên liền mượn men rượu mà hôn cô.

Nói anh mơ cũng đúng là thật, mơ thấy sau đó thì Kiêu Nhân đưa anh về nhà.

Trong mơ.. Anh hôn cô, ôm cô?

Không không không, còn nhiều hơn thế.

Đối với anh mà nói thì cũng chẳng phải là giấc mơ tốt đẹp gì.

Ba giờ sáng, Kỷ Hàn Thanh xuống giường vọt vào phòng tắm dội nước lạnh cho tỉnh táo, bốn giờ sáng lại quay về giường, ngủ chưa tới hai tiếng đã lại dậy làm việc.

(Editor: Hả là mộng xuân thấy con gái nhà người ta:))))))

Lúc đang xử lý bản thảo anh còn suy nghĩ, sau này tuyệt đối sẽ không uống rượu trước mặt Kiêu Nhân nữa.

Trước mắt Kỷ Hàn Thanh như có hình ảnh nào đó vụt qua, cổ họng cũng có chút nóng lên, anh đưa tay ấn nhẹ yết hầu, dứt khoát theo như ý muốn của Kiêu Nhân mà lờ đi chuyện ngày hôm qua:

-Không có gì.

Nhìn sang, quả nhiên thấy Kiêu Nhân thờ phào nhẹ nhõm.

Tiểu cô nương rất xinh xắn, vừa có chút mềm mại yêu kiều của thiếu nữ lại vừa có chút quyền rũ của phụ nữ, ngây thơ như một tờ giấy trắng.

Càng trong sáng như vậy lại càng khiến cho người ta muốn "làm loạn".

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy mình có chút... bệnh hoạn, anh nhủ mày, nghiêng đầu đi không nói nửa lời.

Kiều Nhân thở phào, cảm tưởng như ngay cả lỗ chân lông cũng dần ra rồi, cô lại nhìn đồng hồ:

-Giáo sư Từ đâu rồi?

Kỷ Hàn Thanh: "Không biết"

Kiều Nhân ngạc nhiên nhìn anh:

-Không phải anh là con trai giáo sư Từ đó chứ?

Kiều Nhân nghĩ thầm, tốt nhất là không phải đi, ai ngờ vừa muốn thờ phào một cái, liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nhẹ "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân: "...."

Kỷ Hàn Thanh: "Kỷ Niệm không nói cho em biết à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Lúc cô bị giáo sư Từ gọi lên mỗi ngày thì còn chưa quen Kỷ Niệm, cơ bản không nhìn ra mối liên hệ giữa bọn họ....

Kỷ Niệm cũng biết truyền kì về việc bị gọi tên của Kiều Nhân, nhưng cơ bản cũng không hỏi kĩ, chỉ cười nhạo cô vài câu...

"Em Kiều Nhân, trả lời giúp cô vấn đề này"

Trong một thời gian dài, Kiều Nhân cứ nghe thấy câu nói này liền toát mồ hôi.

Cô cũng không rõ tại sao giáo sư Từ lại để mắt tới mình, trước đây Lục Hạ cũng đã nói rồi, mỗi ngày trong tiết của giáo sư Từ cũng không chỉ có mình cô ngủ gật.

Mấy lần trước Kiều Nhân đi học, thấy hàng ghế trước mặt giáo sư Từ có đến hai sinh viên ngủ gật, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thấy họ bị gọi tên.

Kiều Nhân càng nghĩ càng nhưc đầu, lần thứ ba liếc mắt xem giờ.

Còn tận năm phút nữa.

Vừa nhìn xong chưa tới hai giây thì cửa chợt mở, giọng của giáo sư Từ cũng vang lên:

-Em Kiều Nhân, tới đây lúc nào thế?

Kiều Nhân lập tức theo phản xạ đứng lên:

-Em mới tới thôi ạ.

Giáo sư Từ mang theo 1 con mèo, đứng ở cửa vừa đổi giày vừa nói:

-Cô ngủ trưa rồi đem mèo ra ngoài đi dạo, xin lỗi vì để em đợi lâu rồi.

-Không có, em cũng vừa mới tới.

Con mèo trắng kia lao về phía này, nhảy vào trong ngực Kỷ Hàn Thanh, kêu "meo meo" hai tiếng.

Kiều Nhân nhìn về phía con mèo mà ghen tị.

Cô có một nguyện vọng từ nhỏ tới lớn là nuôi một con mèo. Nhưng mẹ Tổng lại bị dị ứng nhẹ với lông động vật, sau đó cô ở kí túc xá, rồi lại cùng Kỷ Niệm thuê trọ, đi thực tập vô cùng bận rộn nên mãi không nuôi được mèo.

Kiều Nhân say mê nhìn con mèo một lát rồi hướng sang giáo sư Từ đang đi tới, đặt áo khoác xuống bên cạnh, liếc nhìn Kiều Nhân rồi nhìn Kỷ Hàn Thanh, lát sau liền nói:

-Mẹ cảm thấy hai đứa có quen biết.

Kiều Nhân theo bản năng quay đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh.

Anh hơi cúi đầu, vuốt vuốt đuôi mèo:

-Có quen.

Giáo sư Từ: "Mẹ cũng biết hai đứa quen nhau"

Kiều Nhân: "....."

Vậy lần trước giáo sư Từ còn nói muốn giới thiệu bọn họ làm quen là có ý gì?

- Vì cũng không chắc chắn lắm nên mới thuận miệng nói.

Từ Thanh Mân nhanh chóng giải đáp thắc mắc trong lòng Kiều Nhân. Bà cũng không quen thân với Ngụy Duyên nên hôn lễ ngày trước cũng không tham gia, cơ bản không biết Ngụy Duyên và Kiều Nhân lại có quan hệ tới nhau. Cho nên bà cũng chỉ coi Kiều Nhân như một học sinh bình thường không hơn không kém. Bà vẫy tay kêu cô ngồi xuống:

- Nếu biết thì đã không cần giới thiệu làm gì nữa.

Kiều Nhân vừa ngồi xuống, Từ giáo sư lại nói:

- Có kế hoạch gì cho đề mục luận văn chưa?

- Em định viết bài về tình trạng xử lý rác thải ở các khu dân cư xung quanh đây ạ

Giáo sư Từ gật đầu:

- Sắp tới có chạy đi chạy lại nhiều nhiều, đến các hộ dân cư tìm hiểu một chút.

Hạn nộp luận văn tốt nghiệp là tới cuối tháng tư, vẫn còn khá khá thời gian.

- Giữa tháng tư thì đem tới cho cô xem qua.

Giáo sư Từ cầm điện thoại gửi mấy tập tin cho Kiều Nhân, sau đó phân tích đại khái cho cô những chỗ nào nên tập trung nghiên cứu.

Hai người cứ thế nói chuyện từ ba rưỡi tới bốn giờ.

Kiều Nhân ngồi thẳng lưng, vừa nghe vừa cầm bút ghi chép vào sổ những ý chính, người kia ôm mèo ngồi đối diện cũng không nói câu nào.

Từ đầu tới cuối anh vẫn luôn im lặng, nhưng cảm giác tồn tại lại vô cùng mạnh mẽ.

Tới khi giáo sư Từ nói xong, Kiều Nhân không nhận được đưa mắt nhìn anh một cái, vừa liếc qua thì nghe thấy giáo sư Từ hỏi một câu không ăn nhập tới chủ đề chút nào:

- Kiều Nhân, em có biết tại sao mỗi tiết cô đều gọi em đứng lên trả lời câu hỏi không?

Kiều Nhân sùng sốt, ngón tay đặt trên điện thoại di động ngưng vài giây, lắc đầu. Vừa muốn hỏi, người đàn ông nãy giờ vẫn im lặng kia bỗng nhú mồm: "Mẹ..."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Tôi đang hỏi Kiều Nhân anh chen cái miệng vào làm gì?" Giáo sư Từ trừng mắt nhìn anh một cái, vào thời điểm xoay người lại đối mặt với Kiều Nhân lại trở về là giáo sư Từ ôn nhu và thân thiện: "Bạn học Kiều Nhân, em muốn biết không?"

- Em ấy không muốn đâu.

Giáo sư Từ giận đến nổi thiếu chút nữa ném cái nắp bình nước bay qua, bà đành thở mạnh một hơi để khống chế bản thân mình: "Em đừng có để ý đến nó làm gì, nói chuyện với cô là được rồi."

Kiều Nhân gật đầu một cái, cố ý lơ đi ánh mắt ám chỉ của người đàn ông đang ngồi đối diện mình, đáp một cách vô cùng tự nhiên: "Muốn ạ."

Cô coi như là người trong cuộc, dĩ nhiên sẽ muốn biết lý do hơn bất cứ ai rồi.

Mặc dù nếu như không nhờ giáo sư tiết nào cũng gọi cô đứng dậy trả lời câu hỏi thì kỳ thi cuối kỳ Kiều Nhân sẽ chẳng thể đứng nhất được, nhưng cô đã phải trả một cái giá vô cùng bi thảm, thường xuyên phải dậy sớm học bài ôn lại kiến thức cũ.

Bỏ qua những người vẫn đang tận dụng thời gian để ngủ thêm một chút và mấy người bê tha chả học hành gì thì cũng chỉ có Kiều Nhân ngủ muộn hơn cả cún, dậy sớm hơn cả gà mà thôi.

Điều quan trọng nhất chính là cái vấn đề này đã khiến cô khổ sở cả ba năm trời.

Kiều Nhân không cảm thấy chỉ vì bản thân ngủ gật một buổi trong giờ của giáo sư Từ mà bị cô để ý nhìn chòng chọc toàn bộ học kỳ như vậy, ba năm liên tiếp, đến năm thứ tư đại học, cô đã ấn tượng khắc sâu mình trong lòng.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, suy đoán một lúc rồi hỏi: "Bởi vì em không nghiêm túc nghe giảng sao ạ?"

"Dĩ nhiên không phải, " Giáo sư Từ lắc đầu một cái: "Em suy nghĩ cẩn thận một chút đi."

Kiều Nhân đúng là đã cẩn thận suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra.

Chương trình học năm đầu tiên rất căng, cô lại còn gia nhập câu lạc bộ báo chí của hội sinh viên, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối mịt đều vô cùng bận bịu, bài tập trước khi đến lớp rạng sáng mới làm xong, sau đó về nhà trọ thì lại nằm trên giường học câu lạc bộ, nói đông nói tây gượng gượng đến hơn ba tiếng mới xong.

Tám giờ vào học, sáu giờ rưỡi đã phải rời giường xuống rửa mặt.

Chất lượng giấc ngủ của Kiều Nhân chạm đáy, trên đường đi học thiếu chút nữa là ngủ gục, nói chi là phải đến giảng đường nghe giáo sư Từ đứng trên bục giảng hát khúc thời niên, cô ngồi thẳng chưa tới hai phút, hai bên mí mắt đã bắt đầu đánh nhau, không nhận được gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Tiết học ngắn ngủi trở nên dài đằng đẵng, chờ tới khi cô tỉnh ngủ thì mọi người trong phòng học đã ra về hết rồi, ở phía trước là giáo sư Từ đang thu dọn tài liệu, nghe thấy tiếng động cô phát ra, sau đó hỏi một câu khiến cho cô cả đời khó quên: "Người bạn học này, em tên là gì?"

Bất luận thế nào thì con ác mộng đầu tiên cô mơ thấy là vì tiết học này.

Kiều Nhân theo thói quen vắt chéo tay, sau đó tiếp tục giấc ngủ của mình, cô bình thường không nói mơ, ngủ cũng không phát ra tiếng động, sẽ không có khả năng ngày hôm đó phát ra tiếng ngáy đánh vang cả đất trời.

Tiết học hôm đó cô đi muộn mấy phút, trừ hàng ghế đầu tiên và hàng ghế cuối cùng thì hàng ghế nào cũng chật kín người ngồi, sau đó những sinh viên khác cũng ngồi dón hết lên trên, thành ra hàng ghế cuối cùng cũng chỉ có mình cô ngồi hiên ngang.

Những chuyện về sau thì không có ấn tượng gì cả.

Nếu có chuyện lạ thì chắc chắn mọi người trong lớp đã truyền tai nhau rồi, Kiều Nhân lắc đầu với giáo sư Từ: "Em không nghĩ ra được."

Giáo sư Từ nuốt nước bọt: "Ngày hôm đó em đã ngủ cả ba tiết liên tiếp."

Kiều Nhân: "..."

Mặc trong lòng hai người còn lại đều biết rõ sự thật này nhưng khi giáo sư Từ nói ra liền để lại cho cô cảm giác không ngượng đầu lên được.

Giáo sư Từ rất nhanh liền ý thức được vấn đề của mình, ho nhẹ một tiếng: "Cô không có ý muốn phê bình em"

Kiều Nhân: "..."

Càng nghe càng thấy quý dị.

Giáo sư Từ: "Em thật sự không có ấn tượng gì sao?"

Kiều Nhân vẫn lắc đầu.

Giáo sư đã nói cho Kiều Nhân nghe là ngày hôm đó cô ngủ hết ba tiết mà vẫn hỏi còn ấn tượng nữa không thì có chút kỳ quái.

-Em không nhớ thì..

Mắt Kỳ Hàn Thanh nhú vào sâu hơn: "Mẹ..."

Lời giáo sư Từ đang nói cứ như thế bị cắt ngang, vừa định không để ý tới con trai mà tiếp tục câu chuyện thì nghe thấy anh nói: "Để con nói cho em ấy."

Tiếng nói vừa dứt, cả giáo sư Từ và Kiều Nhân đều quay lại nhìn anh.

Giáo sư Từ: "Con chắc chứ?"

Cô nghĩ trong đầu, việc này chắc chắn không dễ dàng a, đột trước hỏi thế nào anh cũng không nói cho cô biết mà sao lần này lại tự nhiên chủ động?

Tâm tình kích động của giáo sư Từ bộc lộ qua lời nói, còn vừa xoắn hai tay lại với nhau chờ anh nói tiếp, kết quả người này thốt ra một câu: "Con sẽ tự mình nói với em ấy."

Giáo sư Từ tự động vứt bỏ hai chữ "tự mình nói" của anh, làm dáng vẻ của cụ già đi ra ghế sofa ngồi, ngả lưng ra đằng sau dựa một chút: "Nói đi."

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh đặt lên người cô, không lên tiếng.

Giáo sư Từ đợi hai phút cũng không thấy anh mở miệng nói chuyện, cảm thấy mất hứng liền không chịu được, vỗ tay một cái: "Vậy để tôi thay anh nói."

Giáo sư lần này không cho anh thời gian mà chen ngang, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Kiều Nhân: "Em gối đầu lên cánh tay nó ngủ hết cả ba tiết."

Kiều Nhân: "..."

Cô bắt đầu không phản ứng kịp tốc độ rồi, phản ứng thì lại cảm thấy thà không gây ra động tĩnh gì thì tốt hơn, cứ như vậy còn có thể bắt chước được cái dáng vẻ già vờ ngây ngốc, cô khẽ chau mày, cả nửa ngày cũng không thốt lên lời nào.

Giáo sư Từ: "Không tin à?"

Kỳ Hàn Thanh đã hoàn toàn không muốn nói chuyện, ánh mắt nhìn tỉnh bơ, chỉ có con mèo trong ngực lại nũng nịu tựa như kêu "Meow" một tiếng.

Kiều Nhân dừng lại mấy giây: "Có nhớ chút chút a..."

Cô hoàn toàn không có ấn tượng, hơn nữa người đàn ông này chưa bao giờ kể cho cô nghe sự việc này.

-Được rồi, để cô cho em xem tấm ảnh này.

Giáo sư Từ hoàn toàn là theo trường phái hành động, vừa nói xong đã cầm điện thoại trên tay tìm ảnh trong bộ sưu tập, chưa tới nửa phút đã đưa điện thoại ra trước mặt Kiều Nhân, tầm mắt cô rời đi, nhìn vào bức ảnh trên màn hình.

Có lẽ là vì đứng quá xa nên hình nhìn không rõ lắm nhưng vẫn có thể nhìn ra khung cảnh ở đây cuối cùng có hai người ngồi.

Quả nhiên đúng như lời giáo sư Từ nói – cô gối đầu lên cánh tay Kỳ Hàn Thanh để ngủ.

Có phải ngủ hết cả ba tiết hay không thì cô không biết, nhưng đừng nói là ba tiết, chỉ cần là một giây thôi cũng đã đủ cho cô xấu hổ không dám nhìn mặt người ta rồi.

Kiều Nhân tự nhận là da mặt mình đã tôi luyện cho dày lên không ít nhưng dày thế nào đi chăng nữa thì vẫn có ranh giới cuối cùng, cô có chút khó khăn rời tầm mắt khỏi bức ảnh rồi lại khó khăn mở miệng nói: "Em... thật giống như là em không có ấn tượng gì cả."

Kỳ Hàn Thanh: "Đem cái "thật giống như là" của em vứt đi đi."

"..."

Kiều Nhân "A" một tiếng: "Em không có ấn tượng a."

Giáo sư Từ đặt tầm mắt ở hai người, một người mất lãnh đạm một người thì lại hoảng hốt, càng hoảng hốt lại càng thấy cô bé này rất đáng yêu, giáo sư cất điện thoại rồi nói: "Cô lúc đầu tưởng em có tình tiếp cận nó, bởi vì trước đây người muốn dựa vào cánh tay nó cũng không chỉ mỗi mình em."

-Em là người đầu tiên không bị nó đẩy ra.

Từ Mẫn Thanh ngày đó tựa như phát hiện ra châu lục mới, lúc đầu cô còn tưởng đứa con trai "thanh tâm quả dục" của mình cuối cùng cũng nhiễm xuân tình mà biết yêu rồi, sau khi về nhà hỏi vòng vo một hồi, kết quả thằng nhóc quả quyết cứng rắn đến một chữ cũng không nói ra, cả cuộc nói chuyện chỉ nhìn về phía máy tính mà viết bản thảo.

Cái thằng Kỳ Hàn Thanh này, lần đầu tiên hỏi đã không thu được kết quả gì, giáo sư Từ vốn cũng không trông cậy vào lần hỏi thứ hai.

Từ Mẫn Thanh không kiếm được tin tức trên người Kỳ Hàn Thanh liền đổi mục tiêu sang Kiều Nhân, mỗi giờ học đều phải gọi cô đặt câu hỏi, cuối giờ mỗi khi rảnh rồi lại ý tứ hỏi cô đã có bạn trai hay chưa.

Cô nhóc này lại vô cùng thẳng thừng, mỗi lần bị hỏi là lại mang dáng vẻ lo lắng sợ hãi, Từ Mẫn Thanh cho là cô muốn xin lỗi, cho nên chiều cô cả một học kỳ này, cho đến cuối kỳ này Kỳ Hàn Thanh về nước, lại đi đến lớp Kiều Nhân học nghe giảng.

Sau đó trong giờ học, Từ Mẫn Thanh trơ mắt nhìn Kiều Nhân liếc mắt qua cái người ngồi bên cạnh – cô nhóc không hề nhận ra con trai bà.

Như vậy tình cảm không phải xuất phát từ phía tiểu cô nương này rồi.

Từ Thanh Mân thở dài: "Sau đó cô phát hiện, hình như con trai cô nó có ý với em."

Kiều Nhân không nói lời nào, đôi mắt hơi rũ xuống, hận không thể lập tức chui xuống dưới lòng đất.

Người đàn ông ngồi đối diện cũng như vậy, không hề lên tiếng, không thừa nhận cũng không phản bác lại, không khí cứ như thế mà yên tĩnh lạ thường.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết giáo sư Từ kết luận dựa trên cơ sở nào mà, cô ngồi bất an, đang suy nghĩ làm thế nào để tỏ vẻ tình bơ không quan tâm vấn đề này rồi tỏ lái sang chuyện khác thì chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Cũng coi như là đúng thời điểm, phá vỡ được sự lúng túng tựa như không khí bị đóng băng này.

Kiều Nhân hắng giọng thật dài, thông báo cho giáo sư Từ sau đó ấn phím lắng nghe.

Là điện thoại mẹ Tổng gọi tới.

Mỗi lần gọi như vậy đều trăm phần trăm bắt cô về ăn cơm.

Kiều Nhân hiểu rất rõ mẹ Tổng mà, bình thường thường xuyên không muốn về nhà, nhưng ngày hôm nay chỉ hận không thể ngay lập tức phi đến nhào vào lòng mẹ Tổng, nói chuyện mấy câu với mẹ sau đó nói một câu ám hiệu kết thúc cuộc gọi: "Ngay bây giờ con về đây!"

Giáo sư Từ hiểu rõ, hắt cằm một cái: "Hàn Thanh, con đưa em về đi."

-Không cần đâu ạ!

Kiều Nhân vội đứng dậy: "Giáo sư Từ, em tự bắt xe về được ạ."

Giáo sư Từ: "Vậy tiễn em ra cổng đi."

Cái này thật giống như là đã nhượng bộ cô lắm rồi, Kiều Nhân dù gì cũng không thể cự tuyệt thêm nữa, cầm trên tay một xấp tài liệu giáo sư chuẩn bị cho mình, không có núm kéo điều gì vội vã xoay người, lảo đảo đi theo sau Kỳ Hàn Thanh bước ra khỏi cổng.

Hôm nay nhiệt độ không thấp chút nào.

Mặt trời vẫn còn chưa lặn, nhưng ánh mặt trời đã bắt đầu ngả màu vàng cam, vào lúc này từng hàng nắng cứ in dấu lên mặt đất, tựa như khi bộc lộ sắc thái tình cảm trong phim điện ảnh.

Từ khi bước ra khỏi cửa, Kiều Nhân một mực giữ khoảng cách với người đàn ông này.

Hai ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô đúng là có cảm giác đối với Kỳ Hàn Thanh, tình cảm ấy cứ gom góp lại từng ngày cho đến sự việc phát sinh như bây giờ đúng là đã có biến chuyển khôn lường.

Nhưng lại không thể nói cụ thể rằng đã thay đổi ở điểm nào.

Hai người cứ một người đi trước một người đi sau, toàn bộ quãng đường đều vô cùng im lặng, khi đi đến cổng tiểu khu cũng đã là mấy phút sau.

Từng kê tay của Kiều Nhân dính dớp một lớp mồ hôi.

Bởi vì đây là khu nhà ở nên không thiếu taxi qua lại, mới đi ra đến ven đường đã có taxi dừng lại, hạ cửa kính xuống hỏi một câu, giọng nói không phải là giọng chuẩn địa phương: "Đi xe chứ?"

Kiều Nhân vừa muốn gật đầu thì người đàn ông đứng bên cạnh đã lên tiếng trước: "Không đi." (ủa ủa ai cho anh cảm=)))

Xe taxi rất nhanh liền phóng vụt đi.

Kiều Nhân quay người nhìn anh, chân mày nhíu lại, sợi tóc lòa xòa, tựa như được ánh chiều tà nhuộm lên một lớp màu.

-Chú muốn chở tôi về nhà sao?

Người này không chịu trả lời lại còn hỏi ngược lại: "Em không có điều gì muốn hỏi sao?"

Kiều Nhân bị câu hỏi làm cho á khẩu không biết trả lời như thế nào.

Muốn hỏi thì chắc chắn là có, vấn đề ở chỗ là có nên hỏi những cái chuyện không nên nói hay không?

Còn chưa tìm ra được nguyên nhân, cô nghe thấy tiếng yết hầu Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng lên xuống, sau đó anh mở miệng, khi nói mấy chữ cuối cùng thì cao giọng: "Ví dụ như là, liệu anh thật sự có ý với em không?"

Chương 19

Kiều Nhân hiểu rõ mình không nên hỏi vấn đề này.

Cơ mà sau khi anh nói ra câu đó cô lại tò mò muốn biết sự thật.

Nhưng dù gì đi nữa, hiếu kỳ cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, "tò mò rồi có ngày bỏ mạng" (*) – đạo lý này ai cũng hiểu rõ, hơn nữa câu hỏi này không nhất thiết phải hỏi, nhờ đâu câu trả lời lại biến hóa khôn lường.

(*) Tò mò rồi có ngày bỏ mạng: nguyên tác là một câu thành ngữ tiếng Anh "Curiosity killed the cat": nghĩa đen là tính tò mò sẽ giết chết con mèo mang hàm ý rằng có những sự việc không nên cố tìm hiểu làm gì vì chính việc tò mò mà tìm hiểu có thể sẽ khiến bản thân gặp rắc rối.

Kiều Nhân cũng không phải là người EQ thấp, nếu nói Kỳ Hàn Thanh không có ý gì với cô thì chắc chắn là không thể nào, nhưng thích đến mức nào, và cụ thể là chữ "thích" đó theo nghĩa nào thì không thể nói chính xác được

Cô không hề biết, nếu không thì vấn đề này đã to lắm rồi.

Một người vai vế như đương của cô, nếu quả thật mà có ý với cô thì... Kiều Nhân không dám nghĩ thêm nữa, dừng hai giây để tỉnh táo lại, sau đó lắc đầu một cái.

Lông mày Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng rũ xuống.

Rất nhanh đã có taxi đỗ lại, lần này Kiều Nhân không đợi Kỳ Hàn Thanh nói thêm gì nữa vội kéo cửa xe sau nhanh chóng ngồi vào rồi đóng cửa xe ngay lập tức.

Nửa phút sau cô hạ cửa kính xe xuống một nửa, chỉ lộ ra đôi mắt, dịch người ra gần cửa kính: "Gặp lại."

Tài xế là người nóng vội, dừng lại cũng nhanh và phóng đi cũng nhanh.

Hai chữ "gặp lại" Kiều Nhân nói ra vẫn còn vương lại trong không khí nhưng xe đã vội phóng đi, để lại một làn khói mịt mù quện cùng đất bụi.

Kỳ Hàn Thanh vẫn đứng yên, đôi mắt dõi theo một lúc lâu, khóe miệng mới nhẹ nhàng giương lên cười một cái.

Kiều Nhân không biết gì cả, nhưng anh đã nín nhịn cả một thời gian dài rồi, đúng là chỉ thiếu chút nữa thôi sẽ nói ra hết trong hôm nay.

Anh quen biết Kiều Nhân đều là nhìn thấy ở hai buổi hôn lễ.

Một người là chủ nhà một người là khách, sự chú ý chắc chắn sẽ khác nhau.

Trong đám cưới Ngụy Duyên cứ liên tục kéo cô tới để giới thiệu cho anh, rõ ràng không phải con ruột, vậy mà lúc nào cũng che chắn tựa như bảo bối mà nâng niu, không để ai tới xâm phạm.

Nhưng ngày hôm đó Kỳ Hàn Thanh không có ấn tượng với cô nhiều lắm.

Thật sự có ấn tượng với cô là bởi vì đồng thẻ phòng đó, mà thẻ loại đưa thẻ phòng này lại vô cùng khác biệt, còn sắp đặt để trong hộp kẹo cưới, đặc biệt người trong cuộc lúc ấy nhìn thế nào cũng không nhận ra là đã đủ mười tám tuổi.

Không chỉ mình Kỳ Hàn Thanh, đến cái người đã duyệt qua vô số mỹ nữ Phó Yến cũng nhớ như in.

Khoảng thời gian đó Kỳ Hàn Thanh mới đảm nhiệm chức vụ, mỗi ngày đều bận rộn, cả ngày cả đêm đều điên cuồng làm việc, còn phải thường xuyên đi công tác khắp nơi, thời gian nghỉ phép về nước càng ngày càng ít.

Chuyện thẻ phòng đó anh cũng đã quên lãng từ lâu, cho đến khi được nghỉ ngơi mấy ngày bay về nước, giáo sư Từ gọi điện báo tới trường để lấy đồ.

Anh hiếm khi thấy giảng đường đại học nên thuận tiện ở lại mấy phút.

Vào thời điểm Kiều Nhân ngồi xuống cạnh anh, anh cũng không chú ý tới cô.

Kết quả chưa tới hai phút, bả vai bỗng trĩu xuống, cô gái ngồi bên cạnh cứ như vậy mà nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh.

Những chiếc ghế được xếp sát nhau thẳng tắp nên không gây tiếng động gì lớn.

Trong lớp yên ắng, trước mặt vẫn là tiếng của giáo sư Từ đang giảng bài, cơ bản không tồn tại chút âm thanh xì xào bàn tán nào cả.

Lông mày Kỳ Hàn Thanh nhíu chặt, tựa như có thể kẹp chết được một con ruồi.

Kiên nhẫn của anh hồi đó kém hơn hiện tại rất nhiều, một bên tay kia nhấc lên, định đem đầu Kiều Nhân đập xuống bàn, cúi mặt xuống nhìn thì đột nhiên thấy rõ được gương mặt của cô nàng tựa đầu lên vai mình.

Kiều Nhân hồi đó so với bây giờ cũng không khác nhiều lắm, cả khuôn mặt vô cùng thanh thuần, da trắng hơn các cô gái khác một chút, bởi vì dựa vào cửa sổ, nên khi ánh mắt trời rọi qua mặt còn có thể nhìn thấy được lông tơ nhàn nhạt, vô cùng tĩnh lặng, hiện lên vẻ ôn nhu hiền lành.

Kỳ Hàn Thanh nhìn cô mấy lần, sau đó mới thu lại cánh tay vừa giơ lên kia.

Mặc dù sẽ có chút khó khăn để gặp được tình yêu của đời mình, nhưng chỉ cần một người đã rung động thì đó là điều vô cùng giản đơn.

Có thể thấy ngày hôm đó Kiều Nhân thật sự rất mệt mỏi, ngủ không quá sâu, từng sợi tóc lòa xòa rũ xuống, nhưng từ đầu tiết đến cuối tiết cũng không hề mở mắt dậy.

Bà vai Kỳ Hàn Thanh có lúc nặng trĩu nhưng có lúc lại nhẹ bẫng, từ đầu đến cuối vì sợ cô vô tình đập đầu xuống bàn còn dịch cánh tay lên trên bàn để cô ngả đầu xuống, gối lên cánh tay anh một cách tự nhiên.

Hôn lễ hôm đó, Ngụy Duyên coi cô như bảo bối mà che chở, anh cũng muốn được trải nghiệm điều đó một lần trong đời.

Kiều Nhân ngủ vô cùng an tĩnh, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng, bởi vì điều kiện ngủ không được thoải mái lắm nên lúc cô giơ tay ra điều chỉnh tư thế cánh tay anh.

Ba tiết trôi qua, cô vẫn ngủ thật bình thản.

Cánh tay Kỳ Hàn Thanh muốn phế tới nơi, ở trên bục giảng giáo sư Từ vẫn miệt mài giảng không hề liếc mắt về phía này.

Rất nhanh tới hết giờ, trước đó anh có đi vệ sinh, khi trở về giảng đường thì chỉ còn lại giáo sư Từ đang chơi điện thoại trên bục, nhìn thấy anh liền hóng hớt hỏi: "Con biết cô bé kia à?"

Kỳ Hàn Thanh hoạt động cánh tay một chút: "Có tiếp xúc qua."

- Vừa ý người ta à?

Lần này Kỳ Hàn Thanh không lên tiếng nữa.

- Mẹ sẽ giúp con tìm hiểu lai lịch cô bé đó.

Kỳ Hàn Thanh: "..."

- Tên em ấy là Kiều Nhân.

Giáo sư Từ: "Con trai, con cứ yên tâm mà đi công tác. Mẹ sẽ thay con chú ý tới cô nhóc này từng li từng tí."

Kỳ Hàn Thanh: "..."

Giáo sư Từ nói được là làm được, cả một học kỳ chỉ chăm chăm nhìn Kiều Nhân.

Kiều Nhân kinh hồn bạt vía cả một kỳ, mất nửa năm ngồi với các bạn cùng phòng để đoán già đoán non nguyên nhân vì sao, kết quả mọi lý do được đưa ra đều không hề liên quan.

Không phải bởi vì ngủ gật trong giờ, cũng không phải vì xinh đẹp động lòng người, mà nguyên do chính là vì Kỳ Hàn Thanh.

Khi Kiều Nhân về đến nhà đã là bảy giờ tối.

Người giúp việc đặt thức ăn đã nấu xong lên bàn, chỉ đợi mình cô.

Kiều Nhân vừa quay về nhà, cơm ngay lập tức được bày ra.

Mẹ Tổng ngày hôm nay lại không mê mẩn game trên điện thoại, bưng bưng hứng thú gấp cho cô rất nhiều món rồi nhìn cô ăn, sau bữa cơm còn kéo cô ra phòng khách ân cần hỏi han đủ mọi chuyện.

Kiều Nhân không cảm thấy thoải mái, lần thứ tungtúc mắt lên xem giờ, không nhìn được hỏi một câu: "Mẹ, hôm nay mẹ muốn nói chuyện gì với con thế?"

Nguy Duyên lúc này đã vào thư phòng làm việc, nên phòng khách cũng chỉ có hai mẹ con, Kiều Nhân trong lúc nhất thời không hiểu nổi mẹ đang vòng vo chuyện gì với mình.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm mẹ Tổng một lát, thuận miệng nói ra suy nghĩ của mình: "Mẹ giấu dượng hút thuốc lá đấy à?"

Mẹ Tổng hút thuốc nhưng không nghiện quá nặng, vào buổi sáng thừa dịp Nguy Duyên không có ở nhà lại len lén lấy một điếu, sau đó đi tẩy hết mùi trên cơ thể trước khi chồng quay trở về.

Kiều Nhân cau mày một cái, hít sâu, mùi thuốc lá không thể ngửi ra dù chỉ một chút, bật ngón tay cái lên với mẹ: "Thật thành công nha, trừ khi là chó nếu không thì chẳng thể ngửi ra mùi thuốc trên người mẹ."

"Chó cũng không ngửi ra đâu!" Mẹ Tổng vỗ tay kéo cô về ghế ngồi: "Mẹ bỏ thuốc rồi."

Nói xong bà ho nhẹ một tiếng: "Bảo bối à... Thời gian trước không phải mẹ đã nói con sao? Con trai của dì họ..."

Động tác Kiều Nhân cứng đờ, ăn đồ ngọt cũng không vào nữa.

Mẹ Tổng: "Mấy ngày trước vừa hoàn thành xong luận án Thạc sĩ trở về nước, có muốn không để mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt nhau?"

-Mẹ!!!

-Con đừng có vội từ chối như thế, điều kiện người ta tốt vô cùng, đáng đáp cũng lịch sự đẹp trai, dẫu gì thì cũng nên nhìn mặt một lần đúng không??

Kiều Nhân trực tiếp cự tuyệt: "Con không có thời gian gặp đâu."

-Thứ bảy này không phải con được nghỉ sao?

-Nghỉ thì cũng phải viết bản thảo rồi.

-Con không cần phải tới mức mới nói một chút đã nóng nảy rồi chứ??

Kiều Nhân: "..."

Tuổi hai mươi hai cô còn chưa trải qua thì gấp làm cái gì?

Mẹ Tổng liếc mắt một cái là nhìn ra con gái đang suy nghĩ điều gì: "Mẹ lúc bằng tuổi con bây giờ cũng đã sinh con rồi."

Lời mẹ nói là sự thật, cô không cách nào phản bác được.

Bố mẹ cô khi ấy là tự thành hôn với nhau, kết hôn chưa được bao lâu đã sinh ra cô.

Nhưng kết hôn sớm thì có ích gì? Chẳng phải cuối cùng vẫn là ly dị sao?

Mẹ Tổng hiển nhiên không cho là như vậy, không ngừng cố gắng tẩy não nói: "Nói chuyện một vài lần, không yêu được thì cũng không thua thiệt gì cả, bảo bối con thấy đúng không?"

Trong miệng Kiều Nhân vẫn còn đọng lại mùi bơ, vào lúc này cảm thấy có chút ngấy, cầm ly nước uống ực một hớp, sau đó hỏi ngược lại: "Mẹ, mẹ chắc chán à?"

-Làm sao mà không chán cơ chứ...

Hiểu nhiên mẹ Tổng cũng nghĩ tới điều gì, liền dừng lại.

Khóe miệng Kiều Nhân hơi hạ xuống, có chút bất đắc dĩ.

Nghiêm túc mà nói, Nguy Duyên cũng không phải làm mùa xuân thứ hai của mẹ Tổng, trước khi dượng đến với mẹ thì còn một người đàn ông trẻ tuổi khác, mặt trắng nhỏ, là một người vô cùng trong sáng và thanh tú.

Kết quả một thời gian sau, Kiều Nhân liền phát hiện gã ta không chỉ có khuôn mặt giống tiểu bạch kiểm mà cả cách hành xử cũng giống hệt tiểu bạch kiểm—bấy giờ xảy ra chuyện là có người ăn trộm xe đi nuôi tình nhân, kết quả là gã đó lại trộm trang sức của mẹ Tổng để tặng cho những người đàn bà khác.

Mẹ Tổng biết chuyện, mộng tưởng tình yêu cao đẹp vượt qua cả vật chất liền vỡ tan, đuổi tiểu bạch kiểm đi, trước đó còn tổng sỉ vả đánh gã một trận nên thân.

Trải nghiệm đau thương này đã vứt bỏ niềm tin của Kiều Nhân vào tình yêu.

Kiều Nhân cứ như vậy không đi tìm bạn trai nhiều năm liền, một phần cũng là vì công việc bận rộn, còn nguyên nhân chính cũng là vì chuyện của mẹ Tổng bị dọa cho sợ hãi.

Đặc biệt là sau này khi làm việc mấy tháng ở cái tạp chí cũ, moi ra được bao ảnh chụp cùng tin tức của những nghệ sĩ tên tuổi, cô đã đoạn tuyệt hết lòng tin của mình vào yêu đương.

Bây giờ thoát khỏi công việc đó, tình trạng này cũng được cải thiện đôi chút, nhưng cũng chỉ là vui bớt lo sợ thôi, giờ lại để cho cô đi xem mắt, Kiều Nhân trong phút chốc không hề có biện pháp tiếp nhận.

Mẹ Tổng cùng Ngụy Dịch Liên không giống nhau, người sau còn khả năng đùa giỡn để mà lãng quên chuyện xem mắt, còn người trước thì căn bản chính là không thể được.

Kiều Nhân xoa xoa hai má: "Mẹ, con thật sự không có vội."

Mẹ Tổng nhớ lại chuyện thương tâm của mình với tiểu bạch kiểm, ai oán nhìn cô không lên tiếng.

Kiều Nhân: "Nếu như con muốn yêu đương thì sẽ tự mình tìm bạn trai."

Cô không nói thêm gì nữa, nuốt nước bọt chờ mẹ Tổng đáp lại.

Cũng không biết qua bao lâu, mẹ Tổng mới thở dài: "Được rồi, con đừng có mà kéo dài chuyện này là được."

Kiều Nhân háng giọng.

-Cũng đừng có ý định đến muộn.

"..."

Kiều Nhân từ Ngụy gia trở về nhà trọ đã là hơn chín giờ tối.

Thời gian không quá sớm, cô dứt khoát liền nghe theo lời mẹ Tổng, lấy từ trong hầm đỗ xe chiếc Audi màu trắng để lái về nhà.

Ngụy Dịch Liên lại trở về trường học, mẹ Tổng để cho Kiều Nhân mang mấy đồ lên xe đưa cho cậu.

Cũng không có gì nặng, chủ yếu là thuốc bổ.

Mẹ Tổng để đồ trong cốp xe, còn bảo Kiều Nhân thay mình nói với Dịch Liên: "Kỳ thi tuyển sinh đại học sắp tới đừng quá lo lắng, cứ bình tĩnh thư thái đi."

Kiều Nhân gạt đầu lia lịa, không hề nói ra lần trước Ngụy Dịch Liên còn sắp xếp buổi xem mắt cho mình.

Mẹ Tổng giờ mới yên tâm: "Cục cưng, đi đường nhớ cẩn thận."

Đến chín rưỡi tối Kiều Nhân mới về đến nhà.

Mỗi sáng thứ hai hàng tuần đều có cuộc họp hội đồng, toàn soạn có rất nhiều người, một buổi họp không thể chứa nhiều người như vậy nên cơ bản mỗi khi họp đều chỉ có một số người từ các bộ phận tham gia.

Kiều Nhân là thực tập sinh nên không nằm trong danh sách "một số người" đó.

Tám giờ sáng thứ hai, Kiều Nhân đến tòa soạn điểm danh rất sớm.

Sự việc biến quảng cáo rơi xuống đường làm trọng thương người vẫn chưa thu xếp xong, lần này Kiều Nhân không có gọi điện liên lạc nữa mà trực tiếp sắp xếp đồ đạc đi đến bệnh viện.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ, Kiều Nhân lại bị mấy người đó tỏ thái độ đuổi khách mà bảo cô rời đi.

Tuy nhiên lần này lại chọn lọc được tin tức có ích một chút – cô đã moi ra được địa chỉ nhà của gia đình kia.

Nhân lúc đang giờ nghỉ trưa, Kiều Nhân đem đồ qua trường đưa cho Ngụy Dịch Liên sau đó tùy tiện tìm chỗ ăn trưa, sau đó đến mấy nhà hàng xóm của gia đình kia tìm hiểu một chút.

Kế hoạch ngày hôm nay của cô vô cùng tốt, kết quả là vào giữa trưa gửi đồ cho Ngụy Dịch Liên xong, lái xe từ trường đi đến ngã tư đường thì va phải một chiếc xe khác.

Va chạm không lớn nên vấn đề cũng không quá to tát.

Kiều Nhân vội vàng xuống xe nói xin lỗi với chủ nhân chiếc xe kia, sau đó giống như bình thường gửi phương thức liên lạc, cậu bình an, tôi cũng bình an, cả hai chúng ta đều bình an.

Kết quả vừa mới đi ra gõ lên cửa kính xe, người phụ nữ bên trong xe không nhận được liếc xéo cô: "Không có mắt à?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kiều Nhân nhú mày, lời xin lỗi nghẹn lại trong cổ họng.

Người trong xe vẫn còn tiếp tục gọi điện thoại, giọng nói với đầu bên kia dịu dàng ngọt ngào tựa như là một con người khác vậy: "Mới vừa rồi bị một đứa không có mắt đâm vào xe... Ủ đúng thể, mấy hôm trước em có qua Úc chụp ảnh, hôm qua mới về nước."

Giữa trưa, ánh mặt trời cháy dữ dội, nắng trải dài khắp con đường, Kiều Nhân đứng bên ngoài chịu đựng nắng chiếu rọi hơn hai phút đã cảm thấy mắt mình bắt đầu nổ đom đóm.

"Anh đang ở gần đây à? Muốn đi qua đây xem không?"

Người phụ nữ này có ngoại hình rất đẹp, đưa tay lên nghịch mấy lọn tóc xoắn ở bả vai, khoe miệng không không chế được cười tươi: "Được rồi, vậy em ở đây chờ anh."

Kiều Nhân cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại.

Thật sự là đang câu giờ mà, xe bị đâm mà vẫn có thể gọi điện nói dè nói dà đến năm phút.

Kiều Nhân cắt điện thoại vào túi thì người phụ nữ kia cũng nói chuyện xong.

Người phụ nữ này cũng không hề ra khỏi xe mà cứ ngồi trong, đặc biệt tùy ý dựa vào phía sau một chút, sau đó ngẩng mặt lên nhìn cô: "Cô lái xe kiểu gì vậy?"

Kiều Nhân cau mày, lời nói ứ lại ở cổ họng, cuối cùng cũng thốt lên được mấy chữ: "Tôi xin lỗi."

Căn bản con đường này không hề có đèn giao thông, chỉ cần không chú ý một chút thôi là ngay lập tức có thể xảy ra va chạm.

Trường hợp như thế này thì rõ ràng cả hai bên đều phải chịu trách nhiệm, kết quả đối phương lại khẳng khái coi mình là nạn nhân, vênh mặt lên chì chiết cô. Kiều Nhân đứng ngoài nắng có chút chóng mặt, đầu hơi nghiêng một chút để tránh ánh nắng: "Có phải lúc này cô vừa lái xe vừa nghe điện thoại?"

Trong nháy mắt người phụ nữ kia ngồi thẳng người dậy: "Cô có ý gì?"

- Ý trong mặt chữ.

- Cô đâm vào xe tôi vậy mà bây giờ quay ngược lại trách tôi?

Tầm mắt Kiều Nghiêng nghiêng qua nhìn vết xước trên xe, cũng không dài lắm, chỉ bằng ngón trỏ.

Lại nhìn hăng xe, là Ferrari.

Được rồi, lần này còn động phải đại tiểu thư con nhà giàu.

Không trách lại vênh vào như vậy, bộ dáng làm như mình không làm gì sai cả.

Bởi vì lát nữa phải đến vùng quê ở ngoại thành cách đây rất xa, lái xe cũng phải mất ba tiếng, bỏ qua thời gian trò chuyện với người dân trong khu thì cũng phải tốn khá nhiều thời giờ, cơ bản là khi về đến nội thành thì cũng đã là thời điểm tan tầm.

Kiều Nhân cũng lười phải tốn thời gian tranh cãi cùng người phụ nữ này, cô quay đầu lại nhìn xe mình cũng có mấy vết xước, cố gắng dè nén giọng mình cho dịu hiền một chút: "Nếu không tôi gửi cô phương thức liên lạc nhé? Đến lúc đó có vấn đề gì có thể gọi điện cho tôi."

Người kia lại dựa vào ghế, giờ tay ra khỏi cửa kính xe ngắm nhìn bộ móng của mình dưới ánh mặt trời, giọng nói khó chịu, lười nhác: "Nhờ đâu đến lúc gọi cô lại chối bay chối biến không nhận thì sao?"

Kiều Nhân thật đến quý lạ đại tiểu thư này.

Trên con đường này chỗ nào cũng lắp camera, cô làm gì có cách nào mà nói dối được.

Kiều Nhân lại nhìn giờ một cái.

Thêm năm phút nữa trôi đi.

Cô mở cửa xe mình, ngồi vào trong lấy giấy bút ra ghi phương thức liên lạc của bản thân, sau đó đưa qua cửa kính xe cho người phụ nữ kia: "Tiểu thư, thật sự xin lỗi cô, ngày hôm nay tôi còn có việc, không thể ở lại tiếp cô lâu được."

-Cô...

-Công ty bảo hiểm sẽ xử lý vấn đề này, nếu còn phát sinh những vấn đề khác xin hãy gọi cho tôi.

Kiều Nhân đưa tay chỉ lên dòng phía trên tờ giấy: "Còn nếu như không thấy tôi nhận điện thoại, cô có thể gọi điện đến phía cảnh sát để cảnh sát giao thông họ làm việc."

Lịch trình ngày hôm nay của cô đã được sắp xếp tỉ mỉ, cả ngày đều bận rộn chạy đi chạy lại, cô không thể để người phụ nữ kia có cơ hội gây khó dễ cho mình, nói xong liền quay vào trong xe.

Sau đó đang định phóng xe đi, ngẩng mặt lên thì lại thấy người phụ nữ kia xuống xe, đứng trước xe cô chặn đường.

Kiều Nhân bật ra câu chữ thật nhỏ, tức giận nhưng cũng không lái xe đi và cũng chẳng xuống xe.

Người phụ nữ đứng bên ngoài mở miệng, bởi vì ở trong xe nên Kiều Nhân không nghe rõ cô ta nói gì, chỉ nhìn thấy khẩu hình miệng thì thấy cô ta nói: "Xuống xe."

Kiều Nhân ngồi im

Nếu hôm nay cô không bận như thế này đã sớm gọi điện báo cảnh sát để xử lý rồi, kết quả rõ ràng là bản thân muốn bồi thường nhưng cái người kia thì không chịu cho qua.

Lần thứ ba xem giờ, cả người Kiều Nhân giờ chỉ thấy buồn bực khó chịu.

Cứ như vậy giằng co với nhau, chưa được bao lâu thì mắt người phụ nữ kia sáng lên, đang đứng chặn xe cô bỗng chạy sang xe bên cạnh: "Học trưởng, chưa gì anh đã tới rồi à?"

Kiều Nhân ấn nút kéo cửa kính lên, định nhân lúc này mà lái vút đi.

Kết quả là còn chưa đạp ga phóng đi thì cửa kính đã bị người ta gõ mấy cái.

Kiều Nhân thở ra đầy bực dọc, u oán, sau đó mặt không cảm xúc hạ cửa kính xuống, người phụ nữ kia rất nhanh chỉ ngón tay vào cô, sát đến mức cô tưởng như trong phút chốc cái móng tay đó sẽ đâm thẳng vào người cô: "Chính cái con bé này này, đã không chịu xin lỗi mà còn quay ngược lại chỉ trích em..."

Kiều Nhân: "..."

Người này có phải bị điên rồi không?

Cô tự nhận thấy tính cách của mình cũng không quá tệ, mới vừa rồi nói chuyện cùng người phụ nữ kia giọng nói vẫn mềm mỏng ân cần, chỉ có khi vào trong xe mới phát tiết, tại sao đến nơi đông người lại bị biến thành con đà bà chua ngoa đánh đá rồi?

Người phụ nữ kia tỏ ra cái vẻ mình bị làm cho sợ hãi: "Học trưởng..."

Lần này lời còn chưa nói hết, mắt nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh ghế lái thì đột nhiên dừng lại: "Ký... học trưởng, anh cũng ở đây à?"

Giọng nói bỗng chốc thay đổi, bất ngờ cũng có nhưng sự ngạc nhiên với vui sướng chiếm nhiều hơn.

Cũng không biết người trong xe nói cái gì, giọng nói không lớn nên khi truyền tới trong xe, một chữ cô cũng không thể nghe ra.

Ngược lại giọng nói của người phụ nữ kia thì cô nghe được vô cùng rõ ràng: "Em không phải cãi lý với người ta, vốn chỉ muốn cô ta nói xin lỗi với em, vậy mà..."

"..."

Kiều Nhân tức đến mức muốn đập vào tay lái một cái.

Bản lĩnh giả dối trắng thành đen vô cùng thành công, cơ bản cũng chỉ là muốn câu dẫn đàn ông.

-Học trưởng, làm thế nào bây giờ a?

Câu hỏi này là hướng tới người đàn ông ngồi ở ghế phụ nhưng lại không thấy anh lên tiếng.

Phó Yến nhìn anh một cái: "Em ấy hỏi cậu phải làm gì đấy?"

"Hỏi tôi làm gì?" Người đàn ông giương mắt nhìn lên người phụ nữ đang đứng bên ngoài: "Tương Nghi, tôi là cảnh sát giao thông chuyên giải quyết tai nạn à?"

Người phụ nữ không nói gì, trong nháy mắt biến đổi thành vẻ dịu dàng: "Không em không có ý đó..."

-Thế ý của cô là gì?

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn đồng hồ: "Tôi còn có việc, vấn đề này tự mình giải quyết đi."

Người phụ nữ sợ xe sẽ phóng đi liền gõ cửa kính xe: "Học trưởng..."

Kiều Nhân thật sự đã đập tay vào tay lái, dù sao xe này cũng là xe cô lái đi từ nhà đi nên cũng không bị coi là phá hoại tài sản công cộng.

Giọng nói của cô đã không còn chút xã giao lịch thiệp nào: "Tiểu thư này, tôi cũng còn có việc của mình."

Người đàn ông ngồi bên cạnh ghế lái hơi cúi đầu, che khuất tầm mắt nên Kiều Nhân không nhìn thấy người ngồi trong chiếc xe kia là ai.

Kiều Nhân đã nhận ra, người đàn ông ngồi trong xe cơ bản là có quan hệ với người phụ nữ này.

Từ khi chiếc xe này đến, cô ta đến liếc mắt nhìn cô một cái cũng lười, trong lòng Kiều Nhân lẳng lặng bắt đầu đếm ngược, quyết định đếm hết mười giây sẽ phóng xe đi, ai ngờ đếm đến giây thì ba thì nhận được một tin nhắn: "Em còn mắng chửi người ta cơ à?"

Nhìn tên một cái, là tin nhắn của Kỷ Hàn Thanh.

Kiều Nhân suy nghĩ mấy giây, còn chưa biết trả lời lại kiểu gì thì người phụ nữ kia đã quay đầu nhìn cô: "Lần này tôi bỏ qua, nhớ lái xe cẩn thận, lần sau đụng phải người khác sẽ rắc rối hơn nhiều."

"..."

Kiều Nhân cũng không phải quả hồng mềm cho ai muốn bóp gì thì bóp, lập tức nhếch môi, lạnh lạnh cười một tiếng.

Một giây sau cô nghe thấy giọng nói của người đàn ông ở xe bên cạnh, giọng nói đã to hơn vừa rồi nhưng vẫn trầm thấp như vậy: "Tương Nghi, không phải vừa rồi cô hỏi tôi phải làm thế nào sao?"

Biểu cảm Kiều Nhân bỗng chốc cứng đờ.

Người đàn ông dừng lại hai giây, sau đó nói tiếp: "122(*), để tôi giúp cô giải quyết vấn đề"

(*): 122 là số điện thoại giải quyết tai nạn giao thông tại Trung Quốc. (thực ra mình nghĩ là cảnh sát giao thông cơ mà khi tra thì wiki là "tai nạn giao thông" còn ghi số của các nước khác là cảnh sát giao thông nên mình nghĩ nó khác nhau, 122 như là gọi trong trường hợp khẩn cấp chẳng?)

Kiều Nhân càng cảm thấy nhục đầu hơn.

Vừa rồi cô còn đang suy nghĩ sao Kỷ Hàn Thanh đột nhiên lại nhắn hỏi cô có mắng chửi người à thì nghĩ ra anh chính là cái người mà Tương Nghi cứ luôn miệng gọi "Học trưởng, học trưởng".

Ôi, đàn ông mà.

Ngày hôm qua còn mập mờ nói mình có ý với cô, kết quả ngày hôm sau đã ra mặt giúp người phụ nữ khác xử lý vấn đề giao thông.

Cả Tương Nghi nữa... Còn xưng hô thân mật như thế.

Giọng Kiều Nhân thay đổi: "Vậy thì cứ gọi đi!"

Dù sao thì cái người vừa lái xe vừa nói chuyện điện thoại cũng chẳng phải là cô.

Vừa dứt lời cô đã nghe thấy tiếng Ký Hân Thanh nói với người kia, giọng nói "phong khinh vân đạm". "Cô khi này còn vừa lái xe vừa gọi điện thoại."

Biểu cảm trên gương mặt người phụ nữ nhất thời thay đổi mấy lần: "Học trường..."

Kiều Nhân: "Nếu không gọi thì tôi sẽ đi ngay lập tức."

Im lặng nửa giây, người ngồi trên xe đáp lại cô: "Được."

Ánh mắt Kiều Nhân liếc ra bên ngoài, đúng lúc người phụ nữ kia đã rời đi, cô liền chạm mắt với người đàn ông trong xe.

Sau đó mấy giây, Kiều Nhân thu lại tầm mắt, lần này trực tiếp lái xe đi, cũng không nhìn lại là mình đang đi hướng nào.

Từ trung tâm thành phố về đến vùng quê ở phía tây không hề gần chút nào, hơn nữa đang đi thì giữa đường gặp phải công trình đang thi công nên không cách nào đi tiếp được, Kiều Nhân chỉ có thể vòng xe lại.

Dự là đi đến khu nông thôn đó là mất khoảng hai tiếng.

Vùng quê ở phía tây thành phố được coi là một khu đang được mở rộng khai thác, hai năm trước bởi vì dự án đường sắt nên cơ bản là nhà nhà đều được đền bù một số tiền đủ để mua một căn nhà.

Thời điểm Kiều Nhân đến nơi cũng đã là ba giờ chiều.

Khoảng thời gian này trừ những người vẫn còn đang đi làm thì chỉ còn những cụ già tám mươi tuổi vừa ngủ trưa đây ngồi bên ngoài phơi nắng.

Kiều Nhân trước đó có mua một túi bánh bao từ trong cửa hàng tiện lợi nhưng vẫn chưa có thời gian để ăn.

Mẹ Tổng thường xuyên nhắc nhở cô phải ăn uống đầy đủ ba bữa một ngày, lúc này Kiều Nhân không thấy đói nhưng vẫn cầm bánh bao lên cắn vài miếng, sau đó xuống xe, dựa theo địa chỉ ghi trên giấy nhớ mà tìm nhà.

Nhà của gia đình nằm ở phía đông, là ngôi nhà thứ ba trong khu nhà số hai, trong quá khứ Kiều Nhân từng đến đây để chụp ảnh, cô lúi mảy ra rồi đi đến hộ nhà dân hỏi han trò chuyện.

Khu dân cư này không rộng lắm nên khi có người lạ đến rất dễ bị chú ý.

Kiều Nhân còn chưa mở miệng nói chuyện đã có người hướng về phía cô "A" lên một tiếng: "Cô gái, cô đến đây làm gì thế?"

Đều là người lớn tuổi, bị lãng tai nên khi nói chuyện giọng cũng to hơn người bình thường, người này vừa thốt lên một câu thôi đã thu hút bao ánh mắt quay lại nhìn cô.

Đỉnh đầu Kiều Nhân sáng như đèn pha, cơ bản là trước đó đã nghĩ kỹ những vấn đề cần hỏi nên sau mấy giây mới mở lời: "Thưa bà, cháu là phóng viên của tòa soạn "Phương Bắc Cuối Tuần", hôm nay đến đây để tìm hiểu một chút... Bà có biết gia đình đảng kia không ạ?"

Bà lão liếc nhìn theo hướng mà Kiều Nhân chỉ, ngay lập tức có một người ngay sát cạnh cô gật đầu một cái: "Là nhà của Thiết Ngưu... Lúc trước cậu ấy chẳng phải đang nằm trong bệnh viện hay sao? Chẳng biết là có bị thương nghiêm trọng không mà đến bây giờ cũng không thấy về nhà."

Có người đang ngồi ở trên ghế võ võ xuống chỗ ngồi, giọng nói vô cùng nhiệt tình: "Cô bé, cháu ngồi xuống đây đi!"

Kiều Nhân lấy sổ ra, hỏi từng vấn đề một: "Quan hệ gia đình nhà bọn họ như thế nào ạ?"

Rất nhanh đã có người trả lời: "Chắc chắn không tốt chút nào, con cũng không phải là con ruột, thường xuyên diễn ra tình trạng nửa đêm rồi mà vẫn còn ồn ào quấy nhiễu nhà hàng xóm!"

Kiều Nhân gật đầu một cái: "Vậy người thân của cậu ấy thì làm gì ạ?"

-Còn có thể làm gì... Cả nhà đều là những con nghiện cờ bạc, chỉ ăn bám vào tiền lương hàng tháng của cậu ấy mà sống qua ngày.

-Ở bệnh viện nhiều ngày như vậy không biết có trả đủ tiền thuốc hay không đây?

Bút của Kiều Nhân lướt như bay trên mặt giấy.

-Cô bé này viết chữ rất nhanh nha!

Kiều Nhân cười cười, lại bắt đầu hỏi vấn đề tiếp theo: "Vậy cậu ấy là con nuôi được mang về nhà sao ạ?"

-Là con nuôi, nhặt được ngoài đường về, đến bây giờ cũng không có tên trong sổ hộ khẩu.

Mọi người đều nói chuyện hăng say, kể kể tám chuyện không bị ngắt ngứ chút nào.

Sau khi Kiều Nhân hỏi xong những vấn đề mình chuẩn bị từ trước thì cũng đã hơn năm giờ chiều.

Lần này thu thập được không ít manh mối, cô hài lòng cất giấy bút vào túi, quay lại chào những người già đang ngồi ở đó, sao đó lái xe đi về.

Quay về đoạn đường cũ dài đằng đằng.

Đặc biệt là vừa về đến trung tâm thành phố thì đến giờ cao điểm, kẹt xe không đi nổi.

Kiều Nhân ở trên đường buồn bực khoảng mười phút, quyết định lái xe về gửi ở bãi đỗ của tòa soạn trong lúc dòng xe đang nhích từng tí một.

Vất vả cả một buổi chiều, cuối cùng cũng đã hơn bảy giờ tối.

Eo Kiều Nhân có chút đau, định đi thang máy từ hầm gửi xe lên trên, cô giờ tay xoa xoa eo, sau đó bấm nút ấn thang máy.

Nửa phút sau, cửa thang máy mở ra.

Kiều Nhân đứng ở bên ngoài cúi mặt, không động tĩnh gì.

Người đàn ông giờ tay lên dè vào cửa thang máy: "Không đi vào à?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tay Kiều Nhân vẫn còn đặt ở ngang hông, mấy giây sau mới thả lỏng.

Từ từ mới thẳng người lên nhưng vẫn đứng bất động không nói gì, hàng lông mày thanh tú bỗng chốc xoắn xuyết cả vào.

Cửa thang máy vẫn mở, Kỳ Hàn Thanh đứng đợi mấy giây vẫn không thấy Kiều Nhân có động tĩnh gì, anh mới hơi rũ mắt, lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Thật sự không bước vào?"

Lần này Kiều Nhân gật đầu một cái.

Buổi trưa có xảy ra va chạm, dù chỉ là gián tiếp gặp nhau nhưng lúc này Kiều Nhân cũng không hề muốn đi chung thang máy với anh.

Có chút tâm tư khó định hình trong lòng không thể nói ra.

Dù gì đi nữa hai ngày nay trải qua những chuyện như vậy, Kiều Nhân mơ hồ cảm nhận được có sự thay đổi trong quan hệ giữa mình và Kỳ Hàn Thanh.

Thay đổi như thế nào, Kiều Nhân cũng không còn tâm tư để mà suy nghĩ nữa, cô cắn môi dưới, lần này đã trả lời anh: "Tôi đi bộ lên là được."

-Được.

Người nọ lên tiếng đáp lại, sau đó thu tay khỏi nút giữ cửa thang máy.

Kiều Nhân quay đầu liếc mắt nhìn thang bộ ở sau lưng, trên vách tường có đèn cầu thang dù điện không phải là quá sáng nhưng cũng đủ để nhìn đường đi.

Bình thường cô không hay đi cầu thang nên cứ nhìn chăm chăm mấy lần.

Mấy giây sau, sau lưng vang lên tiếng cửa thang máy đóng lại, những ngón tay đang bóp chặt mới dần thả lỏng, cô hạ thấp đầu, vừa định nhấc chân chuẩn bị đi lên bậc thang thì ánh mắt liếc thấy bên chân mình có bóng người áp xuống.

Đỉnh đầu bị chiếu sáng làm cả người ngây ngốc mơ hồ.

Kiều Nhân theo bản năng quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào Kỳ Hàn Thanh đã ra khỏi thang máy, đi ba bước đã đến bên cạnh cô, sau đó nghiêng đầu nhìn cô: "Vậy cùng đi thang bộ đi."

Kiều Nhân càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông này.

Nếu mà nói anh không có ý tứ gì với cô thì chỉ có quý nó mới tin, nhưng ngay trưa hôm nay phát sinh ra chuyện kia khiến Kiều Nhân không có cách nào tin tưởng được lời anh nói với mình là nghiêm túc.

Thu hút vô số người đưa thẻ phòng cho mình, Kiều Nhân còn không đem anh xếp vào loại đàn ông cận bã mê gái đến không có giới hạn một phần cũng vì Kỷ Niệm.

Cô vẫn còn chôn sự khó chịu sâu trong lồng ngực, không cách nào bộc phát ra.

Kỷ Hàn Thanh muốn đi cùng cô, cô khẳng khái không muốn chiều theo ý anh, xoay người hướng đến trước cửa thang máy: "Đột nhiên lại không muốn đi nữa."

Kiều Nhân tiếp tục đưa tay lên ấn nút thang máy: "Vậy chú tự đi thang bộ lên đi, tôi đi thang máy."

Thang máy lúc này đang đi lên, trong thời gian ngắn ngủi đã lên đến tầng cao nhất.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào từng con số đang thay đổi trên thang máy, một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng bước chân vang sau lưng.

Quay đầu lại nhìn, quả nhiên người này vẫn đứng bên cạnh cô, nghiêng đầu tựa như đang nhìn cô.

Kiều Nhân rời tầm mắt nhìn về phía thang máy, cho đến khi cửa thang máy mở ra cô cũng không thay đổi ánh nhìn.

Lần này còn có thêm người khác ở trong thang máy, cửa thang máy vừa mở ra đã ngẩng lên hỏi Kỷ Hàn Thanh: "Kỷ tổng, ngài muốn lên tầng sao?"

Kiều Nhân không có động tĩnh gì, chỉ đứng yên im lặng theo dõi.

Nếu như Kỷ Hàn Thanh bước vào thang máy thì cô sẽ không đi vào, còn nếu như Kỷ Hàn Thanh không bước vào thì cô sẽ vào luôn.

Thực chất Kiều Nhân không phải là người thích phản nghịch, nhưng ngày hôm nay hết lần này tới lần khác đều có ý như vậy. Dù sao thì tôn chỉ hôm nay của cô cũng chỉ có duy nhất: Phải đối trọng gay gắt với anh.

Kết quả đợi một hồi, lại là Kỷ Hàn Thanh lên tiếng trước: "Lần này còn không vào thang máy sao?"

Bên trong có nhân viên vẫn đang ấn nút giữ cửa mới nhìn về phía cô, anh ta rõ ràng là không biết cô là thực tập sinh, nhìn cô mấy giây rồi hỏi: "Cô cũng muốn đi lên sao?"

Được rồi, vẫn là tự đá vào mặt mình.

Kiều Nhân mở điện thoại nhìn giờ, gần tám giờ, cô cũng không do dự nữa mà đi thẳng vào thang máy.

Dù gì lần này cũng nhiều người hơn, cũng chỉ có một tầng, hơn nữa lúng túng thì chẳng thể lúng túng mãi được.

Kiều Nhân vừa vào thang máy đã dựa vào trong góc, cúi đầu giả vờ nghịch điện thoại, giả bộ được mấy giây đã không nhịn được liếc mắt lên nhìn hai người.

Cửa thang máy vẫn mở, anh nhân viên vẫn đang nói chuyện với Kỷ Hàn Thanh, một giây trước khi thang máy khép lại anh ta còn giơ tay ra chặn cửa rồi bước ra ngoài: "Kỷ tổng, vậy tôi đi trước."

Cho nên... Cái người mà cô cho là thánh nhân cứu rỗi mình khỏi sự ngại ngùng này lại không đi chung thang máy mà là đi ra bãi đỗ xe?

Kiều Nhân khóc không ra nước mắt, trơ mắt nhìn người kia ra khỏi thang máy, bước chậm rãi về phía xe của mình.

Cửa thang máy một lần nữa bị mở ra, Kiều Nhân lập tức đem điện thoại cất đi, chân đã nhấc lên chuẩn bị bước ra ngoài thì cổ tay bị người nào đó kéo lại.

Người nào đó kéo cổ tay một cái, Kiều Nhân lại phải quay trở về đứng trong góc.

Giấy tiếp theo cửa khép lại, thang máy chậm chậm đi lên.

Kiều Nhân đứng rụt vào trong góc, hạ thấp tầm mắt, còn chưa kịp bảo anh buông tay ra thì đã nghe thấy tiếng Kỷ Hàn Thanh hỏi cô: "Đây là đang nổi giận với anh sao?"

Kiều Nhân sững sờ một chút: "..."

Chỉ trong mấy giây, thang máy rất nhanh đã lên đến tầng một.

Kiều Nhân còn chưa kịp trả lời, cửa thang máy đã mở ra, có thêm mấy người nữa cũng bước vào trong.

Cổ tay cô vẫn đang bị Kỷ Hàn Thanh nắm chặt, lay mấy lần nhưng cũng không thể thoát khỏi tay anh, thử thêm mấy lần nữa cũng không có kết quả, Kiều Nhân chỉ có thể thấp giọng nhắc nhở: "Kỷ tổng, tôi đến nơi rồi."

Kỷ Hàn Thanh nhìn cô: "Đi cùng anh lên phòng làm việc, có chuyện muốn nói với em."

-Kỷ...

-Chuyện công

Nói còn chưa xong đã bị ngắt lời, Kiều Nhân đành hậm hực ngậm miệng.

Từ tầng một đến tầng trên cùng, thang máy có dừng lại mấy lần, có người đi lên cũng có người xuống tầng.

Đại khái là qua hai phút đồng hồ, thời điểm lúc thang máy đến tầng mười bảy thì trong thang cũng chỉ còn hai người.

Mặc dù đã qua tám giờ tối nhưng bọn họ vẫn không có nhiều thời gian riêng tư cho bản thân mình.

Trong quá khứ khi cấp trên gọi tên cô, vậy thì cô lập tức phải đi ngay chứ không được phép thốt lên câu oán hận nào.

Kiều Nhân suy nghĩ mấy giây, hoàn toàn không nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Bản thảo về sự việc tẩm biếm quảng cáo hai ngày nay nếu như được xét duyệt thuận lợi trong thời gian ngắn, không chừng có thể đuổi kịp với các tờ báo được phát hành trong tuần này.

Trừ tin tức này ra, mấy ngày nay Kiều Nhân cơ bản là toàn làm những mẩu vặt vãnh.

Ví dụ như có một gia đình nhà bên cạnh tiểu khu bị mất chó, hậu tạ hai mươi nghìn tệ cho những ai tìm được. Lại ví dụ như một người nhờ vào việc nhặt rác ven đường mà trở thành đại gia, mỗi sáng sớm đều đến công viên để đưa đồ ăn cho mèo hoang..

Toàn là những câu chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, về cơ bản chỉ có thể chiếm một góc bé xíu trên báo.

Trước mũi Kiều Nhân đều là hương nước hoa từ trên người của một nữ nhân viên vừa mới bước vào thang máy, nồng nặc gay mũi, cô hít sâu một cái mà bị mùi hương làm cho hoa mắt chóng mặt.

Cô giơ tay lên phẩy phẩy trước mũi hai cái, hỏi một câu: "Chuyện gì a?"

-Tuần sau phải đi công tác ở Thượng Hải.

Kiều Nhân dừng động tác một lúc, giơ ngón tay lên chỉ mình: "Tôi đi sao?"

-Ừ.

-Còn có ai đi nữa?

"Mấy nhân viên chính thức trong bộ phận của em." Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh hơi nhếch lên: "Còn có anh nữa."

Kiều Nhân "À" lên một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

-Vừa rồi em vẫn không trả lời vấn đề của anh.

Kiều Nhân giương mắt: "Vấn đề gì cơ?"

Hai người một người hỏi một người đáp, thậm chí Kiều Nhân còn quên mất tay anh vẫn chưa buông khỏi cổ tay mình.

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh cong hơn vừa rồi: "Khi này em giận đối với anh à?"

Kiều Nhân đơ người mấy giây, sau đó mới rời tầm mắt: "Không có."

-Kỷ Niệm nói mỗi lần em giận đều như thế này.

"..."

Thật ra thì Kỷ Hàn Thanh không biết Kiều Nhân giận vì cái gì, hai người họ hôm nay gặp nhau tổng cộng được một lần, hay là buổi trưa hôm nay, còn không trực tiếp nhìn mặt nhau nói lời nào.

Anh giơ tay đề lên mi tâm: "Là bởi vì buổi trưa Tương Nghi đâm vào xe em à?"

Kiều Nhân nhú mày một cái.

Giọng nói Kỳ Hàn Thanh trầm ổn, ánh mắt phiêu lãng, chú ý tới khi anh nói hai chữ "Tương Nghi" thì cô hơi nhú mồm, anh nhìn gương mặt xinh đẹp của Kiều Nhân có chút mất hứng, đột nhiên nhẹ nhàng cười khê: "Cô ấy họ Tương."

Dùng mấy giây, anh giờ điện thoại lên nói: "Gọi là Tương Nghi."

Mắt Kiều Nhân chớp một cái, rồi lại chớp một cái, sau đó lại nhú lại.

Ít nhất đây là dấu hiệu tốt.

Ngược lại tâm tình của Kỳ Hàn Thanh lại tốt hơn rất nhiều, giọng nói không tự chủ được bỗng chốc có thêm mấy phần ôn nhu dịu dàng: "Vương lão sư nói chiều hôm nay em phải đến thôn quê ở vùng ngoại thành phía tây để phỏng vấn, tính khí của Tương Nghi như vậy chắc chắn khiến em mất rất nhiều thời gian."

-Cho nên chú trực tiếp để cho cô ta ấn 122 gọi cảnh sát giao thông tới?

Giọng nói của Kiều Nhân không lớn, càng về cuối câu thanh âm càng nhỏ đi, hoàn toàn biến thành giọng lầm bầm: "Nhớ đâu cô ta thật sự gọi điện, vậy chẳng phải còn tốn thời gian hơn sao...?"

Kỳ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Em thấy cô ấy thật sự sẽ gọi à?"

Dĩ nhiên sẽ không gọi điện thật rồi.

Vốn là Tương Nghi đuối lý, đến lúc đó tiền phạt là chuyện nhỏ, nghiêm trọng một chút thì còn có thể bị mất mặt.

Kiều Nhân rũ mắt, không tiếp tục trả lời nữa.

Cũng không biết có phải vừa rồi nói chuyện không ít, tựa như đem bao nhiêu uất ức từ trong lòng ngực tuôn hết ra ngoài, vào lúc này cả người cảm thấy thoải mái lên không ít, Kiều Nhân cúi đầu nhìn mũi giày, một lúc lâu, đến tận khi thang máy dừng lại ở tầng cao nhất cô mới nhẹ nhàng chửi một câu: "Người khốn nạn hơn cả cái tên."

Còn Tương Nghi... Lau đi toàn bộ lớp phấn son dày cộp kia thì Tương Nghi còn là Tương Nghi sao?

Uổng phí cả một cái tên đẹp như vậy.

Kiều Nhân nhấc chân, cùng người kia đi ra khỏi thang máy thì thấy anh cười nhẹ một tiếng: "Em thật sự sẽ mắng chửi người?"

Cô chững lại: "..."

Hừ.

Làm gì có mắng người chỗ nào đâu.

Kỳ Hàn Thanh nói chuyện công là việc đến Thượng Hải để lấy tin tức về một cây cầu bị sập ở vùng ngoại thành.

Hai ngày trước cây cầu bị sập, bởi vì cây cầu nằm ở vị trí đắc địa nên mấy ngày nay rất nhiều phương tiện giao thông đã bị trì hoãn không thể qua lại.

Từ Kỳ Hàn Thanh mà Kiều Nhân biết được đại khái tình huống của sự việc đó, từ tòa soạn trở về nhà liền lên mạng tìm thông tin.

Bởi vì sự việc mới phát sinh không lâu nên trừ các tòa soạn ra thì không có nhiều bài báo biết rõ về thông tin này.

Kiều Nhân mở liền từ từ mấy bài báo liên tiếp viết về tin này, nhìn tới nhìn lui thì phát hiện viết về sự việc này toàn là những mẩu tin khá quát, chỉ viết vài câu, thậm chí viết giống hệt nhau không thay câu đổi chữ.

Những bài báo viết chi tiết cũng không có.

Kiều Nhân tắt máy tính, chuẩn bị xong lịch trình ngày mai, sau khi rửa mặt liền nằm lên giường ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Kiều Nhân lái xe tới bệnh viện rất sớm, chuẩn bị kết thúc bài báo về sự việc tắm biển quảng cáo.

Mấy ngày nay cô đi tới bệnh viện vô cùng chuyên cần, có đến mấy người y tá biết cô, thấy cô hùng hục chạy tới còn nói một câu trêu chọc: "Aizz, Tiểu Kiều à em lại tới để ném mùi thất bại hả?"

Kiều Nhân chào mọi người, sau đó đi thang máy lên khu nội trú của bệnh viện.

Hành lang thật dài, Kiều Nhân vừa đi vừa chú ý số phòng, đi hết một nửa hàng lang, cô đứng yên, sau đó giờ tay lên gõ cửa phòng một cái.

Bên trong lập tức có giọng oang oang của người phụ nữ truyền tới: "Mới sáng sớm đã có đứa nào đến vậy?"

Sau đó có tiếng bước chân vang lại gần, cửa được mở ra, Kiều Nhân chỉ nhìn thấy đỉnh đầu của người thân bệnh nhân.

Người phụ nữ vừa tỉnh ngủ, ngáp dài ngáp ngắn, dụi một bên mắt rồi nhìn cô: "Tại sao lại là cô? Tôi nói này, cô làm sao có thể phiền như vậy hả..."

Cô đứng ở ngoài cửa không bước được vào trong, rõ ràng là người này không có ý muốn để cô vào.

Kiều Nhân cũng không bức mình, ấn nút mở máy ghi âm trong túi áo, không nhanh không chậm mở miệng: "Thưa cô, cháu nghe bác sĩ chủ trị của bệnh nhân nói mấy ngày nay vào buổi chiều đều không thấy cô xuất hiện ở bệnh viện."

- Công ty các cô quản chuyện gì? Một nhà báo quên mà còn đi tra hỏi hộ khẩu của người khác?

"Nếu cháu có thể tra hộ khẩu của gia đình." Kiều Nhân liếc nhìn người bệnh nhân ở bên trong đang nằm cạnh cửa sổ: "Vậy có thể tra ra được con trai cô có tên trong sổ hộ khẩu hay không chứ?"

Về mặt của người phụ nữ liền biến đổi: "Cô..."

Kiều Nhân cũng không nói linh tinh với người phụ nữ đó, ngày hôm qua cô đã hỏi ra được khá nhiều tin hữu ích, vào lúc này người cô tràn đầy năng lượng, cứ hỏi vấn đề này lại nối tiếp vấn đề kia: "Vào mỗi buổi chiều có phải cô đều đi đánh bạc không ạ?"

- Cái con này, mày làm sao thế?

Người phụ nữ hung hăng, thẹn quá hóa giận không chịu phối hợp: "Mày nói thêm câu nữa thì tao sẽ động thủ đánh mày ngay lập tức đấy!"

- Động thủ?

Kiều Nhân gật đầu một cái: "À đúng rồi, cô lần trước cũng động thủ với Kỹ tổng của bọn cháu."

- Tao động thủ như thế nào...?

Kiều Nhân nhủ mày một cái, làm vẻ không tốt lắm "Kỹ tổng của bọn cháu ngày hôm trước bị cô đánh cho làm tổn thương dây thần kinh, ngay cả cơm cũng không ăn nổi."

Lời này là nửa thật nửa giả.

Dù sao khi ấy đúng là Kỹ Hàn Thanh có nói là mình có tiện để ăn cơm, Kiều Nhân tiếp tục nói: "Bút cũng không thể nào cầm lên, còn một đồng công việc đang chất đống không kịp xử lý."

Người phụ nữ mắt to mắt nhỏ nhìn cô, đáng ra bàn tay nắm chặt kia đang giơ lên chuẩn bị đánh người thì giờ phút này bị mấy lời của cô khiến phải thu tay về.

Dùng Kỹ Hàn Thanh làm bia đỡ đạn đúng là vô cùng thuận lợi, Kiều Nhân còn nói mấy câu đổ thêm dầu vào lửa: "Đây là tổn thương cấp mấy cô có biết không? Nếu tòa soạn của chúng cháu có truy tố cô thì chắc chắn thắng kiện."

- Mày, mày không được dọa người...

Muru tính hù chết người.

Kiều Nhân giễu cợt một cái: "Hôm nay là ngày cuối cùng, nếu như cô vẫn không chịu phối hợp trả lời các câu hỏi cháu đưa ra thì ngày mai cô sẽ nhận được văn bản luật sư gửi đến."

Kiều Nhân nói xong không lên tiếng nữa, cố ý giữ lại cho người phụ nữ mấy phút suy nghĩ.

Yên lặng hồi lâu, rốt cuộc người phụ nữ cũng mở miệng: "Mày cuối cùng là muốn hỏi cái gì?"

Vì vậy Kiều Nhân hỏi câu đầu tiên: "Cô định để cho công ty chẳng tẩm biển quảng cáo kia bồi thường bao nhiêu tiền?"

- Ba... Ba triệu.

Thật đúng là đòi hỏi quá nhiều.

Kiều Nhân hạ mắt, hỏi tiếp: "Nếu như bồi thường thì tiền sẽ thuộc về bệnh nhân 100%?"

- Đương nhiên là thuộc về nhà bọn tao!

Kiều Nhân cũng không tiếp tục hỏi sâu nữa mà lại hỏi thêm mấy vấn đề liên quan khác.

Quả nhiên người phụ nữ này phối hợp nói ra không ít chuyện, trước đó một tuần đến nửa chữ cũng không thềm nói ra, lần này lại dễ như trở bàn tay hỏi được đến "bội thu".

-Một vấn đề cuối cùng, nếu như công ty không bồi thường thì cô định ở tại bệnh viện mãi không đi sao?

Người phụ nữ gạt đầu, mạnh miệng mà không biết ngượng: "Dĩ nhiên! Chúng nó không bồi thường thì tao lấy đâu ra tiền chi trả thuốc men?"

Giọng của người này rất to nên khi nói ra khiến gần như cả hành lang đều nghe thấy.

Có y tá đi ngang qua ném cho cái liếc mắt khinh bỉ xem thường, nhưng vì thái độ của người này mà ái ngại, không dám nói gì nữa, chỉ nhỏ giọng thì thầm mấy câu rồi nhanh chóng bỏ đi.

-Hỏi xong chưa? Hỏi xong rồi thì để tao quay vào phòng đi?

Kiều Nhân khép quyển sổ lại, sau đó gạt đầu một cái.

Người phụ nữ rất nhanh đóng lại cánh cửa, Kiều Nhân hắng giọng rồi nhìn đồng hồ.

Vừa đúng chín giờ.

Cô đứng im không nhúc nhích gì suốt hai mươi phút đồng hồ, vừa rồi lại rơi vào một trạng thái căng thẳng, chân có chút tê dại, lúc này đã thả lỏng, vừa hoạt động một chút đã đứng không vững, Kiều Nhân cong chân hạ xuống tường, lúc ngẩng đầu lên đột nhiên thấy bóng người đứng trước mặt mình.

Kiều Nhân sửng sốt mấy giây sau đó đứng thẳng người: "Phó... luật sư Phó."

Tay Phó Yến vẫn phải bó thạch cao, cũng không biết đã đứng ở đây được bao lâu rồi, ngâm thuốc lá mà không nhả khói, nói ra từng chữ cũng không rõ ràng lắm: "Thật là chân thực."

Kiều Nhân: "..."

-Lời em nói lúc trước với người phụ nữ kia nếu mà nói với cảnh sát thì chính là gạt cung, hỏi ra như thế cũng có không tích sự gì em hiểu không?

Kiều Nhân nuốt nước miếng.

Phó Yến dùng tay không bị thương lấy điều thuốc ra khỏi miệng, sau đó thuận thế dùng tay đang cầm điều thuốc đưa điện thoại lên tai: "Mới vừa rồi nói đến đâu nhỉ..."

Anh dừng lại một chút, sau đó híp lại nhìn về phía người con gái đang cuống quýt hạ thấp tầm mắt: "Kỳ tổng của chúng ta bị đánh tới tổn thương dây thần kinh, ngay cả com cũng ăn không nổi, bút cũng không thể cầm, công việc cũng còn một đống không kịp xử lý."

Người đàn ông này đem từng chữ từng chữ cô nói ra lặp lại không sai từ nào thậm chí ngay cả giọng điệu cũng giống y chang cô.

Kiều Nhân lúng túng không có lý để chui vào.

Giây tiếp theo, Phó Yến còn nói ra một câu khiến Kiều Nhân càng ngại hơn nữa: "Hàn Thanh, hành động của cấp trên như vậy thật vô cùng nguy hiểm."

Kiều Nhân: "..."

Lần sau trước khi bịa chuyện nên liếc mắt nhìn đồng tây nam bắc bốn phía xem có người quen của mình hay không.

Phó Yến để dịch điện thoại ra khỏi tai một chút: "Sau này cứ trực tiếp gọi tên anh là được."

Dừng lại mấy giây, anh nói tiếp: "Giống Niệm Niệm gọi anh trai cũng được luôn."

Vừa mới nói xong, cái người ở đầu giây bên kia thấp giọng mắng một tiếng: "Phó Yến, cậu còn biết xấu hổ hay không hả?"

Phó Yến bằng tuổi Kỳ Hàn Thanh, Kiều Nhân gọi anh trai thì sẽ phải cố gắng vứt bỏ cái thân phận chú cháu của Kỳ Hàn Thanh đi.

Phó Yến không để ý đến anh, điện thoại vừa cúp, sau đó hướng tới Kiều Nhân cười một cái rồi xoay người trở về phòng bệnh của mình.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thiếu chút nữa thôi là không nhịn được thốt lên một tiếng—

Liên tục bị làm cho sợ hãi, hai chân của cô càng tê hơn nữa.

Kiều Nhân trở về tòa soạn chỉnh sửa bản thảo tin tức.

Sửa suốt ba ngày trời, đến tận lúc chiều ngày thứ sáu, Kiều Nhân mới đưa cho Vương lão sư xem qua sau đó mới gửi đến ban kiểm duyệt.

Mấy ngày nay cô bận đến sứt đầu mẻ trán, cũng sắp để cho lần nói chuyện ở bệnh viện hôm trước chìm vào quên lãng.

Kết quả lúc sáu giờ chiều thứ sáu, Kiều Nhân chuẩn bị thu dọn đồ đạc để tan làm thì Lục Hạ tới gõ vào bàn cô: "Tiểu Kiều, tôi vừa nhìn thấy trong danh sách được sắp xếp đi Thượng Hải tuần tới có tên cô nha."

Kiều Nhân gạt đầu một cái, cả buổi trưa cô đã không ăn gì, vào lúc này năng lượng tiêu tán hết, ngay cả mí mắt cũng hơi rung lên: "Cô cũng đi sao?"

-Đúng vậy, còn có Hạ tỷ làm việc ở phòng bên cạnh nữa.

Lục Hạ vỗ một cái vào bả vai cô: "Về nhà nghỉ ngơi sau khỏe rồi sau đó chuẩn bị một chút."

Kiều Nhân đáp lại, nói tạm biệt với Lục Hạ, chân trước mới vừa cầm đồ ra phòng làm việc, chân sau thiếu chút nữa là va phải Vương lão sư: "A đúng lúc, Tiểu Kiều, Tiểu Kỳ gọi cháu đi lên phòng làm việc của nó một chuyến."

Hai ngày nay Kiều Nhân hoàn toàn không nghe thấy bất cứ một chữ "Kỳ" nào.

Kiều Nhân vốn không còn sức lực, chờ đến khi lết được đến phòng làm việc của Kỳ Hàn Thanh thì ánh mắt cũng hoa cả đi.

Cô đứng ngoài gõ cửa, gõ được ba tiếng thì người bên trong đã lên tiếng: "Vào đi."

Kiều Nhân đẩy cửa, đến lần thứ ba mới đẩy được cửa ra.

Kỳ Hàn Thanh ngồi ở phía sau bàn làm việc, cúi đầu lật xem văn kiện.

-Kỳ tổng, chú tìm tôi có chuyện gì?

-Giúp anh viết cái này.

Kiều Nhân cau mày, vừa muốn hỏi "Chú không thể viết được à?" người đàn ông đã nói ra một câu ngay lập tức chặn miệng cô: "Không có cách nào cầm bút, không viết được."

"..."

Kiều Nhân buồn bực muốn khóc, cô sờ cái bụng bằng phẳng của mình, miễn cưỡng cầm bút lên, hướng về phía hình laptop mới vừa chép một hàng chữ cũng có chút không muốn viết nữa.

Chữ này chữ kia viết xiêu xiêu vẹo vẹo nguệch ngoạc, nhìn không tốt lắm.

Kiều Nhân đặt bút xuống, vừa cảm thấy đói vừa thấy tủi thân, vì đói bụng mà nước mắt cũng trào dâng nơi hốc mắt, thanh âm nhẹ nhàng, không sức lực, không khác lắm so với những nụ: "... Tôi không còn sức nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Mới vừa rồi bận rộn viết bản thảo, cả ngày xoay vòng trong công việc, còn quên cả ăn trưa, bây giờ được rảnh rồi thì lại muốn mình bận bịu, nhưng lại phát hiện mình đang cứng đờ người không thể hoạt động.

Ngay lúc này trong đầu Kiều Nhân đang suy nghĩ xem tối nay nên ăn gì.

Bởi vì phải để cho mình chút sức lực còn lết xuống tầng nên Kiều Nhân nói chuyện cũng không dám dùng nhiều sức, lời nói nhỏ nhẹ, đứng cách xa là chẳng thể nghe thấy cô đang nói gì.

Tâm tư của cô giờ không đặt ở nơi này, hoàn toàn không ý thức được giọng nói của mình có gì không đúng.

Người đàn ông không lên tiếng.

Kiều Nhân cho là Kỳ Hàn Thanh không nghe thấy, giữa hai sự lựa chọn nói lại cho anh nghe rõ một lần nữa hay cầm bút lên viết, cuối cùng vẫn chọn về đầu tiên, cô mở miệng, nhưng giọng nói vẫn bé như vậy: "Tôi không muốn viết."

-Không viết nổi.

Đến sức nói chuyện cũng sắp cạn kiệt thì cô lấy gì để viết chứ.

Ánh mắt Kiều Nhân lướt qua màn hình vi tính, một văn bản, nhìn qua thôi thấy cũng phải hơn một nghìn chữ, khiến cô không thể không cau mày.

Thật ra thì làm phóng viên sẽ có hai ưu điểm: Một là thể lực rất khỏe và hai là viết cực nhanh.

Chữ viết có đọc được hay không không quan trọng, nhưng nhất định tốc độ viết phải nhanh.

Khi học trung học, để viết một bài luận tám trăm chữ thì cần ít nhất bốn mươi phút, nhưng sau này khi bắt đầu tiếp nhận công việc phóng văn, thời gian viết đại khái cũng ngắn hơn một nửa.

Nếu như là ngày bình thường thì cái văn bản này chỉ cần nửa tiếng là Kiều Nhân có thể viết xong, nhưng hôm nay không giống như vậy, ngón trỏ Kiều Nhân chạm vào cây bút, sau đó phải dùng thêm lực mới có thể cầm bút lên, liền nghe thấy giọng nói của người đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền tới: "Đói?"

Kiều Nhân nhẹ giọng trả lời.

-Muốn ăn cái gì?

Đến bút Kiều Nhân cũng không cầm lên nữa, hạ tầm mắt: "Gì cơ?"

-Đưa em đi ăn tối.

-Thế văn bản này thì sao?

Kiều Nhân cúi đầu nhìn tờ giấy trên mặt bàn, cơ bản là một màu trắng tinh khiết, chỉ là vừa rồi cô đã viết vài chữ xiêu vẹo rất khó coi, trông như con ruồi chết vậy.

Không viết có khi còn tốt hơn.

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, chữ viết bình thường của cô không xấu như thế này.

Hàng lông mày thanh tú nhíu lại, cô chỉ vào đoạn văn bản trên máy tính: "Tôi còn chưa viết gì cả."

Kỷ Hàn Thanh đẩy cái ghế đứng dậy, cầm áo vest hơi ngược lại: "Không phải em đói à?"

Người đàn ông chân dài, đi mấy bước đã đến bàn làm việc, rút cây bút ra khỏi tay cô: "Vậy thì không viết nữa, đi ăn cơm."

Đầu ngón tay Kiều Nhân tựa như vẫn còn đọng lại hơi ấm khi cầm bút, giờ bỗng dưng lạnh như băng.

Nhưng ngay lập tức trong nháy mắt, cổ tay cô đã bị siết chặt, đứng thẳng người dậy.

Kỷ Hàn Thanh hỏi lại một lần nữa: "Muốn ăn cái gì?"

Kiều Nhân dùng mấy giây, nuốt nước bọt, lần này không do dự nữa mà trực tiếp nói ra tên nhà hàng: "Đệ Nhất Lâu."

Đệ Nhất Lâu là nhà hàng chuyên những món ăn miền Nam, giá tiền có hơi đắt, trước đây Kiều Nhân từng kéo Kỷ Niệm đi ăn mấy lần.

Bản thân Kiều Nhân hồi xưa sống ở vùng sông nước Giang Nam, tiếp đến lại sống trong miền Nam khoảng mười năm, sau đó ra Bắc cũng không được ăn quá nhiều món trong Nam, vào lúc này lại có người mời, trong đầu cô ngay lập tức hiện ra cái tên này.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng nhẹ cười một cái: "Tiền cơm trừ vào phần trăm lương."

Căn bản là Kiều Nhân không có để lời của anh vào trong lòng, trong nháy mắt, khóe miệng cười lên thành hình vòng cung: "Tôi còn có tiền lương sao?"

Tuổi đúng là không già dặn mà, đặc biệt khi cười lên, bên má còn hiện ra lúm đồng tiền, trong sáng lại dịu dàng, cổ họng Kỷ Hàn Thanh tựa như có lông vũ lướt qua.

Trong lòng cũng như vậy mà ngứa ngáy.

Anh giơ ngón trỏ chạm vào "cục xương" ở cổ họng, khẽ quay mặt qua nơi khác: "Có."

Ngược lại Kiều Nhân lại bắt đầu được voi đòi tiên: "Bao nhiêu vậy a?"

Trước đây khi cô thực tập ở tạp chí, căn bản là lương ít đến đáng thương, tiền lương hoàn toàn dựa vào mấy bức ảnh cô chụp lại được của các minh tinh, sau này trở lại thực tập trong tòa soạn, cô thậm chí còn không cần phải đi chụp hình.

Kiều Nhân giờ ngón tay ra đếm từ khi thực tập đến bây giờ viết được bao nhiêu bản thảo, đếm đi đếm lại vẫn chưa tới mười bài, cơ bản là toàn những tin không quan trọng chỉ đủ nhét kẽ răng, toàn bộ cộng lại còn không bằng tiền hoa hồng của Vương lão sư khi viết nửa bài báo.

Cô mặc kệ, không để ý, đặc biệt tự biết mình còn nói thêm một câu: "Chắc chắn là không có nhiều."

Kỷ Hàn Thanh mở cửa phòng làm việc, mắt vẫn không ngước lên nhìn cô: "Thế bao nhiêu mới được coi là nhiều?"

-Đã sống ở miền Bắc này mà nói thì tiền lương ba, bốn ngàn không thể sống nổi đi...

Đang nói thì Kiều Nhân liền dừng lại, cũng không tiếp tục chủ đề này: "Tôi nhớ hồi trước giáo sư Từ từng nói bây giờ mà vẫn còn có người nguyện ý cam chịu đi theo nghề báo mà không nhận tiền thưởng..."

Cô đi theo anh ra khỏi phòng làm việc, rồi vòng lại, đứng trước cửa thang máy: "Nếu không phải đầu óc đình trệ bị lừa gạt thì cũng là con nhà phú đại nhị."

Tay Kỷ Hàn Thanh đặt ở nút nhấn thang máy, dừng lại mấy giây, sau đó quay lại nhìn cô: "Muốn nói anh là con nhà giàu đầu óc đình trệ bị lừa gạt phải không?"

Kiều Nhân: "..."

Anh cứ nhìn cô như vậy, cho đến khi cửa thang máy mở ra mới xoay người bước vào.

Kiều Nhân theo sát anh, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, thời điểm thang máy vừa đóng lại, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Em nói phải thì chính là phải đi."

"..."

Giọng nói của anh rõ ràng không nhìn ra thái độ, kết quả rơi vào tai Kiều Nhân thì lại mang hàm ý khác.

Tầm mắt Kiều Nhân nhanh chóng dời đi nơi khác, mặt không đỏ, hai bên tai cũng không nóng lên, chỉ là trái tim lại đập nhanh hơn bình thường.

Cứ đập nhanh hơn, rồi lại nhanh hơn một chút, tựa như tiếng trống vang dội.

Lời nói này, mang tới thật nhiều mập mờ.

Kiều Nhân cảm thấy không khí trong thang máy bỗng thay đổi, yên tĩnh mấy giây, quả thực cô kim nén đến phát hoảng cả lên, không nhịn được vẫn phải mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Văn bản trên máy tính cần gấp trong hôm nay sao?"

Vốn là cô viết rất tốt, nếu như cần gấp, tối nay cô có thể về nhà viết giúp một phần, nếu như không gấp gấp thì để ngày mai viết cũng được.

Kết quả, nghĩ ra hai điều bao quát như vậy, lại quên mất đi một trường hợp khác. Ngay khoảnh khắc đó, Kiều Nhân đã hỏi: "Không thể trực tiếp in ra được ư?"

Trước đó Kiều Nhân có xem lướt qua văn bản, không thấy có yêu cầu phải viết tay kèm theo chữ ký, cô nhú mày một cái, kết quả một giây sau quả nhiên nghe thấy tiếng người đàn ông "Ừ" một tiếng: "Có thể."

-Vậy chú gọi tôi tới làm gì?

-Muốn gặp em.

Kiều Nhân ghen lời: "Kỳ tổng..."

Cô cũng không quên hai người ở trong tòa soạn cũng được gọi là quan hệ minh bạch đi.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh sâu thẳm: "Không được sao?"

Sự thật chứng minh, con người quả nhiên không nên nói quá nhiều.

Anh là cấp trên, có chuyện gì anh không thể làm chứ?

Kiều Nhân hồi hận đến tím gan tím ruột, cảm thấy nói chuyện cùng Kỷ Hàn Thanh chính là việc khiến bản thân không thoải mái, cô nghiêng đầu tránh ánh mắt anh đang nhìn mình, nửa khuôn mặt nóng bừng cả lên, khẽ cắn răng phun ra một chữ: "Được."

Đệ Nhất Lâu cách tòa soạn không xa lắm, lái xe tới nếu không có gặp cảnh tắc đường thì chỉ cần mười phút là đến nơi.

Thời điểm đến Đệ Nhất Lâu mới hơn bảy giờ, Ký Hàn Thanh đi tìm chỗ đậu xe, Kiều Nhân đi vào nhà hàng chọn chỗ ngồi.

Phòng ăn riêng đã được đặt hết, Kiều Nhân chỉ có thể ngồi vào bàn ở trong góc, sau đó lấy điện thoại nhắn tin cho Kỳ Niệm: "Tớ đi ăn ở Đệ Nhất Lâu này, muốn ăn cái gì để tớ mua về cho?"

Đầu bên kia rất nhanh đã nhắn lại: "Ăn ăn ăn!!"

Mấy phút sau một tin nhắn dài dằng dặc tên các món ăn được gửi đến.

Kiều Nhân: "Bây giờ cậu có đang ở nhà không?"

Kỳ Niệm: "Đừng nói nữa... Lúc này tớ vẫn còn đang nghiên cứu đồ gốm sứ với giáo sư đây này... Mắt phải nhìn chăm chăm vào hoa văn, thầy của tớ cậu cũng biết rồi đấy, người thầy hơn sáu mươi tuổi, mắt đeo kính lão nhưng lại cảm thêm hai cái kính lúp để nghiên cứu..."

Nhắn một dòng dài phi nhỏ khẩu nghiệp, Kỳ Niệm gửi thêm một tin nhắn nữa như là tổng kết mọi chuyện: "Khảo cổ học thật không dễ dàng."

Kiều Nhân không trả lời cô nữa, thoát khỏi cuộc trò chuyện rồi thờ dài.

Có nhân viên phục vụ đi tới: "Tiểu thư, cô đi mấy người ạ?"

Kiều Nhân cúi đầu lật thực đơn, không ngẩng đầu: "Hai người."

Ghế ngồi phía đối diện bỗng phát ra âm thanh, vừa ngẩng mặt lên, Kiều Nhân nhìn thấy Ký Hàn Thanh ngồi xuống đang nói lòng cả vạt.

Kiều Nhân lại mở điện thoại, dựa theo từng dòng trong tin nhắn mà đọc tên các món ăn: "Thịt lợn xào, tôm Long Tỉnh, xôi hoa quế ngó sen..."

Thực đơn Kỳ Niệm viết ra rất dài, rõ ràng vừa rồi Kiều Nhân có uống nước, vậy mà vừa đọc hết các món ăn đã cảm thấy khát, cô cầm ly nước lên uống một ngụm, sau khi đọc hết thực đơn, ngẩng mặt lên thì thấy ánh mắt của nhân viên phục vụ hoàn toàn thay đổi.

Vóc dáng cô gầy nhỏ, quả thực nhìn không ra là người có thể ăn nhiều như vậy.

Nhân viên nghi ngờ nhìn cô một cái: "Tiểu thư... Đây là bạn trai cô phải không ạ?"

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng.

Nhân viên: "Cô ăn như vậy chẳng phải là để bạn trai cô chịu thiệt rồi sao...?"

Kiều Nhân hoàn toàn bỏ qua cái từ "bạn trai" ở về trước trong lời của nhân viên, giương mặt nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện, dè dặt hỏi: "Sẽ không chịu thiệt chứ?"

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng: "Không chịu thiệt."

Vì vậy Kiều Nhân lại đặt điện thoại xuống: "Những món này gói vào túi giúp tôi nhé."

Nhân viên phục vụ: "..."

Rõ ràng nhìn qua là cô gái nhỏ có tính khí rất tốt, làm sao lòng dạ lại sâu thẳm như núi vậy, một lần đến nhà hàng hận không thể mang hết cả thực đơn về nhà.

Nhân viên tích vào từng món ăn được gọi, không nhin được liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện cô gái nhỏ này.

Người mặc âu phục đi giày da, ngoại hình rất tuấn tú.

Ánh mắt rơi xuống chiếc đồng hồ trên cổ tay của người đàn ông, cô lặng lẽ thu hồi tầm mắt, tiếp tục tích món ăn để lát nữa mang lên.

Món ăn Kiều Nhân chọn lần này đã voi đi không ít, có ba món mặn và một món canh.

Hoàn toàn là lượng thức ăn bình thường như bao người.

Sau khi gọi món xong, cô đưa lại thực đơn cho người phục vụ.

Tiếp theo là một chu trình vô cùng bình thường, phục vụ cầm thực đơn, tiếp đó đưa món ăn lên, thời gian ăn không quá một tiếng đồng hồ.

Ngày hôm nay quả thực Kiều Nhân rất đói, ngay cả tâm tình nói chuyện phiếm cũng không có, chỉ tập trung vui đầu vào ăn cơm.

Đối diện là người đàn ông vẫn đang nói chuyện điện thoại tựa hồ không dừng lại. Khoảng nửa tiếng sau, cô cũng ăn xong, ngẩng đầu một cái, Ký Hàn Thanh vẫn chưa kết thúc cuộc gọi.

Anh ngồi nửa bên, đầu cúi thấp, tầm mắt hơi rũ xuống không biết là nhìn đi đâu.

Sau đó rốt cuộc Kiều Nhân cũng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện: "Mấy ngày nữa phải đi công tác Thượng Hải một chuyến."

Đầu bên kia không biết lại nói cái gì, anh nhú mày: "Không có thời gian."

Vài giây sau, điện thoại nhanh chóng được ngắt kết nối, tầm mắt Kiều Nhân chưa kịp thu hồi, người đàn ông đã nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt hạ thấp, nhìn vào bát cơm đã không còn gì của Kiều Nhân: "Ăn no rồi?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

Bụng tuy đã được lấp đầy nhưng sức lực vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn.

Kiều Nhân nhìn vào phần thức ăn anh động đũa, tựa như không có ăn miếng nào.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh kéo dọc theo thành bàn: "Đi về sao?"

Kiều Nhân lập tức cầm điện thoại đứng dậy.

Kỷ Hàn Thanh đi trước tới quầy thu ngân tính tiền, Kiều Nhân liền đi ra ngoài trước, ra cửa đứng chờ anh.

Trời đã tối hẳn, lúc này phố vừa mới lên đèn, tiết trời ẩm áp.

Kiều Nhân nhìn những người qua lại trên đường, cô dứt khoát cúi đầu, nhìn chăm chăm vào viên đá dưới chân, sau đó nhấc chân nhẹ nhàng đá ra xa.

Cô dùng sức không lớn, cơ bản là đá chỉ cách có hơn mười xăng ti, sau đó đứng nhìn, đá lăn một vòng liền quay ngược trở về.

Kiều Nhân chơi đến hứng thú, cho đến khi vừa xoay người thì va phải một người khác.

Vì xoay người không mạnh lắm nên một chút đau đớn Kiều Nhân cũng không cảm nhận được.

Cô lui về phía sau nửa bước: "Xin..."

Hai chữ "Xin lỗi..." còn chưa nói thành lời đã bị một giọng nữ chặn lại: "Không mở mắt ra nhìn à?"

Giọng nói kia ngừng một chút, sau đó mới cười lạnh một tiếng: "Lại là cô à, nói cô không có mắt đúng là không có mắt thật mà."

Giọng nói này Kiều Nhân nghe có chút quen tai, ngẩng đầu một cái, quả nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Lại là cái người trang điểm dày cộp Trương Nghi.

Kiều Nhân bủi môi: "Cô mới không có mắt."

Câu nói này dường như có ma lực mãnh liệt, cho dù chỉ nói người khác không có mắt cũng giống như đang chửi người lên bờ xuống ruộng vậy, Trương Nghi vừa muốn lên tiếng đáp trả thì lại nghe thấy Kiều Nhân lên tiếng: "Ngoại hình nhìn có đẹp hơn thì sao..."

Vừa rồi đột nhiên nhớ ra, trước đây Trương Nghi cũng tố tội cô với Kỷ Hàn Thanh, sau đó lại bị sắc đẹp của anh mê hoặc mà thôi không tố cáo nữa.

Kiều Nhân cười một cái, biểu cảm làm bộ làm tịch vô cùng: "Thì Kỷ Hàn Thanh cũng không thích cô đâu."

Lời này quả nhiên có nhiên có lực sát thương rất lớn, lúc này Trương Nghi tựa như bị người ta đâm phải đuôi, lập tức xù lông: "Cô có ý gì?"

- Ý trên mặt chữ.

Kiều Nhân vốn muốn bơm thêm mấy câu kích thích cô ta, kết quả chưa kịp nghĩ ra câu gì để nói thì Trương Nghi bỗng dòi tầm mắt, lông vừa xù ra bỗng cụp cả lại: "Học trường, anh cũng ở đây à?"

Kiều Nhân không xoay người, đột nhiên cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không thốt ra câu: "Người anh ấy thích là tôi."

Nếu không thì coi như tàn đời rồi.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền tới, giọng nói của người đàn ông đồng thời vang lên: "Đến ăn cơm."

Mới vừa rồi Trương Nghi vừa gọi điện thoại cho Kỷ Hàn Thanh, anh còn nói anh không có thời gian.

Kỷ Hàn Thanh hiếm khi bắt mấy cuộc gọi của cô, kết quả so với không nghe máy cũng chẳng khác nhau là bao, vẫn như cũ, đến nửa cơ hội cũng không cho cô.

Tương Nghi nhủ mày lại, không tự chủ liền hỏi một câu: "Anh đi ăn cùng ai thế?"

Kỷ Hàn Thanh hướng cầm tới người bên cạnh: "Em ấy."

Biểu cảm trên gương mặt Tương Nghi thay đổi bất ngờ.

Kiều Nhân liếc mắt thấy hai người kẻ hỏi một câu người trả lời một câu, cảm thấy mình giống như là thành phần dư thừa, cô dứt khoát cúi đầu nghịch nghịch viên đá dưới chân.

Lần này phạm vi lại rút nhỏ không ít, cô đá viên đá vào bức tường ngay bên chân mình.

Mấy giây sau, cô lại nghe thấy giọng nói khó hiểu của Tương Nghi vang lên: "Không phải anh không thích ăn món trong Nam sao?"

Lần này Kỷ Hàn Thanh không lập tức trả lời.

Kiều Nhân dỏng hai tai nghe lời đáp của anh, ngay cả động tác dưới chân cũng chậm lại.

Mấy giây tiếp theo lại trôi qua, Kỷ Hàn Thanh: "Ngắm em ấy ăn."

Kiều Nhân bị mấy chữ này dọa sợ, chân cô nhấc lên, vốn là chuẩn bị đá viên đá, nhưng chân sau đứng không vững, tự đá văng mình ra khỏi trọng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Bản thân đứng tư thế như thế này rất dễ mất thăng bằng, cộng thêm tay phải Kiều Nhân còn đang cầm túi đồ ăn của Đệ Nhật Lâu, trọng tâm càng không vững, trong thời gian ngắn không điều chỉnh được hướng đứng nên không khống chế được mà nhào thẳng xuống.

Hô hấp cô ngưng trệ, trong đầu là một mảng trống rỗng, theo phản xạ giờ tay trái lên che mặt.

Một cô gái nhỏ nhắn với khuôn mặt xinh đẹp như hoa, bị ngã mà giờ tay che mặt để không bị thương hoàn toàn là theo bản năng.

Kiều Nhân đã sẵn sàng đối mặt với việc phải tiếp xúc với mũi giày của Kỷ Hàn Thanh, kết quả cô che mặt mất mấy giây, không phải tiếp xúc thân mật với đất, ngược lại cả người còn bị người đàn ông ôm vào.

Một giây tiếp theo, tay phải đang xách đồ của cô bỗng nhẹ bẫng: "Nhìn đường cho cẩn thận."

Kiều Nhân: "..."

Tìm cô vẫn đập thành thịch không có dừng lại, vào lúc này hô hấp dồn dập, sắc mặt cũng trắng bệch giống như khiếp sợ.

Tương Nghi cũng bị làm cho sợ hết hồn: "Cô... Sao cô lại được anh ấy ôm vào lòng?"

Một nửa gương mặt Kiều Nhân vẫn còn chôn trong ngực Kỷ Hàn Thanh, cô duy trì cái tư thế đứng này mấy giây, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh, từng nhịp từng nhịp cứ thế vang bên tai, lu mờ đi mọi âm thanh hiện hữu.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng.

Tương Nghi thấy cô đứng bất động cả nửa ngày, còn cuống cuống hơn cả hai người trong cuộc, giọng nói cũng cao hơn vài phần: "Cô... Cô... Cô... Cô mau đứng ra đi!"

Kiều Nhân nhủ mày lại, xoay người nhìn thẳng vào cô ta.

Ngón trỏ Tương Nghi giờ thẳng về phía Kiều Nhân: "Tôi nói cô đó! Cô không được lợi dụng, chiếm tiện nghi học trường của tôi!"

Cung phản xạ của Kiều Nhân mới hình thành được một nửa, chưa kịp tiêu hóa hết mấy lời cô ta vừa nói, Tương Nghi đã vụt tới, muốn kéo tay cô ra khỏi người Kỷ Hàn Thanh, bả vai Kiều Nhân bị người ta dùng lực, giây tiếp theo cô đã bị kéo ra.

Kỷ Hàn Thanh cau mày nhắc nhở: "Tương Nghi."

Tương Nghi bỏ nhào về phía trước, bởi vì vừa rồi dữ dội quá nên tóc có chút rối, Kiều Nhân nghiêng đầu dò xét cô ta: "Tôi vừa rồi nói cái gì với cô ý nhi?"

Cô nói câu này chính là thêm dầu vào lửa, lời vừa nói ra, gương mặt Trương Nghi bỗng chốc biến sắc.

Lúc đỏ lúc trắng nhưng không có xông lên kéo cô ra nữa.

Kỷ Hàn Thanh nhìn người con gái đang nép trong lòng mình, mới vừa rồi bị dọa khiến mặt cắt không ra máu, mới qua mấy phút thôi mà trông như được truyền đầy máu, khoe miệng anh khẽ giương lên, thấp giọng hỏi: "Mới vừa rồi em nói với cô ấy cái gì?"

Giọng người đàn ông dễ nghe, vừa trầm ấm lại nhẹ nhàng, giống như không muốn cho người khác nghe thấy lời mình nói.

Tại Kiều Nhân bị hơi thở của người kia khẽ lướt qua, một tầng nhiệt nóng liền dừng lại bên tai, cô giơ tay lên sờ lỗ tai mình: "Không có gì."

Lời mới nói vừa rồi chính là muốn kích Trương Nghi, vào lúc này đã có tác dụng, cũng không cần phải kể ra cho đương sự biết làm gì.

Kiều Nhân không có thói quen thân mật cùng người khác giới, không tự chủ dịch xuống hai bước thoát ra khỏi người anh, không để cho bản thân dính chặt vào người Kỷ Hàn Thanh như vừa rồi.

Mặc dù cô cúi đầu nhưng vẫn cảm nhận được đôi mắt kia đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt nóng rực, tựa như là muốn đốt cô cháy rụi thành tro luôn vậy.

Giương mắt lên nhìn một cái, quả nhiên là Trương Nghi đang cau mày trợn mắt nhìn cô.

Kiều Nhân cũng trừng mắt lại với Trương Nghi, sau đó giơ tay, làm mặt xấu với cô ta.

-Cô...cô...cô

Ngón trỏ Trương Nghi vẫn đang giơ lên, giờ đã có chút run rẩy: "Cô thật quá đáng!"

Kiều Nhân không cảm thấy mình quá đáng dù chỉ một chút.

Lần trước nếu không phải vì cái người này cô đã không lãng phí mất nửa tiếng như vậy.

Đối với cô mà nói, thời gian không khác nào giấc ngủ, chất lượng giấc ngủ của cô không tốt lắm, ký túc xá ở đại học có tổng cộng bốn người, mỗi người quay về phòng là mỗi thời điểm khác nhau nên không ít lần Kiều Nhân bị đánh thức khi đang ngủ.

Bị đánh thức quá nhiều lần nên Kiều Nhân dứt khoát dọn ra khỏi ký túc.

Nửa tiếng, đủ để cho cô ngủ một giấc nhàn hạ rồi.

Kiều Nhân chỉnh sửa vạt áo mình một chút, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng nhưng lời thốt ra lại vô cùng khí phách: "Như nhau cả thôi."

Cô nói xong quay mặt nhìn về phía Kỷ Hàn Thanh: "Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi ngồi trên xe chờ chú."

Trương Nghi: "..."

Cô quen biết Kỷ Hàn Thanh mấy năm trời, đến một lần được ngồi lên xe anh cũng không có, cái con nhóc này lại còn muốn chìa khóa xe của anh?

Tầm mắt Trương Nghi nhìn chăm chú vào hai người, sau đó trở mắt nhìn học trưởng nghìn năm không động sắc nữ của mình đưa chìa khóa xe cho người ta.

"..."

Kiều Nhân nhận lấy khóa từ trong tay Kỷ Hàn Thanh, đưa chìa khóa vào ngón trỏ xoay xoay vài vòng, mắt cũng không thèm liếc nhìn hai người liền đi ra chỗ gửi xe.

Trương Nghi liên tục đưa mắt nhìn Kiều Nhân cho đến cửa xe đóng lại mới mở miệng: "Học trưởng..."

Kỷ Hàn Thanh cúi thấp đầu, mở tay ra thì thấy trên lòng bàn tay có hai vết hằn đỏ.

Anh cầm chìa khóa trong tay hai, ba phút mà đã bị hằn lên rồi thì không biết bàn tay nhỏ bé của Kiều Nhân có bị đỏ không nữa, Kỷ Hàn Thanh nhìn vào lòng bàn tay mình rồi bỗng nhiên nhoen miệng cười, sau đó ngẩng đầu lên: "Em ấy vừa nói gì với cô?"

-Em ấy nói...

Trương Nghi do dự hai giây, ngay sau đó thốt ra một câu vừa mới hiện lên trong đầu: "Con bé nói ánh mắt học trưởng dù thế nào đi nữa cũng sẽ không thích em."

Nói xong ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm, không bỏ qua bất cứ một biểu cảm nào hiện lên trên khuôn mặt Kỷ Hàn Thanh dù chỉ một giây.

Giương mặt anh lạnh như núi, trên môi nở nụ cười hiếm thấy: "Là câu này?"

Tương Nghi không rõ ý của anh cho nên gật đầu một cái.

- Thế thì em ấy nói thiếu một câu rồi.

- Câu gì ạ?

- Người tôi thích chính là em ấy.

Tương Nghi vốn là muốn vượt lên gian khổ ngênh ngang tỏ tình, kết quả lời vừa thốt ra của người kia đã dập tắt hết ý chí của cô. Cô tưởng mình nghe nhầm, xoa xoa tai hỏi lại: "Cái gì cơ ạ?"

Kỷ Hàn Thanh cũng nín nhịn mà nhắc lại từng từ: "Tôi thích em ấy."

Chính ra trên phương diện tình cảm thì không nên nói thẳng toẹt ra với người khác, nhưng với tính tình của Tương Nghi, nếu không nói rõ sẽ không chịu bỏ qua cho anh.

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy mình cự tuyệt đã quá rõ ràng, không đồng ý bất cứ lời hẹn nào qua điện thoại, cũng đã nói không thích với Tương Nghi không chỉ một hai lần nhưng tựa như chỉ cần hiện giờ anh không có người yêu thì Tương Nghi chắc chắn sẽ không chịu buông tha.

Anh nghiêng đầu cúi xuống, liếc mắt nhìn cô: "Lần này thì nghe rõ rồi chứ?"

Tương Nghi vẫn còn xoa tai, lúc này biểu cảm trên mặt đã thay đổi, cả khuôn mặt cũng tối sầm, giọng nói cũng đổi khác: "Tại sao ạ?"

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Vậy tại sao cô lại thích tôi?"

Tương Nghi bị câu hỏi của anh làm cho nghẹn lời, trong phút chốc không thể trả lời được.

Bởi vì gương mặt anh quá đẹp trai... Lại thêm cả sự nghiệp thành công như vậy?

Đối với nguyên do thích anh, dường như có mà lại không có lý do nào cả.

Tương Nghi nhàu mày một cái, sau đó lại nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói một câu: "Tôi cũng không biết vì sao nữa."

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, từ lúc Kiều Nhân đi ra xe đến bây giờ cũng đã hơn năm phút.

Cô gái kia nghĩ là anh trêu hoa ghẹo nguyệt, vào lúc này ngồi trên xe không biết đang suy nghĩ cái gì về anh nữa đây.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn ra bãi đỗ xe một cái, đáng tiếc là cách xe của anh còn mấy xe nữa nên cái gì cũng không nhìn thấy xe mình.

Tương Nghi không cam lòng, lại tận lực hỏi thêm lần nữa: "Vậy... học trưởng, đến khi nào mà anh không thích con bé nữa..."

Kỷ Hàn Thanh khề chau mày, mắt nhìn thẳng vào Tương Nghi mấy giây khiến cho mấy lời định nói ra của cô ta nghẹn lại không nói được nữa.

Cô là muốn hỏi đến bao giờ anh không còn tình cảm với Kiều Nhân nữa có thể cân nhắc tới cô một chút hay không, kết quả bị anh nhìn một cái như vậy, nửa câu sau không cách nào nói ra được.

Biểu cảm Tương Nghi trong chốc lát cứng đờ, đôi chủ đề: "Anh thích cô ấy rất lâu rồi sao?"

- Không lâu lắm.

Lần này người đàn ông đáp lại rất nhanh: "Mới có ba năm thôi."

Đời người dài như vậy, ba năm ngắn đến không thể ngắn hơn.

Thời gian tựa bóng câu bên cửa sổ, thoáng một cái đã bay đi.

Nước mắt Tương Nghi dâng tràn khóe mắt, sau đó gắng gượng để nước mắt không trào ra: "Vậy tại sao hai người vẫn chưa yêu nhau?"

- Vẫn đang đợi em ấy thích tôi.

Kỷ Hàn Thanh dừng nửa giây, sau đó mới cười một tiếng: "Cho nên cái nếu như mà cô vừa nói, sẽ không xảy ra."

Kiều Nhân không xác định được mình ngồi trong xe đợi bao lâu rồi.

Cô mở điện thoại ra chơi trò chơi, chưa đến hai phút đã chết, sau đó mở app nghe nhạc, sờ vào túi thì phát hiện mình không mang tai nghe!

Game không thể chơi, giờ đến nhạc cũng không thể nghe.

Kiều Nhân nhàm chán dựa vào ghế phụ, cứ hai phút lại nhìn đồng hồ một lần, không biết nhìn đến lần thứ mấy thì cửa xe đã mở ra.

Đã vào tháng ba, thời tiết miền Bắc ấm lên trông thấy vài ngày, gió thổi qua cũng không lạnh đến quẩn quao cả người.

Dù là buổi tối, gió đi ngang qua cũng chỉ điểm xuyết cho tiết trời thôi chứ không lạnh lắm.

Tiếng mở cửa xe vừa vang lên, Kiều Nhân quay đầu lại ngay lập tức, chạm vào ánh mắt của người đàn ông thì chớp mắt một cái, cô lại xoay người lại nhìn ra phía cửa sổ.

Thời gian không chưa muộn lắm.

Những người làm việc vào ban đêm cũng đang bắt đầu công việc, vào buổi tối, chốn thành thị này lại mang một nhịp sống khác.

So với ban ngày thì nhịp điệu có vẻ chậm hơn nhưng lại giống như là không khác biệt lắm so với ngày.

Kiều Nhân nhìn chăm chú đôi tình nhân đang dạo bước ở ngoài phố kia mấy lần, cho đến khi xe lăn bánh thì những thanh âm đan xen nhau của đôi tình lữ mới rời xa.

Ngón tay cô nhẹ nhàng xoa lên ốp điện thoại, rốt cuộc thì vẫn không thể quen ở trong một không gian tĩnh lặng như thế này, quay mặt về phía cửa kính, sau đó hắng giọng nói: "Cô ấy có vẻ như thật sự thích chú nha."

Người đàn ông nhìn cô qua gương chiếu hậu, không lên tiếng.

Kiều Nhân sờ mũi một cái, lại tiếp tục tự nói tự nghe: "Cô ấy cũng đã từng đưa thẻ phòng cho chú rồi sao?"

Lần này Kỷ Hàn Thanh đã đáp lại hai chữ: "Không có."

Kiều Nhân kinh ngạc mấy giây.

Kỷ Hàn Thanh: "Hồi đầu anh không biết là cô ấy thích anh."

- Tại sao?

- Mỗi lần có vấn đề cô ấy đều gọi cho Phó Yến nên anh tưởng là cô ấy thích Phó Yến.

Kể cả vụ va chạm xe lần trước, Trương Nghi cũng gọi cho Phó Yến.

- Nếu so với anh thì quan hệ giữa cô ấy và Phó Yến tốt hơn nhiều.

- Thế sao chú biết được cô ấy thích mình?

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô: "Em thấy hứng thú à?"

Kiều Nhân: "..."

Cô chỉ là thừa hưởng truyền thống tám chuyện vô cùng tốt đẹp của mẹ Tổng thôi.

Kỷ Hàn Thanh đi đến ngã tư thì rẽ, im lặng mấy giây thì mở miệng nói với cô: "Là cô ấy tỏ tình với anh."

Kiều Nhân: "... Sau đó thì sao?"

- Từ chối.

Kiều Nhân lại tiếp tục hỏi: "Thế sau đó nữa thì sao nữa?"

Giây tiếp theo xe đã dừng lại, Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu, ý cười không rõ: "Em còn muốn sau đó cái gì?"

Anh từ chối rất dứt khoát, nhưng Trương Nghi như sát thủ gián Tiểu Cường đánh vẫn không chết, quyết tâm phải theo đuổi anh bằng được.

Theo đuổi từ mấy năm trước cho đến tận bây giờ.

Kiều Nhân: "Cô ấy theo đuổi chú mấy năm?"

Kỷ Hàn Thanh: "Đến rồi."

Mới đầu nghe anh nói vậy Kiều Nhân không hiểu, cho đến khi quay đầu lại nhìn qua cửa kính mới thấy đã đến tiểu khu nhà mình.

Cô vừa tháo vừa an toàn vừa bát quái: "Chú trả lời câu hỏi của tôi trước đi."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Lần đầu tiên anh thấy Kiều Nhân nói nhiều như thế này.

Kỷ Hàn Thanh: "Quên rồi."

Dừng lại một chút: "Hình như là vào khoảng thời gian mà em dựa vào vai anh ngủ ba tiết liên tục ấy."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân giả bộ như không nghe thấy cái lời anh vừa nói, nhẹ nhàng cảm thán một câu: "Thế thì cũng lâu nha."

Không nhìn ra Trương Nghi còn là người chung tình như vậy.

Kiều Nhân đã tháo giày an toàn, xoay người với tay xuống ghế sau để lấy túi thức ăn.

Ngồi về như cũ, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Vừa rồi em nói chuyện với Trương Nghi..."

Kiều Nhân cắn môi dưới, chối bỏ vô cùng dứt khoát: "Tôi nói bừa."

Kỷ Hàn Thanh không để ý tới cô, nói ra về sau: "Thật ra thì cũng không sai."

Kiều Nhân: "..."

-Đúng là anh không hề thích cô ấy.

Kiều Nhân cảm thấy nếu đợi anh nói tiếp thì chắc chắn câu tiếp theo sẽ không có gì tốt đẹp, không kịp nói lời tạm biệt đã xoay người định mở cửa xe chạy biến đi thì chủ xe đã ngay lập tức khóa cửa xe lại.

Cô kéo mấy cái cửa xe cũng không thể mở ra.

Kiều Nhân còn duy trì hướng ngồi quay mặt về phía cửa xe, yên lặng mấy giây, cô nghe thấy tiếng Kỷ Hàn Thanh lại vang lên: "Anh thích em."

Ba chữ thốt ra hoàn toàn không hề báo trước.

Đơn giản lại trực tiếp, lồng ngực Kiều Nhân tựa như là bị ai đánh thật mạnh, một lúc sau vẫn không thể thở được như bình thường.

Lần này thì tốt rồi, muốn giả ngu cũng không được nữa.

Sau này nếu có thể làm việc với nhau đi, cùng trong tòa soạn thì một tuần cũng không thể nhìn thấy mặt nhau dù chỉ một lần cũng được, nhưng chuyện quái nào cũng có thể xảy ra... Thì liệu có trường hợp chạm mặt nhau được chứ?

Nếu tình huống đó xảy đến thì không thể diễn tả lại chỉ bằng hai chữ "lúng túng" được.

Kiều Nhân không dám quay đầu, qua lớp cửa kính, cô nhìn một nhà ba người cùng nhau bước từng bước vào tiểu khu.

Thật ảm áp, không giống như hai người bọn họ ở trên xe lúc này, không khí cũng bị làm cho đông cứng rồi.

Cô không nói lời nào, Kỷ Hàn Thanh cũng không lên tiếng.

Cũng không biết có phải là do tác động tâm lý hay không mà Kiều Nhân cảm thấy nhiệt độ trong xe càng ngày càng cao, cao đến mức trên lưng cô sinh ra một lớp mồ hôi chảy ròng.

Một lúc lâu sau, Kiều Nhân mới nhắm mắt thốt lên một câu: "Tôi tạm thời... còn chưa muốn yêu đương."

Kiều Nhân: "Hơn nữa..."

-Hơn nữa gì?

-Hơn nữa, tôi luôn coi ngài là trưởng bối của mình, chỉ như vậy thôi.

Để phối hợp ăn ý với hai chữ "trưởng bối", Kiều Nhân còn đặc biệt cho thêm chữ "ngài" vào trong câu.

Người bên cạnh một mực im lặng, lúc này một chữ bẻ đôi cũng chưa nói ra.

Kiều Nhân suy nghĩ có phải do lời mình nói quá mức tuyệt tình không mà tựa như đưa Kỷ Hàn Thanh xếp vào bậc bô lão tám mươi.

Cô đợi gần hai phút, cuối cùng vẫn không nhìn được đành quay sang phía anh.

Ngay lập tức, Kiều Nhân còn chưa kịp xoay đầu lại, người đàn ông đột nhiên nắm lấy cổ tay cô kéo một cái.

Trong chốc mắt, Kiều Nhân đã bị kéo vào lòng người kia.

Hồ hấp Kiều Nhân nín lại: "Chú nhỏ... chú nhỏ..."

Nói ra mấy chữ này cô dùng mất ba giây, nói lắp bắp không rõ lời, còn chưa gọi tên anh thì người đàn ông đã giơ tay ra chạm nhẹ vào môi cô.

Một giây sau đó, cô nghe thấy anh nói, giọng nói thật trầm thấp, mang theo chút quyến rũ mê hoặc mơ hồ: "Vậy sau này đừng coi như vậy nữa."

Kiều Nhân không lên tiếng, trong đầu lặng lẽ xoẹt qua suy nghĩ "từ nay về sau."

-Có được hay không?

Kiều Nhân thật vất vả để trở về vị trí ngồi của mình, trong lòng cô đang nhảy loạn, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, đưa ra giải pháp nhanh nhất mà hữu ích nhất.

Vì vậy chưa tới hai giây, Kiều Nhân gắng gượng kìm nén nước mắt: "Không, không tốt lắm."

Cô hoàn toàn không hề có dự định như vậy.

Không có dự định muốn nói chuyện yêu đương, càng không có dự định hẹn hò cùng với Kỷ Hàn Thanh.

Cho dù cô biết rõ cô có thiện cảm với người đàn ông này.

Cảm giác động lòng cũng đã xuất hiện, nhưng động lòng thì cũng không thể có cơm ăn.

Kiều Nhân là người hoàn toàn không có cảm giác an toàn trong tình cảm, đặc biệt khi đối phương là người cứ hai, ba ngày lại nhận được một tá thẻ phòng như thế này.

Cô nhóc này cũng học được cách diễn giới, nói khóc là khóc được luôn, nước mắt vừa rơi xuống là không ngừng được.

Kỷ Hàn Thanh không có cách nào dỗ cô ngừng khóc, rút khăn giấy xích lại gần, Kiều Nhân dùng khăn lau khắp mặt: "Để tôi tự lau."

-Em khóc cái gì?

Kiều Nhân không nói lời nào, lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó lại lặng lẽ lau.

Kỷ Hàn Thanh liếc cô một cái, sau đó mở khóa cửa xe.

Kiều Nhân lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, mở cửa xe, khi xuống xe nói cảm ơn bằng cái giọng khàn đặc: "Cảm ơn chú nhỏ."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Động tác của Kiều Nhân rất nhanh, cầm đồ rồi nhanh chóng xuống xe, sau đó đóng cửa xe lại.

Ghế phụ vẫn còn phảng phất mùi hương trên người cô, hương thơm nhàn nhạt dịu nhẹ, giống như là mùi sữa tắm hay hương nước hoa nào đó.

Yết hầu Kỷ Hàn Thanh lên xuống hai cái, sau đó hạ cửa kính xe xuống.

Gió lạnh bên ngoài tràn vào, vậy mà hồ hấp nơi anh vẫn nóng như thế.

Kỷ Hàn Thanh thấp giọng mắng nhỏ một tiếng, sau đó đưa tay nói lỏng cả vạt.

Mẹ nó, thời tiết hôm nay sao cứ nóng như thế này.

Hai ngày thứ bảy chủ nhật cuối tuần, Kiều Nhân có chút sợ hãi.

Đặc biệt là ngày thứ bảy, Kiều Nhân không dám đến trường tham gia tiết học của giáo sư Từ.

Chiều chủ nhật, Kỳ Niệm nhìn thấy cô mất hồn mất vía cả hai ngày trời, vô cùng lo lắng rồi lại cảm thấy khó hiểu, ném báo cáo qua một bên chạy tới hỏi: "Tiểu Kiều, hai ngày hôm nay cậu xảy ra chuyện gì vậy?"

Hai ngày nay Kiều Nhân không ngủ ngon lắm, mỗi lần đi ngủ là đều nằm mơ thấy Kỳ Hàn Thanh.

Một con mộng như vậy chính là một đêm.

Nội dung giấc mơ như thế nào Kiều Nhân không nhớ lắm, chỉ nhớ trong mơ anh từng nói một câu: "Ai là trưởng bối của em?"

Sau đó cô bừng tỉnh.

Kỳ Niệm sờ trán cô một cái: "Không lên cơn sốt a."

Kiều Nhân đi lên giường nằm, không lên tiếng.

-Mộng xuân anh Kỳ?

Kiều Nhân: "..."

"Thật không dễ dàng nha." Kỳ Niệm lại nổi hứng bát quái: "Hay lại tương tư em trai nhỏ nào rồi?"

-Đừng có nói linh tinh.

Ở phương diện này Kỳ Niệm có kinh nghiệm hết sức phong phú: "Nói cho tớ nghe xem nào, tớ thay mặt cậu theo đuổi người ta cho."

"..."

Kiều Nhân dứt khoát không thèm đề ý đến cô ấy.

"Tiểu Kiều cậu cứ yên tâm." Kỳ Niệm thề vô cùng chân thành: "Chỉ cần không phải anh trai tớ, tớ chắc chắn sẽ thay mặt giúp cậu theo đuổi."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Kỳ Niệm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cô quen biết Kiều Nhân cũng không thể tính là quá lâu, nhưng số người tỏ tình với cô ấy thì phải thấy qua cả trăm người.

Lần nào bị tỏ tình, Kiều Nhân cũng coi như mình là người ngoài cuộc không quan tâm, vậy mà lần này là ngoại lệ.

Thì ra nha đầu này cũng có thời điểm bị làm cho mất hồn mất vía như thế này.

Trong lòng Kỳ Niệm lại càng hiếu kỳ hơn mấy phần: "Tiểu Kiều, cậu nói qua cho tớ đó là dạng em trai nhỏ nào đi."

Kiều Nhân ném gối qua chỗ cô: "Im miệng đi, làm gì có em trai nhỏ!"

Quả nhiên Kỳ Niệm đã ngậm miệng.

Bên tai Kiều Nhân thật vất vả mới được trở lại yên tĩnh, còn chưa đến nửa phút lại nghe thấy giọng nói Kỳ Niệm biến đổi kỳ dị: "Hay đó là... tiểu thư Tả hả?"

"..."

Kiều Nhân đứng dậy đi tìm gối nhưng chưa ra khỏi thì đã bị Kỳ Niệm nắm lấy chân.

Kỳ Niệm cũng không nói đùa với Kiều Nhân, nghiêm mặt đứng lên ngồi xếp bằng đối diện cô: "Vậy thì cậu phải nói thẳng, hai hôm nay rốt cuộc cậu làm sao thế?"

Từ hôm qua đến bây giờ, hồn Kiều Nhân treo ngược cành cây không dưới năm lần.

Sáng sớm hôm nay còn đình hơn nữa, nghĩ kem đánh răng là rửa rửa mặt mà bóp ra tay chuẩn bị xoa lên mặt, nếu không phải cô kịp thời ngăn cản, không biết khi cảm xúc dâng trào còn làm ra được chuyện khác người nào nữa.

Kỷ Niệm bẻ đầu ngón tay suy nghĩ một chút, không thể nào là thất tình được, vừa hỏi thêm câu vừa rồi có thể chắc chắn không phải do yêu đơn phương.

Cô cũng xem như là hiểu rõ Kiều Nhân, nghĩ tới nghĩ lui hay là "phong tỏa" một đáp án, thấy về mặt Kiều Nhân uể oải không nói lời nào, về mặt dò xét hỏi: "Ai tỏ tình với cậu?"

Kiều Nhân: "..."

-Hay là ai đang quấy rối cậu?

Chuyện này đối với Kiều Nhân cũng không phải là lần đầu tiên, đối với Kiều Nhân mà nói thì đây cũng là trở ngại, Kỷ Niệm khi nói chuyện, giọng cũng vô cùng nhẹ nhàng, dè dặt hỏi.

Cô gái nhỏ vẻ ngoài xinh đẹp, được người ta yêu thích là chuyện bình thường, nhưng việc thích cô và thích mang tính chất quấy rối là hai sự ảnh hưởng không hề giống nhau.

Thời điểm Kiều Nhân học đại học năm ba bị một thầy giáo của môn tự chọn quấy rối, dù là ở trên lớp vẫn luôn hỏi cô có thời gian rảnh không, muốn mời cô đi ăn cơm rồi xem phim.

Kẻ này gọi đơn giản là âm binh bất tán điển hình, bị từ chối hết lần này đến lần khác, kết quả càng dày mặt dửng dưng cảm lại càng thất bại hơn.

Kiều Nhân phiền đến không thể phiền hơn, vô cùng bức mình, cô cũng đã chuẩn bị xong việc mình phải học lại môn tự chọn này, trực tiếp cắt đứt tất cả liên lạc với cái gã đen tối dai như đĩa kia.

Sau cái chuyện đen tối ấy, cả thế gian an tĩnh trở lại.

Thời điểm tự học buổi tối không có tin nhắn làm phiền của gã thầy giáo, khi đi học cũng không bị gã chỉ đích danh bắt đứng lên trả lời câu hỏi.

Cả quá trình không thể hoàn hảo như mong muốn nhưng ít nhất kết quả lại là đại sung sướng.

Kiều Nhân cứ cho rằng chuyện này xem như là đã qua, mãi tới sau này trước khi thi cuối kỳ, vào thời điểm hội học sinh tụ tập ăn uống với nhau, có người nhắc đến tên của gã đó.

Người trong nhóm có tổng cộng bảy nữ sinh, có bốn người bị hấn quấy rối qua tin nhắn trên WeChat, trong đó có hai người đã có bạn trai.

Kiều Nhân chán ghét buồn nôn, cả buổi tối hôm đó không cách nào ăn tiếp được nữa.

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ một cách thuận lợi, mặc dù Kiều Nhân không bị học lại nhưng khi đó vẫn đang trong thời gian đánh giá giáo sư giảng dạy môn tự chọn trên hệ thống tự chấm điểm giáo viên của trường, cho gã ta điểm thấp nhất.

Mặc dù chuyện này đối với gã giảng viên đó không ảnh hưởng lắm nhưng Kiều Nhân chính là không thể nuốt trôi cục tức này.

Cô cũng đã viết rất nhiều lá thư khiếu nại, cuối cùng lại cân nhắc rằng vụ việc này không gây ra hậu quả khủng khiếp, không thực sự tạo ra cái gì đó mang tính chất tổn thương, cũng không có chứng cứ trực tiếp hay gián tiếp, thế là lại xé thư ném vào thùng rác.

Chuyện này cứ như vậy mà ra đi âm thầm qua năm thứ ba đại học, mấy ngày trước thời điểm Kiều Nhân trở lại trường học còn nhìn thấy gã giáo viên đó đang hăm hở đùa cợt với những giáo viên khác.

Nhưng gã ta dựa vào cái gì mà được hăm hở như vậy?

Bây giờ Kiều Nhân nghĩ đến gương mặt đó còn cảm thấy tựa như trong cổ họng có cái gì đầy chặn lại khiến cô không thở nổi.

Cô nhú mày một cái, lại nghe thấy Kỷ Niệm lặp lại một lần nữa, lần này giọng nói rõ ràng có chút nóng nảy mất bình tĩnh: "Thật sự là bị quấy rối??"

Kỷ Niệm hận không thể đứng lên khởi nghĩa vũ trang: "Ai quấy rối cậu, tớ đi đập đầu nó thành đầu chó!"

Kiều Nhân dờ khóc dờ cười, kéo tay Kỷ Niệm ngồi xuống: "Không có."

Cô lặp lại: "Không có ai quấy rối tớ cả."

Việc của Kỷ Hàn Thanh đối với cô và việc quấy rối là hai chuyện khác nhau.

Kỷ Niệm cau mày, mặt đầy nghi ngờ.

Kiều Nhân tạm thời không muốn đem chuyện giữa mình cùng Kỷ Hàn Thanh ra nói cho Kỷ Niệm nghe, mở điện thoại xem lịch, thuận miệng nói một cái lý do: "Không phải gần tết Thanh minh rồi sao... Bình thường những ngày trước tết Thanh minh tâm tình tớ cũng không tốt như vậy."

Kỷ Niệm rất nhanh bị đề tài này kéo đi: "Còn mấy ngày nữa?"

-Ngày này tuần sau.

Kỷ Niệm trầm mặc mấy giây: "Còn muốn đi Hàng Châu một chuyến sao?"

-Muốn chứ.

Kiều Nhân nằm xuống, nhẹ nhàng trở mình: "Năm ngoái không đi, năm nay nhất định phải trở về một lần."

Kỷ Niệm: "Có muốn tớ đi cùng không... Để tớ xin thầy nghỉ?"

Kiều Nhân lắc đầu một cái: "Ngày mai tớ đi công tác ở Thượng Hải, đến lúc đó trực tiếp đi từ Thượng Hải về Hàng Châu luôn."

Cách không xa, đi tàu hỏa cũng không lãng phí thời gian.

Kiều Nhân mấy ngày nay ngủ không được tốt, lại chất chứa tâm sự buồn bực, vào lúc này hơi nhức đầu, cô gờ tay che mắt: "Tớ hôm nay phải ngủ sớm, ngày mai khi nào cậu đi đến trường nhớ gọi tớ dậy."

Kỷ Niệm: "Không ăn cơm tối?"

"Không ăn, " Kiều Nhân trả lời lại: "Không có khẩu vị."

Kỷ Niệm không nói nữa, chỉ đưa tay ra nhéo cổ tay Kiều Nhân.

Xương rất nhỏ, căn bản là chả có tí thịt nào, nhéo cũng thấy lúng túng sợ gãy xương.

Kỷ Niệm thờ dãi mấy lần liên tiếp, sau đó mới cảm điện thoại nhắn WeChat cho Kỷ Hàn Thanh: "Anh, ngày mai anh cùng Tiểu Kiều đi công tác ở Thượng Hải sao?"

Sau đó mấy giây, đầu bên kia nhắn lại: "Ừ."

Kỷ Niệm: "Vậy anh giúp em đề ý Tiểu Kiều với, cho cậu ấy ăn cơm đúng giờ."

Kỷ Hàn Thanh: "Làm sao thế?"

Kỷ Niệm: "Hai ngày nay không ăn gì, em nghĩ cậu ấy sẽ đói."

Lần này đến lượt màn hình Kỷ Niệm đen lại, đầu bên kia không hề trả lời.

Kỷ Niệm quay đầu nhìn Kiều Nhân một cái, tay trái cô còn đang che mắt, dưới mu bàn tay kia là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, làn da trắng nõn thanh khiết, ngay cả lỗ chân lông hay mụn cũng không thể nhìn ra.

Thật là xinh đẹp quá đi.

Kỷ Niệm lần thứ N cảm thấy mình sinh ra sai giới tính.

Thu lại tầm mắt, cô thấy tin nhắn của Kỷ Hàn Thanh: "Em ấy thích ăn cái gì?"

Khóe miệng Kỷ Niệm nhếch lên một cái, gõ từng chữ từng chữ: "Anh muốn theo đuổi Tiểu Kiều à?"

"Em quản được sao?"

Kỷ Niệm "..."

Cô cũng không dám động vào cái đỉnh này nữa, trong thời gian dài gửi một list những món Kiều Nhân thích ăn cho anh.

Kiều Nhân đi ngủ sớm, ngày hôm sau hiếm khi nào dậy sớm như thế này.

Chưa tới bảy giờ, sắc trời mới chỉ xuyên qua lớp lớp mây bay, hiện lên sàn nhà một tầng ánh sáng.

Giấc ngủ của Kiều Nhân vẫn không tốt như thế, tỉnh ngủ mà như bị người khác đánh một trận vậy, toàn thân tựa như bị tách rời rồi lắp ráp từng bộ phận một, cô ngồi dậy hoạt động mấy cái.

Đại khái bốn năm phút sau, đợi xương cốt linh hoạt trở lại, Kiều Nhân xuống giường, đem quần áo đã được sắp ra trước cùng đồ chăm sóc da xếp vào

va li.

Đúng lúc Kỷ Niệm đẩy cửa vào: "Dậy sớm như vậy?"

Kiều Nhân không ngẩng đầu, tiếp tục xếp quần áo: "Mười một giờ bay rồi."

Thời điểm này không sớm cũng không muộn, ra cửa sẽ không quá lạnh, cũng sẽ không quá nóng.

Kỷ Niệm nhìn mấy phút, sau đó đóng cửa đi ra ngoài: "Tớ đi làm bữa sáng."

"..."

Kỷ Niệm nói làm đồ ăn sáng, cũng chỉ là đem mì ăn liền đun lên, cộng thêm rau, cho vào nồi nấu chung.

Kiều Nhân dừng động tác một giây, có chút bất đắc dĩ nhún mày, chờ đến khi cửa phòng đóng lại mới tiếp tục xếp đồ.

Từng bộ từng bộ, mỏng hay dày đều có.

Theo dự báo thời tiết, mấy ngày tết Thanh minh, thành phố ở miền Nam có diện tích mưa lớn.

Kiều Nhân suy nghĩ mấy giây, hay là lấy ô từ trong ngăn kéo bỏ vào va li.

Nửa tiếng sau, Kiều Nhân sắp xếp xong hành lý đi từ phòng ngủ ra ngoài.

Kỷ Niệm ở trong phòng bếp mới nấu xong, bụng đói ăn để lên bàn.

Kiều Nhân xoa cổ đến gần, quả nhiên thấy nỳ ăn liền điểm chút bắp cải, rồi liếc mắt sang bên cạnh nhìn một cái, lần này nhiều hơn trong quá khứ một đĩa com rang.

Từng hạt gạo chắc mẩy, nhìn vô cùng ổn.

Kiều Nhân kéo ghế ra ngồi xuống: "Mới đi qua miền đông học tập à?"

"Cút sang một bên!" Kỷ Niệm mắng cô một cái, ngày hôm nay rõ ràng thật cao hứng, ánh mắt cười cong cong: "Tiểu Kiều cậu mau ném thử đi xem như thế nào?"

Kiều Nhân mới vừa cầm thìa lên, liền nghe thấy Kỷ Niệm tiếp tục nói một câu: "Mấy ngày trước tớ về nhà, học anh trai đấy."

Kỷ Niệm: "Học không nấu ngon được đến tám chín phần thì cũng phải được đến sáu bảy phần đi."

Kiều Nhân quả thực không thể chịu nổi ánh mắt tràn ngập mong đợi của Kỷ Niệm, không dám ăn miếng to, chỉ xúc một nửa thìa rồi đưa vào miệng.

Gần nửa phút sau, cô lại xúc thêm một thìa nữa.

Kỷ Niệm tinh mắt: "Ăn ngon không?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

Thanh đạm, hơi nhạt nhưng mùi vị lại ngon, gương mặt nhìn về phía Kỷ Niệm: "Anh cậu còn biết nấu com à?"

-Anh tớ trước kia không phải ở nước ngoài sao, anh ấy cùng anh Phó Yến một ngày ba bữa com thì đều là anh ấy làm.

Kỷ Niệm dừng một chút, rót ly nước nóng uống: "Dĩ nhiên đây phải là thời gian mà anh trai tớ không bận."

Cô vừa nghĩ tới việc vài tiếng nữa phải cách xa Kiều Nhân cả một tuần, như vậy những thói quen ăn uống tốt đều sẽ bị vứt hết, một đồng lời nói ra như sấm thần công: "Tớ vẫn cảm thấy người như anh trai tớ, kiểu phụ nữ nào cũng không xứng."

Kiều Nhân không tiếp lời, chỉ lo vùi đầu ăn com.

Kỷ Niệm: "Nhưng là cậu thì không giống nhau."

Kiều Nhân: "..."

-Nếu là cậu thì tớ cảm thấy anh tớ không xứng với cậu.

Kiều Nhân dùng thìa ăn com chọc vào trong bát một cái, khẽ cắn răng: "Im miệng."

Mười một giờ trưa, mọi người đứng giờ lên máy bay.

Kiều Nhân lên máy bay một cái là tháo kính râm xuống, ghé ngồi trước sau trái phải đều là đồng nghiệp cùng ngành, Lục Hạ ở bên trái cô, trong lúc ngồi đợi máy bay cất cánh, Lục Hạ liền đưa tay nhẹ huych cô một chút: "Tiểu Kiều, cô có ngủ không?"

-Không có.

-Lần trước Ký tổng tìm cô có chuyện gì thế?

Kiều Nhân suy nghĩ không nói, nhẹ giọng đáp: "Nói chuyện cần làm trong khi đi công tác."

-Cho nên là về ngoài Ký tổng rốt cuộc có đẹp hay không?

Kiều Nhân: "..."

-Lần trước đi họp cũng được gặp Ký tổng, chỉ là ngồi quá xa, không thể nhìn rõ...

Tòa soạn có rất nhiều bộ phận khách nhau, nhân viên của mỗi bộ phận lại đông, vì vậy mỗi buổi họp vào thứ hai từng bộ phận sẽ chỉ có một vài nhân viên tham gia, sau đó trở về lại chuyển giao cho người khác.

Lục Hạ thật vất vả mới có thể đi một lần, kết quả lại không mang theo nết, toàn bộ quá trình họp đều giăng sương mù nhìn mơ hồ khắp nơi không rõ thái độ.

Ngay lập tức cô nhớ tới giọng nói rất êm ái của Ký Hàn Thanh, mặc dù toàn bộ cuộc họp không nói nhiều.

Lục Hạ thấy Kiều Nhân không đáp, lại huych cô một chút: "Ngủ rồi?"

-Không...

-Không ngủ thì trả lời câu hỏi của tôi đi

Kiều Nhân quả quyết đổi câu trả lời: "Ngủ rồi."

"..."

Kiều Nhân nhắm mắt lại chốc lát, nhưng lại thật sự sinh ra cảm giác buồn ngủ, ở bên tai vẫn là tiếng Lục Hạ đang thăm thì, giọng nói như tiếng muỗi kêu vậy, không chân thực.

Cô nghiêng đầu, vừa mơ màng liền đã ngủ.

Giấc ngủ này của Kiều Nhân, ngủ thẳng đến khi máy bay hạ cánh.

Cô là bị Lục Hạ đánh thức.

Các hành khách đã tụ năm tụ ba xuống máy bay, Lục Hạ kéo cô đứng vào giữa dòng người, vừa đi vừa sắp xếp lịch trình của ngày hôm nay: "Ngày mai mới bắt đầu làm việc, hôm nay chúng ta ra ngoài đi một vòng chứ?"

Hai người một mạch đi theo dòng người lấy hành lý, Kiều Nhân vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, cả người cũng không có tinh thần gì, biểu cảm gương mặt nhợt nhạt, chậm nửa nhịp mới trở về bình thường: "Đi chỗ nào thế?"

-Tùy tiện đi một chút xem sao.

Đây là lần đầu tiên Lục Hạ tới Thượng Hải, trong giọng nói tràn ngập hưng phấn.

Cô nhìn bốn xung quanh mấy lần: "Tại sao không nhìn thấy Ký tổng?"

Đã đến lượt hai cô, Kiều Nhân tiến lên mấy bước cảm lấy và li, thuận tiện đáp lại: "Ồ khoang hạng nhất đi."

Dáng người cô gầy nhưng sức lực cũng không nhỏ, đem hai va li hành lý xuống để như trở bàn tay.

Lục Hạ bừng tỉnh hiểu ra, mới vừa nhận lấy va li hành lý của mình không được mấy giây liền lại đẩy trở lại, cùng lúc đó, cô lại gần nhỏ giọng nói bên tai Kiều Nhân: "Tôi đi trước, vào phòng vệ sinh."

Mới vừa rời ở trên máy bay uống ly nước đá, vào lúc này bụng có chút không thoải mái.

Kiều Nhân gạt đầu một cái, kéo hai va li muốn cách xa đám người, mới vừa dời được mấy bước, tay phải liền nhẹ đi chút ít.

Giấy tiếp theo, va li của cô rơi vào tay người khác.

Kiều Nhân tròn mắt, tầm mắt đặt ở bàn tay kia, thấy rõ năm ngón tay thon dài rõ khớp xương, cô theo bản năng nhìn tay mình, sau đó kéo va li của Lục Hạ lui về sau gần nửa bước.

Người đàn ông lúc này vẫn đang nói chuyện điện thoại, biểu cảm lạnh nhạt "Ừ" một tiếng: "Vừa mới xuống máy bay."

"..."

-Đi theo học sinh của mẹ.

Kiều Nhân cơ bản là có thể nghe ra người gọi điện đến là ai.

Mười phần thì đến tám chín phần là giáo sư Từ.

Đúng như dự đoán, Kỷ Hàn Thanh đem điện thoại đưa tới: "Mẹ anh muốn muốn vài câu với em."

Kiều Nhân: "..."

Cô vừa muốn nâng tay không có gì lên cầm điện thoại thì người nọ đã đặt điện thoại bên tai cô, Kiều Nhân nghiêng mặt, nghe thấy giáo sư Từ hỏi han từ đầu bên kia: "Bạn học Tiểu Kiều à, mấy ngày nay em có chuẩn bị luận văn không?"

Kiều Nhân đáp lại theo thói quen: "Có chuẩn bị ạ."

"Cái gì không biết có thể hỏi Kỷ Hàn Thanh."

Kiều Nhân hạ tầm mắt: "...Được ạ."

Giáo sư Từ cũng suy nghĩ đến việc bọn họ của đang ở sân bay, chỉ nói vài câu đơn giản với Kiều Nhân rồi để cô trả lại điện thoại cho Kỷ Hàn Thanh.

Yên lặng một lúc lâu, điện thoại vẫn ở bên tai Kiều Nhân không rời, Kiều Nhân giờ tay lên đung một cái vào điện thoại: "Nói chuyện xong rồi."

Lúc này Kỷ Hàn Thanh mới thu tay về, tròn mắt nhìn cô một cái, biểu cảm trên mặt vô cùng nhạt nhẽo, nhạt đến nỗi Kiều Nhân còn tưởng màn tỏ tình lần trước là do mình mộng tưởng mà nên.

Bây giờ tỉnh mộng, hai người lại trở về như cũ.

Kiều Nhân trong lòng có chút không thoải mái nho nhỏ, nhũn mày lại, quay đầu muốn nói chuyện thì người kia đã kéo va li của cô đi lên phía trước.

Kỷ Hàn Thanh vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, Kiều Nhân nghe thấy tiếng anh cười nhẹ với đầu bên kia điện thoại: "Gầy."

Cánh tay nhỏ chân cũng nhỏ, eo nhỏ đến mức cảm tưởng hơi dùng sức một cái là có thể gãy vậy.

Bước chân Kỷ Hàn Thanh dừng lại, không quay đầu, nhưng những lời này lại là nói với Kiều Nhân: "Buổi tối tới phòng anh mà lấy về."

Kiều Nhân đi lên trước đi theo hai bước, vừa nghĩ tới muốn đứng ở đây chờ Lục Hạ, chỉ có thể kéo hành lý quay trở lại.

Năm phút sau, Lục Hạ rửa tay từ trong nhà vệ sinh ra, vội chạy tới, giọng nói có chút hỗn hển: "Được rồi, có thể đi thôi."

Sau khi đi được mấy bước, Lục Hạ quay đầu lại nhìn hai tay trống không của Kiều Nhân: "A Tiểu Kiều, va li của cô đâu rồi?"

Kiều Nhân mặt không đổi sắc: "Ném rồi."

-Vậy phải làm sao bây giờ?

-Buổi tối lại đi nhặt về.

Lục Hạ đi bên cạnh cô cùng tiến lên phía trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Còn có thể loại làm việc kiểu này à?"

"..."

Buổi chiều ở Thượng Hải, Kiều Nhân cùng Lục Hạ vòng vo qua các quán rượu cận kề.

Thăng đến hơn tám giờ tối, hai người ăn cơm tối xong lại quay về quán rượu.

Thể chất Kiều Nhân coi như không tệ, đi cả một buổi chiều cũng không cảm thấy mệt.

Chín giờ hơn, Kiều Nhân sau khi tắm xong thay một chiếc váy mỏng, sau đó nằm sấp trên giường vào nhóm công việc trên WeChat, từng bước từng bước kéo xuống tìm kiếm thành viên trong nhóm, sau đó thấy tên Kỷ Hàn Thanh, gửi cho anh lời mời kết bạn.

Đại khái đợi không tới hai phút, lời mời kết bạn được đồng ý.

Kiều Nhân: "Tôi là Kiều Nhân."

Sở dĩ muốn giới thiệu mình là bởi vì ảnh đại diện Kiều Nhân dùng không phải ảnh của bản thân, mà là một ngôi sao vô cùng hot hiện nay, tuổi không lớn lắm, so với cô còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Kiều Nhân nhìn thấy ngoại hình đẹp trai của anh, liền tải về dùng ảnh luôn.

Đợi một hồi, bên kia không trả lời lại.

Kiều Nhân tiếp tục hỏi: "Chú ở phòng nào ạ?"

Cách mấy phút sau, Kiều Nhân: "Chú nhỏ?"

Lần này cuối cùng đầu bên kia cũng gửi tới số phòng.

Kiều Nhân ở chung phòng với Lục Hạ, Lục Hạ lúc này mới bước vào phòng tắm đi tắm.

Kiều Nhân suy nghĩ dù sao mang va li về phòng cũng chỉ mấy phút, nói không chừng khi cô đem va li về thì Lục Hạ vẫn chưa tắm xong, cô cũng không nói năng gì, bước xuống giường, đứng trước gương sửa sang lại váy rồi đi ra cửa.

Phòng của Kỷ Hàn Thanh là ở phía bên kia hành lang, Kiều Nhân đi tới trước một cánh cửa liền ngẩng đầu lên nhìn số phòng.

Sau đó khi sắp tới cuối hành lang, Kiều Nhân cảm thấy có gì không đúng lắm.

Trước lại còn lại một căn phòng, hơn nữa bây giờ còn có một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp đứng ở trước cửa, giờ tay lên làm động tác gõ cửa phòng, ngay khi sắp động tay lên cửa thì ngừng lại.

Bước chân Kiều Nhân dừng lại tại chỗ, không đi về phía trước.

Người phụ nữ kia đã chú ý tới cô, quay đầu liếc cô một cái, sau đó tựa hồ làm vẻ suy nghĩ mấy giây: "Cô là thực tập sinh?"

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng.

Cô với người này không quen biết nhiều, nhưng cũng nhận ra người này là cái người mà mấy ngày trước Lục Hạ nhắc tên nói rằng sẽ đi cùng bọn họ trong chuyến công tác: "Hạ tỷ."

-Cô tới đây làm gì?

Kiều Nhân sờ mũi: "Tôi tới tìm Kỷ tổng."

"Vậy cô có thể đi về được rồi." Ánh mắt đối phương càng toát ra vẻ không tốt lắm, hừ lạnh một tiếng, cô ta dựa vào lý lịch, cách nói chuyện cũng ra vẻ kiêu ngạo, khí thế ngang ngạnh: "Kỷ tổng hẳn là không có thời gian để gặp cô đâu."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Kiều Nhân chính là đến đây để lấy va li, nhận được hành lý xong sẽ lập tức biến ngay, căn bản không ngờ rằng giữa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim chạy tới giết mình.

Mà cái người Trình Giáo Kim này nhìn thì không phải là dạng người hiền lành, quan sát cô từ trên xuống dưới nhiều lần: "Cô tên gì?"

-Kiều Nhân.

-Làm sao mà giờ vẫn còn ở đây?

Kiều Nhân: "..."

Xúc cảm trọng điểm được đặt vào câu sau.

Kiều Nhân không để ý tới lời tra hỏi của cô ta, lại nhìn lướt qua số phòng được gắn trên cửa, xác nhận mình không đi sai phòng mới cất lời hỏi một câu: "Chị cũng tới tìm Kỳ tổng sao?"

Lông mày Hạ tỷ nhíu chặt, cô ấy đã qua cái tuổi thanh xuân, những nếp nhăn hiện dưới lông mày xếp tầng tầng lớp lớp, sâu tới nỗi có thể kẹp chết một con ruồi.

Bản thân cô đối với Kiều Nhân đã không có ấn tượng tốt, vào lúc này nghe thấy chữ "Chị" càng giống như bị người ta đâm phải đuôi, giọng nói còn hung ác hơn vừa nãy mấy lần: "Kỳ tổng không rảnh để gặp cô, cô không nghe thấy lời tôi mới nói vừa nãy à?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

-Nghe thấy rồi sao còn không mau biến đi?

Kiều Nhân tùy ý nhếch môi: "Tôi chính là muốn tận mắt nhìn một chút xem Kỳ tổng có thời gian rảnh để gặp cô không?"

Nhiệt độ ở Thượng Hải cao hơn nhiều so với ở thành Bắc, mấy ngày nay lại dự báo có mưa, vừa âm u lại ẩm thấp, nóng nực.

Kiều Nhân cho rằng mình mặc thế này đã thiếu vải lắm rồi, cho đến khi nhìn thấy Hạ tỷ--

Người phụ nữ này mặc còn ít hơn cả cô, váy hai dây, đã ngắn lại mỏng tang, không che được bao nhiêu da thịt.

Mới vừa rồi Kiều Nhân còn chưa hiểu nguyên nhân vì sao Hạ tỷ lại không muốn nhìn thấy mình, nhưng bây giờ cơ bản trong lòng đã gỡ cửa đáp án: Làm chậm trễ chuyện tốt của người ta, còn được người ta thích thì thật là kỳ quái.

Kiều Nhân dựa tay vào tường, thấy Hạ tỷ giơ tay lên lại buông xuống, sau đó lại nâng lên, lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, cô không nhịn được lên tiếng giúp đỡ: "Cô có cần gỡ cửa giúp không?"

Động tác của Hạ tỷ ngay lập tức cứng đờ, quay đầu trừng mắt với cô.

Kiều Nhân đứng thẳng người đi về trước hai bước, sau đó giơ tay lên, ở trên cửa nhẹ nhàng gõ ba cái.

Cô không đứng ở giữa cửa, cánh tay duỗi thẳng ra gõ cửa, gõ xong nhanh chóng thu tay về.

Nếu như lúc này cửa mở ra, người bên trong mà không đi ra tận ngoài để nhìn, có thể còn không thấy được cô đứng ở đây.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày mấy giây, nghĩ đơn giản, chờ lát nữa cửa mở ra, cô vừa vặn có thể đứng trong bóng tối quan sát tuyệt chiêu của người đàn ông này, xem anh đối đãi thế nào với phụ nữ lên tận cửa tìm mình.

Kết quả là mấy giây sau, cô đang bị phân tâm trong phút chốc, cửa phòng đã mở ra, Kiều Nhân ngẩng đầu lên, sau đó thấy Hạ tỷ quay đầu dương dương đắc ý ném ánh mắt cho cô, nhắc chân tiến vào cửa.

Kiều Nhân: "..."

Cô ta cứ thân nhiên tiến vào như vậy?

Kiều Nhân hít sâu mấy cái, vốn là muốn giữ cho mình bình tĩnh lại, kết quả hít vào còn nhiều khí hơn cả khi thở ra, toàn bộ ngực bị chặn ngang như muốn nổ tung vậy.

Cô đứng yên tại chỗ, động cũng không động, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hành lang phía trống rỗng, nhìn ra cửa sổ thủy tinh ở cuối hành lang.

Bầu trời ngày càng đen hơn, mọi ánh đèn neon đủ màu sắc bay lượn trên không trung, không nhìn ra được vì tình tú cùng ánh trăng.

Đêm hôm khuya khoát, cô nam quả nữ ở chung một phòng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng tự biết sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Đứng ở đây không biết có đến hai phút hay không, Kiều Nhân phục hồi tinh thần, nhíu mày, nhịn một bụng tức trở về phòng mình.

Mới vừa xoay người, cửa phía sau ngay lập tức lại bị mở ra, tiếng giày cao gót đi trên sàn nhà, bước chân rối loạn, từng tiếng ồn ào "lộc cộc" vang lên.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy giọng người đàn ông gọi tên mình: "Kiều Nhân."

Bước chân Kiều Nhân chững lại một chút, không quay đầu.

-Đi vào.

Kiều Nhân vẫn không quay đầu lại.

Tiếng "lộc cộc" vang lên càng gần, Hạ tỷ đến bên, thời điểm đi qua cô còn liếc một cái, cô ta rõ ràng là bị làm cho giận dữ, dầm giày cao gót xuống nền kêu vang, vào lúc đi về phòng mình thiếu chút nữa bị sái chân.

Tầm mắt Kiêu Nhân cũng một mực đi theo người kia, chờ đến khi bóng dáng cô ta hoàn toàn biến mất mới thấp giọng nói một câu: "Tôi tới lấy va li."

Người đàn ông nhẹ giọng trả lời đằng sau lưng: "Đi vào lấy."

-Không muốn vào.

Kiều Nhân cuối cùng cũng nghiêng người sang một bên rồi nhìn anh: "Tôi không phá chuyện tốt của hai người chứ?"

Kỷ Hàn Thanh rõ ràng là vừa mới tắm xong, tóc cũng chưa kịp sấy, tóc phủ trước trán vẫn còn ướt, anh híп mắt: "Chuyện tốt gì?"

Đều là người trưởng thành, cần gì phải giả bộ thuần khiết không biết gì với cô.

Tầm mắt Kiêu Nhân dời đi, không lên tiếng.

Kỷ Hàn Thanh dựa ở trên khung cửa, lặp lại lần nữa: "Đi vào trong lấy."

Kiều Nhân cảm thấy ánh mắt anh đúng là không có chừng mực mà, không chỉ là không dám đi vào, ngược lại còn theo bản năng muốn lùi về phía sau.

Cô không giống với Hạ tỷ, đi một chuyến này còn mang theo giày cao gót, chỉ đi đôi dép của khách sạn, bởi vì không vừa chân lắm, bước chân cũng không dám đi bước lớn, mới vừa dời đi nửa bước, Kỷ Hàn Thanh đột nhiên tiến lên trước nửa bước, nắm lấy cổ tay đem cô kéo vào phòng.

Lần này dép không phải là không quá vừa chân nữa mà thật sự là không vừa chân rồi.

Kiều Nhân bị kéo vào phòng, chân phải bị rơi dép, vừa đóng cửa phòng, chiếc dép kia cũng theo đó mà bị nhốt ngoài cửa.

Bên tai Kiêu Nhân vang lên tiếng cửa đóng sầm làm sợ hãi khiến tim thót lại một chút, tiếng thờ của cô bỗng nhiên bị khuếch đại lên, qua mấy giây mới có thể trở về nhẹ như bình thường.

Trong phòng hình như có treo đồng hồ, vào lúc này âm thanh chuyển động của kim giây cũng có thể nghe thấy rõ ràng, Kiêu Nhân ngửi thấy mùi rượu phảng phất tỏa ra từ người đàn ông, có lẽ là vì mới tắm xong nên chỉ còn lại một hương nhân nhạt, đứng cách xa một chút là có thể không ngửi thấy được.

Kiều Nhân rút tay mình ra, mắt nhìn bốn xung quanh: "Va li hành lý..."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông đã nhẹ nhàng mở miệng: "Có quấy rầy."

-Cái...cái gì?

-Quấy rầy đến chuyện tốt của anh.

"..."

Nhất thời Kiêu Nhân quên mất mình vừa định hỏi cái gì.

Cô cảm thấy giọng nói của Kỷ Hàn Thanh lẫn Hạ tỷ cũng không khác nhau mấy, đều để lộ ra một cổ bất mãn nồng đậm.

Kiều Nhân: "Vậy, vậy tôi..."

Cô vừa muốn nói hay để tôi thay anh đi gọi Hạ tỷ quay lại, kết quả lời này vừa mới nói ra được nửa đầu, đầu lưỡi như bị khóa lại vậy, không thể nói đầy đủ cả câu.

Kiều Nhân cắn răng một cái: "Tôi nhận được va li sẽ ngay lập tức đi ra ngoài, đêm nay tuyệt đối không quấy rầy hai người."

Đôi mắt người đàn ông nhẹ nhàng híп lại, nghiêng đầu nhìn cô: "Em không tính bởi anh sao?"

Kiều Nhân: "Bồi chú cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh: "Bồi anh chuyện tốt."

Kiều Nhân cảm thấy mình đang bị nói như một cái lớp dự phòng vậy, chân mày nhíu lại càng sâu hơn, khó chịu trong lòng như sắp vùng lên lan hết ra cả khuôn mặt: "Thế phòng chú nhận được nhiều như vậy, những người đưa chú thế phòng hiện đang ở Thượng Hải chắc chắn cũng phải rất đông đi, chú tùy tiện gọi một vào một số, các cô ấy khẳng định chỉ cần nửa tiếng thôi là xuất hiện luôn trước mặt chú đây."

Điều này giống như vòng tròn tuần hoàn.

Kỷ Hàn Thanh đem cô so sánh với lớp dự phòng, cô nói Kỷ Hàn Thanh tựa như thẳng đàn ông cận bã.

Kiều Nhân cảm thấy lá gan của mình quả thật không lớn như vậy nhưng sau khi nói xong cũng không cảm thấy hối hận, cô giương mắt liếc nhìn biểu cảm trên mặt Kỷ Hàn Thanh một cái, giọng nói sắc nhọn lạnh lùng: "Còn nếu chú thấy xấu hổ thì để tôi gọi thay cho."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Anh nhìn chằm chằm Kiều Nhân một lúc lâu, sau đó mới thấp giọng cười nhẹ một tiếng: "Anh không gọi cô ta tới."

Kiều Nhân không nói lời nào.

Gọi hay không gọi kết quả chẳng phải vẫn giống nhau ư?

Đoán chừng người này nếu không phải bởi vì có kỳ đà cần mũi phải đi đến phòng lấy hành lý, nói không chừng cửa phòng ngày hôm nay đã đóng lại thì không có chuyện mở ra.

- Vừa rồi anh cho rằng em là người gõ cửa.

Căn bản lúc ấy Kỷ Hàn Thanh không có nhìn ra người ở bên ngoài cửa, kết quả cửa vừa đóng lại, anh quay đầu nhìn, lại nhìn thấy một gương mặt không quá thân quen.

Người phụ nữ kia cười rộ lên như một đóa hoa, nhưng cũng chẳng đẹp bằng khuôn mặt Kiều Nhân.

Kỷ Hàn Thanh lời cũng lười nói, trực tiếp mở cửa ra mời người kia ra khỏi phòng.

Không ra thì không biết, vừa mở cửa một cái bị dọa cho giật mình, cửa vừa mở ra, anh đứng lúc nhìn thấy Kiều Nhân không biết đứng ở bên ngoài bao lâu rồi.

Nha đầu này ngày hôm nay như ăn phải thuốc súng vậy, cả người cũng không có ý tứ chừng mực mà.

Buổi tối hôm nay Kỷ Hàn Thanh vừa mới trở về từ bữa cơm xã giao, rượu cũng uống ít nhưng vào lúc này tựa như men rượu xông lên tới đỉnh đầu, lực nắm cổ tay Kiều Nhân còn tăng thêm mấy phần, người đứng thẳng, nhẹ giọng hỏi: "Kiều Nhân, có phải em thích anh không?"

Kiều Nhân bị câu hỏi của anh làm cho sững sốt một chút, sững sờ mấy giây, sau đó ngay lập tức trả lời lại: "Không."

Sợ những lời này không có sức thuyết phục, cô đặc biệt còn nói thêm một câu: "Tôi nhớ lần tôi cũng đã nói qua rồi, tôi chỉ coi ngài là trưởng bối của mình thôi."

-Hôn cũng hôn rồi, sao em có thể coi anh là trưởng bối của mình?

Kiều Nhân: "..."

Loại chuyện xấu xa như vậy, cô còn tưởng rằng Kỷ Hàn Thanh không nhớ gì hết.

Rốt cuộc nếu không nghĩ đến thì căn bản Kiều Nhân thiếu chút nữa cũng không nhớ mình từng xảy ra chuyện như vậy.

Kiều Nhân cắn môi dưới: "Lần trước chú uống say, tôi có thể coi như chuyện đó chưa từng phát sinh."

-Lần này anh không uống say.

Đây giống như là dấu hiệu báo trước một chuyện sắp xảy ra, lần này Kiều Nhân phản ứng cực nhanh, đối diện với người đàn ông đang đứng trước mặt giọng gào to: "KỶ HÀN THANH!"

Động tác của người đàn ông quả nhiên đã dừng lại, tay khẽ giơ lên, đầu ngón tay đặt ở trên cằm cô nhẹ xoa mấy cái: "Gọi anh cái gì?"

Kiều Nhân nghiêng mặt một cái: "Tôi không muốn tìm bạn trai."

Kỷ Hàn Thanh nhướn mày, sau đó nghe thấy Kiều Nhân nói thêm một câu: "Đặc biệt là không muốn tìm loại đàn ông trên hoa gheo nguyệt, giữa đàn ông bướm liền toát lên vẻ là người đào hoa cận bã."

Kiều Nhân đối với người bạn trai của mình yêu cầu vô cùng đơn giản: Thấy thuận mắt, là người bình thường là tốt rồi.

Kỷ Hàn Thanh rõ ràng không phải loại này, nhớ rằng anh có rất nhiều người theo đuổi xung quanh.

Vậy mà Kiều Nhân lại đụng phải, đã hai năm rồi, khi cô còn chưa đụng vào anh đã nghe Kỷ Niệm nhắc tới, số người theo đuổi anh dùng hai bàn tay đếm cũng chưa hết.

Kiều Nhân nói xong, thừa dịp Kỷ Hàn Thanh buông tay, cổ tay cô vội thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Cô một chân dếp một chân không, khập khiễng chạy thẳng ra lấy va li của mình.

Thời điểm kéo va li quay đầu nhìn lại, một đôi dếp được đặt bên chân cô, giọng nói Kỷ Hàn Thanh rất đỗi bình tĩnh, không dịu dàng mà cũng không lạnh nhạt: "Đi dếp vào trước đi."

Anh không ở phòng khách sạn giống Kiều Nhân, ngay cả đôi dếp đi trong phòng cũng khác cấp bậc với đôi dếp của cô.

Đôi dếp bên chân cô rõ ràng cao cấp hơn rất nhiều, Kiều Nhân cũng không vùng vằng, trực tiếp vứt đôi dếp mình đang đi ra, đặt chân vào đôi dếp mới.

Cô cúi đầu thay dếp, lúc ngẩng đầu lên, đúng lúc người đàn ông hạ mình xuống.

Hai người ngay lập tức sát lại gần nhau, bốn mắt nhìn nhau, cách nhau có khi còn chưa đến ba xăng ti.

Người đàn ông này có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai, hơn nữa trên mặt không hề hiện lên vẻ mệt mỏi buồn rầu vì bị từ chối, đôi mắt anh sáng, đáy mắt sâu thăm thẳm, tựa như mang theo nụ cười: "Kiều Nhân, em đỏ mặt-----"

"..."

-Từ nãy đến giờ anh đã bắt đầu muốn hôn em

"..."

Kiều Nhân không thể ở lại đây dù chỉ một phút, theo bản năng giơ tay lên che mặt, kéo va li chạy mất dạng.

Sau khi đi mấy bước, giọng nói người đàn ông vang lên sau lưng: "Cửa ở đằng kia."

Kiều Nhân: "..."

Bản thân Kiều Nhân vốn lạ giường, vừa rồi còn xảy ra chuyện vừa rồi, vốn cho rằng cả đêm sẽ mất ngủ, kết quả vừa mới nằm xuống giường không được bao lâu, ngoài dự đoán đã ngủ mất.

Ngày hôm sau tỉnh giấc, tinh thần cũng tốt hơn so với mấy ngày trước.

Hôm nay là ngày chính thức bắt đầu làm việc.

Cùng nhóm với mười mấy người chia nhau hoạt động công việc, Kiều Nhân đi cùng với Lục Hạ, phải đi đến hiện trường cây cầu bị sập để tìm hiểu chi tiết cận kề tình huống.

Bầu trời u ám, những đám mây đen kịt trên nền trời, tựa như khoảnh khắc sau đó thôi là mây phủ kín trời.

Trong túi xách Kiều Nhân có mang ô, đến khi có mặt ở hiện trường đúng lúc lại có hạt mưa rơi xuống, không to lắm, chỉ là mưa dầm.

Mưa bay trên người cũng không làm ướt được.

Bởi vì cầm ô thì làm việc sẽ không tiện lắm nên Kiều Nhân không mở ô.

Cô cùng Lục Hạ đỗ xe một bên, sau đó đi bộ qua.

Trước một đồng người đứng xung quanh hiện trường, có dân địa phương, còn có cả những phóng viên từ những tòa soạn khác như bọn cô, Kiều Nhân lau ống kính máy ảnh, lúc đi sang bên kia thì nghe thấy Lục Hạ quát: "Tôi nghe có người làm cùng với Hạ tỷ nói đêm qua cô ta không ở trong phòng."

Kiều Nhân thuận miệng đáp một tiếng.

-Sau đó sáng hôm nay tôi dậy sớm, lúc đi ra thấy trước cửa phòng của Kỷ tổng còn có một đôi dếp.

Lục Hạ cảm thán: "Thật kịch liệt nha!"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Trong đầu cô ấy đang dựng lên một kịch bản, tựa như là phải đợi Kiều Nhân ra câu trả lời nhất trí cùng mình vậy nên cầm tay Kiều Nhân lay lay: "Tiểu Kiều, cô thấy có đúng không?"

Kiều Nhân: "..."

Sớm biết như thế này cô đã ném cái dép sang cửa phòng người khác.

Hiện trường bởi vì cây cầu sụp đổ, sỏi đá cùng đất bùn vương vãi ở trên mặt đất mà tạo thành một mớ hỗn độn, vô cùng gồ ghề.

Kiều Nhân nhẹ nhàng đặt một chân xuống, một tay vẫn nắm lấy Lục Hạ, bước đi có chút khó khăn.

Cô không có ý định muốn tiếp tục đi cùng Lục Hạ.

Kết quả sau khi đi được mấy bước, Kiều Nhân dừng lại, cô cảm thấy mình với tư cách là người trong cuộc, không phải cái gì cũng có thể nói ra hết được, mở miệng giải thích: "Không phải là dép của Hạ tỷ."

Lục Hạ sùng sốt một chút: "Cái gì cơ?"

Ánh mắt Kiều Nhân hướng sang một bên, cúi đầu làm dáng vẽ điều chỉnh máy ảnh: "Tối hôm qua lúc tôi đi ra ngoài gặp phải Hạ tỷ, cô ấy đi giày cao gót."

-Tối hôm qua cô ra ngoài lúc nào?

-Thời điểm cô đi tắm?

Tối muộn, còn lại đúng lúc cô đi tắm mà chuẩn ra khỏi phòng, ánh mắt Lục Hạ càng trở nên kỳ quái: "Đi làm cái gì?"

-Đi nhật hành lý.

Kiều Nhân không muốn tiếp tục chủ đề này, nói một câu tổng kết sự việc: "Dù sao cũng không phải dép của Hạ tỷ, càng không xuất hiện cái sự việc kịch liệt trong đêm"

-Vậy là dép của ai được nhỉ?

Kiều Nhân: "..."

Tính cách soi mói đào bới của Lục Hạ, thật sự không khác nào mẹ Tổng.

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô, đặc biệt nghiêm túc cho cô ấy một gợi ý: "Vậy cô phải đi hỏi Kỷ tổng."

Cô không tin rằng với lá gan của Lục Hạ có thể dám trực tiếp chạy đi hỏi Kỷ Hàn Thanh.

Lời này vừa nói ra, quả nhiên Lục Hạ xua tay một cái, "Không được không được..."

Vừa nói hết chữ "được", Lục Hạ đã nói thêm một câu: "Tôi chắc chắn Kỷ tổng không phải dạng người tùy tiện như vậy, loại gái ngành như Hạ tỷ mà cũng đề ý."

Kiều Nhân rất giỏi, đã nhanh chóng chụp mấy tấm hình từ đằng xa, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Hạ vẫn đang nói không ngừng nghỉ.

-Cô mới tới tòa soạn có thể không biết chứ Hạ tỷ làm cái trò như thế kia cũng không phải lần đầu...

Lục Hạ lại gần, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Trước kia Kỷ tổng chưa làm việc ở tòa soạn, tôi nghe nói khi xưa cô ta cùng tổng giám đốc cũ có đi công tác xa, nửa đêm cũng dậy gõ cửa phòng người ta..."

-Cô có biết tổng giám đốc trước kia của chúng ta không? Gọi là Lưu tổng, hơn bốn mươi tuổi, con đầu cũng lên cấp hai rồi, Hạ tỷ gõ cửa phòng ông ta, gõ vài lần liền bị vợ ông phát hiện.

Nội bộ mọi ngành nghề đều không thiếu những tin bất quái, Lục Hạ nuốt nước miếng một cái, vừa đi theo Kiều Nhân tiến lên phía trước vừa nói chuyện sau này: "Số điện thoại của các bộ phận trong toàn soạn đều là được công khai, vợ Lưu tổng cũng không xử lý âm thầm, không ngừng gọi vào số điện thoại bộ phận của chúng ta để mắng chửi cô ta..."

-Mọi người trong thời gian đó không ai dám nghe điện thoại.

Kiều Nhân cười một chút: "Cho nên không ai nhắc máy nghe?"

-Nào dám không nghe chứ...

Lục Hạ thở dài: "Người gọi điện thoại đến cũng không chỉ một người, mọi người sợ bỏ qua biết bao chứng cứ của người dân, mỗi lần nghe điện thoại cũng để tai cách ống nghe thật xa, nếu nghe câu đầu tiên người bên kia không mở miệng mắng to thì mới dám nhích lại gần."

Kiều Nhân: "Chuyện xảy ra bao lâu rồi thế?"

-Mới năm ngoái...

Chỉ là khi đó cũng có mình nội bộ chuyên ngành của các cô huyện nào ầm ĩ.

Rốt cuộc, đây cũng chẳng phải là chuyện vinh quang đẹp đẽ gì, các cô cũng chỉ nói chuyện riêng tư sau bữa ăn chứ không bắt quái ra bên ngoài.

Kiều Nhân: "Sau đó thì xử lý như thế nào?"

-Lưu tổng bị điều đi nơi khác, chuyện này không được giải quyết triệt để. Chỉ là tôi cho rằng qua vụ việc đó cô ta ít nhất cũng phải nhớ rất lâu, kết quả ai nghĩ tôi đức hạnh tệ hại như vậy.

Kiều Nhân không tiếp lời, định đi tới trước đám đông, trò chuyện cùng người dân địa phương để hỏi thăm về tình hình mấy ngày nay.

Đến lúc đi rồi, Lục Hạ vẫn luôn miệng: "Chắc là nhìn thấy Kỷ tổng của chúng ta vẫn còn độc thân nên mới bước đến sán lại."

Một người đàn ông có ngoại hình đẹp trai, lại thêm cả sự nghiệp thành công, được nhiều người thích cũng là chuyện thường tình.

Kiều Nhân cũng hiểu đạo lý này, cô gật đầu một cái, sau đó mở miệng cắt đứt cái chủ đề: "Được rồi, kiểm chế lại cái nào, thời tiết có vẻ không tốt, chúng ta phải mau chóng hiểu rõ tình huống ở chỗ này rồi nhanh về thôi."

Trời u ám ảm đạm, không đoán được khi nào thì mưa rơi xuống như thác đổ.

Cây cầu này kéo dài khoảng một cây số từ phía đông sang phía tây, phòng viên các cô từ những tòa soạn khác nhau đều tản ra, Kiều Nhân cùng Lục Hạ ở phía tây, đây là khu vực cây cầu sụp đổ nghiêm trọng nhất.

Kiều Nhân đưa tay lên chỉ vào lớp mây đen kịt trên bầu trời: "Muốn lát nữa bị mưa gội cho ướt như chuột lột sao?"

-... Không muốn.

Lục Hạ sờ mũi, lúc này mới hậm hực ngậm miệng, kiểm chế tâm tình cùng cô hòa vào dòng người.

Bởi vì trước đó hai người đã có công tác chuẩn bị đầy đủ, cho nên lần này phỏng vấn đặc biệt thuận lợi.

Kiều Nhân và Lục Hạ phỏng vấn những người sống trong mấy ngôi nhà gần kề, sau đó lại đi vòng quanh cây cầu để chụp ảnh, chờ đến khi hoàn tất công việc đã là ba tiếng sau.

Mưa vẫn rả rích không ngừng, bởi vì bây giờ mưa to hơn vừa rồi một chút, nửa tiếng trước Kiều Nhân đã lấy ô ra, sau đó để Lục Hạ che ô còn mình thì cầm máy ảnh đi khắp nơi chụp hình.

Thời tiết không tốt, rõ ràng mới đến buổi trưa, đã chìm vào màn đen giống như là gần chạng vạng tối rồi.

Kiều Nhân chụp xong bức hình cuối cùng, sau đó mở điện thoại ra xem giờ.

Mười hai giờ hai mươi.

Lục Hạ mặc không nhiều, vào lúc này hận không thể sát lại gần Kiều Nhân, mở miệng run rẩy hỏi cô: "Tiểu Kiều, cô có lạnh không?"

-Có một tẹo.

Mở WeChat lên lướt một chút, thấy nhóm WeChat đã rầm rộ.

Mười mấy người trong chuyến đi công tác này tạo thành một nhóm, vào thời điểm phân công làm việc, mọi người đều dựa vào nhóm này để liên lạc với nhau.

Tiểu Lý: Chúng ta vẫn còn ngày mai nữa sao?

Tiểu Vương: Chắc chắn rồi, lần công tác này không phải là đi năm ngày sao? Trở về đúng lúc nghỉ lễ cùng người yêu.

Tiểu Lý: Qua tết Thanh minh luôn sao?

Tiểu Vương: *Cút nhanh!*

Kiều Nhân đọc lại từ trên xuống dưới, vừa muốn thoát ra, lại thấy một nữ đồng nghiệp gửi vào trong nhóm một tin nhắn: "*Xong đời rồi, xe giống như bị hỏng rồi.*"

"*Mọi người ở bên kia có xe nào có thể đón thêm người không?*"

Mười mấy người, chỉ có tổng cộng bốn xe, giờ lại hỏng mất một.

Kiều Nhân và Lục Hạ bốn mắt nhìn nhau một cái, sau đó gõ chữ gửi vào trong nhóm: "*Mấy người vậy ạ?*"

"*Bốn người.*"

Đầu bên kia nữ đồng nghiệp rất nhanh nhắn thêm một câu: "*Hai nam hai nữ.*"

Kiều Nhân: "*Bọn em ở bên này được ạ.*"

Nữ đồng nghiệp: "*Có thật không?*"

Lần này Kiều Nhân vẫn chưa trả lời lại, trong nhóm đang nói chuyện phấm bỗngưng hiện lên một ảnh đại diện hình cái đầu: "*Giá.*"

-Đây không phải Kỷ tổng sao?

Ảnh mặt Lục Hạ sáng lên, vốn đã làm việc nửa ngày trời, giờ cả người sa sút tinh thần, kết quả vừa nhìn thấy con người này ngay lập tức hứng thú trở lại: "*Anh ấy thật sự sẽ gửi tin nhắn nói chuyện trong nhóm đây à?*"

Kiều Nhân: "..."

Tin nhắn Kỷ Hàn Thanh vừa gửi tới, nửa ngày không ai dám mở miệng.

Kiều Nhân dứt khoát không nói chuyện nữa, cắt di động rồi lên xe.

Vừa mới cài dây an toàn thì tiếng tin nhắn trên WeChat vang lên, là nữ đồng nghiệp vừa rồi: "*Tiểu Kiều, em thật sự không qua đây đón bọn chị sao?*"

Sau đó còn gửi đến một đồng icon khóc lóc than vãn.

Kiều Nhân: "*Các chị đang ở nơi nào thế?*"

Đầu bên kia nhanh chóng gửi định vị tới.

Kiều Nhân xác nhận vị trí rồi đưa cho Lục Hạ nhìn: "*Đi qua đón người đi.*"

Lục Hạ gật đầu một cái, vừa định rời tầm mắt đi chỗ khác, lại thấy cấp trên gửi tới một tin nhắn: "*Tiểu Kiều à...*"

-Sao thế?

-Kỷ tổng nói... Đề bọn mình đưa xe cho các chị ấy.

Kiều Nhân giờ mới phản ứng được, thu lại điện thoại.

Cô nhìn chằm chằm tin nhắn Kỷ Hàn Thanh gửi đến mấy lần, thời điểm gõ tin nhắn tay còn có chút run rẩy: *Vậy tôi phải làm thế nào?*

"*Lên xe anh ngồi đi.*"

"*Tôi không lên.*"

"*Không nghe lời trù tiền thưởng.*"

Kiều Nhân không quan tâm lắm, dù sao tiền thưởng của cô cũng không có nhiều, vừa mới điều chỉnh tư thế ngồi đầu bên kia lại gửi thêm một tin nữa: "*Trừ của bốn người kia*"

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân đấu tranh mấy giây, cuối cùng vì không muốn gieo họa cho quần chúng vô tội, hay là đảng hoàng chịu chết.

Năm phút sau, Kiều Nhân nhường xe cho bốn người kia, sau đó suy nghĩ có chết cũng phải lồi theo người chết cùng, kéo Lục Hạ mang về mặt không hiểu chuyện gì ngồi lên xe Kỷ Hàn Thanh.

Hai người ngồi thẳng vào ghế sau, cửa cũng đóng lại, Lục Hạ còn chưa kịp phản ứng, nhìn cô một cái, lại nhìn cấp trên ngồi ở phía trước một chút, hồi lâu không lên tiếng.

Kiều Nhân trong đầu nghĩ, dù sao có Lục Hạ ở ngồi bên cạnh, Kỷ Hàn Thanh sẽ không có khả năng làm ra chuyện như hôm qua.

Lục Hạ lúc này lại vô cùng đang hoàng, không gây ra tai vạ gì, Kiều Nhân vui vẻ thanh tịnh, hắng giọng rồi nhẹ nhàng dựa mình vào cửa, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Kỷ Hàn Thanh từ kính chiếu hậu nhìn Kiều Nhân một cái.

Cô gái nhỏ lúc này đang nhũn chặt hàng lông mày, ánh mắt cong cong, lông mi thật dài, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhoen lên, tâm tình có vẻ cũng không tệ lắm.

Kỷ Hàn Thanh thu lại tầm mắt, sau đó cho xe chạy.

Bên trong xe một mực yên lặng, tiếng mưa rơi bị ngăn cách ở ngoài cửa sổ, trong xe ba người tiếng hít thở cũng nhẹ nhàng cơ hồ có thể nghe rõ được, yên lặng đến mức Kiều Nhân cũng sắp ngủ thật rồi thì cô nghe thấy Lục Hạ đột nhiên nói một câu: "Kỷ tổng, sáng sớm hôm nay hình như tôi nhìn thấy một chiếc dép ở trước cửa phòng của anh..."

"..."

Cô thật là đánh giá thấp cái người tên Lục Hạ này.

Sắc đẹp làm cho trí tuệ mê muội, Lục Hạ lại thật sự dám ở trước mặt Kỷ Hàn Thanh hỏi câu này.

Kiều Nhân còn đang nhắm mắt, một mực giả bộ ngủ.

Lục Hạ: "Kỷ tổng, là của anh sao?"

Yên lặng mấy giây, người ngồi ghế trước phủ nhận: "Không phải."

Ánh mắt Lục Hạ sáng lên, nửa người trên nghiêng về trước nhào người đến dựa vào ghế phụ: "Vậy... Vậy..."

Kiều Nhân mở mắt ra, đem kéo cô ấy trở về: "Im miệng."

Vừa nhếch mắt, đúng lúc chạm mắt cùng người đàn ông qua gương chiếu hậu, cứ như vậy, Kiều Nhân nhìn thấy khóe miệng người đàn ông cong lên, nụ cười ôn nhu lại có chút mập mờ.

Đầu Kiều Nhân "Uỳnh" một cái, tựa như pháo hoa nổ tung, ừ ừ ồn ào bên tai.

Cô vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác, không nói lời nào.

Cơm trưa được giải quyết ở khách sạn.

Kiều Nhân không có khẩu vị lắm, cố gắng nhét vào bụng hai miếng cá rán, sau đó ôm đĩa trái cây nằm lên giường viết bản thảo.

Lục Hạ ở giường bên cạnh sửa sang lại ghi chép của buổi phỏng vấn hôm nay, gõ thật nhanh trên bàn phím: "Tiểu Kiều, sáng hôm nay cô chưa ăn được bao nhiêu đâu."

Kiều Nhân buồn bực đáp lại: "Không có khẩu vị."

Cộng thêm cảnh trời mưa oi bức khó chịu, cô càng ăn càng nuốt không trôi.

-Cô có muốn ăn cái gì hay không?...

Lục Hạ còn chưa nói hết câu, tiếng chuông điện thoại của Kiều Nhân đã reo lên, ánh mắt cô rơi vào bức ảnh trên máy tính, đưa tay cầm lấy điện thoại, ngay cả tên người gọi cũng không thèm nhìn mà trực tiếp nghe luôn.

Một giây tiếp theo, giọng nói tức giận mắng to ở đầu bên kia tựa như muốn phá vỡ màng nhĩ của cô: "Tao biết ngay là phóng viên chúng mày chả có gì tốt đẹp cả mà!"

Giọng nói cực kỳ to, đến Lục Hạ cũng nghe rõ, mặt cô liền biến sắc: "Ai vậy, có bệnh à?"

Kiều Nhân liếc nhìn số trên màn hình, là người thân bệnh nhân cô phỏng vấn tại bệnh viện mấy ngày trước.

Nàng nhiu mày lại: "Ngài có chuyện gì?"

Đầu kia cũng không đáp, chỉ lo mắng chửi người cho đã, hận không thể đem cả tám đời tổ tông nhà cô ra mà chửi, Kiều Nhân lạnh giọng cắt đứt: "Còn chửi nữa tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức."

Cô vốn là bảo bối được nuôi lớn trong vòng tay của bố mẹ, căn bản chưa được nghe qua mấy lời khó nghe như vậy, kết quả cô nhẹ nhàng nói vài câu, đầu bên kia cũng không biết điều mà bốt miệng.

Kiều Nhân lười phải nghe nữa, trực tiếp ngắt điện thoại.

Lục Hạ: "Rốt cuộc ai thế?"

Kiều Nhân uể oải trả lời: "Là người thân của nạn nhân trong vụ rơi biển quảng cáo."

Giọng nói Lục Hạ lập tức cao vút: "Bà ta có bệnh à, cứ nhiên còn gọi điện thoại tới chửi cô."

Kiều Nhân mở giao diện tìm kiếm, vào phần bảng biểu để tìm kiếm tin tức.

Đã qua hai ngày từ khi cô viết bài báo liên quan đến người thân đòi hỏi nhiều yêu cầu công ty bồi thường mấy triệu, đã là cú lộn ngược dòng.

Dur luận bây giờ hoàn toàn là gió thổi chiều nào theo chiều ấy, lúc này đã có một bên xuất hiện đứng về phe của công ty quảng cáo.

Bên này người thân bệnh nhân không chỉ không đòi được tiền bồi thường mà còn phải đối mặt với số tiền đốt vào khoảng thời gian ở lì tại bệnh viện.

Diễn hình của việc ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Chả trách lại ghim hận với cô, Kiều Nhân gập máy tính, tâm trạng cô giảm sút tốt độ, thấp đến mức còn tồi tệ hơn cả cái thời tiết âm u ngoài đường.

Lục Hạ ở bên cạnh an ủi cô: "Tiểu Kiều, cô cũng đừng để trong lòng làm gì, tôi trước kia cũng bị người ta gọi điện thoại đến toàn soạn chửi liên hồi.. Những chuyện này đều là việc bình thường, quen rồi sẽ tốt thôi."

Tiếng nói vừa dứt, chuông điện thoại Kiều Nhân lại vang lên, chọn đúng thời gian như vậy, không sai biệt chút nào.

Kiều Nhân tay trượt một cái, thanh âm có chút run rẩy: "Tôi đã nói với cô rồi, nếu còn chửi nữa tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức."

Đầu bên kia an tĩnh trong chốc lát, người đàn ông nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra với em?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Giọng nói nhẹ nhàng như là sợ hù dọa đến cô, dịu dàng hiếm thấy.

Cổ họng Kiều Nhân nóng lên, bên trong tựa như có vật gì đó đè nén khiến cô đột nhiên không nói ra thành lời.

Lục Hạ rón rén bỏ qua, nhỏ giọng thì thầm với cô: "Hay là người kia bị bệnh thần kinh?"

Kiều Nhân lắc đầu một cái.

Đầu bên kia không thấy cô có động tĩnh gì, cách mấy giây lại gọi tên cô: "Kiều Nhân?"

"Ừ."

"Em mau nói gì đi."

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, cánh tay tựa như bị người rút cạn sức lực, không khống chế được thông xuống, cô dứt khoát đi lên phía trước nhào người lên giường, nhỏ giọng trả lời: "Tôi không sao."

Cô thậm chí còn không dám dùng sức để nói chuyện, sợ dùng sức thì giọng nói sẽ giống như vừa rồi, nhẹ nhàng mà run rẩy, mang theo cảm xúc rõ ràng.

Đầu kia rõ ràng không hề yên tâm: "Em chắc chắn?"

Kiều Nhân lại "Ừ" một tiếng, khi mở miệng giọng nói vẫn còn nặng âm mũi: "Thật sự không sao."

Lục Hạ đứng ở bên cạnh cả nửa ngày, nghe ra trong điện thoại không truyền tới giọng nói mắng chửi kinh người của người phụ nữ kia mới thở phào, dùng cả tay cả chân leo về giường mình, một bên gõ bàn phím, một bên thỉnh thoảng liếc nhìn Kiều Nhân một cái.

Ánh mắt Kiều Nhân cũng không muốn nâng lên nữa, mi mắt hơi rũ xuống lắng lắng nghe đầu bên kia người đàn ông hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

Chủ đề này rõ ràng có cái gì đó không đúng.

Lục Hạ ở giường bên liếc trộm Kiều Nhân, cô gái vẫn đang nằm sấp ở trên giường, không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng sẽ nhẹ nhàng trả lời vài câu.

"Ăn hai miếng cá rán."

"Ừ... Còn thêm một hộp ô mai."

"Không muốn ăn."

"Cái gì cũng không muốn ăn."

Càng về sau, thanh âm càng mềm mại, nhu hoa tựa như gió tháng ba ở phương nam.

Lục Hạ không để tâm tới việc gõ bàn thảo nữa, dựng lỗ tai lên nghe cô nói chuyện điện thoại.

Giọng nói ở đầu bên kia một chút cũng không nghe ra được, là nam hay nữ càng không cần phải nói, đầu mối tới nơi này đã hoàn toàn bị chặn đứt, Lục Hạ không nghe được phân nửa, cho đến khi Kiều Nhân tắt điện thoại, cô cũng không thể nghe ra được nội dung hoàn chỉnh của cuộc hội thoại vừa rồi.

Bên này Kiều Nhân tiện tay ném điện thoại di động lên giường, cả khuôn mặt cũng vui vào trong gối, không nói lời nào.

Tâm trạng Kiều Nhân hôm nay thật sự không tốt, so sánh với quá khứ tươi sáng trước kia, giờ thì một câu cũng không mở miệng, Lục Hạ cảm thấy hoàn toàn không tiếp nhận nổi, vì muốn thay đổi tâm trạng cho Kiều Nhân, hỏi bừa một câu: "Tiểu Kiều, là người nhà cô gọi điện sao?"

Kiều Nhân lắc đầu một cái.

Xem ra là bị người nhà kia mắng chửi đến ứ rừ.

Lục Hạ tiếp tục an ủi cô mấy lời vừa rồi chưa nói hết: "Tiểu Kiều, cô đừng nên để bụng làm gì, người ta nói ngành nghề này của chúng ta, tất cả mọi người đều phải nghe qua mấy cuộc điện thoại như này, chờ hai ngày sau đã là quá khứ, lại như chẳng có chuyện gì xảy ra."

- Vừa rồi người kia cũng chẳng có tư cách gì, ăn cái gì không biết, miệng thôi muốn chết.

Kiều Nhân không phản ứng gì.

Một lúc lâu sau, cô mới mở miệng: "Tôi hiểu."

Đạo lý này thì ai cũng hiểu, nhưng bỗng dưng vô duyên vô cớ bị mắng, đặt vào bản thân người đó trong chốc lát cũng không tiếp nhận nổi.

Đặc biệt là với Kiều Nhân trước giờ chưa bao giờ gặp phải loại chuyện như thế này.

Kiều Nhân hôm nay ăn quả thật rất ít, ngay cả giọng nói cũng uể oải, Lục Hạ đi tới vỗ một cái vào bả vai cô: "Tôi đi xuống tầng mua một chút đồ ăn mang về."

- Tôi không muốn ăn.

- Không muốn ăn cũng phải ăn.

Kiều Nhân không biết làm sao, cũng biết là Lục Hạ có ý tốt cho mình, ngẩng mặt ra khỏi gối nhìn cô ấy một cái: "Vậy thì tùy cô."

Mới vừa nói xong, Kiều Nhân cảm thấy yêu cầu này của mình hơi cao, chỉ có thể nói thêm một câu: "Thanh đạm là được."

Vừa nói xong lại nằm bẹp xuống giường.

Chưa tới hai phút, âm thanh cửa phòng đóng lại vang lên, căn phòng khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Kiều Nhân thiếu chút nữa là ngủ gục luôn rồi.

Cũng không biết Lục Hạ ra ngoài bao lâu rồi, cô đang trong lúc nửa mơ nửa tỉnh mơ hồ nghe thấy tiếng có người gõ cửa.

Kiều Nhân cho là Lục Hạ quên mang thẻ phòng, xoa đôi mắt lim dim buồn ngủ của mình rồi đi xuống mở cửa.

Sau đó cửa vừa mở ra, đứng ở cửa không phải là Lục Hạ mà lại là cái người cách đây không lâu vừa mới gọi điện cho cô.

Cứ như vậy mấy giây, Kiều Nhân thậm chí cho rằng mình vẫn đang trong cơn mộng nhìn nhầm rồi, cô lại dụi mắt một cái, một lúc lâu mới lên tiếng: "Kỷ... Kỷ tổng?"

Cô không nghĩ Kỷ Hàn Thanh sẽ đến vào lúc này.

Bởi vì mới cách không lâu trong cuộc gọi Kiều Nhân nghe ra được ở đầu bên kia rộn rã thanh âm của buổi tiệc.

Chắc là đang ở trong bữa cơm.

Một người như anh, cho dù là đi công tác đi chăng nữa, một bữa cơm lớn như vậy cũng là chuyện bình thường.

Kiều Nhân cứ đứng ở trước cửa như vậy, không đi ra cũng không mời anh vào trong, bỏ tay ra khỏi mắt, sau đó nhỏ giọng hỏi một câu: "Sao chú lại tới đây?"

Người đàn ông hỏi ngược lại: "Không muốn mời anh vào à?"

"..."

Kiều Nhân giờ mới phản ứng được, dịch sang bên cạnh mấy bước, sau đó chờ người đàn ông bước vào phòng cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô không phải người có tính nóng vội, ngay cả động tác đóng cửa cũng nhẹ hơn người bình thường.

Kỷ Hàn Thanh đứng ở trước mặt cô, càng nhìn càng thấy cô gầy hơn hồi trước, anh theo bản năng nhíu mày lại: "Không đói bụng sao?"

Kiều Nhân lê chân ngồi xuống mép giường, cầm cốc nước lạnh trên đầu giường uống một ngụm: "Không có khẩu vị."

Bụng trống rỗng nhưng lại không ăn được món gì.

-Mới vừa rồi đi xã giao, mang theo mấy món em thích tới đây.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt sáng lấp lánh, không vương bụi trần lại trong veo.

Kỷ Hàn Thanh: "Nghe Kỷ Niệm nói."

Kiều Nhân: "... À"

Thảo nào trên tay anh là một hộp cơm.

Kiều Nhân nhìn anh đặt hộp cơm lên đầu giường, sau đó mở nắp, một mùi vị vô cùng quen thuộc bay ra, xông thẳng vào mũi cô.

Kiều Nhân cau mày một cái, đột nhiên cảm thấy không phải là không có khẩu vị.

Kỷ Niệm rất hiểu khẩu vị của cô, chọn vài món ăn, cho dù khi ấy tâm trạng cô có tệ đến cực điểm cũng có thể ăn hết một nửa.

Mặc dù không ăn nhiều, nhưng ấm bụng là đủ rồi.

Kiều Nhân ăn cơm không ngốn tới một tiếng đồng hồ, người đàn ông kia vẫn cứ ở bên cạnh nhìn cô ăn, cô cũng không cảm thấy xấu hổ, sau khi ăn xong lại cầm thêm ly nước uống.

Lục Hạ đã xuống tầng được nửa tiếng rồi.

Kiều Nhân sau khi ăn xong, tâm tình có thể gọi là tốt lên một chút, cô nhẹ nhàng hà hơi lên thành cốc: "Chú, chú là mới từ buổi xã giao về đây à?"

Nếu câu trả lời là khẳng định thì cô sẽ không có cảm giác tội lỗi.

Nếu như là phủ định...

Kiều Nhân hướng mắt lên một chút, sau đó nghe thấy lời người đàn ông trả lời: "Không."

Sợ cô nghĩ theo chiều hướng khác, Kỳ Hàn Thanh còn đặc biệt giải thích: "Nửa buổi đã đi rồi."

Anh vừa nói những lời này ra, trong nháy mắt Kiều Nhân cảm thấy mình như trong thời cổ đại, có thể chính là cái loại hồng nhan họa thủy Đát Kỷ(*).

(*): Đát Kỷ là một nhân vật nổi tiếng trong huyền sử thời. Bà được biết đến là của (tức Trụ Vương), vị quân chủ cuối cùng của trong. Trong nhiều câu chuyện cổ đến tiểu thuyết, sân khấu, bà luôn được mô tả là có nhan sắc yêu kiều làm mê đắm lòng người, thuộc hàng đại mỹ nhân của Trung Hoa. Tuy nhiên, do là yêu tinh và có nhiều hành vi trực tiếp hoặc gián tiếp làm chết quá nhiều người, nên dân gian thường gọi bà là yêu cơ. (wikipedia)

Cô nhẹ giọng "À" một tiếng: "Chú tới làm gì?"

Là vì đưa cơm cho cô sao?

Hai tay Kiều Nhân cầm ly nước, khẽ nâng mặt nghiêm túc nói: "Buổi trưa tôi đã ăn cơm rồi..."

-Sợ em khóc.

-Gì cơ?

-Vừa rồi lúc gọi điện thoại, cho là em khóc.

"..."

Cho nên anh giữa buổi xã giao chạy tới đây là vì lý do này?

Kiều Nhân nửa ngày không nói ra lời.

Vừa rồi bị người đàn bà kia gọi điện, cô chẳng qua là cảm thấy bị chửi vô cớ thì tâm trạng không tốt, chứ không đến mức phải bật khóc, vào lúc này Kỳ Hàn Thanh nói như vậy, hốc mắt không kiềm chế được bỗng chốc đỏ lên.

Sau đó Kiều Nhân cúi đầu, mới chỉ nhẹ chớp mắt một cái, nước mắt từ khóe mắt bỗng chốc rơi xuống, chảy xuống ly nước thành một đường vân nhỏ.

Cô cho rằng Kỳ Hàn Thanh không thấy gì, mắt cô nhắm lại để nước mắt ngừng tuôn, kết quả vừa mở mắt ra, khuôn mặt người đàn ông hiện ra trước mắt.

Kiều Nhân ngồi ở mép giường, Kỳ Hàn Thanh đặt đầu gối xuống đất, nửa ngồi nửa quỳ duy trì khoảng cách với cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, Kiều Nhân nghiêm túc nhìn vào gương mặt người đàn ông.

Tĩnh tế, đẹp trai, thậm chí cô hoàn toàn không tìm ra được bất cứ lý do gì để không vừa mắt với anh.

Sau đó người đàn ông giơ tay lên, ngón tay cái đặt lên khóe mắt cô nhẹ nhàng lau: "Em khóc cái gì?"

Cái tư thế này hết sức mập mờ.

Trong lòng Kiều Nhân vang lên giọng nói cảnh cáo phải cách xa anh ra, nhưng cơ thể lại không nghe theo lý trí mách bảo, dù chỉ một chút thôi cũng không nhúc nhích được.

Tất cả những xúc cảm trong cô bây giờ, bỗng chốc trở thành dòng nước ấm chảy róc rách qua đáy lòng, lan đến khắp tay chân.

Hồ hấp Kiều Nhân ngưng đọng, một giây, hai giây,... Đến giây thứ ba, cửa phòng bị mở ra, sau đó một âm thanh đồ rơi lộp bộp dưới đất vang lên.

Lục Hạ đứng ở cửa run lẩy bẩy: "Kia kia kia vậy... Cái đó, cô cô... Hai người tiếp tục."

Cô bị dọa sợ không hề nhẹ, giọng nói có chút lắp bắp.

Cửa vừa mới đóng lại mở ra lần nữa, Kiều Nhân đã phản ứng lại, cô chột từ giường đứng lên: "Không phải như cô nghĩ đâu."

Lục Hạ ngây ngô như con gà gồ nhìn cô một cái, sau đó chuyển tầm mắt, rơi vào gương mặt người cấp trên ngày ngày lạnh mặt của cô.

Giây tiếp theo, cô thật sự nhìn thấy người cấp trên lạnh lùng đó nở nụ cười, sau đó anh mở miệng, giọng nói không cao, nhưng mỗi chữ nói ra đều rõ ràng: "Chuyện chính là như cô nghĩ đây."

Lục Hạ: "..."

Cho nên anh ấy / mẹ nó rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Kiều Nhân cũng bị câu nói của Kỷ Hàn Thanh làm cho nghẹn, chậm nửa nhịp mới hỏi lại được: "Dạng gì?"

Kỷ Hàn Thanh khẽ nâng cằm, hướng ra phía ngoài cửa: "Hỏi cô ấy."

Vì vậy Kiều Nhân quay đầu lại, theo tầm mắt anh nhìn về phía Lục Hạ.

Lục Hạ đứng bên này nửa ngày vẫn không phản ứng kịp, không biết nên bước vào hay đi ra, cô tựa như bị điểm huyết vậy, đứng ở cửa không nhúc nhích.

Cho đến khi chú ý tới ánh mắt của hai người kia, cô mới nhẹ "A" một cái: "Thật xin lỗi Kỷ tổng... tôi không nên quấy rầy hai người."

Kiều Nhân: "Thật..."

Nhưng chưa cho cô thời gian để giải thích, Lục Hạ đã khom người nhặt đồ vừa rơi xuống, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài, hơn nữa còn vô cùng tốt bụng khép cửa giúp bọn họ.

Tiếng đóng cửa vang lên mấy giây, sau đó rất nhanh đã khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Ánh mắt Kiều Nhân vẫn hướng ra ngoài cửa, một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, cô quay đầu nhìn về phía Kỷ Hàn Thanh: "Chú có ý gì?"

Kỷ Hàn Thanh tròn mắt nhìn cô: "Ý chính là hy vọng cô ấy hiểu nhầm."

"..."

Đáy mắt người đàn ông là một mảnh thâm trầm, tựa như cái xoáy nước có thể hút cô vào tầm mắt mình.

Kiều Nhân nhú mày, cúi đầu nhìn đi chỗ khác.

Trong lòng cô bắt đầu suy nghĩ chốc nữa sẽ lựa lời giải thích với Lục Hạ.

Lời giải thích còn chưa nghĩ ra thành câu, chuông điện thoại lại vang lên, tiếng này nối tiếp tiếng kia, lọt vào tai người nghe không ngừng nghỉ.

Kiều Nhân sững sốt mấy giây mới nhìn ra điện thoại đặt ở cuối giường, vừa định cầm lên nghe, điện thoại đã bị người đàn ông lấy đi, một giây tiếp theo, tiếng chuông bị cắt đứt, giọng nói của người đàn bà tựa như loa phát thanh lại truyền tới, cho dù điện thoại không ở bên tai Kiều Nhân nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rõ.

"Lại còn dám nghe điện thoại. Mấy ngày tới mày ra khỏi cửa nhớ phải cẩn thận vào!"

Kiều Nhân theo bản năng muốn lấy điện thoại, cô đang ngồi xổm, nên chỉ cần duỗi thẳng tay ra là lấy được, người đàn ông lại đổi tay cầm điện thoại, cô cứ như vậy mà bất lực, còn đang định đi vòng sang bên kia, đỉnh đầu cô vang lên giọng nói của người đàn ông: "Có biết điều luật số bốn hai của bộ quản lý an ninh trật tự là gì không?"

Người đàn bà không nghĩ lần này nghe điện thoại lại là đàn ông, hơn nữa vừa nói câu đầu tiên đã hỏi một vấn đề không liên quan, bà ta sững sốt một chút, sau đó càng mắng oanh liệt hơn: "Tao cần gì phải quan tâm nó là cái đéch gì! Ngày hôm nay tao..."

"Những người uy hiếp đến sự an toàn của người khác, có thể bị giam trong tù trên dưới mười ngày."

"..."

Bên kia đột nhiên không nghe thấy âm thanh, tựa như là đang tiêu hóa thông tin này, một lúc lâu mới mở miệng: "Mày, mày dám uy hiếp tao?"

Kỷ Hàn Thanh cau mày, giọng nói lạnh lạnh: "Nếu bà còn gọi thêm cho cô ấy một cuộc điện thoại nào nữa, tôi lập tức gửi cho bộ tư pháp trong tòa soạn chúng tôi."

"Mày..."

Kỷ Hàn Thanh không có nghe hết câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Bởi vì giọng nói đầu bên kia càng ngày càng bé, Kiều Nhân không nghe rõ lắm, cô nhìn Kỷ Hàn Thanh sau khi ngắt máy liền ném điện thoại lên giường, sau đó nghe thấy anh mở miệng: "Bởi vì chuyện này?"

Tầm mắt Kiều Nhân nhìn theo điện thoại, giờ mắt vẫn đang đặt ở cuối giường: "Cái gì?"

-Bởi vì chuyện này mà không vui sao?

Yên lặng hồi lâu, Kiều Nhân khẽ lên tiếng.

-Lần sau gặp loại chuyện như này, có thể trực tiếp gọi điện thoại cho bộ tư pháp.

Kiều Nhân xoay đầu lại, đúng lúc người đàn ông cúi đầu, anh đưa tay chạm vào đôi mắt vẫn còn ẩm ướt của cô, lại trầm giọng nói thêm một câu: "Cũng có thể gọi cho anh."

-Hiểu chưa?

Kiều Nhân gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Kỷ Hàn Thanh đã đứng lên, lời nói cũng không khác Lục Hạ là bao, nhưng lại dễ nghe hơn Lục Hạ: "Tập thành thói quen đi, bộ tư pháp không phải mở ra để trưng bày."

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, ánh mắt dịu dàng nhìn cô một cái: "Lần sau cứ trực tiếp gọi điện cho người ở tòa soạn."

Ánh mắt Kiều Nhân nhẹ giật, không lên tiếng.

Sau đó, người đàn ông dọn dẹp đồ cô vừa ăn, thời điểm đi ngang qua cô còn thốt ra một chữ.

Kiều Nhân nghe rõ ràng, chỉ một chữ cái, một từ mà khiến người ta không thấy vui chút nào.

-Ngốc.

Kiều Nhân: "..."

Đến khi Kỷ Hàn Thanh ra khỏi cửa, nửa tiếng sau Lục Hạ mới trở về.

Kiều Nhân vốn cho rằng với tính cách của Lục Hạ chắc chắn phải quán lấy cô hỏi cả một buổi chiều để cho ra những chuyện bát quái.

Kết quả hết buổi chiều, Lục Hạ vẫn cứng rắn không hề hỏi dù chỉ một chữ.

Cả căn phòng đều là âm thanh đánh bàn phím của hai người, cả hai đều không nói lời nào, Kiều Nhân nhìn chăm chăm màn hình máy tính, một bản thảo sửa đi sửa lại mấy lần, cuối cùng vẫn nghiêng đầu quay sang thấy Lục Hạ đang chăm chăm nhìn mình: "Có gì muốn hỏi cứ hỏi đi."

Lục Hạ ngay lập tức lắc đầu: "Không muốn hỏi gì cả."

Kiều Nhân không hiểu, hoạt động cổ tay liếc nhìn cô ấy một cái: "Vậy cô cứ nhìn tôi làm gì?"

Hơn nữa nếu là ngày thường, nha đầu này vấn đề nào cũng có thể nói ra đến tám trăm câu, hơn nữa câu sau không hề lặp lại câu trước.

Mặt Lục Hạ lần này càng trở nên nghiêm túc: "Tôi chính là muốn nhìn một chút, xem người mà Kỷ tổng thích là dạng người như thế nào."

Động tác Kiều Nhân ngừng lại, cổ tay chưa tập xong, lòng bàn tay vẫn hướng lên trời nửa giây mới thu về, cau mày, thấp giọng nói: "Đừng có nói bậy bạ."

"Tôi không có mù nha..." Gương mặt Lục Hạ ngây thơ vô tội: "Là chính Kỷ tổng nói."

Kiều Nhân: "Cái gì?"

-Lúc tôi quay về nhìn thấy Kỷ tổng, anh ấy chính miệng nói thích cô mà.

Thấy Kiều Nhân không đáp, Lục Hạ lặp lại lần nữa: "Anh ấy thật sự nói như vậy."

Kiều Nhân: "..."

-Cô không tin có thể hỏi anh ấy xem.

Kiều Nhân tạm thời giả bộ không nghe thấy, thu hồi tầm mắt, lại mở văn bản ra viết bản thảo, gõ được vài dòng chợt ngừng lại.

Những dòng chữ trên màn hình đồng loạt đều là ba chữ "Anh thích em."

Cô hôm nay chắc chắn là trúng tà rồi...Kiều Nhân háng giọng, nhanh chóng thừa dịp mình chưa gõ quá nhiều liền tắt văn bản đi.

Những ngày tiếp theo sóng yên biển lặng vô cùng.

Kiều Nhân và Lục Hạ chạy đi chạy lại không ngừng giữa khách sạn và nơi cây cầu bị sụp đổ, thỉnh thoảng còn đụng phải Kỹ Hàn Thanh đang trao đổi cùng với kiến trúc sư.

Sau đó ánh mắt hai người giao nhau, Kiều Nhân vội vã chạy ra chỗ khác.

Ngược lại thì Lục Hạ một mực cảm nhận được có làn sóng ngầm chảy giữa hai người, mấy ngày vừa rồi, trong đầu nghĩ ra một kịch bản vô cùng hoành tráng, vào lúc nhàm chán lại lòi ra thêm mắm thêm muối một vài tình tiết.

Nhiệm vụ được hoàn thành trước một ngày theo kế hoạch công tác.

Trưa thứ sáu trả phòng, Kiều Nhân sắp xếp đồ đạc xong xuôi, sau đó ôm máy ảnh ngồi trên giường xem xét.

Mấy ngày nay chụp hơn ngàn tấm, nhưng đến cuối cùng dùng chưa tới mười tấm, Kiều Nhân chọn lọc từng bức, hơn nửa tiếng sau, chỉ còn lại mấy trăm tấm.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào bức ảnh hơn nửa ngày, ánh mắt có chút choáng váng, tựa như có những ngôi sao đang xoay chuyển trước mặt, cô nhắm mắt, ngã xuống giường.

Lục Hạ vẫn đang sắp xếp đồ đạc, quét sạch Thượng Hải trong năm ngày, chiến lợi phẩm chiếm hơn nửa hành lý, cô vắt và xếp vào trong va li: "Tiểu Kiều, sao cô không mua gì cả?"

-Không có gì để mua cả.

Kiều Nhân nghỉ ngơi mấy phút, sau đó lại bò dậy chọn hình.

Lúc sau, Lục Hạ đột nhiên "A" lên một tiếng: "Giờ mới để ý, sao dép đi trong phòng của tôi với cô lại khác nhau?"

Kiều Nhân: "..."

Vốn cho là đã tra hỏi hết rồi, kết quả hôm nay Lục Hạ lại hỏi: "Tại sao dép của cô lại cao cấp hơn dép của tôi nhỉ?"

Kiều Nhân nói dối: "Dép của tôi bị mất một chiếc nên phải đi ra ngoài mua đôi mới."

-Mất một chiếc?

Lục Hạ quay đầu nhìn cô, hai người đối mặt với nhau một lúc lâu, Lục Hạ bưng tỉnh hiểu ra "À" một tiếng: "Tôi hiểu tôi hiểu rồi..."

"..."

-Xem ra quả thực hết sức kịch liệt.

Kiều Nhân ném chiếc gối trên giường vào lưng Lục Hạ: "Cô có thể thuần khiết trong sáng lên được không?"

Đổi thành người khác thì có thể trong sáng được sao?

Lục Hạ liếm môi, còn thừa ra vài món đồ quả thật không thể nhét được nữa, lại xoay người về mặt đáng thương nhìn Kiều Nhân: "Tiểu Kiều, va li của cô còn chỗ không?"

-Cô nhìn qua xem.

Kiều Nhân dừng một chút: "Chỉ là buổi chiều tôi không về thành Bắc."

Lục Hạ cố nhét đồ vào: "Vậy cô đi đâu?"

-Đi Hàng Châu một chuyến.

Lục Hạ biết nhà Kiều Nhân ở Hàng Châu, gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều nữa.

Kiều Nhân đã đặt vé trước đó, thời gian khởi hành so với mọi người trở về thành Bắc chậm hơn hai tiếng.

Buổi chiều hơn ba giờ, Kiều Nhân ở ga tàu chờ kiểm tra an ninh, Kỷ Niệm gửi tới một tin: "Tiểu Kiều, cậu đã lên tàu chưa?"

Kiều Nhân dùng một tay nhanh chóng trả lời: "Sắp rồi."

"Chuyến lúc bốn giờ?"

"Ừ."

Kỷ Niệm gửi tới icon OK: "Chú ý an toàn, khi xuống tàu nhớ nhấn cho tót."

Kiều Nhân không nhấn lại, cất điện thoại vào túi đi qua cửa kiểm tra an ninh.

Thượng Hải cách Hàng Châu không xa, đi tàu cao tốc mất chưa tới một tiếng.

Kiều Nhân ở trên tàu gà gât nhưng vẫn chưa ngủ, khi đến bến tiếng của loa phát thanh vang lên, cô che miệng ngáp một cái, sau đó giơ tay lên lấy va li của mình.

Còn chưa chạm tay vào va li, hành lý đã bị người khác cầm đi.

Cô quay đầu nhìn một cái, người con trai tuổi không lớn lắm, không khác cô là bao, có khi còn ít tuổi hơn cô.

Kiều Nhân cười với anh ta: "Cảm ơn."

Nhận lấy va li, cô cũng không nói thêm gì nữa, đi theo người đứng sau lưng cùng nhau bước xuống tàu.

Sau đó chưa tới nửa giờ, Kiều Nhân quay đầu một cái liền quên đi gương mặt người con trai kia.

Kiều Nhân có nhà tại Hàng Châu.

Trước kia sống ở ngôi nhà đó hơn mười năm, sau đó cô và mẹ Tổng cùng đi lên thành Bắc cũng không bán nhà cho người khác.

Nhà cô không thiếu tiền, cho nên nhà vẫn giữ lại, cứ cách một tháng lại gọi cho người giúp việc đáng tin cậy ở địa phương nhờ dọn dẹp.

Kiều Nhân bắt taxi đến gần nhà sau đó kéo va li đi bộ qua.

Chìa khóa nhà để trong túi xách của cô, mấy năm không dùng, chìa khóa bị rỉ, Kiều Nhân cúi đầu tìm ổ khóa, sau đó mới cắm chìa mở cửa.

Bởi vì trước đây không lâu mới có người đến quét dọn qua nên căn phòng cơ hồ không nhìn thấy bụi bặm.

Kiều Nhân tìm một chỗ đặt va li xuống, sau đó trở về phòng mình trước kia nhìn một lát.

Trong phòng không có thứ gì, dỗi mắt nhìn lại, ngoại trừ chăn ga gối đệm thì cả căn phòng đều là một mảnh trống rỗng.

Thời tiết miền Nam ẩm ướt, mấy ngày nay lại đổ mưa liên tục, cả phòng dường như chìm trong hơi nước, cửa sổ cũng không được mở một thời gian dài, tựa như không có cách nào cho người ta ở lại đây.

Kiều Nhân trở lại phòng khách ngồi trên ghế sa lon, nhân lúc đang nghỉ ngơi đặt một phòng khách sạn.

Sau khi nghỉ ngơi, cô ngại hành lý gây trở ngại, cũng không mang va li ra ngoài, chỉ cầm ô ra khỏi nhà bắt xe đi đến khách sạn.

Dự báo thời tiết ở Hàng Châu mấy ngày nay đều vô cùng chính xác.

Con mưa kéo dài đến hết tết Thanh minh, lúc xế chiều mới ngưng, mặt trời hé ra sau lớp lớp tầng mây, không tỏa chút ấm áp nào, thời tiết không nóng không lạnh.

Kiều Nhân ở khách sạn hai ngày, thẳng đến ngày hôm sau trời trong xanh trở lại mới bước ra khỏi khách sạn – cô phải đi một chuyến tới nghĩa trang.

Bố Kiều sau khi qua đời, tro cốt được chôn cất tại nghĩa trang.

Kiều Nhân bắt xe ven đường, đi tới tiệm hoa mua một bó hoa cúc nhỏ, mùa xuân vẫn chưa đi qua, vào thời điểm này hoa nở lại càng rực rỡ, từng giọt sương long lanh đậu trên cánh phải mất rất lâu mới nhẹ nhàng bay hơi.

Kiều Nhân ôm hoa vào trong ngực, ngồi trên xe taxi, mắt rũ xuống, thất thần.

Liên tiếp mấy ngày nay cô không hề có tâm trạng.

Không thích tết Thanh minh, cũng không thích cái thời tiết mưa phùn ướt át như thế này.

Đến nghĩa trang, cô trả tiền cho tài xế, vào lúc muốn mở cửa xuống xe, bác tài còn dùng ngôn ngữ địa phương an ủi cô một câu: "Cô gái, đừng buồn nữa."

Khóe miệng Kiều Nhân hơi hạ xuống, nói "Cảm ơn" với bác rồi xuống xe đóng cửa lại.

Phần mộ của bố được xây ở hàng đầu tiên.

Kiều Nhân cất điện thoại vào túi, hai tay ôm hoa, cúi đầu bước chân lên bậc thang, khi sắp đến hàng đầu tiên, trước mắt hiện ra một đôi giày da.

Cô dừng chân, theo ống quần của người đàn ông rồi từ từ nhìn lên, sau đó thấy người đàn ông đó cũng đang chăm chú nhìn mình.

Người nọ nhìn cô chằm chằm, thật lâu sau, khóe miệng anh mới từ từ nhếch lên: "Tiểu... Kiều?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Người gọi cô là "Tiểu Kiều" không nhiều, mà người khác phái gọi cô là "Tiểu Kiều" thì càng ít hơn, cơ bản dùng một ngón tay là có thể đếm xong.

Kiều Nhân dùng mấy giây thì tầm mắt mới tập trung tại một điểm, ánh mắt rơi vào gương mặt của người đàn ông, không nói lời nào.

Thấy cô cả nửa ngày không phản ứng lại, người nọ nhếch môi cười một chút, khẽ cau mày, giọng nói ôn nhu nhưng mang theo vài phần tự giễu: "Mấy năm không gặp liền không nhận ra anh, không có lương tâm như vậy sao?"

Kiều Nhân cũng cau mày theo anh, khóe miệng không tự chủ được cũng dương lên: "Không nhận ra, anh là ai thế?"

Vừa mới dứt lời, đỉnh đầu bị một bàn tay vỗ một cái, sức lực không nặng cũng không nhẹ, dễ như trở bàn tay đem mái tóc dài của Kiều Nhân trở nên bù xù rối loạn.

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn anh một cái, sau đó dịu dàng cất tiếng gọi tên: "Anh Thần Phong." Nhớ rằng Hứa Thần Phong sau khi tốt nghiệp chưa được bao lâu liền bị phân phó đến trường đại học ở phía tây bắc nhậm chức.

Hứa Thần Phong lớn hơn cô sáu, bảy tuổi. Đếm trên đầu ngón tay, hai người từ khi biết nhau tới giờ cũng đã qua mười lăm, mười sáu năm rồi. Nói cách khác, Kiều Nhân vẫn luôn nhớ, bên cạnh mình vẫn luôn xuất hiện một người như vậy.

Sau đó Kiều Nhân theo mẹ Tổng đi vào miền Nam, Hứa Thần Phong lại thi được vào đại học Quân y, trường học quản lý nghiêm khắc, điện thoại di động không được tùy ý sử dụng, chờ tới khi anh tốt nghiệp, phong thủy lại luân chuyển, người bạn rạn sang thành Kiều Nhân.

Lâu ngày, hai người dần dần không thường xuyên liên lạc.

Kiều Nhân liên lạc với anh là vào ngày mừng một đầu năm, tính đến bây giờ cũng đã qua mấy tháng rồi.

Cô hạ thủ bắt lấy tay Hạ Thần Phong đang làm xù tóc cô rồi sửa lại cho chỉnh tề, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: "Anh trở về lúc nào thế?"

-Mấy ngày trước vừa mới về.

-Vậy lúc nào lại đi?

"Không đi nữa." Hứa Thần Phong nhàn nhạt cười một chút, xoay người lại đi đến trước mặt cô: "Được điều đến khoa Y của đại học ở thành Bắc."

Dù sao cũng quen biết mười mấy năm trời, mấy năm rồi không nhìn thấy nhau nhưng chủ đề nói chuyện chưa bao giờ hết.

Kiều Nhân đi sau lưng anh leo từng bậc thang, nhẹ giọng hỏi: "Vậy anh lúc nào thì đi?"

-Giữa tháng tư chuyển qua.

Bây giờ là đầu tháng tư rồi.

Chính là chỉ cần mấy ngày nữa thôi, cô ở thành Bắc là có thể gặp con người này.

Loại cảm giác này, xúc cảm còn đẹp đẽ mãnh liệt hơn cả "Tha hương ngộ cố tri".(*)

(*) "Tha hương ngộ cố tri" nghĩa là nơi quê người gặp được bạn cũ. Đây là câu thơ xuất thân từ bài thơ cổ: "Cửu hạn phùng cam vũ/ Tha hương ngộ cố tri/ Động phòng hoa chúc dạ/ Kim băng quảĩ danh thi."

Tâm trạng Kiều Nhân buồn bực mấy ngày nay, vào lúc này tựa như được thả lỏng, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn so với vừa rồi: "Sao anh không nói sớm với em chứ?"

-Định đến lúc đó làm cho em ngạc nhiên.

Người nọ đứng lại trước mặt, đứng yên ở ngôi mộ quay đầu nhìn qua: "Hắn là có rất nhiều lời muốn nói với chú Kiều phải không?"

Kiều Nhân lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái.

Hứa Thần Phong cười một tiếng, tự giác bước xuống mấy bậc thang: "Vậy anh ở đây chờ em, đợi tí nữa chờ em về."

Lời từ chối Kiều Nhân sắp nói ra, chẳng qua là vừa mở miệng chưa kịp nói gì lại bị câu nói của Hứa Thần Phong chặn lại: "Đợi em nói xong có khi trời đen kịt mất rồi, con gái đi đêm không an toàn."

"..."

Vì vậy Kiều Nhân ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hứa Thần Phong lại đi xuống mấy bậc, sau đó đứng cách ngôi mộ vài mét lấy điện thoại ra gọi điện.

Kiều Nhân thu hồi ánh mắt, sau đó ngồi xổm đặt bó hoa lên ngôi mộ của bố.

Bên cạnh có một bó hoa, không cần nghĩ cũng biết đó là hoa của Hứa Thần Phong, hai bó hoa kề sát nhau, cánh hoa khi khẽ chạm vào nhau còn nhỏ xuống những giọt nước trong suốt.

Trên bia mộ là hình ảnh của một người đàn ông trẻ tuổi, khỏe miệng dương lên, tựa như cả đời đều vĩnh viễn vui vẻ như vậy.

Kiều Nhân nhìn ông, trên bức ảnh ông cũng giống như đang nhìn Kiều Nhân vậy.

Hai người nhìn nhau, Kiều Nhân một câu cũng không nói, nhưng đôi mắt đã ướt đẫm, nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt bỗng trào dâng, sau đó tuôn ra, chảy xuống những viên đá nằm dưới chân.

Bởi vì trời vừa tạnh mưa, ở phía trên nước mưa vẫn chưa khô, rất nhanh hòa vào với nước mắt của cô, không phân biệt rõ đâu là nước mưa, còn đâu là nước mắt.

Vốn là trước khi đến đây, Kiều Nhân có hàng trăm lời muốn kể bố nghe.

Kết quả sau khi tới nơi này, ngược lại cái gì cũng không cần nói ra, Kiều Uyên chắc chắn có thể hiểu rõ tâm tư con gái mình.

Kiều Nhân cứ như vậy âm thầm nửa ngồi nửa quỳ ở chốn này, đợi đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống ở phía tây, giữ lại một mảnh nắng chiều phía chân trời.

Đại khái chưa tới một giờ, chân Kiều Nhân đã có chút tê dại, mới vừa rồi muốn đứng lên, có người đi tới giữ lấy tay phải của cô: "Tiểu Kiều."

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh: "Sao thế ạ?"

Hứa Thần Phong cũng ngồi xổm xuống, đưa tay ra chỉnh lại hai bó hoa: "Em có phải có bạn trai rồi đúng không?"

-Gì cơ ạ?

Kiều Nhân nghe thấy liền sững sốt: "Bạn trai gì cơ ạ?"

-Lúc em vừa tới đây, anh nhìn thấy em với một người đàn ông cùng đi lên.

Kiều Nhân: "..."

Cô bị Hứa Thần Phong làm cho giật mình.

Những lời này nói ra nghe không sao tưởng tượng được là bạn trai mà giống như kẻ biến thái điên cuồng theo dõi thì đúng hơn.

Đầu Kiều Nhân không dám quay ngang quay dọc: "Anh Thần Phong à... Đừng có dọa em!"

-Lúc đầu anh cũng cho là trùng hợp, sau đó thời điểm đi ra nghe điện thoại thì thấy anh ta chỉ nhìn vào em thôi.

"..."

Không biết có phải vì tác dụng của tâm lý hay không mà sau khi Hứa Thần Phong nói xong Kiều Nhân cảm thấy có một ánh mắt luôn đặt trên người mình, nóng bỏng như muốn thiêu đốt cô vậy.

Bàn tay Hứa Thần Phong đặt lên Kiều Nhân từ từ thu hồi lại, một bên mắt nhìn cô: "Thật sự không có bạn trai?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Em không có bạn trai."

-Vậy chắc là anh ta thích em rồi.

Kiều Nhân quả thực không chịu nổi, thờ ơ quay đầu liếc mắt nhìn sang, tay Hứa Thần Phong ngay lập tức nâng lên, không chút thiên vị che đi tầm mắt của cô.

Sau đó đầu ngón tay người đàn ông đưa lên, lấy ra chiếc lá không biết đậu trên tóc cô từ bao giờ.

-Bây giờ anh có thể chắc chắn một điều là người kia thích em.

Dừng mấy giây, tựa như biết rằng Kiều Nhân nghe không hiểu, Hứa Thần Phong liền nói thêm một câu: "Mới vừa rồi lấy giúp em chiếc lá từ trên tóc xuống, anh cảm thấy ánh mắt cậu ta như mũi dao phi thẳng ra ngoài vậy."

Rốt cuộc Kiều Nhân vẫn quay đầu lại, cúi người hướng mặt nhìn sang.

Màn đêm buông xuống, chỉ còn một vài ngôi mộ nằm rải rác bên dưới, có thêm lẻ tẻ vài ngôi mộ chưa được xây xong.

-Đừng nhìn nữa.

Hứa Thần Phong đứng dậy, sau đó kéo cô đứng lên: "Tiểu Kiều nhà chúng ta vẫn luôn được nhiều người thích như vậy."

Kiều Uyên cùng với bố Hứa là bạn tốt nhiều năm, ban đầu chỉ đơn giản là bạn cùng ngành xử lý công việc, tin tức với nhau, sau này mối quan hệ giữa hai người còn sâu sắc hơn cả những người thân thích.

Kiều Nhân đối với cách gọi này cũng đã nghe thành quen, không cảm thấy sai ở đâu, ánh mắt cô liếc xuống người đang đứng ở bên dưới, sau đó mới hỏi một câu không xác định: "Anh vừa rồi thật sự không lừa em chứ?"

-Thật.

-Về ngoài trông thế nào?

-Sẽ không phải là biến thái cuồng theo dõi người đấy chứ?

Hứa Thần Phong không nhịn được cười một tiếng: "Chắc chắn không phải."

Kiều Nhân vẫn sợ như cũ, không dám rời khỏi Hứa Thần Phong một chút nào, một đường thẳng đi chậm xuống dưới, sau đó ngay lập tức ngồi lên xe, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm Kiều Nhân được Hứa Thần Phong chở về khách sạn đã là nửa tiếng sau.

Nửa tiếng trôi qua, cái người theo dõi bí ẩn đó cũng không thấy bóng dáng nữa.

Trái tim Kiều Nhân giờ mới hạ xuống, sau khi nói tạm biệt với Hứa Thần Phong mới cầm túi cùng đi động đi lên tầng.

Khách sạn năm sao vô cùng lớn, ngay cả hành lang cũng dài như vậy.

Kiều Nhân đi được nửa đường mới phát hiện đằng sau lưng có tiếng bước chân.

Sau đó bước chân cô ngưng lại, bước chân người nọ cũng dừng lại theo.

Cô đứng lại, người ở đằng sau cũng đứng lại.

Kiều Nhân là phóng viên chuyên ngành xã hội, trước kia không ít lần đụng phải tin tức phụ nữ độc thân ở khách sạn bị cướp tiền lẫn cướp sắc.

Trước đây đều cảm thấy tin tức này vô cùng kỳ lạ, kết quả bây giờ lại phát sinh trên người mình, Kiều Nhân mới cảm thấy sợ, cô hít sâu một hơi, bước nhanh đi về phía trước, cầm thẻ phòng nhanh chóng mở cửa.

Nếu như động tác của cô nhanh nhạy, ngay lập tức có thể chặn lại người đàn ông kia nhốt ngoài cửa.

Nếu như thật sự gặp rắc rối... Kiều Nhân không dám nghĩ thêm nữa, dùng thẻ phòng mở cửa, còn chưa vặn chốt cửa, một bàn tay liền xuất hiện trong tầm mắt cô.

Bàn tay kia rất đẹp, ngay cả móng tay cũng được cắt gọn sạch sẽ chỉnh tề.

...Không giống như tay của một kẻ biến thái cuồng theo dõi.

Trước đây Kiều Nhân bị mẹ Tổng bắt ép đi học thái cực quyền, vào lúc này suy nghĩ cùng hành động vô cùng nhanh, đưa tay ra muốn bóp cổ tay của người đàn ông, sau đó đúng thời điểm dùng sức một cái, nhưng người nọ lại phản ứng nhanh hơn, dứt khoát nắm lấy cổ tay cô.

Lực đạo không quá lớn nhưng đủ để cho cô không thể động đậy được.

Kiều Nhân một thân một mình ở bên ngoài, lo lắng về những điều sắp xảy ra, âm thanh sợ hãi vang lên: "Nếu anh không thả tôi ra, tôi ngay lập tức báo..."

-Còn báo cảnh sát nữa sao?

"..."

Kiều Nhân nghe thoáng qua, sau đó nhấc chân, dùng sức giẫm lên giày của người đàn ông.

-Bỏ tay ra!

-Nếu bỏ ra em đi báo cảnh sát thì sao?

Kiều Nhân nhú mồm, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng: "Chủ làm tay tôi đau."

Lời này nói ra quả nhiên tác dụng, mới vừa nói xong, tay người đàn ông tay liền buông ra.

Cổ tay Kiều Nhân xuất hiện một vòng đỏ nhàn nhạt, cô động cổ tay hai cái, lúc này cũng không nóng vội mở cửa, chỉ đứng ở cửa không nhúc nhích.

Cô bất động, cũng không nói chuyện, hơi cúi đầu nhìn mũi chân.

Người đàn ông tay đưa tới, thay cô mở cửa: "Em không đi vào?"

Kiều Nhân không muốn để ý tới anh.

Trong lòng cô bây giờ vô cùng rối loạn, sợ hãi qua đi lại bị một xúc cảm không nói lên lời thay thế.

Kiều Nhân không có tâm trạng bước vào phòng, sau khi vừa đi vào liền đóng cửa, ngay tức khắc bị người đàn ông giơ tay ngăn cản, sau đó dùng một chút sức lực mở cửa ra, chen người tiến vào.

Hốc mắt Kiều Nhân đỏ đỏ: "Chú muốn làm gì?"

-Muốn gặp em.

Cửa bị đóng lại, giọng nói Kiều Nhân vang lên cùng tiếng đóng cửa, thanh âm trầm đi một nửa: "Lén lén lút lút như vậy, tôi còn tưởng mình bị kẻ biến thái theo dõi."

Giọng nói cô không lớn.

Kỷ Hàn Thanh mặc dù có ý với cô, nhưng đầu sao cũng trực thuộc cấp trên, trong lòng Kiều Nhân ít nhiều vẫn còn để ý điều này, chỉ là không dám trắng trợn nói ra.

Kỷ Hàn Thanh quả nhiên không nghe rõ: "Em nói cái gì?"

Nếu là bình thường, Kiều Nhân sẽ không cho anh nghe thấy lời này, nhưng lần này không biết làm sao, nào như bị teo đi vậy, dám nói ra câu vừa rồi, lặp lại giọng còn to hơn khi này.

Kỷ Hàn Thanh híp mắt một cái: "Anh lớn lên trông giống thế sao?"

-Dù sao nghe theo lời anh Thần Phong miêu tả thì rất giống.

Người đàn ông cau mày: "Ai?"

Kiều Nhân không trả lời, đưa tay ra bật công tắc điện.

Cả ngày hôm nay bản thân cô rất kỳ quái, tâm trạng cứ lên lên xuống xuống, tựa như rơi từ trên trời xuống đáy vực, sau đó lại từ đáy vực mà bay lên

chân trời vậy.

Cô xoay người đi tới bàn trà rót ly nước, mới vừa ngồi xuống uống một hớp đã nghe thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi một câu: "Là người đưa em về khách sạn ngày hôm nay?"

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân uống hết một nửa ly nước, sau đó chậm rãi nói: "Anh ấy là ai thì có quan hệ với chú sao?"

-Có quan hệ.

Kiều Nhân thiếu chút nữa bị nước làm cho sặc, cô ho khan mấy tiếng, trên mặt không tự chủ được bỗng đỏ lên: "Quan hệ thế nào?"

Khóe miệng người đàn ông khẽ dương lên, trả lời đặc biệt ngay thẳng, chỉ với bốn chữ đã làm sáng tỏ ---- "Quan hệ tình địch."

Editor có lời muốn nói: "Là anh ghen ghen ghen thôi mà, bởi vì anh đã quá yêu em, quá yêu em" Ui sao cái lời hợp thế nhĩ!!!!???

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Kiều Nhân ngay cả nước cũng uống không trôi, tay cô vẫn đang cầm ly nước, đầu ngón tay vừa buông lỏng, ly nước thiếu chút nữa rơi xuống, cô cúi thấp đầu, vội vàng dùng sức nắm chặt, tựa như là không nghe rõ lời anh nói mà hỏi lại lần nữa: "Cái gì cơ?"

Thật ra thì nghe rất rõ ràng, chỉ là không dám tin mà thôi.

Hai người đàn ông này có mối quan hệ với không ít người... Làm thế nào lại trở thành tình địch của nhau?

Không giải thích được.

Kiều Nhân ho nhẹ một tiếng: "Tôi với anh Thần Phong không phải loại quan hệ như chú nghĩ."

Kỳ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Thế là loại quan hệ nào?"

"..."

Là loại quan hệ nào đây?

Trước kia Kiều Nhân thật sự không hề cân trọng suy nghĩ đến vấn đề này, bây giờ đột nhiên bị lôi ra đề ở trước mặt, cô bị hỏi khiến cả người sững sốt mấy giây, nhìn về ly nước suy nghĩ hồi lâu mới trả lời: "Dù sao cũng không phải loại quan hệ mà chú nghĩ."

Lời này nói ra thì khác gì không nói đâu?

Thật sự là vì trong thời gian ngắn như thế này Kiều Nhân không tìm ra được từ ngữ gì để hình dung, tựa như là bạn, cũng tựa như là người nhà mà cũng giống như là sự kết hợp của cả hai.

Kiều Nhân nhẹ ấn vào thái dương, sau đó giương mắt nhìn anh: "Chú không tính đi ra ngoài sao?"

Cô nam quá nữ ở chung một phòng, mặc dù Kiều Nhân biết chắc chắn Kỳ Hàn Thanh sẽ không làm chuyện gì khác thường với mình, nhưng cô vẫn cảm thấy không thích ứng được, cô đặt ly nước lên bàn, sau đó đứng lên: "Tôi định đi ra ngoài."

Người đàn ông còn đứng ở cạnh cửa, tầm mắt nhìn theo động tác của cô liền nhanh chóng dời đi: "Đi làm gì?"

Kiều Nhân khoác chiếc áo vừa ném xuống giường, sợ chốc nữa trời lại mưa nên cảm thêm ô, hơi cúi đầu đáp lại: "Đi lấy va li."

Ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng của tết Thanh minh.

Kiều Nhân vẫn còn một đồng công việc đang chờ, không thể ở lại lâu được, cho nên sáng sớm hôm nay liền mua vé máy bay về thành Bắc trưa mai.

Giấc ngủ của Kiều Nhân không có quy luật, sợ ngày mai sẽ ngủ quên, cho nên định hôm nay về nhà lấy hành lý đem tới khách sạn, như vậy đến khi đi cũng dễ dàng hơn một chút.

Kiều Nhân kiểm tra lại thẻ phòng và chìa khóa, sau đó đi đến bên cửa, khi mở cửa còn quay đầu nhìn Kỳ Hàn Thanh một lần.

Cô vẫn không nói chuyện, chỉ cau mày nhìn anh chăm chăm.

Sau đó cửa mở ra, Kiều Nhân dịch sang bên cạnh nửa bước: "Chú không đi ra sao?"

Kỳ Hàn Thanh cũng đối mặt nhìn cô.

Kiều Nhân: "Tôi sắp đi ra ngoài rồi."

Nói bóng gió chính là: Chú còn định ở đây đến bao giờ?

Rốt cuộc người đàn ông cũng mở miệng: "Em định đi đâu?"

Giọng nói Kiều Nhân trầm lại, buồn bực đáp: "Về nhà."

Thấy ánh Kỳ Hàn Thanh thay đổi, Kiều Nhân giải thích: "Trước kia tôi là người ở miền Nam."

-Anh biết.

Chìa khóa vẫn lủng lẳng trên ngón tay Kiều Nhân, cô lắc lắc cái chuỗi khóa, sau đó gơ tay lên tắt đèn.

Công tắc đèn lại ở ngay bên cạnh Kỳ Hàn Thanh, Kiều Nhân gơ tay, như có như không chạm vào bả vai người đàn ông, đầu ngón tay cô đụng một cái, đèn vụt tắt.

Bên trong phòng ngay lập tức tối đen lại, bởi vì cửa mở, ánh đèn từ hành lang chiếu vào đem lại cảm giác mơ hồ.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn lên, chạm vào ánh mắt sáng ngời của anh, tựa như chứa cả vì tinh tú bên trong, yết hầu ở cổ Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng dịch chuyển, đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cổ tay Kiều Nhân chưa kịp thu về.

Lòng bàn tay người đàn ông thô ráp ấm áp, tựa như có một nguồn nhiệt liên tục truyền đến bàn tay anh, sau đó thấm vào da thịt, đi vào trong máu Kiều Nhân.

Kiều Nhân nhẹ nuốt nước miếng, không giấy dựa cũng không để cho anh buông ra, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt ở cổ tay mình, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Tay Kỳ Hàn Thanh vẫn không buông, đi theo sau cô ra khỏi cửa.

Ánh đèn rọi xuống đỉnh đầu, hai chiếc bóng lồng vào nhau, sau đó lại tách ra.

Kiều Nhân tự động phớt lờ cái tay đặt lên cổ tay mình, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn anh, xuống tầng bắt taxi.

Cho đến khi ngồi lên xe đóng cửa lại, tay hai người vẫn bám vào nhau.

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại chuyển tầm mắt, cúi đầu nhìn tay Kỳ Hàn Thanh, ánh mắt cô dừng lại mấy giây, quả thực không nhìn được mở miệng: "Chú muốn giữ đến khi nào?"

Người tài xế nhìn bọn họ qua gương chiếu hậu, trong ánh mắt lóe lên sự tò mò.

Mặt Kiều Nhân đỏ lên, vừa muốn nhắc nhở anh một câu, người đàn ông đột nhiên kéo tay cô, bàn tay dịch lên cổ tay, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cô.

Người tài xế ngồi phía trước cảm thán: "Tuổi trẻ thật tốt đẹp."

"..."

Mặt Kiều Nhân càng đỏ hơn.

Đường đi từ khách sạn về đến nhà, Kiều Nhân không nói nửa lời.

Bên trong xe hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tài xế thỉnh thoảng sẽ hỏi họ một vài vấn đề không liên quan, Kiều Nhân cũng không trông cậy vào Kỳ Hàn Thanh có thể làm trả lời anh ta nên vừa nghịch điện thoại vừa đáp lời tài xế.

-Cô gái bao tuổi rồi?

-Mới hai mươi hai ạ.

Kiều Nhân thuận miệng trả lời, mở WeChat nói chuyện phiếm với Kỳ Niệm: "Chuyện tớ đến Hàng Châu có phải do cậu nói đúng không?"

Bên kia nửa ngày cũng không trả lời.

Mặc dù Lục Hạ cũng biết là cô đi Hàng Châu nhưng không thể nào chạy tới trước mặt anh báo cáo được.

Kiều Nhân quả thực không nghĩ ra ai khác, cộng thêm việc Kỷ Niệm không trả lời tin nhắn của cô, càng thấy rõ là có tật giật mình, cô lại gửi thêm mấy chữ: "Đừng có giả chết với tớ."

Kỷ Niệm "..."

Kiều Nhân: "Cậu nói với anh ấy làm cái gì?"

Kỷ Niệm "Chẳng phải là tớ nhìn thấy anh tớ có ý với cậu sao... Giúp anh tớ một phần thôi mà."

Kiều Nhân: "Anh ấy hỏi cậu à?"

Kỷ Niệm "Không có."

Nửa phút sau, Kỷ Niệm gửi tới mấy dòng: "Tớ hỏi có phải anh ấy có ý với cậu hay không thì anh ấy bắt đầu mặc kệ tớ, sau đó tớ nói nếu anh không thêm đề ý tới em nữa em sẽ không cho anh biết Kiều Nhân đang đi đâu."

Kỷ Niệm "Anh ấy thật sự quay lại đề ý tớ!"

Được Kỷ Hàn Thanh đề ý quan tâm một lần thật sự không dễ dàng, tương đương với cơ hội sao Hỏa và phải Trái Đất vậy.

Trên thực tế thì sau khi anh trở về nước, cơ bản mấy tháng liền không nói với Kỷ Niệm câu gì, Kỷ Niệm tập thành quen, thường xuyên đối thoại cùng không khí.

Cô nhớ lần đầu Kỷ Hàn Thanh chủ động nói chuyện với cô hình như là vào thời điểm năm ba đại học, khi đó có một du học sinh ở nước ngoài bị sát hại, lúc ấy anh cũng theo sát vụ án ấy, có lẽ khi đang theo dõi chợt nhớ ra mình còn có một người em gái nên gọi điện về.

Thật là ngàn năm có một.

Anh không nói nhiều, chủ yếu là nhắc nhở cô ở trong nước nhớ phải chú ý an toàn.

Kỷ Niệm lúc đó đã nói như thế nào, hồi đó cô mới quen Kiều Nhân chưa được bao lâu, lời nói ra đại loại giống thế này: "Không sao cả, em có bạn cùng học phòng học Taekwondo, đến lúc đó một thằng đến thì đánh một, hai thằng đến thì đánh cả đôi luôn."

Sau đó... Không có sau đó.

Kỷ Hàn Thanh "À" lên một tiếng, trực tiếp ngắt điện thoại.

Sau này suy nghĩ một chút, Kỷ Niệm cảm thấy mình đã nói Kỷ Hàn Thanh thành gã đàn ông cao lớn thô lỗ nhưng cũng không dám đem những lời này nói trước mặt Kiều Nhân.

Kỷ Niệm "Cậu không muốn biết anh tớ nói gì với tớ à?"

Kiều Nhân: "Nói gì?"

Kỷ Niệm "Có rắm thì mau đánh ra đi." (=)))))))))))))

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Niệm "Anh ấy cũng nói với cậu như thế này phải không?"

Tầm mắt Kiều Nhân rời khỏi di động, sau đó liếc mắt nhìn sang người đàn ông đang ngồi cạnh mình.

Chưa tới hai giây, xe taxi đã dừng lại.

Đến nơi, tài xế vừa nói giá tiền vừa nhắc hai người là đến đúng địa chỉ rồi.

Lúc này Kiều Nhân mới thu hồi tầm mắt, cô không trả lời Kỷ Niệm, bởi vì một tay đang không tiện, lúc trả tiền người kia rút cuộc cũng buông tay cô ra, cô hắng giọng, nói cảm ơn rồi nhanh chóng xuống xe.

Ở đây lượng hành khách đi xe ít, cho nên taxi không đỗ lại đây lâu mà ngay lập tức rời đi.

Trên con đường rất nhanh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ánh đèn đường mờ nhạt âm ỉ, con đường phía trước có chút lầy lội, Kiều Nhân đi lên phần đường không bị dính nước, bước chân nhỏ, nhẹ nhàng đâm từng bước từng bước xuống đất, rất nhanh tiến về phía trước.

Kỷ Hàn Thanh ở sau lưng không nhanh không chậm đi theo cô, giọng nói đầy ung dung thông thả: "Em ở nơi này sống mấy năm?"

Một trận mưa vừa đi qua, giúp không khí trong lành thanh mát lên không ít, Kiều Nhân hít sâu: "Mười mấy năm rồi."

-Vậy em và cái người kia quen biết bao nhiêu năm?

"..."

Ở trước mặt là cổng nhà cô.

Kiều Nhân dừng lại, sau đó xoay đầu, đáp lại bốn chữ: "Mười mấy năm rồi."

Từ nhỏ đã quen biết nhau, tính ra còn hơn cả cái gọi là thanh mai trúc mã.

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, không lên tiếng.

Kiều Nhân khề thờ dài, xoay người cầm chìa khóa mở cửa: "Anh Thần Phong mấy ngày nữa đến thành Bắc công tác."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

-Sau này tôi với anh ấy có thể thường xuyên gặp nhau được rồi.

"..."

Người đàn ông phía sau một mực không phản ứng.

Trong một khoảnh khắc, Kiều Nhân cảm giác anh đang ném mình ở lại chỗ này, kết quả cửa vừa mở ra, thời điểm cô quay lại nhìn, Kỷ Hàn Thanh đang nhẹ nhàng quan sát cô: "Bộ phận xã hội rảnh rồi lắm hả?"

-Gi cơ?

Ánh mắt anh xâu xa: "Rảnh rồi đến mức có thời gian cho em thường xuyên gặp mặt anh ta?"

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

Hơn nữa hai chữ "thường xuyên" này cũng là xét trên phương diện hai người họ mấy năm nay chưa được gặp gỡ.

May là cô vẫn còn lương tâm, nếu không e rằng đã quên mất con người tên Hứa Thần Phong này.

Kiều Nhân không nói nửa lời, xoay người bước vào nhà.

Bởi vì hai ngày nay có gió nên căn nhà không quá âm u.

Kiều Nhân đi vào phòng ngủ đóng cửa sổ, xách va li muốn đi ra ngoài, đèn còn chưa tắt đã nghe thấy tiếng mưa rơi khề khàng ngoài đường.

Chỉ là tiếng "lộp bộp" rất nhẹ, nhưng cũng thật dày.

Kiều Nhân nhìn người đàn ông đang đứng ngoài cửa, sau đó lại nhìn ra bên ngoài.

Trời vừa tạnh mưa chưa được nửa ngày, giờ lại kéo mưa về.

Kiều Nhân chỉ mang theo một cái ô, hay là gấp ô lại bởi căn bản hai người không thể dùng chung một chiếc, cô nhủ mảy lại, chỉ có thể đặt hành lý xuống.

Kỷ Hàn Thanh đem cửa đóng lại: "Đợi mưa tạnh rồi quay về?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Rõ ràng đây là câu hỏi, vậy mà từ miệng Kỷ Hàn Thanh nói ra không nghe được nửa điểm thương lượng, chỉ có thể chấp hành.

Tầm mắt Kiều Nhân nghiêng sang một bên, rơi vào cánh cửa vừa được anh đóng lại, chậm một giây mới nói ra được một câu: "Ít nhất tối nay mưa cũng không ngừng được phải không?"

Từ nhỏ Kiều Nhân đã sống ở nơi này, hiểu rõ thời tiết ở đây hơn ai khác, vừa vặn vào đúng tết Thanh minh thì mưa nhiều, mấy ngày mưa như vậy cũng không phải chuyện lạ gì.

Vừa mới dứt lời, tiếng mưa rơi bên ngoài ngày càng to hơn, tựa như là phụ họa thêm cho lời cô nói vừa nãy, từng hạt mưa đánh vào cửa sổ, khi thể càng hung dữ hơn.

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Nếu không bây giờ em muốn đi ra ngoài à?"

Tầm mắt người đàn ông nhẹ nhàng quét qua, trong vòng ba giây đã soi cô từ đầu đến chân, trong nháy mắt Kiều Nhân hiểu rõ ý anh muốn nói, cô dưới ánh mắt của Kỷ Hàn Thanh, cảm giác kể cả bây giờ mình không có đi ra ngoài cũng đã bị dội cho ướt đầm, sau đó quần áo cứ ngấm nước như vậy dính sát vào người, chỉ có thể dùng hai chữ để khái quát: Ướt người.

Không hề cảm dỗ chút nào.

Kiều Nhân không cảm thấy nếu mình ngấm nước mưa, cả người ướt như chuột lột thì còn có thể mê hoặc được Kỷ Hàn Thanh.

Cô "À" một tiếng, sau đó đi ra sa lon ngồi xuống, mở điện thoại xem dự báo thời tiết.

Mấy năm nay khoa học kỹ thuật phát triển, ngay cả dự báo thời tiết cũng vô cùng chính xác, còn có thể cập nhật trong vòng vài phút, Kiều Nhân cũng thử cập nhật, ngón tay trượt xuống, kéo màn hình dự báo thời tiết đến tận tám giờ sáng ngày mai, mới có thể nhìn thấy một đám mây nhô ra.

Mẹ nó, cái miệng cô thật đen đủi mà.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh một chút, giọng nói cũng không tự chủ được trầm xuống: "Hôm nay có vẻ sẽ không tạnh mưa đâu."

Mới vừa rồi nhìn thấy một hàng ký hiệu trời mưa, cô còn bị dọa đến hết hồn, sau khi tỉnh táo lại, suy nghĩ bỗng có chút vui vẻ, cảm thấy mừng là ngày hôm nay cô không phải một mình đi tới nơi này.

Kiều Nhân khề thờ phào nhẹ nhõm, dừng mấy giây lại hỏi anh tiếp: "Làm thế nào bây giờ?"

-Em muốn thế nào?

Vì vậy Kiều Nhân lại bật người chạy về phòng ngủ.

Mấy ngày tết Thanh minh trở về, trước đó cô đã nói với người giúp việc quét dọn qua, nhưng sạch sẽ đến mức nào cũng không thể chống đỡ nổi thời tiết như vậy, chần chừ dù sạch nhưng mấy ngày nay không có mặt trời nên có chút ẩm ướt, khi sờ lên còn cảm nhận được tay dính đầy hơi nước.

Kiều Nhân để chân về như cũ, cau mày đi ra khỏi phòng, mở hành lý, từ trong va li lấy ra hai áo khoác dày, khi đứng lên đưa một chiếc cho Kỷ Hàn Thanh: "Chần có vẻ không đắp được đâu."

-Cho nên?

-Cho nên chú lấy cái này mà đắp qua đêm đi.

Tay đã gơ ra một nửa nhưng người đàn ông không có nguyện ý cầm lấy.

Kiều Nhân nâng cổ tay, đặt áo vào trong ngực anh. Cô gơ tay chỉ vào phòng bên cạnh phòng ngủ của mình rồi lại chỉ ra ghế sa lon: "Tùy chú chọn."

Ngày hôm nay cả người cô đều mệt mỏi, cộng thêm nguyên nhân thời tiết như thế này nên chín tiếng vẫn chưa được ngủ, bởi vậy mà không ngừng ngáp ngắn ngáp dài, thanh âm nói ra cũng mang nặng giọng mũi: "Chú nhỏ, tôi đi ngủ trước đây..."

Không đợi anh trả lời, Kiều Nhân ôm quần áo trở về phòng, sau lưng cơ hồ cảm thấy người đàn ông gọi mình, nhưng cô thật sự rất buồn ngủ, tâm trạng quay đầu nhìn lại hay lên tiếng trả lời cũng không có, giọng nói bên tai càng trở nên mơ hồ không rõ.

Bước chân Kiều Nhân không dừng lại, lê chân thẳng đến phòng ngủ, vừa đóng cửa lại liền ôm quần áo nằm vật ra giường ngủ.

Nửa đêm Kiều Nhân vì lạnh mà tỉnh giấc.

Áo khoác bị cô cuốn thành một cuộn ôm vào lòng, căn bản không hề mang đến tác dụng chống rét một tí nào, bên ngoài tiếng mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ, tí tách tí tách rơi, Kiều Nhân dụi mắt một cái, không yên tâm đứng dậy đi kiểm tra xem đã đóng hết cửa sổ chưa.

Không biết là do buổi tối cô ngủ quá sớm hay mà chơi đùa trong thời gian dài mà thời điểm đặt lưng xuống giường không cách nào ngủ được.

Cô trờ mình., sau đó nghe thấy thanh âm bụng vang réo gọi, thành công át đi tiếng mưa ngoài cửa sổ.

Kiều Nhân đưa tay đè lên bụng, tiếp tục xoay người.

Lăn qua lộn lại nhiều lần, rốt cuộc vẫn không nhịn được phải xuống giường, mở cửa chạy thẳng ra phòng bếp.

Năm hết tết đến cô cũng không ở lại đây được lâu, căn bản trước khi đến đã thông báo cho người giúp việc để chuẩn bị đồ dùng cho cô.

Trong bếp, các dụng cụ đều là đồ mới, sáng bóng.

Trong tủ lạnh cũng có một ít nguyên liệu, đủ cho một người ăn mấy ngày, cơ bản đều là đồ ăn nhanh, lẻ tẻ mấy món cùng với bắp cải cùng mấy quả trứng gà.

Ánh mắt Kiều Nhân có chút dờ dẫm, hơn nửa đêm, thần trí cũng không được tốt lắm, đem trứng gà đặt lên bàn, lúc muốn đi lấy thêm đồ, bàn tay vô tình quét qua, trứng gà bay một đường cơ bản ra ngoài, còn không cho cô thời gian phản ứng kịp đã rơi xuống đất.

"Bếp" một tiếng, vào hai giờ sáng thì vô cùng chói tai.

Kiều Nhân nhìn trứng gà bị rơi bắn tung tóe lòng đỏ cùng lòng trắng ra sàn một hồi lâu, vừa muốn ngồi xổm xuống dọn dẹp thì nghe thấy giọng nói của đàn ông vang lên ở cửa bếp: "Làm sao thế?"

"..."

Nếu không phải một tiếng này, Kiều Nhân thiếu chút nữa quên mất trong nhà mình còn có một người khác.

Cô túm tóc một cái, thời điểm ngẩng đầu nhìn qua, đôi mắt một mảnh ướt nhẹp, vẻ mặt đáng thương sứt sứt: "... Tôi đói."

Lời vừa nói ra, trong lòng Kiều Nhân còn đang suy nghĩ, một ngày ba bữa nên được ăn uống đầy đủ.

Nếu không ăn bụng sẽ đói đến chết, đặc biệt là vào buổi tối.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn vỏ trứng gà nằm trên sàn, hoàn toàn không muốn dọn dẹp sau khi bị người kia làm gián đoạn.

Bếp vẫn chưa bật, cô hoàn toàn buông thả ý nghĩ đi nấu cơm của mình, đầu óc cô chậm chạp vòng vo mấy giây, mấy giây sau, Kiều Nhân ngẩng đầu: "Chú nhỏ, chú biết nấu cơm chứ?"

-Em muốn ăn?

Kiều Nhân gật đầu một cái.

Lần trước Kỷ Niệm làm cơm rang giống được sáu, bảy phần so với anh mà đã hợp khẩu vị của cô, thế thì đừng nói gì đến việc được chính chủ nấu cơm cho ăn.

Thấy anh không cự tuyệt, Kiều Nhân liền tự động nói tên món ăn: "Tôi muốn ăn mì trứng gà."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng nhướn lên, dường như đang nhìn cô.

Kiều Nhân: "... Được không?"

"Được." Kỷ Hàn Thanh đi tới, nhẹ nhàng nắm bả vai xoay người cô lại, Kiều Nhân hiểu rõ ý anh, vừa định tự giác đi ra ngoài, người đàn ông đã cúi thấp đầu, ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Dĩ nhiên là được."

"..."

Kiều Nhân gật mình một cái, chờ đến lúc phản ứng lại được, người kia đã bước đến trước bếp.

Đêm khuya thanh vắng.

Bên tai chỉ còn lại tiếng nước róc rách chảy cùng với thanh âm người đàn ông đi lại trong bếp, Kiều Nhân nhéo tai một cái, điều này thật giống như mấy năm trước, lần đầu tiên cô được trải nghiệm cuộc sống ở ký túc xá.

Tài nấu nướng của Kỳ Hân Thanh quả nhiên không phụ lòng lời ca tụng của Kỳ Niệm.

Kiều Nhân đem tô mì ăn sạch sẽ, đến nước cũng không thừa lại giọt nào.

Trước nửa đêm bụng đói không tài nào ngủ được, sau nửa đêm nằm dài trên giường ôm bụng cũng không tài nào ngủ được.

Cũng may là hệ tiêu hóa của cô tốt, đến gần ba giờ Kiều Nhân bị tiếng mưa ngoài kia thôi miên, chìm vào giấc ngủ.

Một đêm vô mộng.

Ngày hôm sau Kiều Nhân tỉnh lại đã là hơn bảy giờ sáng.

Trời vẫn mưa như vậy, chẳng qua là thời tiết đã tốt hơn nhiều.

Kiều Nhân chỉnh đốn lại quần áo ngủ bị xộc xệch, sau đó xuống giường đi đến nhà tắm bên cạnh rửa mặt.

Cửa phòng vừa mở ra, Kiều Nhân nhìn thấy bên trong có một người đàn ông, hình như là vừa mới đánh răng xong, vào lúc này đang mở vòi nước, anh qua gương nhìn cô một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục rửa mặt.

Kiều Nhân thích ứng mấy giây, sau đó mới cầm bàn chải nặn kem lên, bắt đầu đánh răng.

Cô giúp việc vô cùng tốt bụng, chuẩn bị đồ vệ sinh cá nhân còn là đồ dùng một lần, tránh lãng phí, còn giúp vệ sinh sạch sẽ.

Trong lòng Kiều Nhân khen cô giúp việc, thất thần mấy giây, nghiêng đầu một cái, vào lúc nhổ kem đánh răng ra bồn, không cẩn thận còn phun cả vào bàn tay đang đặt lên vòi nước.

"..."

Động tác Kiều Nhân cứng đờ, cảm giác thời gian như đóng băng lại, một lúc lâu, cô ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy ánh mắt anh hơi nâng lên dừng dừng nhìn mình.

Cứ như vậy đối mặt với nhau, Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới hồi xưa Kỳ Niệm cũng vì vô tình đem đánh răng lên bôi mặt Kỳ Hân Thanh mà phải chịu một thâm kịch.

Cô nhanh chóng cúi đầu, giả bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra, tự an ủi mình, lo lắng cẩn thận đánh răng rửa mặt xong, sau đó lại là bộ dạng sợ hãi đề phòng muốn cách xa chốn này, kết quả vừa mới quay người đã bị người ta kéo cô tay lại.

Giọng nói Kiều Nhân run lên: "Không phải tôi cố ý..."

Cô nghĩ hẳn là Kỳ Hân Thanh không phải cái dạng người hẹp hòi như vậy đi, nghe thấy anh "Ừ" một tiếng: "Mặt em chưa rửa sạch kìa."

Kiều Nhân sững sốt một chút, đưa tay sờ lên mặt, trên tay cũng không thấy dính vệt gì.

Cô nghiêng đầu, muốn xích lại gần gương để nhìn, phần thân trên nghiêng về phía trước một chút, vẫn không nhìn thấy rõ, tay người đàn ông đột nhiên đưa ra, tự nhiên nhẹ nhàng đặt lên gò má trái của cô.

Kiều Nhân thở dài, nghĩ là anh sẽ lau sạch giúp mình, mắt không chớp nhìn anh chăm chăm, sau đó giây tiếp theo, đầu ngón tay đặt trên gò má Kiều Nhân rời xuống, bắt lấy cằm cô nâng lên, rồi đột nhiên cúi đầu hôn xuống.

Đây rõ ràng không phải nụ hôn phát sinh đột ngột như hôm anh say rượu, lần trước anh còn cho Kiều Nhân cơ hội phản kháng lại, nhưng lần này không giống chút nào, nụ hôn áp tới không hề báo trước, hơn nữa còn không có dừng lại.

Ngắn gọn mà nói thì đây chính là một mưu đồ được suy tính từ rất lâu rồi.

Sợi dây trong tâm trí Kiều Nhân bỗng dưng bị đứt bung.. Vô cùng bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Mọi thứ rõ ràng đang không đi theo như cô nghĩ.

Kiều Nhân vốn cho là Kỳ Hàn Thanh đối xử như thế nào với Kỳ Niệm thì sẽ đối với cô như vậy, ít nhất thì cũng không nên hành động như bây giờ.

Cô khẽ nháy mắt, thời điểm rũ mắt, lông mi tựa như còn chạm được vào mi mắt của người đàn ông, khiến da cô có chút nhột, không thoải mái.

Kiều Nhân muốn lui về sau nửa bước để tránh né, bàn tay vốn đang đặt ở bả vai cô đã dịch lên vòng lấy cổ, hơi dùng sức một chút ngăn cản động tác của cô.

Khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, ngay cả hơi thở cũng mang mùi hương giống nhau, chanh bạc hà, mát rượi lại sạch sẽ.

Hơi thở quấn quít với nhau, Kiều Nhân cảm thấy mình tựa như bị hô hấp nơi anh làm cả đầu nóng lên, như là bị đầu độc vậy, vốn muốn vuron người đẩy tay anh ra, sau đó lại thay đổi, chuyển sang bắt lấy tay áo của người đàn ông.

Vòi nước vẫn còn đang mở, nước chảy rào rào xuống dưới bồn, tư thế hơi dựa vào bồn rửa tay nhưng Kiều Nhân lại cảm thấy xung quanh mình là một mảnh tĩnh lặng, nghe cái gì cũng thấy không chân thật chút nào.

Môi người đàn ông trần trọc trên môi cô, nhẹ nhàng mà cũng nặng nề, không biết lặp đi lặp lại bao lần, tâm trí Kiều Nhân nổ thành một mảng trống rỗng, đúng lúc ấy điện thoại trong phòng reo vang.

Ban đầu Kiều Nhân còn tưởng do mình bị ảo giác, cho đến khi tiếng chuông kia càng ngày càng lớn, cô mới trở về thực tại, bởi vì hô hấp chưa được ổn định, giọng nói cô không lớn, có chút không thờ được: "Chuông reo..."

Nói cách khác, bây giờ đã tám giờ.

Dọn dẹp đồ đạc trong nhà rồi quay về khách sạn trả phòng, phải ngay lập tức bắt xe tới sân bay.

Kiều Nhân cố gắng dùng chút lý trí còn sót lại để cho giọng nói của mình trở lại bình thường: "Trước chín giờ phải trả phòng."

Người đàn ông đáp nhẹ, tựa như là chữ cái từ cổ họng thoát ra, thật sự rất trầm: "Được."

Da đầu Kiều Nhân căng thẳng, không thể chịu nổi giọng nói này, duỗi tay ra sau lưng mở chốt cửa, dùng sức lực ản anh ra khỏi cửa.

Loại cảm giác này tựa như vừa mới thoát được một kiếp, Kiều Nhân nhẹ che ngực thở ra một hơi, không dám nhìn thẳng vào anh, chạy vọt từ phòng vệ sinh vào phòng ngủ.

Chuông báo thức vào lúc này sớm đã không còn âm thanh, Kiều Nhân sợ chút nữa chuông lại vang lên nên trực tiếp tắt báo thức.

Nhìn lại thời gian, đã là tám giờ bốn phút rồi.

Kiều Nhân chỉ đơn giản lau nước trên mặt, sau đó sắp xếp đồ đạc vào va li, vừa mới kéo khóa thì điện thoại có người gọi đến.

Kiều Nhân liếc màn hình điện thoại một cái, sau đó kéo va li ra khỏi phòng: "Anh Thần Phong ạ?"

"Khi nào em đi?"

"Bây giờ."

Kiều Nhân nheo một bên mắt: "Còn mấy tiếng nữa lên máy bay."

"Cần anh đưa em ra sân bay không?"

"Không cần đâu, em bắt xe là được rồi."

Đường đi của cô khá thuận tiện, khách sạn cô đặt vốn đã rất gần sân bay rồi.

Bắt xe đi ra đoán chừng cũng chỉ mất mười mấy hai mươi phút.

Kiều Nhân kẹp điện thoại vào một bên tai, kiểm tra lại túi xách thì thấy thiếu mất hai món đồ.

Hứa Thần Phong ở đầu dây bên kia hỏi lại: "Thật sự không cần sao?"

"Không..."

Lần này Kiều Nhân chưa kịp nói hết câu, điện thoại đã bị người đứng ở đằng sau lấy đi, cô vẫn còn duy trì cái tư thế đứng như vậy ở cửa, nghe thấy người kia thay cô trả lời: "Không cần."

"..."

Kiều Nhân nhìn lướt qua túi xách thấy đã đủ đồ dùng mới kéo khóa lại, xoay người.

Nghe thấy loáng thoáng giọng của Hứa Thần Phong ở trong điện thoại vọng ra: "Anh là ai?"

Kiều Nhân theo bản năng lên tiếng: "Chú nhỏ, chú nhỏ..."

Ý của cô là muốn Kỷ Hàn Thanh trả lại điện thoại cho mình, kết quả lời vừa nói ra, Kỷ Hàn Thanh còn chưa đưa điện thoại cho mình, cô đã nghe thấy giọng Hứa Thần Phong hơi biến đổi ở đầu dây bên kia: "Chú nhỏ, thật xin lỗi tôi không có quen ngài."

Kiều Nhân: "..."

Mặc dù Hứa Thần Phong lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng vì cùng thế hệ nên từ nhỏ đã như vậy, Hứa Thần Phong xưng hô với người khác thế nào thì Kiều Nhân cũng sẽ xưng hô với người khác thế đấy.

Ngược lại cũng giống như vậy.

Xưng hô mười mấy năm giống hệt nhau chưa từng đem lại rắc rối gì nhưng hôm nay bánh xe bỗng trật khỏi đường ray, biểu cảm trên mặt Kiều Nhân cứng đờ trong giây lát, điện thoại di động cũng không thèm lấy lại, chỉ ngược mắt nhìn chăm chăm vào biểu cảm của Kỷ Hàn Thanh.

Kỷ Hàn Thanh khẽ nhướn mày, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, trong ánh mắt ý tứ không rõ ràng, sau đó anh giơ tay đưa điện thoại cho cô.

Kiều Nhân lập tức nhận lấy, xoay người, nửa lúc nói chuyện giọng nói cũng nhỏ đi không ít: "Thần Phong, anh..."

"Từ bao giờ em lại xuất hiện một người chú nhỏ thế?"

"Chuyện để sau này em nói cho anh." Ngón trỏ Kiều Nhân hơi dùng sức, gạt vết bẩn dính trên máy: "Nếu không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây."

Đầu bên kia cũng để ý đến việc cô phải ra sân bay, không hỏi nhiều nữa, trả lời một tiếng rồi cúp điện thoại.

Trong khu này không nhiều taxi nên phải ra đầu đường đón xe.

Kiều Nhân không nhanh không chậm đi đằng sau, cô cúi đầu lững thững, bước chân cũng không lớn, nghĩ rằng mình đã bị anh bỏ cả một đoạn xa, kết quả vừa ngẩng đầu một cái, Kỷ Hàn Thanh đang đứng ở phía trước cách cô mấy mét nhìn cô chăm chăm.

Cũng không biết là anh nhìn bao lâu rồi, Kiều Nhân lập tức đứng lại, hơi thờ dường như bị ghen lại.

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, ngón tay gõ nhẹ vào va li của cô mấy cái: "Hôm nay anh không uống rượu."

Kiều Nhân: "..."

"Kiều Nhân" Kỷ Hàn Thanh giương mắt nhìn cô: "Tại sao em không để cho anh được chịu trách nhiệm với em?"

Xã hội mới này, xảy ra vô vàn tình một đêm, không có ai lại la hét đòi đòi phương chịu trách nhiệm với mình.

Đừng nói đến hai người bọn họ mới chỉ hôn thôi, còn kém tình một đêm rất nhiều.

Kiều Nhân lắc đầu một cái: "... Không cần chú phải chịu trách nhiệm."

Lần này cô cũng không đẩy anh ra, bốn bề năm lên coi như là đầu óc bị mê hoặc, hai bên anh tình em nguyện, cần gì đến chuyện phải chịu trách nhiệm.

Kỷ Hàn Thanh: "Vậy em phải chịu trách nhiệm với anh."

Kiều Nhân thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm: "Cái gì cơ?"

-Em chịu trách nhiệm với anh.

-Kỷ Hàn Thanh, chú nói chuyện có đạo lý một chút được không hả?

-Anh vẫn đang nói mà.

Kỷ Hàn Thanh cong môi: "Em không muốn chịu trách nhiệm thì thôi không cần phải nói."

Kiều Nhân bị anh trêu đùa có chút choáng váng, cô nhướn mày, dứt khoát không tiếp tục cái chủ đề này nữa, cô dẫm bước lớn đi qua anh tiến lên phía trước.

Trước mặt là ngã tư, Kiều Nhân giận dữ đi trước chặn lại một xe taxi, vốn là mở cửa ghế phụ ngồi cạnh tài xế, nhưng kết quả là cửa bị Kỷ Hàn Thanh ở phía sau đóng cái sầm, sau đó cửa xe đằng sau mở ra, Kiều Nhân bị anh nhét vào trong.

Tài xế là một người chú tuổi trung niên: "Vợ chồng trẻ cãi nhau à?"

Về mặt Kiều Nhân không được tốt, nhũu mày phản bác: "Không phải ạ."

- Vợ chồng trẻ mà, đều là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận hết.

Kiều Nhân: "..."

Rõ ràng cô không có ý này.

Ôi, đàn ông mà.

Quả nhiên là chả có gì tốt đẹp.

Kiều Nhân không nói lời nào, nghiêng đầu quay mông sang chỗ khác, mặc kệ hai người đàn ông trên xe.

Kiều Nhân bị trì hoãn ở khách sạn hơn nửa tiếng.

Thời điểm ra sân bay, không cần phải chờ đợi, cơ bản là vừa làm thủ tục xong chưa được bao lâu đã lên máy bay.

Đêm khuya Kiều Nhân còn lẫn lộn qua lại, cộng thêm thời tiết có chút lạnh, đầu có chút choáng váng, cô kéo bật mắt xuống, dù nhắm mắt rồi nhưng mắt vẫn có chút mệt mỏi.

Kiều Nhân gỡ bật mắt, giờ tay lên mát xoa cho mát, vừa định bỏ bật mắt xuống thì nghe thấy giọng đàn ông bên cạnh.

-Kiều Nhân.

Kiều Nhân sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Cô nhớ rõ ràng là Kỷ Hàn Thanh không cùng khoang với cô, hơn nữa khi cô lên máy bay, người ngồi cạnh cô là một người phụ nữ trung niên tóc ngắn cơ mà.

Chưa cần qua mấy phút, ghé bên cạnh đã yên lặng âm thầm đổi chủ rồi.

Nếu không phải Kiều Nhân không hề ngủ gục thì cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Kỷ Hàn Thanh: "Anh đổi chỗ cho bác gái."

Khoang thương gia đổi lấy khoang thương, một khoản tiền lớn như vậy bị anh hỏi hột vung đi.

Kiều Nhân nhẹ nhàng "À" một tiếng.

-Bố em trước kia cũng là phóng viên à?

Kiều Nhân không nghĩ rằng Kỷ Hàn Thanh sẽ đột nhiên nhắc tới Kiều Uyên.

Ánh mắt cô vẫn chưa thu về, chỉ lảng lạng gạt đầu một cái.

- Vì vậy...Nên em muốn trở thành phóng viên?

-Không phải.

Chính xác hơn thì bởi vì Kiều Uyên mà ban đầu Kiều Nhân không dám đi theo con đường làm báo chuyên nghiệp.

Có rất ít nhà báo đi sâu vào những cuộc điều tra. Kiều Uyên lại thường xuyên đến điều tra ở những nhà máy, xưởng thủ công, khi đưa tin bị không ít người nhìn chòng chọc theo dõi.

Kiều Nhân nhớ lại tuổi thơ của mình, rất nhiều lần nhà bị những người xa lạ tới gõ cửa, hung hăng đứng bên ngoài đe dọa, không khác gì mấy kẻ đòi nợ là mấy.

Đấy chính là nguyên nhân khiến Kiều Nhân không dám tự mình đến trường, cũng không dám ở một mình, cho nên cơ bản từ sáng đến tối mịt đều đi theo sau Hứa Thần Phong.

Trải qua quãng thời gian như vậy tựa như trở thành bóng đen trong ký ức của Kiều Nhân, cô khắc sâu trong lòng, cho nên đến bây giờ khi nhớ lại vẫn có thể nổi da gà, ngón tay cô đặt lên cổ tay khẽ xoa: "Bởi vì thích thôi."

Niềm yêu thích sẽ chiến thắng nỗi sợ hãi, cho nên sau khi kết thúc kỳ thi vào đại học, khi đăng ký ngành học, cô và mẹ Tổng đã chiến tranh lạnh với nhau

mấy ngày, bởi vì cô đã chọn ngành này.

- Còn chú thì sao?

- Bị mẹ tẩy não.

Kiều Nhân cong môi: "Vậy bây giờ thích rồi sao?"

-Ừ.

-Chú thích từ lúc nào?

Kỷ Hàn Thanh nhìn thẳng cô: "Từ sau khi thích em."

Editor có lời muốn nói: Ôi giỏi ơi chết chưa??? Các chị em chết chưa?? Ôi giỏi ôi tác giả làm cho câu cuối chết đứ đừ thế này giỏi ơi!!

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Kiều Nhân vốn muốn nói thêm vài câu tiếp tục chủ đề này, kết quả vừa nghe thấy mấy lời người đàn ông này nói ra, những lời muốn nói hiện trên đầu môi bỗng quên sạch, bị làm cho nghẹn, sững sốt mấy giây mới thấp giọng oán trách một câu: "Chú có thể nói chuyện nghiêm túc một chút có được không?"

- Thế nào là không nghiêm túc?

Giọng nói của anh cũng nhỏ lại, anh hơi nghiêng đầu cúi xuống, tốc độ nói thả chậm một chút: "Thích em không phải là chuyện nghiêm túc sao?"

Kỷ Hàn Thanh rõ ràng không hề cùng một cấp bậc với cô.

Hơn nữa giữa phụ nữ và đàn ông, bẩm sinh giữa hai giới đã tồn tại sự khác biệt, ở phương diện thái độ và cách xử lý cảm xúc cũng khác nhau một trời một vực rồi.

Nếu Kiều Nhân thích một người, ngày ngày sẽ tuyệt đối không đặt chữ "thích" ở đầu môi.

Còn Kỷ Hàn Thanh thì không như vậy, bất kể là nói chủ đề gì, anh cũng có thể lôi bằng được cái việc thích cô mà nói ra.

Nhưng Kiều Nhân vẫn luôn cảm thấy anh không hề nghiêm túc chút nào, khóe miệng hơi bĩu xuống.

Mấy lời ngọt ngào âu yếm của đàn ông, cô không cách nào tin được.

Yên lặng mấy giây, Kiều Nhân mới nhớ tới mình định nói cái gì, nhẹ quay lại nhìn vào mắt anh: "Tôi hỏi chú từ khi nào bắt đầu thích---"

- Từ khi nào bắt đầu thích em?

Kỷ Hàn Thanh mỉm môi, đôi mắt khép lại nhẹ giọng mở miệng: "Kiều Nhân, anh là nghiêm túc thích em."

Cổ họng Kiều Nhân bị chặn ngang, không nói nữa, nhẹ nhàng quay đầu đi.

Từ Hàng Châu về đến thành Bắc, đã là hai giờ chiều.

Kiều Nhân nhắm mắt ngủ hơn một tiếng, nửa tiếng trước khi máy bay hạ cánh lơ mơ tỉnh lại, nữ tiếp viên eo thon chân dài đứng lúc ấy đi bên cạnh hỏi: "Tiên sinh, ngài cần nước sao?"

Cô ngủ một tiếng cũng không yên ổn lắm, loáng thoáng cảm thấy bên tai có tiếng ồn ào nhỏ, giọng nói không lớn, nhưng thật không thể bỏ ngoài tai được, chắc là giọng từ người đang di chuyển trên khoang.

Lần đầu tiên trong đời Kiều Nhân gặp được một tiếp viên hàng không nhiệt tình như thế này, đầu vừa ngẩng lên, nói: "Tôi cần, cảm ơn."

Nữ tiếp viên kia đang trong tư thế khom người, tầm mắt chỉ tập trung vào người đàn ông chợt nghe thấy một giọng nữ xen vào, nhất thời sững sờ đứng thẳng người lên, trên gương mặt cô gái nở nụ cười tiêu chuẩn lộ tám cái răng có chút cứng đờ, sau đó mới đáp lại đưa nước cho cô.

Kiều Nhân quả thực rất khát, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói có chút khàn, cô giơ tay nhẹ dè lên cổ họng, sau đó quay đầu liếc nhìn người đàn ông không lúc nào không trên hoa ghẹo nguyệt đang ngồi bên cạnh.

Nhìn một cái, Kiều Nhân nhanh chóng thu lại ánh mắt, tiện tay rút một quyển tạp chí ra xem.

Hình như phải một tuần rồi cô không đọc qua tạp chí nào, chợt cầm lên nhìn một cái, mở ra trang đầu tiên xem, một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh táo hoàn hồn lại.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hàng chữ đầu tiên mấy giây, dứt khoát mở trang giữa để xem tin tức giải trí, nửa phút sau, xem hết một cái tin bất quá ở trên báo, Kiều Nhân cảm thấy có chút quen thuộc.

Lật trang bìa ra nhìn một cái, quả nhiên là tạp chí của tòa soạn mà trước kia cô thực tập.

Tạp chí này là một trong những số tháng ba, đã phát hành được một thời gian rồi.

Kiều Nhân nhàm chán rảnh rồi lướt từ dưới lên trên, vừa lật được mấy tờ, những dòng chữ cái hiện ra trước mắt, động tác cô dừng lại nửa giây, sau đó lại lật về.

Ở góc phải dưới bên phải là chủ đề về những người nổi tiếng, ảnh bốn năm người xếp theo hàng, dưới tựa đề là hai chữ "Tạ Ninh" ở ngay bên cạnh dòng chữ biên tập viên.

Hình như lần trước Tạ Ninh nhờ cô sửa bản thảo về chủ đề này.

Kiều Nhân nhìn xuống từng dòng, ở dòng thứ chín, cuối cùng cũng nhìn thấy cái tên Kỷ Hàn Thanh.

Tiểu Tạ tóm tắt về anh vô cùng đơn giản: "Theo một người am hiểu họ Kiều nào đó tiết lộ, người đàn ông này tuổi trẻ tài cao, hiện vẫn đang còn độc thân."

Kiều Nhân: "..."

Không cần phải nói, Tiểu Tạ ghi dòng chữ "một người am hiểu họ Kiều nào đó" chính là ám chỉ cô.

May là dòng chữ chiếm vị trí không lớn, lại xuất hiện trong bài chủ đề về những người nổi tiếng, vậy nên sẽ không có độc giả thật sự nhìn thấy, Kiều Nhân háng giọng, giơ tay lên nhẹ nhàng che lại trang báo đó, sau đó quay đầu hỏi Kỷ Hàn Thanh: "Chủ có bút không?"

Kỷ Hàn Thanh nhướn mày nhìn cô.

Đúng lúc nữ tiếp viên quay trở lại, bụng ily nước tới.

Kiều Nhân nhất thời quên đi mình vừa trải qua trăm ngàn đắng cay để che lại tạp chí, trực tiếp đưa tay ra, lúc thu tay về đúng lúc người đàn ông đưa cây bút tới.

-Cảm ơn.

Kiều Nhân đem ily nước đặt ở một bên, mở nắp bút bắt đầu viết lên trang báo.

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy cô nhóc này dùng bút tô đen tên anh, còn tô đi tô lại mấy lần, cho đến khi không nhìn ra được mấy chữ đó mới dừng lại.

Kiều Nhân vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, tô đen hết ba chữ Kỷ Hàn Thanh cô vẫn chưa yên tâm, lại mở bút tô đen nốt mấy chữ "Kiều nào đó" mới hài lòng.

Hai phút trôi qua, trên dòng chữ rốt cuộc cũng không nhìn thấy tên Kỷ Hàn Thanh lẫn tên của cô ở một chỗ nữa, Kiều Nhân thoả mãn, vừa muốn thờ phào một cái, liền nghe thấy giọng đàn ông vang lên bên cạnh, giọng nói nhẹ nhàng, mang theo nửa phần oán khí: "Mượn bút của anh là để tô đen tên anh?"

Đến nắp bút Kiều Nhân vẫn chưa kịp đóng, cả người như bị điểm huyết mà cứng đờ.

-Một quyển tạp chí phát hành cũng phải in ít nhất mấy chục ngàn cuốn... Nếu không em cũng đi xóa tên anh ở mấy chục ngàn cuốn đó nữa đi.

Kiều Nhân: "..."

-Xóa tên anh làm gì?

Cô ngược lại không muốn nói ra.

Chính là không còn sức để mà làm người am hiểu chuyện nữa rồi, hơn nữa tâm bất cam tình bất nguyện, tô đen mấy chữ này đi ít nhất để có thể lừa dối lòng mình là anh không nhìn thấy dòng này.

Tâm tư Kiều Nhân đơn giản, từ trước đến giờ đều là nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, đúng lúc nhàm chán lại nòng nôi tô đen một chút, ai có thể nghĩ tới làm trò này bị người ta không hề thiên vị nhìn chăm chăm chứ?

- Tại sao không nói chuyện?

Kiều Nhân cố tình làm vẻ bình tĩnh đóng nắp bút lại, sau đó giương mắt nhìn anh.

Đúng lúc Kỷ Hàn Thanh lại nghiêng người cúi đầu lại gần, Kiều Nhân lại ngẩng đầu lên, khoảng cách hai người trong nháy mắt ngắn đi không ít.

Một người ngẩng đầu, một người cúi đầu.

Kiều Nhân nhẹ nhàng nuốt nước miếng, đột nhiên nhớ tới hình như trước kia có nghe người ta nói rằng: Tư thế như thế này rất thích hợp cho việc hôn nhau."

Thiên thời địa lợi, chính là không có bất cứ ai và...

Đang ở nơi công cộng, Kiều Nhân không chế bản thân quay về thực tại, cắn môi, sau đó chậm rãi mở miệng: "Tô cho vui thôi."

Tốc độ nói chậm lại, một câu ngắn mà kéo dài mấy giây, sau khi nói xong, hai bên tai vẫn còn lay động, vừa muốn rời tầm mắt đi chỗ khác thì nghe thấy anh hỏi mình: "Sao em không hỏi lý do sáng nay anh hôn em?"

Thật ra là Kiều Nhân không có ý định hỏi.

Vấn đề như thế này trước giờ Kiều Nhân không bao giờ nghĩ đến việc lôi nó lên đặt trên bàn rồi mổ xẻ, như đã bị Kỷ Hàn Thanh hỏi như vậy, cô tựa như bị đầu độc hết lần này tới lần khác vậy, bị câu hỏi của anh khiến bản thân suy đoán một hồi: "Là bởi vì tôi bôi kem đánh răng lên tay chứ?"

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ ra được một đáp án như vậy.

Người đàn ông này nhìn cô trong sáng như vậy, lại dễ dàng sinh khí trong lòng.

"Không phải " Kỷ Hàn Thanh cười một chút: "Bởi vì nửa đêm nấu mì cho em."

Mắt Kiều Nhân chớp hai cái, sau đó lại nghe thấy anh nói: "Lập tức muốn lấy lại về."

"..."

Cho nên hôn cô một cái đổi lấy một tô mì?

Nụ hôn này không biết có đáng giá hay không nữa, Kiều Nhân còn chưa nghĩ ra kết quả, giọng đàn ông lại vang lên: "Món nợ sáng nay."

Kiều Nhân vẫn mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ về nụ hôn, nửa câu sau Kỷ Hàn Thanh vừa nói chui vào lỗ tai, đôi môi liền mềm nhũn.

Các giác quan đều phản xạ nhanh hơn và rõ ràng hơn so với bộ não, Kiều Nhân thở dài một hơi, cung phản xạ vẫn chưa đến đúng lúc, nhưng bên tai đã bị "Đoàng" một cái nóng bừng.

Cô vốn cho rằng trong trường hợp đang ở nơi thanh thiên bạch nhật trên máy bay như thế này, không tính những người ngồi cách xa bọn họ, chỉ cần người ngồi bên cạnh quay đầu thôi, hoặc là người tiếp viên vừa nảy lại tới gần hỏi có cần là gì không... Là ngay lập tức nhìn thấy hai người bọn họ.

Kiều Nhân vừa mới nghĩ như vậy, đã nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Hắn là nữ tiếp viên hàng không nhiệt tình đó lại quay trở lại rồi.

Kiều Nhân chỉ muốn đưa tay đẩy người đàn ông này ra, tạp chí cầm trong tay liền bị người ta rút ra, sau đó nữ tiếp viên vừa dứt lời hai chữ "Tiên sinh", tạp chí kia liền bị giơ lên, hoàn toàn che đi khuôn mặt hai người.

Nữ tiếp viên hàng không: "... Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi."

Tiếng bước chân rất nhanh liền bay xa.

Nụ hôn lần này cực kỳ ngắn ngủi, mười mấy giây trôi qua, chờ đến khi hoàn toàn không nghe thấy bước chân của người tiếp viên nữa, mỗi người đàn ông đặt trên môi cô liền rời đi.

Cùng lúc đó, anh đặt tạp chí xuống: "Lần này mới đúng."

Kiều Nhân dùng mấy giây mới tiêu hóa được những lời anh vừa nói cùng với câu anh nói trước đó.

Cho nên ý của Kỳ Hàn Thanh nụ hôn này chính là trả nợ cho buổi sáng cô bôi kem đánh răng lên tay anh?

Kiều Nhân vừa mới quay đầu, vốn là muốn nhìn Kỳ Hàn Thanh, kết quả lại đối mặt với chàng trai ngồi ở hàng ghế bên cạnh một giây.

Người kia chắc hẳn vừa uống nước xong, vào lúc này nước vẫn đọng lại ở khóe miệng, nhưng cả nửa ngày vẫn không động đậy gì, chỉ tròn tròn mắt nhìn hai người họ chằm chằm.

Có chút quen mắt.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm cậu ta, mãi sau, ngay ở lúc trong đầu hiện lên một bóng người mình từng gặp trong quá khứ, thời điểm tựa như nhớ ra là ai rồi, quyển tạp chí kia lại được giơ lên lần nữa chặn lại tầm mắt của cô: "Đừng nhìn nữa."

Kiều Nhân: "..."

Suy nghĩ của cô cứ như vậy mà bị cắt đứt.

Giọng nói Kỳ Hàn Thanh nghe có phần nửa vị chất, trầm thấp vang lên: "Tại sao em không muốn tìm bạn trai?"

Người này chuyển đề tài rất nhanh, hoàn toàn có tác dụng dẫn dắt suy nghĩ của cô.

Kiều Nhân sừng sốt mấy giây, sau đó gỡ tạp chí xuống nhìn anh, khóe miệng khẽ giương lên, nói ra từng chữ từng chữ: "Có vẻ, hình như là không muốn đi tìm."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nguyên do gì mà không muốn tìm bạn trai đây?

Kiều Uyên và mẹ Tổng ban đầu là nghe lời gia đình mà kết hôn với nhau, tình cảm không sâu, sau khi cưới nhau hai người vẫn lãnh đạm với nhau như vậy.

Mẹ Tổng khi còn trẻ tính tình không tốt, hơn nữa lại mang tật xấu của một bộ phận nữ cường: Người phụ nữ có sự nghiệp quá phát triển khó tránh khỏi sẽ có yêu cầu cao với nửa kia của mình.

Mà nghề nghiệp của Kiều Uyên hoàn toàn không thỏa mãn cái yêu cầu này của mẹ Tổng, điều này dẫn đến việc hai vợ chồng không thể tôn trọng lẫn nhau, ban đầu chỉ đơn giản là những lần tranh cãi nhỏ nhỏ, lâu ngày biến thành những trận cãi vã ầm ĩ.

Khi Kiều Nhân còn nhỏ, câu nghe được nhiều nhất mà mẹ nói ra chính là: Nếu như bố mẹ ly hôn thì con muốn sống với ai?

Nhiều lần, Kiều Nhân cho rằng đây chỉ là câu nói đùa.

Cho đến một ngày sau sinh nhật Kiều Nhân, mẹ Tổng đưa giấy chứng nhận ly hôn cho cô xem, lại hỏi cô một cách nghiêm túc về vấn đề này.

Có lẽ không ai lại mang hy vọng rằng bố mẹ mình ly dị.

Trong lớp Kiều Nhân có một bạn lớn lên trong gia đình đơn thân, bị rất nhiều bạn bè bắt nạt, khi đó tuổi còn nhỏ, nói xấu người khác không hề lén lút lút mà quang minh chính đại nói trước mặt bạn học đó là "Đứa trẻ được mẹ sinh ra nhưng không có bố giáo dục."

Đặc biệt sợ rằng loại chuyện này sẽ phát sinh trên người mình nhưng ngược lại Kiều Nhân bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng, lặng thinh, không khóc không nháo trả lời câu hỏi của mẹ Tổng: "Ồ cùng bố."

"Sống với mẹ không phải tốt hơn sao? Nếu như con không thích em trai em gái thì sau này mẹ sẽ không sinh nữa... Bảo bối, con phải suy nghĩ thật kỹ."

Đối với Kiều Uyên mà nói, mẹ Tổng không phải là một người vợ đủ tiêu chuẩn.

Nhưng đối với Kiều Nhân mà nói, mẹ Tổng tuyệt đối là một người mẹ đạt tiêu chuẩn.

Chi tiêu ăn mặc không thiếu gì thì cô không nói, nhưng sau khi kết hôn có những lần rửa tay xuống bếp nấu canh, cũng đều là vì Kiều Nhân.

Nhưng Kiều Nhân khi ấy còn nhỏ, suy nghĩ về vấn đề này tương đối đơn giản ngay thơ, sau khi ly hôn mẹ Tổng vẫn còn có tiền... Nhưng Kiều Uyên ly dị xong, cũng chỉ còn lại mình cô.

Vì vậy trải qua một đêm suy đi tính lại, Kiều Nhân vẫn chọn đi theo Kiều Uyên.

Sau đó chưa đến nhiều ngày, mẹ Tổng đã thu dọn đồ đạc dời ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn hai bố con.

"Họa vô đơn chí" (*) những lời này hoàn toàn có cơ sở. Sau khi hai người ly hôn, những người tới uy hiếp đe dọa ngày một nhiều hơn, cứ cách một ngày lại tới một lần, vất vả lắm mới có được một ngày yên ổn thì rất nhanh sau đó sự việc lại tiếp diễn đầu vào đấy.

(*): "Họa vô đơn chí" có nguồn gốc từ câu "Phước bất trùng lai, Họa vô đơn chí" có nghĩa là may mắn chỉ đến một lần, còn tai họa không chỉ đến một lần mà còn rất nhiều lần.

Kiều Nhân không thích tuổi thơ của mình, cũng không thích hôn nhân và tình yêu.

Mấy năm sau, Kiều Uyên đột ngột qua đời bởi tai nạn xe ngoài đường, Kiều Nhân được mẹ Tổng đưa đến thành Bắc, sau đó lại tận mắt chứng kiến gã tiểu bạch kiểm trộm đồ trang sức của mẹ Tổng để nuôi tình nhân bên ngoài, nên cô đối với đàn ông vẫn có một loại ác cảm.

Sau sự kiện tiểu bạch kiểm ấy, thật vất vả mới xuất hiện được Ngụy Duyên chân thành yêu thương mẹ Tổng để cho Kiều Nhân có cái nhìn tốt về tình yêu nhiều năm liền, kết quả vừa mới thực tập ở tòa soạn cũ được mấy tháng đã bị nhiều vụ việc của các minh tinh hủy hoại.

Có câu nói như thế nào nhỉ?

Bờ kè ngàn dặm, cũng sập vì hang kiến.(*)

(*)"Bờ kè ngàn dặm, cũng sập vì hang kiến" xuất phát từ câu "Bờ kè ngàn dặm, cũng sập vì hang kiến. Nhà cao trăm tầng, vì khói trong ống khói mà cháy" nghĩa là một tổ kiến nhỏ bé, có thể khiến bờ kè cao trăm dặm đổ sập, cũng như vậy, chuyện nhỏ không cẩn thận sẽ gây ra họa lớn.
(@maintainanceofourhealth)

Càng ngày Kiều Nhân càng không muốn tìm bạn trai, mấy năm trước cô đã suy nghĩ sẽ không cần nhắc đến vấn đề này, nhưng sau khi gặp Kỷ Hàn Thanh, cô đột nhiên thấy thật ra cũng không có ác cảm như vậy.

Vì vậy trước kia tại sao không tìm bạn trai nhỉ?

Kiều Nhân tự giễu, cắn môi dưới, đáp lại đơn giản một câu: "Bởi vì không tin được."

Cô chỉ có một niềm tin duy nhất, chính là chị họ của mình và anh rể.

Thanh mai trúc mã mười mấy năm, sau khi tốt nghiệp đại học liền kết hôn, bây giờ cũng đã kết hôn được hơn ba năm.

Kỷ Hàn Thanh lại hỏi: "Vậy bao giờ thì em muốn tìm?"

-Không biết.

Luôn luôn phải có một giai đoạn chuyển mình, để cho cô đột nhiên phải tiếp nhận yêu đương thì không có khả năng, ánh mắt Kiều Nhân khẽ lóe lên, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Có thể là tháng sau, cũng có thể là năm sau."

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh tựa hồ trở nên sâu thẳm.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn tạp chí, nói có chút tùy tâm sở dục(*): "Nhìn biểu hiện của chú nữa."

(*) Tùy tâm sở dục đại khái là tùy theo tâm nguyện, ý muốn của cá nhân mà làm ra một hành động nào đó, hơn nữa còn làm ra hành động này một cách rất dễ dàng, không có gì khó khăn. (google)

Người đàn ông cạnh bên khẽ cười.

Tiếng cười ấy rõ ràng vô cùng bình thường, nhưng rơi vào tai Kiều Nhân lại cảm thấy anh đang cười nhạo mình, cô nhú mày một cái, thời điểm ngẩng đầu lên, trong giọng nói không còn chút thân thiết nào: "Người theo đuổi tôi cũng rất nhiều."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh cong lên hơn nữa: "Anh biết."

Không cần hỏi cũng biết là do Kỷ Niệm nói.

Kiều Nhân tiếp tục xem tin tức trên tạp chí, khi lật sang trang còn lăm bầm nói một câu: "Vậy chú cười cái rắm gì."

Kỷ Hàn Thanh không nghe rõ: "Cái gì?"

Kiều Nhân mặt không đổi sắc: "Không có gì."

Không lâu sau máy bay hạ cánh ở sân bay thành Bắc.

Kiều Nhân xách va li về đến nhà đã là hơn ba giờ.

Ngày nghỉ cuối cùng của tết Thanh minh, rốt cuộc Kỷ Niệm cũng thoát khỏi nanh vuốt của giáo sư mà trốn về nhà vui vẻ ngủ nướng.

Không giống như ở miền Nam, thời tiết ở thành Bắc mấy ngày nay vô cùng thoáng đãng, nhiệt độ tăng vọt.

Kiều Nhân mặc bộ quần áo khá dày nên khi ngồi trên xe đi từ sân bay về nhà, cảm giác người mình sinh ra một tầng mồ hôi, vừa vào phòng ngủ ngay lập tức lấy quần áo bước vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Kiều Nhân bước ra ngoài sấy tóc.

Cô không ở chung phòng với Kỷ Niệm, khi đang sấy tóc, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, Kỷ Niệm ngáp dài ngáp ngắn đi vào: "Tâm trạng mấy ngày nay thế nào?"

Kiều Nhân tắt máy sấy: "Cậu đoán xem?"

Kỷ Niệm: "Tớ cảm thấy tốt vô cùng."

-Cậu nói cho anh cậu việc tớ đi Hàng Châu làm gì?

-Con gái một thân một mình đi không an toàn mà... Hơn nữa một mình mang va li nặng như vậy thật sự rất mệt, anh tớ đi cùng thì cậu sẽ không phải tự mình xách.

Kiều Nhân gạt sợi tóc lòa xòa, trong lúc nhất thời không biết phản bác Kỷ Niệm như thế nào.

Kỷ Niệm tiến lại gần: "Tiến triển đến đâu rồi?"

Kiều Nhân: "Tiến triển cái gì?"

-Có nắm tay không?

Kiều Nhân suy nghĩ một chút: "Không có."

-Thế có ôm không?

Kiều Nhân tiếp tục suy nghĩ: "Không."

-Hai cái trước hai người không làm, vậy càng khẳng định cũng không có hôn nhau luôn đúng không?

Lần này Kiều Nhân nghĩ cũng không nghĩ: "Không."

Kỷ Niệm "Hừ" một tiếng: "Cái loại phế vật này."

Kiều Nhân: "..."

-Tớ theo đuổi người ta chưa đến ba ngày là đủ, còn đằng này mãi vẫn không theo đuổi được.

Kiều Nhân không trả lời.

Kỷ Niệm: "Tiểu Kiều, nếu như tớ theo đuổi cậu thì đến bao giờ cậu đồng ý?"

-Kiếp sau đi.

Kiều Nhân từ trên giường đứng dậy định ra ngoài rót nước uống.

Sau khi tắm xong có hơi khát nước, Kiều Nhân vừa bước tới cửa đã bị Kỷ Niệm gọi là: "A Tiểu Kiều, cậu trước tiên..."

Kiều Nhân mở cửa ra, vừa mới bước ra ngoài một bước liền lập tức quay trở lại, cô vội đóng cửa, Kỷ Niệm nói nốt nửa câu sau: "...Đừng mở cửa vội."

-Sao anh ấy lại đến đây?

-Anh tớ nói cậu làm roi đồ ở chỗ anh.

-Đồ gì?

-Không biết.

Kiều Nhân cúi đầu chỉnh sửa quần áo ngủ, xác nhận quần áo chỉnh tề rồi mới mở cửa bước ra ngoài lần nữa.

Trong phòng khách, người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, dáng người hơi nghiêng xem tài liệu.

Kiều Nhân còn chưa kịp mở miệng, Kỷ Niệm đứng sau lưng đã nhanh nhẩu hơn: "Anh, Tiểu Kiều để quên đồ gì ở chỗ anh thế?"

Kỷ Hàn Thanh đầu cũng không ngẩng lên: "Tự mình tới lấy."

Kỷ Niệm lập tức muốn nhấc chân đi qua.

-Em là Kiều Nhân à?

"..."

Kiều Nhân đành phải tự đi qua, vừa mới ngồi xuống, Kỷ Hàn Thanh liền đưa tài liệu trong tay cho cô: "Đây là luận văn của những người đi trước, mẹ đưa anh xem qua một chút."

-...À

"Còn nữa " Kiều Nhân cúi đầu, sau đó nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh ngoắc ngoắc ngón tay với cô: "Em lại đây."

Kiều Nhân liền dịch sang bên kia một chút, vừa mới đi qua, chưa kịp nói lời nào, mấy lọn tóc sau tai liền bị người đàn ông vén ra, giây tiếp theo, lỗ tai cô chợt lạnh, có vật gì đó được dính lên.

Cùng lúc đó, cô nghe thấy người đàn ông mở miệng, thanh âm nhàn nhạt: "Roi đồ này."

Mấy ngày nay cô có đeo khuyên tai, không biết là rơi ra từ lúc nào, Kiều Nhân theo bản năng giơ tay lên sờ một chút, còn chưa kịp phản ứng, Kỷ Hàn Thanh đã đứng dậy, sau đó lại nhìn cô: "Sáng sớm mai có cuộc họp."

-Chú muốn tôi tham gia sao?

-Ừ.

Kiều Nhân: "... Được."

Kỷ Niệm đứng bên cạnh chen lời: "Anh, anh không có lời gì muốn nói với em à?"

Kỷ Hàn Thanh đã đi tới cửa, quay người lại nhàn nhạt nhìn cô: "Không rảnh."

Rất nhanh, cửa vừa mở ra đã đóng lại.

Kỷ Niệm sững sốt một lúc lâu, cô cảm thấy tai mình có vấn đề, không tin được vào mắt mình hỏi lại Kiều Nhân: "Anh tớ vừa nói cái gì?"

"..."

Kiều Nhân không lên tiếng.

Tổ chức tâm lý của Kỷ Niệm rất mạnh, lại không thể tin nổi, cô nghi ngờ nhìn chằm chằm vào khuyên tai dính trên tai Kiều Nhân: "Hai người thật sự cái gì cũng không làm?"

-Thật.

-Vậy sao khuyên tai của cậu lại rơi?

-Có thể lúc tớ ngủ gật trên máy bay thì bị roi xuống.

-Vậy cậu thích anh tớ sao?

Kiều Nhân dừng một chút, không có đáp lại câu hỏi này.

Trong lòng Kỷ Niệm hiểu đến bảy, tám phần, cảm thấy bắp cải mình khổ cực chăm chỉ nuôi trồng giờ lại bị heo ăn mất, cô thở dài, mở WeChat gửi tin nhắn cho Kỷ Hàn Thanh: "Anh, khuyên tai của Tiểu Kiều rơi ở đâu thế?"

"Máy bay."

Kỷ Niệm thở phào nhẹ nhõm, lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhanh chóng gửi đi một hàng chữ: "Thật sự là rơi trên máy bay?"

"Ừ."

Ngồi trong xe, Kỷ Hàn Thanh khẽ nhếch môi, sau khi nhấn xong chữ "ừ" liền đặt điện thoại qua một bên, sau đó đóng cửa, khởi động xe.

Đúng là rơi trên máy bay---

Chỉ là bị anh tháo ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Ngày hôm sau Kiều Nhân dậy rất sớm, cô đặt đồ ăn sáng vào nồi cho Kỷ Niệm rồi mới ra khỏi cửa, thời điểm đến tòa soạn đã là hơn tám rưỡi.

Trong phòng làm việc chưa đủ người, chỉ có lẻ tẻ vài người, vừa mới kết thúc kỳ nghỉ, mặt mọi người ai ai cũng uể oải, ngay cả tám chuyện với nhau cũng không có, tất cả đều phờ phạc nằm trên bàn.

Kiều Nhân đẩy cửa đi vào, thiếu chút nữa bị không khí nơi này dọa cho sợ hết hồn: "Tết Thanh minh mọi người đã làm gì vậy?"

Tiểu Hắc nhét bánh quy vào miệng, nói không rõ ràng: "Đến chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn ở hai ngày đấy."

"Vốn là cô ấy định đến chùa sống thanh tịnh vài ngày, ai ngờ đầu tết Thanh minh nhiều người quá, đi cùng cô ấy chỉ toàn là leo núi..." So với Tiểu Hắc thì Lục Hạ có sức sống hơn nhiều, một bên nhấp chuột một bên giải thích thay cho Tiểu Hắc: "Chân chắc sắp gãy vì mỏi rồi."

Tiểu Hắc gật đầu, ngay cả lời cũng lười nói.

Các cô là phóng viên nên thể lực tốt hơn người bình thường rất nhiều, kết quả là chịu không nổi sự tàn phá của Tung Sơn, tác dụng của mấy ngày nghỉ để thư giãn chả thấy đâu, thay vào đó lại khiến cô mệt đến nỗi không muốn đi ra đường.

Lục Hạ buông chuột, vòng ghế quay sang nhìn Kiều Nhân: "Đúng rồi Tiểu Kiều..."

Kiều Nhân vừa đưa sữa chua lên miệng uống, lời nói ra có chút không rõ: "Sao thế?"

-Cuộc họp hôm nay cô sẽ tham gia à?

"Đúng vậy." Kiều Nhân nhú mày lại: "Phòng làm việc của chúng ta còn ai đi nữa không?"

Lục Hạ chỉ tay vào gương mặt ủ dột của Tiểu Hắc.

Nhân viên của bộ phận xã hội không ít, nên cũng chia phòng làm việc.

Một phòng sẽ có khoảng sáu, bảy người, cơ bản mỗi buổi họp sẽ chọn ra hai người tham dự.

Kiều Nhân gật đầu một cái: "Là chọn người ngẫu nhiên sao?"

"Dĩ nhiên không phải..." Tiểu Hắc ai oán nhìn cô một cái: "Mỗi lần tham dự cuộc họp này nếu không phải là có bài báo viết thật tốt thì chính là viết quá tệ."

Lục Hạ: "Tuần trước cô ấy cũng bị gọi lên bởi vì tin tức viết quá kém."

Trong lòng Kiều Nhân rơi lộp bộp một chút, dè dặt hỏi: "Bị mắng à?"

Lục Hạ gật đầu một cái.

Dừng lại mấy giây, Lục Hạ lại chém thêm nhát dao nữa: "Giống như tôi hiện giờ thật tốt biết bao, mỗi lần viết bản thảo cũng trên mức trung bình, hoàn toàn không cần phải lo lắng sợ hãi."

Lục Hạ quay đầu nhìn nàng: "Tiểu Kiều, tuần trước cô có đào ra được tin tức động trời sao?"

Kiều Nhân suy nghĩ một chút xem tuần trước mình viết tin gì, hình như cũng không có bài nào xuất sắc, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình cùng Tiểu Hắc sẽ bị phê bình ngay trước mặt mọi người, nhất thời ngay cả sữa chua cũng uống không trôi.

Cô cắn cắn vào túi sữa, buồn bực đáp: "Không có."

-Vậy... Chúc cô...

Lục Hạ vốn là định nói là "Chúc cô may mắn", kết quả còn chưa nói hết câu, cô đột nhiên nhớ tới cái gì đó, kéo ghế bu lại, nói bằng giọng chỉ để hai người nghe thấy an ủi cô: "Không sao đâu Tiểu Kiều, cô và Tiểu Hắc không giống nhau...Khả định Kỳ tổng không lỡ mắng cô đâu."

Kiều Nhân: "..."

Nói là thế, nhưng dù gì Kỳ Hàn Thanh cũng là cấp trên của cô, không chắc anh có phân rõ công và tư mà đối xử với cô không.

Kiều Nhân không có niềm tin lắm, đã chuẩn bị xong việc bị phê bình nhưng khi chín giờ cùng Tiểu Hắc bước vào phòng họp, trái tim vẫn đập loạn, vô cùng khẩn trương.

Tiểu Hắc đã có thể bình tĩnh tiếp nhận thực tế, vùng vẫy cũng không muốn vùng vẫy nữa, mặt không biến sắc bước vào phòng, khi ngồi xuống mặt cũng không đổi sắc.

Kiều Nhân ngồi xuống bên cạnh cô ấy, ở dưới ngăn bàn kéo tay áo Tiểu Hắc: "Rốt cuộc tuần trước cô viết cái gì thế?"

Tiểu Hắc: "Tổng hợp lại tin tức năm ngoái đem chỉnh sửa rồi gửi cho chủ biên."

Đây cũng là hiện tượng hết sức bình thường, chính Kiều Nhân cũng từng làm qua vài lần, vừa muốn an ủi cô ấy mấy câu, bên cạnh đã có người phát giấy tới.

Tiểu Hắc không phải lần đầu tiên nhìn thấy tờ giấy này, cho nên hết sức bình thản giải thích cho cô: "Đây là số lượng báo chúng ta phát hành và thị phần của tòa soạn so với những tòa soạn khác trong tuần trước."

Kiều Nhân nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều cái tên quen thuộc, nhìn xuống chút nữa, còn có tên của tòa soạn trước kia cô thực tập: Số lượng báo phát hành: 23.000 bản, chiếm 3. 24%.

Lướt đến dòng trên cùng, phần trăm tăng đáng kể.

Kiều Nhân: "Tốt vô cùng a."

"Tốt cái rắm!" Tiểu Hắc đưa tay ra chỉ cho cô xem "Nhìn đây này, cái này là so sánh đồng thời với thời gian trước."

Mặc dù số liệu không lớn lắm, nhưng là so sánh với tuần trước thì có sụt giảm.

Kiều Nhân nhất thời không nói được gì.

Toàn bộ phòng họp đều vô cùng yên tĩnh, lúc đầu còn có mấy người nhỏ giọng nói với nhau, vào lúc này thì tất cả đều chăm chăm cúi đầu, có phải nhìn số liệu hay không thì không biết.

Nửa phút sau, người đàn ông ngồi đầu mở miệng: "Bắt đầu từ bộ phận văn thể."

Giọng nói trong trẻo vang lên, nhưng lại vô cùng lãnh đạm.

Hơi ẩm trong phòng họp cũng tựa như giảm xuống.

Kiều Nhân hắng giọng, cô không dám lên tiếng, chỉ có thể gõ chữ lên máy tính xách tay cho Tiểu Hắc nhìn thấy: "Bộ phận của chúng ta ở thứ mấy?"

Trước đây cô không thống kê qua, tòa soạn có bộ phận văn thể, có bộ phận thể thao, còn có một chi nhánh là bộ phận dân sinh...Cộng tất cả lại, cũng chưa đến mười mấy bộ phận, khoảng bảy, tám ngành.

Tiểu Hắc gõ lên máy: "Ồ cuối cùng."

Kiều Nhân vừa muốn thở phào một cái, Tiểu Hắc đã tiếp tục gõ một tin dài: "Đứng cuối cùng khi tất cả các bộ phận bị mắng hết rồi, bây giờ tất cả sẽ chuyển tâm ngồi nghe chúng ta bị ăn chửi."

Kiều Nhân: "..."

Cái này nghe qua, chẳng phải là rất thảm hay sao.

Chưa đến lượt bọn họ, Kiều Nhân lo lắng theo dõi đề phòng, có câu khen câu chê, nhưng tập trung lại thì vẫn có thể nghe ra lời phê bình chiếm đa số.

Được khen cũng có, Kiều Nhân đếm một chút, vừa rồi từ bộ văn thể tới bộ dân sinh, có mười người thì chỉ có hai người không bị phê bình.

Cảm giác như sau mỗi kỳ thi lớn, chủ nhiệm đứng trước lớp đọc thành tích, học sinh ngồi dưới chờ tuyên án từ vậy.

Hiếm khi nào Kiều Nhân được trải nghiệm cảm giác như thế này, nửa giờ trôi qua, chớp mắt cũng rịn ra một tầng mồ hôi.

Người ngồi đầu lật giờ tài liệu, giọng nói rất lớn, không vấp chút nào: "Bộ phận xã hội."

Tiểu Hắc rất nhanh bị điểm tên.

Kỷ Hàn Thanh: "Không có cái gì mới để viết?"

Tiểu Hắc chần chờ "Ừ" một tiếng, giọng nói vừa thấp vừa nhỏ, nghe cẩn thận thì phát hiện giọng cô ấy có chút run rẩy.

Kiều Nhân nghe mà trong lòng cũng run sợ.

-Cho nên cô liền đem tin tức năm ngoái ra chỉnh sửa?

Kiều Nhân đi cùng Tiểu Hắc cũng cúi thấp đầu theo.

An tĩnh mấy giây, Tiểu Hắc đang không biết trả lời ra sao thì phòng họp bỗng vang lên tiếng gà trống gáy vang.

Có người đặt chuông báo thức theo chu kỳ, vào lúc này giữa căn phòng vô cùng yên tĩnh lại vang lên không ngừng.

Người kia càng lo lắng càng không tìm ra điện thoại mình đặt ở đâu, lật đi lật lại nhiều chỗ mới tìm thấy, kết quả lại có vấn đề với khóa màn hình, mở hai lần mới tắt được chuông báo thức.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh quét qua: "Tòa soạn quy định như thế nào?"

-Trong cuộc họp thì phải tắt âm điện thoại..

Kỷ Hàn Thanh nhíu mày một cái, rõ ràng có chút không chịu được.

Biểu cảm của anh không được tốt lắm, nếu không phải bấm sinh trời cho gương mặt dễ nhìn thì có thể sẽ trở thành hung thần.

Dù toàn bộ quá trình Kỷ Hàn Thanh không nói gì quá nặng lời, nhưng lời từ miệng anh nói ra, trong nháy mắt sẽ khiến cho người kia cảm thấy tê liệt.

Đừng nói đến nhân viên khác, ngay cả Kiều Nhân cũng bị dọa sợ không nhẹ, cô nuốt nước miếng, còn chưa có thời gian bày tỏ niềm cảm thông với người nhân viên thì lại có chuông điện thoại reo lên.

Kiều Nhân lặng lẽ nghe mấy giây thì Tiểu Hắc đã ngay lập tức lấy tay huyých huyých cô: "Tiểu Kiều, điện thoại của cô đấy!"

Đưa tay sờ túi một cái, quả nhiên là điện thoại của cô đang reo.

Tâm tình của cô từ sáng đến giờ không đặt ở đây, trong lúc nhất thời cũng không chú ý tới, cô vội vàng tắt điện thoại, ngẩng đầu một cái, tất cả mọi người đều đang nhìn cô, bao gồm cả cái người mới vừa rồi còn đang nhắc nhở người khác trong khi họp phải chú ý tới việc tắt âm điện thoại Kỷ Hàn Thanh.

Ánh mắt hai người giao nhau, Kiều Nhân nhẹ nuốt nước miếng, sau đó cúi mặt xuống.

Tất cả mọi người đều không hện mà tầm mắt cùng chuyển sang, tập trung lên trên người Kỷ Hàn Thanh.

Một giây sau, mặt người đàn ông không cảm xúc mấy tiếng liền bỗng dung nhoẽn miệng cười, nụ cười không lớn nhưng rõ ràng là khác với vừa rồi.

Trong nháy mắt Kiều Nhân trở thành đáng chú ý cho nhân loại.

Ánh mắt mọi người nhìn cô cũng không giống nhau, nhưng hết lần này tới lần khác người trong cuộc vẫn không biết gì, vẫn đang cúi đầu, trong lòng suy nghĩ nếu như Kỷ Hàn Thanh không nói lời nào nữa, cô sẽ ngay lập tức chui xuống bàn.

Cái suy nghĩ này vừa mới hiện lên, người đàn ông liền mở miệng: "Kiều Nhân."

"... Ừ."

-Vấn đề tương tự như vừa rồi.

Kiều Nhân không dám nói gì.

"Còn nữa, " Kỳ Hàn Thanh dừng một chút, "Lần sau điện thoại di động nhớ tắt âm."

Kiều Nhân: "... Ừ."

Những người khác: "..."

Tiểu Hắc trợn mắt há mồm cảm thán: "Kỳ tổng đây cũng tiêu chuẩn kếp quá đi..."

Kiều Nhân ở dưới bàn đánh vào tay cô.

Người đàn ông thu dọn đồ đứng dậy: "Bộ phận xã hội và bộ phận văn thể lần này chú ý một chút, nếu lần sau còn tiếp tục xảy ra tình trạng như vậy sẽ trực tiếp từ vào tiền thưởng."

- Tan họp.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy cầm máy tính lên bước ra phòng họp cùng với Tiểu Hắc, điện thoại lại nhận được tin nhắn mới: "Đi tới phòng làm việc của anh một chuyến."

Cô thở dài, miễn cưỡng mỗi người một ngả với Tiểu Hắc, đi sau Kỳ Hàn Thanh mấy mét bước chậm chậm về phía trước.

Bước chân Kỳ Hàn Thanh không dừng lại, mở cửa văn phòng ra, không đóng lại, đặt tài liệu lên bàn làm việc, không hề quay đầu lại nhìn, chỉ đưa tay nói lỏng cả vạt: "Vừa rồi em không hề nhìn anh là như thế nào?"

Kiều Nhân nhẹ nhàng đóng cửa lại, giọng nói cũng khẽ khàng theo: "...Sợ chú mắng tôi."

CHƯƠNG SAU: "Anh không có ý định mắng em."

"Gì cơ?"

"Không nở mắng em."

"Nhắm mắt lại như vậy là muốn anh hôn em sao?"

Chú Kỳ, chú càng ngày càng lợi hại rồi =)))

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Cô dĩ nhiên là sợ rồi.

Vừa rồi thì Hàn Thanh cũng thật là quá dọa người mà, anh chỉ ngồi yên một chỗ nhưng cả phòng họp không ai dám lên tiếng.

Trải qua một buổi họp, mồ hôi cũng bắt đầu xuất hiện trên mũi Kiều Nhân, thậm chí đến cánh tay cũng nổi da gà, đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn hồn. Kiều Nhân xoa tay nói một câu:

- Vừa nãy chú cũng quá dọa người rồi.

Giọng nói của cô không lớn, vừa vặn có một trận gió thổi vào cửa sổ khiến cánh cửa đóng rầm một tiếng át đi giọng nói của Kiều Nhân.

Kỳ Hàn Thanh không nghe rõ:

- Anh làm sao cơ?

Kiều Nhân đành lặp lại một lần nữa:

- Câu nói vừa nãy của chú cũng quá dọa người rồi.

Kỳ Hàn Thanh nghe hết câu, quay đầu nhìn cô một cái, ngồi thẳng người dậy:

- Anh dọa người chỗ nào?

Người đàn ông này và người vừa nãy ở trong phòng họp tuyệt đối không phải là cùng một người.

Cà vạt đã nói lỏng một nửa, ánh mắt cũng dịu dàng hơn không ít, anh nhếch miệng, cảm thấy Kiều Nhân nói những lời này có ý khác:

- Anh dọa em à?

Kiều Nhân gật đầu.

- Không phải là dọa thì là gì chứ...

Vừa nãy cô còn bị dọa sợ tới mức không dám thở mạnh. Tiểu Hắc dù sao cũng đã có kinh nghiệm, vừa nãy mặc dù có chút sợ, nhưng cũng đã quen rồi.

Tuy nhiên, Kiều Nhân lại không giống thế. Từ nhỏ đến lớn, Kiều Nhân đều là học bá, ngay cả chủ nhiệm lớp khi nói chuyện với cô cũng đều là dùng giọng điệu cưng chiều nói chuyện với học sinh giỏi, vô cùng nhẹ nhàng.

Kỷ Hàn Thanh tiến lên phía trước dừng lại cách cô hai bước:

- Chỗ nào chứ?

Kiều Nhân suy nghĩ mấy giây lại lùi phía sau một bước:

- Vừa nãy trong cuộc họp, lúc chú nhìn tôi, tôi cảm thấy như chú sẽ mắng tôi vậy.

Đây hoàn toàn không phải là do Kiều Nhân suy nghĩ nhiều, thật sự là do ánh mắt Kỷ Hàn Thanh nhìn cô khi đó hoàn toàn giống với ánh mắt anh nhìn người khác, chỉ là sự lạnh lùng không nhìn ra được bất cứ tâm tư gì.

Cứ như vậy vài giây, thậm chí Kiều Nhân còn nghi ngờ người này và cái người nói thích cô không phải là cùng một người.

Kiều Nhân: "Lúc chú dùng ánh mắt đó để nhìn người khác, ngay sau đó liền bắt đầu mắng họ."

Thật ra thì lời nói của Kiều Nhân vẫn có chút phóng đại.

Mặc dù tính khí của Kỷ Hàn Thanh không tốt lắm nhưng thật sự sẽ không mắng người, vừa nãy khi họp chỉ là nghiêm túc hơn bình thường, thỉnh thoảng có chút nặng lời mà thôi.

Dù sao cũng là lãnh đạo mà, cũng là chuyện bình thường. Chỉ là từ trước tới giờ, Kiều Nhân chưa bao giờ thấy được khía cạnh này của Kỷ Hàn Thanh cho nên nhất thời không thích ứng được. Nói xong, người đối diện nửa ngày cũng không có chút phản ứng nào. Kiều Nhân không tự chủ hạ mí mắt, đối mặt với anh vài giây, liền nghe thấy anh hỏi:

- Vậy anh phải nhìn em như thế nào?

- Nhìn như bình thường là được.

- Bình thường như thế nào?

Kiều Nhân cũng không còn gì để nói... Kiều Nhân im lặng hồi lâu vội vàng mở miệng đánh đòn phủ đầu: "Nếu như chuông báo thức không vang lên... có phải chú sẽ mắng tôi không?"

Kiều Nhân vừa rồi đã để ý thấy cô và Tiểu Hắc đã cùng phạm phải một sai lầm.

Thực tế cũng có chút khác nhau, đại khái là Tiểu Hắc đơn thuần sao chép lại nguyên tin tức cũ, còn cô thì có thêm vài câu nhận xét. Không nhiều, chỉ có mười mấy chữ, đại khái chỉ chiếm 10% bài báo.

Kiều Nhân càng nghĩ càng cảm thấy chính tiếng chuông báo thức đã cứu mình, nếu không cô chính là người cuối cùng bị mắng, đến lúc đó khẳng định sẽ giống như khi trong vườn thú, bị những người khác vây quanh xem náo nhiệt. Kiều Nhân vừa vui mừng, vừa tò mò, thấp thòm hỏi:

- Nếu lúc đó chuông báo thức không vang lên... thì chú định mắng tôi thế nào?

- Anh không định mắng em.

- Cái gì cơ?

Kiều Nhân không quá tin lời này.

Kiều Nhân vẫn nhớ như in biểu cảm của Kỷ Hàn Thanh lúc gọi đích danh Tiểu Hắc, mặc dù khuôn mặt không quá u ám nhưng cũng là bộ mặt cho thấy bão tố sắp quét tới.

Ánh mắt Kiều Nhân đảo mắt sang nơi khác vài giây, người đàn ông đột nhiên cúi người lại gần:

- Anh không nở mắg em.

Tầm mắt Kiều Nhân cố định trên mặt anh. Khuôn mặt anh cách Kiều Nhân ba xăng ti, cô có thể nhìn thấy rõ lông mi của Kỳ Hàn Thanh, xuống chút nữa là nốt ruồi lệ chỉ.

Người này ngũ quan tinh xảo đẹp mắt, trong nháy mắt Kiều Nhân liền liên tưởng đến nhân vật phản diện trong tiểu thuyết của Kỳ Niệm. Theo tình tiết của tiểu thuyết, bước tiếp theo của nhân vật phản diện sẽ làm gì nhỉ? Cường bức, giết người, phanh thây...

Kiều Nhân bị những tình tiết trong đầu dọa sợ, nhắm tịt hai mắt không dám mở ra.

- Em nhắm mắt lại làm gì, đợi anh hôn em à?

Kiều Nhân: "..."

Mọi suy nghĩ nãy giờ của cô đều tan biến. Mí mắt Kiều Nhân run rẩy, vừa muốn mở mắt, môi đàn ông liền nhẹ nhàng chạm một cái lên mắt phải của cô.

- Cứ như vậy đi

- Hả, chú có ý gì?

- Ngoan, phòng làm việc của anh có camera.

Kiều Nhân tiếp tục "..."

Tại sao qua lời anh nói thì cô lại thành người phụ nữ không được thỏa mãn?

Kiều Nhân nhú mày, khi mở mắt ra đã thấy anh đứng thẳng người lại, hơi quay đầu nhìn cô:

- Nếu như không có chuông báo thức gián đoạn, sẽ trực tiếp tan họp...

- Vậy kêu tôi tới đây làm gì chứ?

Hại cô nghe lời của Tiểu Hắc mà lo lắng cả buổi. Vậy mà câu trả lời cô nhận được là:

- Muốn nhìn em thêm một chút.

Cổ họng Kiều Nhân nóng lên, vừa có chút cảm động thì cửa phòng làm việc vang lên vài tiếng gõ:

- Tôi vào được không?

Giọng nói này có chút quen tai. Kiều Nhân còn chưa kịp nghĩ ra là ai tới, theo phản xạ dịch sang bên phải vài bước. Một giây tiếp theo, khoảng cách hai người vừa được kéo ra, người bên ngoài đẩy cửa vào huyt sáo một tiếng:

- Xem ra cũng không thích hợp lắm.

Kỳ Hàn Thanh lười tiếp lời anh ta, vừa kéo cà vạt vừa quay về bàn làm việc:

- Có chuyện gì?

- Cậu biết vụ án tở mới nhận hôm nọ chưa?

- Vụ nào?

Phó Yến đứng yên tại chỗ, nháy mắt Kiều Nhân mấy cái:

- Một sinh viên khoa Sinh học của Đại học Y trộm chất hóa học từ phòng thí nghiệm để đầu độc bạn cùng phòng.

Kỳ Hàn Thanh liếc mắt nhìn anh ta:

- Sau đó thế nào?

- Người bị hại đã qua đời lúc tám giờ sáng hôm nay.

Tay cầm bút của Kỳ Hàn Thanh ngừng lại một lát, lại nghe Phó Yến nói:

- Bây giờ nếu như đi hỏi han người thân của người bị hại thì không hay lắm, nhưng có thể phỏng vấn bị cáo một chút.

Kiều Nhân lên tiếng:

- Bị cáo sẽ chấp nhận phỏng vấn sao? Với lại chuyện này, cần được cảnh sát địa phương và cả người trong cuộc đồng ý thì mới có thể phỏng vấn.

Phía bên cảnh sát không có gì đáng lo, các tòa soạn chính quy cơ bản đều có cơ hội phỏng vấn, vấn đề chính là người trong cuộc. Dù sao đây cũng không phải chuyện gì về vang. Số người tình nguyện tiếp nhận phỏng vấn càng ít, cơ bản là không có ai.

Kiều Nhân sống tới giờ, vẫn chưa gặp tội phạm nào lại tự nguyện tiếp nhận phỏng vấn. Đối với những tin tức liên quan đến tội phạm trên báo chí, phần lớn đều là nhờ cảnh sát yêu cầu người trong cuộc phối hợp. Chỉ có một đoạn là đúng sự thật, còn lại là do loại phóng viên không có lương tâm bịa chuyện.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn mũi giày, sau đó ngẩng đầu: "Phó..."

Phó Yên nghiêng đầu nhìn cô.

Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới lời dặn dò của anh ta trước đây, hai chữ "luật sư" đến miệng lại nuốt trở lại, đổi cách xưng hô:

- Anh Phó Yên.

Kỷ Hàn Thanh vốn đang ký văn kiện, vừa nghe thấy mấy chữ này, đầu bút nặng nề gạch một vệt trên giấy.

Anh nhẹ cười giễu: "Anh Phó Yên?"

- Anh thì sao?

Phó Yên nhìn Kỷ Hàn Thanh, tâm trạng trở nên vui vẻ: "Cậu cũng có thể để em ấy gọi mình là anh."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân sợ Kỷ Hàn Thanh sẽ thật sự nghe theo chủ ý của Phó Yên, ho nhẹ một tiếng chuyển đề tài:

- Anh có quen biết với người trong cuộc ư?

- Đã từng tiếp xúc vài lần.

Phó Yên lấy một điều thuốc từ trong bao, lỏm bật lửa ra định đốt, khước mắt liếc thấy Kiều Nhân lại thu bật lửa về, nói:

- Người bị hại đã chết, qua mấy ngày nữa sẽ có phiên tòa phúc thẩm.

Kiều Nhân: "Vậy phán quyết hẳn là... chung thân?"

Phó Yên: "Khả năng tử hình là tương đối lớn, người bị hại có gia cảnh không nhỏ."

Trong phòng làm việc rõ ràng có ba người, tuy nhiên Kỷ Hàn Thanh lại như người thừa, suốt năm phút yên lặng ngồi nghe hai người kia nói chuyện.

Anh thật không biết Kiều Nhân có thể nói nhiều vậy đấy, chân mày nhíu càng sâu, cũng không có tâm trạng ký văn kiện nữa, đưa mắt nhìn Kiều Nhân một cái:

- Kiều Nhân, em quay trở về làm việc đi.

Phó Yên "A" một tiếng:

- Tổ vẫn chưa nói xong mà.

- Im miệng.

Phó Yên nhíu mày, cười với Kiều Nhân một cái:

- Hẹn gặp lần sau, em gái Tiểu Kiều.

Kiều Nhân cũng cười với anh ta một cái, đi về phía cửa. Cánh cửa rất nhanh đóng lại sau lưng cô.

Trong đầu Kiều Nhân vẫn tiếp tục nghĩ đến vụ án kia, mãi đến khi quay trở về phòng, vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân. Phòng làm việc lúc này đang cực kỳ náo nhiệt, bởi vì là thứ hai, mọi người đều không quá bận rộn. Lúc này Tiểu Hắc lại như sống lại, vừa thấy cô đi vào liền kéo tay cô:

- Tiểu Kiều, vừa rồi cô đi lâu thế.

Kiều Nhân thuận miệng nói:

- Đi vệ sinh.

Tiểu Hắc cầm điện thoại liếc nhìn: "Cô đã đi hơn hai mươi phút rồi... Trong vệ sinh đông lắm sao?"

Kiều Nhân thấp thòm "Ừ" một tiếng.

Tiểu Hắc: "Cô rơi điện thoại xuống bồn cầu à?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Sao lại hỏi thế?"

- Vậy sao nhìn cô buồn thế? Hôm nay Kỳ tổng có mắng cô đâu?

Lục Hạ tới gần, có chút không tin:

- Hôm nay Kỳ tổng khen Tiểu Kiều à?

Các cô đã sớm quen thuộc việc bị kêu đi họp, nếu không bị mắng thì chính là được khen.

Lục Hạ vừa định hỏi han Kiều Nhân một chút, Tiểu Hắc vỗ lên mu bàn tay cô một cái: "Kiều Nhân và tôi đều phạm cùng một lỗi, cô nghĩ người như Kỳ tổng sẽ khen sao?"

Tiểu Hắc than thở vài câu, kêu Kiều Nhân vận khí tốt, cũng không tiếp tục đề tài này nữa,

Kiều Nhân liền bật máy tính, truy cập vào thanh tìm kiếm. Cô vừa gõ chữ vừa hỏi han: "Mấy ngày nay có tin gì hot không?"

- Có một vụ.

Mấy ngày nay Lục Hạ đều đi khắp thành phố, cho nên tin tức cũng rất nhạy bén: "Hôm thứ sáu, hung thủ vụ án hãm hại bạn học cùng đại học đã đứng ra tự thú"

Lời vừa nói ra, Kiều Nhân cũng vừa nhấn vào một bài báo.

- Còn có một chuyện đại sự nữa.

Lục Hạ cười thần bí: "Còn nhớ Hạ tỷ lần trước gõ cửa phòng Kỳ tổng không?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Bài báo trên màn hình máy tính vẫn chưa tải xong, Lục Hạ đã ném tới một câu: "Cô ta hôm nay không tới tòa soạn, cô có biết không?"

Ánh mắt Kiều Nhân vẫn đặt trên màn hình, lắc đầu một cái.

Đúng là cô không hề phát hiện ra.

Chỉ là như đã nói qua, Hạ tỷ ở trong tòa soạn cũng được coi là nhân viên lão làng, ngày thứ hai không đến tòa soạn cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Kiều Nhân di chuyển chuột, máy tính được sử dụng ở tòa soạn có khi còn lớn tuổi hơn cả cô nữa, bình thường đã có chút hổng hóc, vào lúc này lại cộng thêm nguyên nhân do tốc độ truyền của mạng, trang báo mãi vẫn chưa được hiện ra, cô nghiêng đầu một cái, nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Lục Hạ: "Chỉ có vậy thôi hả?"

-Sao có thể chỉ mỗi vậy chứ...

Lục Hạ như kẻ gian vậy, tựa như sợ bị người khác nghe lén, đặc biệt chạy ra ngoài đóng cửa phòng lại, lúc quay về giọng nói vẫn không như bình thường, nhỏ đến mức nghe như tiếng muỗi vo ve: "Mấy trước tôi nghe bạn kể, tết Thanh minh cô ấy đi ra ngoài chơi còn nhìn thấy Hạ tỷ ở khách sạn."

Mỗi mình Lục Hạ nói thì không phải trò chuyện nữa rồi, cô kéo Kiều Nhân cùng Tiểu Hắc lại gần, dẫn dắt hai người tiếp tục chủ đề: "Cô đoán xem bạn tôi còn nhìn thấy nhân vật nào nữa?"

Đây đại khái là bệnh tâm lý chung của phóng viên các cô, lúc nói chuyện luôn nghĩ cách để đối phương đáp lại vài câu, nếu không sẽ cảm thấy vấn đề hỏi ra chả có ý nghĩa gì.

Kiều Nhân nhìn màn hình một cái, di chuột kéo xuống mấy dòng chữ, đặc biệt phối hợp trả lời Lục Hạ: "Ai thế?"

Tiểu Hắc nhẹ giũ cọt một tiếng: "Nhìn thấy tổng giám đốc trước đây của chúng ta chứ gì?"

Nhìn biểu cảm Lục Hạ thế này, liền biết rằng chẳng phải chuyện đứng đắn gì.

Đúng như dự đoán, Lục Hạ búng ngón tay: "Không sai, cô ta lại nửa đêm đi gõ cửa phòng người ta."

Kiều Nhân đột nhiên nhớ lại cách đây không lâu, Hạ tỷ cũng đi gõ cửa phòng Ký Hàn Thanh.

Nếu như không phải đúng lúc ấy cô đi qua thì có thể hay không Hạ tỷ cứ một đường ngang nhiên mà bước vào phòng, sau đó sáng sớm hôm sau vênh vênh tự đắc đi ra?

Câu trả lời là không biết được.

Giọng Kiều Nhân cũng nghẹn lại, tựa như là bị người ta nhét bông vào miệng, cô gờ tay lên sờ vào cổ, sau đó ho khan một tiếng cho thanh giọng.

-Vốn là trong một thời gian dài như vậy không có động tĩnh gì, còn tưởng rằng hai người này sớm chia tay rồi, ai ngờ lần này nổi lại tình xưa rồi.

Có thể đã nói một lúc lâu rồi nên bây giờ Lục Hạ bắt đầu nói lớn hơn, giọng điệu cùng biểu cảm cũng không còn lén lút như vừa rồi: "Hay ho nhất là Hạ tỷ nghĩ rằng mình được đi công tác cùng với cựu giám đốc, cho nên trắng trợn đi qua phòng gõ cửa, kết quả cửa vừa mở ra lại đụng phải vợ người ta."

"Lần đó đi công tác là cả gia đình người ta đi cùng nhau." Lục Hạ vắt chéo hai chân, bung lên tách trà vui vẻ uống: "Cho nên tôi mới cảm thấy hôm nay không đi làm là không bình thường."

Kiều Nhân toàn tâm toàn ý, tập trung cả nửa ngày, cuối cùng đọc được đầy đủ về vụ án đầu độc bạn học, ngay cả Lục Hạ dù biết đây là vụ án lớn nhưng cũng chỉ nghe lơ mơ.

Hết lần này tới lần khác, mấy lời Lục Hạ nói ra đều có ý ám chỉ lên người cô: "Hạ tỷ này còn chạy đi gõ cửa phòng Ký tổng, không biết Ký tổng của chúng ta ——"

Ánh mắt Kiều Nhân vừa quét qua, Lục Hạ liền hiểu ý, nhanh chóng ngậm miệng.

Tiểu Hắc không hiểu: "Ký tổng thế nào?"

Lục Hạ nhìn chằm chằm Kiều Nhân: "Ký tổng coi thường cô ta."

Có một Kiều Nhân tựa như một bông hoa trắng nhỏ xinh đẹp ở nơi đây, Ký tổng vẫn có thể để ý tới cái loại hoa ven đường Hạ tỷ thì thật kỳ quái.

Lục Hạ uống một ngụm trà sữa, rót cuộc vẫn vòng lại về chủ đề cũ: "Tiểu Kiều, vừa nãy cô hỏi về cái vụ án đầu độc bạn học làm gì đó?"

Cô kéo ghế lại gần, nhìn chăm chăm bài báo trên màn hình máy tính Kiều Nhân một chút, nhẹ nhàng "A" một tiếng: "Người bị hại không phải được cấp cứu rồi sao?"

Kiều Nhân đề lên huyết thái dương: "Chuyện xảy ra như thế nào thế?"

-Lúc đầu tôi định theo cái vụ án này, nhưng mà không thấy được người trong cuộc, kể cả thân nhân người bị hại cũng không gặp nổi, sau đó suy nghĩ hay là bỏ đi.

Vào lúc này, mọi người đều đi công tác, không thì cũng ở ngoài đường chạy việc, chỉ còn ba người các cô chưa ý thức được đã kết thúc ngày nghỉ rồi, vẫn ý vào việc thời gian còn sớm mà làm tổ trong phòng làm việc.

Lục Hạ đưa giấy tới: "Chiều hôm qua tôi rảnh rồi không có chuyện gì làm, liền chạy đến bệnh viện nên biết một chút tình huống."

Kiều Nhân nhận lấy, quả nhiên là mấy dòng ghi chép về vụ án.

"Đến hỏi nhiều như vậy." Lục Hạ giải đầu một cái: "Sau đó bị gọi tới uống trà chiều."

Tin tức không nhiều, hơn nữa có thể do khi đó Lục Hạ viết trong lúc vội vã, nên phải cẩn thận mới có thể nhìn ra được từng chữ.

Tổng cộng ba dòng, có một dòng chữ là địa chỉ ký túc xá của hai sinh viên kia, hai dòng còn lại đều là suy nghĩ về vụ án này của bạn học cùng trường với hai người.

Kiều Nhân soi từng chữ từng chữ nên đầu có chút choáng váng, nhớ kĩ địa chỉ ký túc xá sau đó gấp tờ giấy lại.

Ngồi trên ghế nửa giây, sau đó cầm chìa khóa xe đứng dậy: "Tôi đi đến Đại học Y nhìn một chút, mọi người có ai muốn đi cùng tôi không?"

Quay đầu nhìn lại, hai người kia đều không hện mà cùng nhau lắc đầu.

Lục Hạ còn chém thêm nhát dao: "Tiểu Kiều, ký túc xá của nam, nữ không được phép vào."

Kiều Nhân: "..."

-Cô có quen biết nhiều người ở Đại học Y không?

Kiều Nhân vừa định lắc đầu, trong đầu đột nhiên thoáng qua một bóng người, cô cong hạ khóe miệng, sau đó gật đầu một cái.

Người quen biết, cô cũng chỉ quen có một người thôi, chính là không biết người đấy bây giờ có đang ở trường không.

Kiều Nhân tạm biệt hai người, mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài, đi ra thang máy gọi điện cho Hứa Thần Phong.

Chuông điện thoại vang lên ba lần, lúc đầu bên kia vừa nghe máy thì cửa thang cũng đã mở ra.

Kiều Nhân đi vào trong: "Alo, anh Thần Phong?"

Tâm trạng Hứa Thần Phong rõ ràng không tệ: "Còn biết điều mà gọi điện cho anh nữa cơ à?"

"Dĩ nhiên biết chứ." Kiều Nhân liếm môi, cũng không nói chuyện dài dòng với anh, hỏi thẳng vào vấn đề: "Anh đã đến thành Bắc chưa?"

"Ngày hôm qua vừa đến trường làm thủ tục, sao thế?"

Chính là mang ý nghĩa rằng cô cũng có người quen ở đại học Y.

Khóe miệng Kiều Nhân cong lên rõ ràng hơn, mí mắt cũng khẽ híp lên, vốn là muốn xem thang máy đi xuống tầng mấy rồi, kết quả còn chưa nhìn ra được con số, ngược lại còn thấy bóng hình hai người nọ đang đứng cạnh cô được phản chiếu trên gương.

Hai người đàn ông đứng nghiêm trang lại yên tĩnh không một tiếng động, nếu không phải vừa rồi Kiều Nhân ngẩng mặt lên, có thể cho đến khi ra khỏi thang máy cũng không để ý tới bọn họ.

Tầm mắt Kiều Nhân nghiêng sang một bên, theo bản năng đổi tay nghe điện thoại.

Trong lòng thấy vô cùng kỳ lạ.

Cô rõ ràng không có qua lại thân thiết với Kỷ Hàn Thanh, nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là quan hệ mập mờ không minh bạch, nhưng chỉ cần người đàn ông này đứng bên cạnh, khi cô trao đổi bất cứ điều gì với người khác giới trong nháy mắt cũng trở nên khác thường.

Cụ thể là khác thường chỗ nào cô cũng không thể nói rõ ràng, dù sao thì cô cũng không muốn anh nhìn thấy mình nói chuyện điện thoại với người khác.

Có tật giật mình mà không giải thích được vì sao.

Kiều Nhân dịch sang bên cạnh nửa bước, trả lời câu hỏi ở đầu dây bên kia: "Không sao cả, chính là em muốn đến trường của anh một chuyến nên muốn hỏi giờ anh có đang ở trường không?"

-Đúng lúc thật, anh đang không ở trường.

Không đợi Kiều Nhân nói tiếp, Hứa Thần Phong lại nói: "Bố anh đưa trà Long Tĩnh cho anh mang lên đây, đang định tí nữa mang cho em, bây giờ em đang ở tòa soạn à?"

Kiều Nhân: "... Đang đây."

"Vậy anh qua đón em."

Rõ ràng là Hứa Thần Phong vừa mới lên xe, có tiếng đóng cửa xe vang lên, anh mới mở miệng nói chuyện tiếp: "Em đến trường anh làm gì thế? Đợi tí nữa anh chở em đi."

"Có chút việc, gặp mặt nói sau."

Một câu ngắn gọn đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Giữa chừng thang máy còn dừng lại hai lần, có người đi vào lại có người đi ra, rất nhanh chỉ còn lại ba người bọn họ đứng trong thang.

Kiều Nhân vẫn đứng lặng yên ở sát cửa, thẳng một đường đến khi thang máy xuống điểm dừng, cửa thang máy vừa mới mở ra, cô còn chưa kịp đi ra ngoài, đã bị Phó Yến gọi lại: "Em gái Tiểu Kiều?"

Bước chân Kiều Nhân dừng lại, có chút kinh ngạc quay đầu.

Cô không nghĩ tới Phó Yến sẽ gọi tên mình.

Xét về tình về nghĩa thì đáng lẽ người gọi cô phải là Kỳ Hàn Thanh, dưới ánh nhìn của Phó Yến mà ý thức được liếc sang người đàn ông đang đứng bên cạnh một cái.

Phó Yến: "Kỳ tổng của các em hình như tâm trạng không được tốt lắm."

Kiều Nhân: "..."

Cô đã nhìn ra được.

Cửa thang máy mở ra, ba bọn họ vẫn đứng ở chỗ này, bên cạnh liên tục có người đi qua, sau đó rất nhanh, cửa thang máy khép lại sau lưng.

Kiều Nhân yên lặng mấy giây: "Sau đó thì sao ạ?"

-Em nói chuyện cùng là tâm trạng cậu à sẽ tốt lên luôn ý mà.

Phó Yến quơ quơ chìa khóa xe: "Tâm trạng cậu ấy khi không tốt rất dễ mắng chửi người khác."

Kiều Nhân gật đầu một cái: "Kỳ tổng."

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt nhìn lên.

Đúng lúc điện thoại của Kiều Nhân lại đổ chuông.

Một tin nhắn vừa gửi đến.

Hứa Thần Phong: "Anh đang ở dưới tòa soạn của em rồi, xuống đây đi."

Kỳ Hàn Thanh mím môi, tầm mắt thấp xuống, ánh mắt dời từ khuôn mặt cô sang tin nhắn đang hiển thị.

Phó Yến: "Em định đi làm gì?"

-Đến Đại học Y lấy tin tức.

"À." Phó Yến ngập tràn hứng thú gật đầu một cái: "Đáng tiếc là Hàn Thanh không muốn đi, nếu không thì có thể đi cùng với nhau rồi."

Kiều Nhân bĩu môi một cái, trong đầu nghĩ ngàn vạn lần đừng nên đi cùng nhau.

Có Hứa Thần Phong ở bên ngoài, chờ lát nữa có thể bị Kỳ Hàn Thanh nhìn thấy, nói không chừng tâm trạng cả ngày hôm nay của anh đều sẽ không tốt.

Cô lắc điện thoại: "Vậy em đi trước nhé?"

Phó Yến gật đầu.

Kiều Nhân cũng không dám nhìn vào Kỳ Hàn Thanh, cắt điện thoại, chạy ra ngoài.

Quả nhiên thấy xe Hứa Thần Phong đang đỗ bên lề đường.

Kiều Nhân vừa mới mở cửa xe ngồi vào, Hứa Thần Phong liền đưa ra một hộp: "Anh nhớ là dì Tổng thích uống trà Long Tỉnh."

Hộp trà màu sắc hết sức bắt mắt, màu đỏ rực rỡ, cầm trên tay nặng trĩu.

Kiều Nhân nhẹ gõ hai cái, khẽ mỉm cười: "Mẹ em nhất định sẽ rất vui."

Hứa Thần Phong cũng cười: "Bây giờ đi ra trường sao?"

Tầm mắt anh quét qua máy ảnh trong tay Kiều Nhân: "Đi chạy tin à?"

-Nghe nói mấy ngày trước trong trường anh có vụ án đầu độc bạn học nên đi qua tìm hiểu tình huống một chút.

Dẫu sao Hứa Thần Phong cũng là giảng viên của trường, mặc dù mới nhậm chức nhưng cũng tìm hiểu được một ít, anh gật đầu: "Cần vào ký túc xá của sinh viên sao?"

Kiều Nhân gạt đầu một cái.

Dừng một chút, cô lại thờ dài: "Nghe nói là ký túc không cho phép con gái vào."

Bên trong xe oi bức, Kiều Nhân lại không quá thích điều hòa trong xe, cô hạ cửa kính xuống, ngẩng đầu hỏi anh: "Giáo sư Hứa có thể dẫn em vào sao?"

Dĩ nhiên —— không thể.

Biểu cảm Kiều Nhân lập tức sầm xuống phân nửa, Hứa Thần Phong nhếch môi, tầm mắt liếc nhìn cửa sổ sau lưng Kiều Nhân một cái, sau đó không đợi Kiều Nhân nói mấy câu năn nỉ với anh, anh đột nhiên "A" một tiếng: "Em đi cùng cậu ta về thành Bắc à?"

Kiều Nhân sửng sốt một chút: "À?"

-Thời điểm em ở Hàng Châu lần trước đó, đi cùng cậu ta còn gì.

Hứa Thần Phong đưa tay qua, nhẹ nhàng vỗ lên đầu Kiều Nhân một cái, nói ra suy nghĩ không rõ: "Trông cậu ta thật giống như là không vừa mắt với anh."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hành động này giống như đang cố tình xác nhận điều gì đó, tay Hứa Thần Phong đơ lại mấy giây mới thu về: "Thật sự là nhìn anh không vừa mắt."

Đầu óc Kiều Nhân lại trở nên mơ hồ.

Cô và Hứa Thần Phong quen biết nhau cũng đã mười mấy năm, động tác sờ tóc này tương đối thân mật, từ sau khi cô bước vào tuổi trưởng thành cũng chưa được anh sờ tóc bao giờ, không hiểu sao hôm nay anh lại làm như thế này.

Lần trước cũng đột nhiên giơ tay ra lấy chiếc lá rơi xuống tóc cô khi ở nghĩa trang, thật khiến cô nghĩ mãi cũng không hiểu.

Kiều Nhân theo bản năng quay đầu lại nhìn: "Tại sao lại nhìn anh không vừa mắt?"

-Ai biết được...

Hứa Thần Phong liếc mắt nhìn Kiều Nhân, thấy cô đã thắt dây an toàn, anh mới khởi động xe: "Có thể là vì anh gần gũi với em?"

Mặc dù đây chỉ là câu nghi vấn nhưng được nói ra từ miệng anh thì trở thành một câu khẳng định.

Kiều Nhân: "..."

Ngoài cửa sổ đều là những người đi bộ qua lại, duy nhất chỉ không nhìn thấy dáng người Phó Yến và Kỳ Hàn Thanh.

Kiều Nhân hoài nghi là Hứa Thần Phong nhận nhầm người, còn chưa kịp mở miệng xác nhận, tầm mắt nhìn thoáng qua gương chiếu hậu một cái liền nhìn thấy biển số xe quen thuộc ở đằng sau.

Biển số xe của Kỳ Hàn Thanh đơn giản, cô lại ngồi xe anh mấy lần, cho nên dễ như trở bàn tay nhớ được biển xe.

Kiều Nhân thu hồi tầm mắt, theo bản năng kéo cửa kính xe lên, cuối cùng chỉ để lại một khe hở nhỏ để gió lùa vào.

Hứa Thần Phong cười dịu dàng: "Lần trước không phải đã nói đây không phải bạn trai em sao?"

-Bây giờ cũng không phải.

Kiều Nhân lấy điện thoại, mở định vị xác nhận địa chỉ của trường đại học Y, sau đó zoom lên khuôn viên trường, tìm được vị trí của ký túc xá nam ở tòa nhà số 37.

Hứa Thần Phong: "Vậy em hành động như kẻ gian để làm gì?"

Dừng mấy giây, Hứa Thần Phong lại liếc sang bên này một cái: "Là em theo đuổi cậu ta hay cậu ta theo đuổi em?"

Bản đồ không quá chi tiết, phía trên chỉ đánh dấu khu vực ký túc xá nam theo hướng đông tây nam bắc, nếu muốn thay đổi địa chỉ thì chỉ có thể thu nhỏ màn hình và không zoom lên được nữa.

Kiều Nhân vừa tra tòa nhà số 37 vừa trả lời anh: "Đều không phải."

Tò tình là Kỷ Hân Thanh tò tình trước, nhưng có theo đuổi cô hay không, tạm thời chưa có kết luận.

Ít nhất người trong cuộc là cô đây không nhìn ra được anh đang theo đuổi mình.

Giống như hôm nay ở cùng với những nhà báo khác, cô không cảm thấy mình và người khác khác nhau chỗ nào.

Ánh mắt Kiều Nhân thất thần mất mấy giây, sau đó mới hoàn hồn, nhìn xuống màn hình điện thoại, ký hiệu tìm kiếm quay nửa vòng, rất nhanh đã có kết quả.

Khu ký túc xá nam nằm trong khuôn viên trường.

Kiều Nhân đưa điện thoại cho Hứa Thần Phong nhìn: "Ồ phía nam bên kia."

Người bên cạnh chỉ nhìn lướt qua, gật đầu sau đó quay về chủ đề cũ: "Hành động chậm như vậy, không sợ Tiểu Kiều nhà chúng ta bị người khác cuỗm mất..."

-Anh-----

Kiều Nhân nhú mày một cái, ép buộc nói sang chuyện khác: "Mấy ngày nay trước trường anh xuất hiện không ít phóng viên nhỉ?"

Đằng sau vẫn là chiếc xe đi theo xe họ, Hứa Thần Phong nhìn một cái, cũng không nói cho Kiều Nhân biết, đồng tình nói: "Ngày hôm qua lúc làm thủ tục có thấy mấy người phóng viên đến."

Hứa Thần Phong: "Chỉ là hai người bạn cùng phòng với sinh viên đó không muốn tiếp nhận phỏng vấn."

Kiều Nhân đề mi tâm, cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

-Sao không đến bệnh viện trước?

Kiều Nhân lắc đầu: "Đề sau."

Ngày hôm nay người bị hại không có dấu hiệu tỉnh lại, vào lúc này nghe được tin ấy khẳng định phóng viên sẽ chen lấn ở bệnh viện như ong vỡ tổ, cô chen vào có giữ được thân mình hay đều là ẩn số.

Hứa Thần Phong gật đầu một cái.

Muốn đến địa điểm thì phải vào trường, xe ở đằng sau vẫn không nhanh không chậm bám theo, anh cảm thấy thật có ý tứ, sờ cằm cười một chút: "Cậu ta còn muốn đi cùng em vào ký túc xá nam à?"

Kiều Nhân: "..."

Bị anh nói như vậy, càng biến Kỷ Hân Thanh trở thành kẻ biến thái đang theo dõi.

Chỉ là so sánh với mấy kẻ biến thái cuồng theo dõi truyền thống thì có chút khác nhau, người ta là ở trong tối lén lút lút lút, còn anh thì quang minh chính đại bước ra ngoài sáng theo dõi.

Kiều Nhân không nhìn ra bên ngoài, nhàm chán lật qua lật lại điện thoại.

Hôm nay có nhiều việc, cô quả thực không rỗi hơi mà chơi game, mở điện thoại ra liền nhớ có những thông tin liên quan trong ghi chú, liền mở WeChat xem tin tức.

Mấy ngày trước là ngày lễ, nhưng tin tức vẫn không ít hơn ngày bình thường, thời điểm Kiều Nhân ở Hàng Châu không đọc báo, lúc này tin tức đã nhiều đến mức không thể dùng vài con số để diễn tả.

Cô không mở mấy tin tức cũ, chỉ xem những chủ đề mới nhất trong nhóm.

Tốc độ tải rất nhanh, cơ bản chỉ cần mấy giây đã load xong, Kiều Nhân xem tổng thể mấy lần, nhìn thấy ảnh được truyền ra từ bệnh viện - 【Má ơi sao có nhiều cùng ngành thế này, không thể chen vào được!】

Bức ảnh hơi mờ một chút, nhưng vẫn cho thấy rõ ràng hình được chụp lúc chen lấn ở bệnh viện, trong ảnh là cảnh người đè lên người, một hàng nối tiếp nhau kéo dài.

Trong bệnh viện có mấy người đang tường thuật trực tiếp, cứ qua nửa phút thì lại gửi hình ảnh một lần.

Tiểu Lý: "Nạn nhân là con nhà giàu đó, nhà con nhiều tiền hơn cả những gì trên báo viết, vệ sĩ còn đứng hai hàng."

Không có mặt ở hiện trường tò mò, "Có thấy người thân nạn nhân không?"

"Vệ sĩ đứng hai bên không cho vào... Người nào cũng đều cường tráng, nhìn qua cũng phải hai trăm cân, thật quá khốc liệt."

Kiều Nhân gõ mấy chữ gửi vào: "Có ai qua Đại học Y không?"

Tin nhắn vừa gửi đi, nhanh chóng bị áp đảo bởi những hình ảnh ở ạt gửi đến.

Kiều Nhân cho là không ai nhìn thấy, vừa định nhắn lại thì có người trả lời cô: "Ngày hôm qua tôi có qua trường Y rồi, để chút nữa nói chuyện riêng với cô."

Tin nhắn vừa gửi vào trong nhóm, người nọ liền nhắn riêng cho cô.

"Ngày hôm qua tôi cùng hai người nữa có trao đổi qua với bạn học của nạn nhân."

"Về cơ bản thì đều là lời của bạn cùng lớp, cho nên hẳn là có giá trị tham khảo hơn."

"..."

Người nọ liên tục nhắn một chuỗi dài, Kiều Nhân cũng không xen vào giữa chừng, chờ cô ấy nhắn xong cô mới quay lại đọc.

Tổng kết lại thì cũng chỉ có mấy câu: "Hung thủ đầu độc tính cách làm li, cô độc, bình thường không giao tiếp nhiều với bạn bè, hoạt động của lớp cũng rất ít khi tham gia, quen với việc đơn độc một mình. Cuối năm ngoái mới kết giao với bạn gái, kết quả đầu năm nay bạn gái cậu ta và nạn nhân đột nhiên yêu nhau."

Nói tóm lại, nguyên nhân lớn nhất có thể là do bị cấm sùng.

Đầu bên kia không thấy cô có ý kiến gì, lại gửi thêm một tin nhắn: "Tiểu Kiều, tôi cảm thấy vụ này chủ yếu có phát sinh từ bạn cùng phòng. Dù sao thì bạn ở chung vẫn gần gũi hơn bạn cùng lớp một chút, khẳng định chuyện đằng sau biết tương đối nhiều, đáng tiếc là hôm qua tôi đến thì hai người cùng phòng không tiếp nhận phỏng vấn."

Kiều Nhân: "Cô biết bạn cùng phòng của nạn nhân tên gì không?"

"Đương Văn Quang và Vương Lâm."

"Cảm ơn cô."

Tin nhắn vừa gửi được mấy giây, đúng lúc Hứa Thần Phong lái xe vào trong trường.

Kiều Nhân liếc qua gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đằng sau đang bị nhân viên an ninh chặn lại.

"..."

Hứa Thần Phong chưa chú ý tới, cho đến khi xe đi được hơn chục mét, Kiều Nhân mới ho khan một tiếng nhắc nhở: "Anh Thần Phong, hình như bọn họ bị chặn lại ở cổng."

Trường học yêu cầu rất nghiêm, nếu không phải là xe của giảng viên trong trường thì không được phép vào, nói chung là cần phải có thông tin cá nhân hay thậm chí là kẻ cả có cũng không được vào.

Hứa Thần Phong dừng xe lại, không nhanh không chậm hỏi: "Cho nên?"

- Cho nên anh ra nói chuyện với bảo vệ một chút để cho họ vào đi.

- Tiểu Kiều, em nói thật cho anh nghe xem em với cậu ta rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái.

Người yêu thì không giống người yêu, bạn bè thì cũng không ra bạn bè.

"Anh ấy là cấp trên của em." Kiều Nhân dừng một chút, nhìn qua gương chiếu hậu thấy anh đang thương lượng cùng với nhân viên an ninh: "Còn thời điểm lần trước anh gọi em lúc em sắp ra sân bay..."

Hứa Thần Phong cau mày tiếp lời: "... Chú nhỏ?"

Kiều Nhân nghiêm túc gật đầu.

Hứa Thần Phong: "..."

Anh vốn cho rằng đây là một người theo đuổi bình thường như những người khác, theo cô đến tận đây.

Giữa mối tình cảm này còn có quá nhiều mập mờ, quan hệ vẫn chưa thể thăng tiến đến mức bỏ qua được, anh chau mày, sau đó mở cửa xuống xe: "Em chờ trong xe."

Kiều Nhân hắng giọng.

Cô ngồi đằng hoàng trên xe, chưa tới ba phút, Hứa Thần Phong đã mở cửa xe ngồi vào trong: "Anh còn tưởng là chú nhỏ theo em đến tận đây."

Hứa Thần Phong khịt mũi một tiếng: "Ánh mắt cậu ta nhìn anh cũng không giống ánh mắt hậu bối nhìn trưởng bối."

- Vậy là ánh mắt của ai đối với ai?

- Chính là ánh mắt của đàn ông trưởng thành nhìn tình địch.

Hứa Thần Phong bắt đầu dĩ mím môi: "Suy nghĩ đi chứ, nếu là anh thì anh đã hạ thủ lâu rồi, làm gì cần chờ đến tận bây giờ, để cho có không giữ mắt đừng tìm à(*)."

(*): Trong nguyên tác dịch ra là "nấu chín con vịt cũng nên bay", từ không rõ nghĩa câu này lắm nên có đi hỏi thì được giải thích là "có không giữ mắt đừng tìm" nên từ để vào trong câu như vậy.

Lời này không phải là giả.

Nếu hai người họ có gì đó với nhau thì đã sớm có rồi.

Kéo dài đến tận bây giờ, không phải giải thích đơn giản là do chậm hiểu, mà đây là quan hệ thuần túy sinh ra không phải để cho người ta tìm đập tình thật.

Kiều Nhân cũng mím môi theo: "Từ bao giờ anh có thể nói ra được mấy lời như thế này rồi?"

Hứa Thần Phong nhìn cô một cái, không trả lời.

Ký túc xá nam quả nhiên ứng với chữ "Nam", nằm ở phía nam trường học.

Khuôn viên Đại học Y chiếm diện tích rất lớn, cũng không phải là một đường thẳng tắp, lái xe qua còn phải lượn quanh một vòng dài từ phía đông sang phía tây, mất gần mười phút mới đến được tòa nhà số 37.

Kiều Nhân mở cửa xe xuống đi, thời điểm quay đầu nhìn lại, xe đằng sau không biết đi từ khi nào.

Cô đứng đợi Hứa Thần Phong hơn nửa phút, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Cho tới khi Hứa Thần Phong đi đến, giờ tay quơ quơ trước mặt cô: "Đừng nhìn nữa, bọn họ đi lên văn phòng làm việc trực tiếp rồi." (ý anh là chị đừng có đứng nhìn đợi hai người kia nữa =))))

Kiều Nhân "À" một tiếng, thu hồi tầm mắt đi vào cùng anh.

Theo lý thuyết thì ký túc xá nam không cho phép nữ đi vào, nhưng nếu đi cùng người khác thì dễ dàng hơn nhiều.

Thừa dịp cô quản lý ký túc đang nói chuyện cùng với Hứa Thần Phong, Kiều Nhân vội cong lưng khom người đi về phía trước, liền nghe thấy cô quản lý "A" một cái: "Bạn nữ kia, em tới ký túc xá nam làm gì?"

Cũng không biết Hứa Thần Phong nói với cô ấy cái gì.

Kiều Nhân đứng yên đó không nghe thấy động tĩnh gì nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy ánh đi lên tầng.

Phòng trọ của hai sinh viên kia ở tầng sáu, vào lúc này bạn cùng phòng cũng không ở trong phòng, chỉ có hai người đang dọn dẹp đồ đạc của nạn nhân vào trong và li rồi mang ra rồi.

Đồ không tính là nhiều, nhưng cũng chẳng thể gọi là ít được.

Va li không to, đồ đạc bên trong chất thành núi, sắp rơi ra ngoài.

Hai người dọn dẹp bước ra ngoài còn tám chuyện: "Gia cảnh tốt như vậy, thật đáng tiếc."

"Không phải sao." Một người đưa tay chỉ vào va li lộ ra một góc của máy tính: "Máy tính này cũng phải khoảng mấy chục ngàn đấy."

Kiều Nhân đứng ở cửa, ngón tay sờ nhẹ nhàng theo mép máy ảnh.

Khi hai người kia ra tới cửa, một trong số hai người vừa ngẩng mặt lên nhìn thấy cô gái nhỏ đứng bên cạnh, tay bỗng run một cái, va li liền rơi xuống đất.

Có vật rơi xuống, nặng như có một trận động đất xảy ra, một ít đồ đạc trong va li bị rơi ra ngoài.

Hai người vội vã ngồi thụp xuống nhặt, vừa nhặt vừa lầm bầm: "Nhà trọ cho sinh viên nam có cho nữ vào à?"

-Thật sự là... hù chết tôi.

-Chỉ là đáng dấp thật sự rất xinh đẹp...

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn.

Vào lúc này Kiều Nhân chỉ có một mình, Hứa Thần Phong có thể bị cô quản lý quán lấy mấy phút, giờ chưa kịp đi lên.

Kiều Nhân nhìn thẳng bọn họ một cái, ánh mắt vừa mới thu về, hai người kia nhanh chóng bê va li đứng dậy, nhìn thẳng về phía cầu thang rồi đi ra.

Kiều Nhân đưa mắt nhìn bọn họ rẽ ngang, nháy mắt đã biến mất, vừa cúi đầu thì đột nhiên nhìn thấy một chiếc ví sẫm màu ở bên chân.

Cô ngồi xuống nhặt lên, sau đó nhôm dậy dựa lưng vào vách tường, vừa mới mở ra đã thấy bên trong ví kẹp một bức hình.

Là hai bé trai.

Động tác không quá thân mật, nhưng có thể nhìn ra quan hệ hai người khá thân thiết với nhau.

Tim Kiều Nhân đập nhanh hơn một chút, có suy nghĩ mới vừa thoáng qua trong đầu, thì có người gọi cô: "Kiều Nhân?"

Âm cuối người đàn ông hơi cao giọng, tiếng bước chân từng bước vang lên, người đàn ông tiến ngay một gần: "Sao thế?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tiết thanh minh vừa qua, học sinh đã quay trở lại trường học như bình thường, cộng thêm mấy ngày nay xảy ra chuyện, trường học và các giáo viên đều siết chặt kỉ luật hơn. Vào lúc này, cửa các phòng trên tầng đều khóa, hành lang trống rỗng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng gió thổi qua.

Chợt nghe thấy tiếng người, tay Kiều Nhân nhẹ run một cái, đưa mắt nhìn sang.

Loại cảm giác này, giống y hệt như lúc hai chàng trai dọn vali kia bị cô dọa sợ.

Người dọa người, hù chết người.

Mặc dù đôi phương căn bản không có ý định dọa cô.

Kiều Nhân che ngực ho khan, tay cầm cái ví tiền kia càng chặt, móng tay dùng sức quá độ, bấm cả móng tay vào ví tiền bằng da.

Một giây kế tiếp, chưa đợi câu trả lời của cô, hành lang lại có tiếng bước chân truyền tới, đi đôi với tiếng huýt sáo bốn cọt:

-Tầng lầu này liệu có ai ở không vậy?

Ngón tay Kiều Nhân lập tức bớt run, thả lỏng.

Bởi vì đây là góc khuất, ánh mặt trời không chiếu tới, cửa sổ lại mở, gió từ bên ngoài thổi vào khiến Kiều Nhân cảm thấy lạnh lẽo.

Thở ra một hơi khí lạnh, Kiều Nhân chà xát cánh tay, vừa đưa mắt nhìn lên đã thấy Phó Yến đang đến gần, đứng vào bả vai Kỷ Hàn Thanh:

-Hai người đứng ở chỗ này làm gì?

Cửa ký túc xá vừa nãy đã bị hai người kia khóa, Kiều Nhân liếc mắt nhìn sang, hít mũi một cái:

-Ban đầu vốn là muốn phỏng vấn người trong ký túc xá một chút.

Nhưng theo tình huống này, hai người kia có lẽ đã đang đi học rồi.

Phó Yến: "Em chắc chắn cái ký túc xá này còn người ở à?"

Kiều Nhân bị hỏi đến sững sờ.

Cô chỉ nhớ hỏi tên hai người bạn cùng phòng, kết quả lại quên mất điều quan trọng nhất.

Nếu như hai người kia đã không còn ở đây nữa, vậy chẳng phải hôm nay cô phí công trốn đi quản lý để chạy lên ký túc xá nam à.

Kiều Nhân càng nghĩ càng cảm thấy buồn rầu, theo bản năng muốn đưa tay lên nắm tóc, Kỷ Hàn Thanh trả lời anh ta: "Chắc chắn."

Phó Yến và Kiều Nhân không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn anh, người trước nhướng mày, người sau cau mày.

-Không phải mới vừa nãy hỏi ra được hai người bọn họ đi học lớp vũ đạo sao?

Kỷ Hàn Thanh cau mày nhìn anh.

-Cậu nghe thành cái gì vậy?

Phó Yến: "..."

Anh ta hôm nay đi theo Kỷ Hàn Thanh cũng là vì chuyện mấy ngày qua, có thời gian rảnh rỗi nên đi theo, kết quả bị Kỷ Hàn Thanh đổi trắng thay đen, giống như anh ta là loại phế vật không thể làm được việc gì vậy.

Phó Yến nhẹ xì một tiếng:

-Nếu không phải là cậu muốn tở qua đây, cậu nghĩ tở sẽ tình nguyện qua đây chắc?

Phó Yến quả nhiên không hổ là luật sư, nói tới nói lui không chỉ có thể lấp kín miệng người đối diện, mà còn có thể liên tục nói không ngừng.

Cũng có thể là bởi vì Kỷ Hàn Thanh đang ở đây, anh ta cũng không tiện giải thích nhiều hơn, một phút trôi qua, anh ta vẫn tiếp tục trêu chọc Kỷ Hàn Thanh:

-Kỷ thúc thúc, có phải chú đang ở thời kì tiền mãn kinh không?

Anh ta dùng từ "tiền mãn kinh", lại học cách xưng hô của Kiều Nhân gọi Hàn Thanh là "chú", người này thật giống như thiếu đôn vậy.

Thậm chí Kiều Nhân còn cảm thấy, nếu như Kỷ Hàn Thanh không phải là người có kiên nhẫn như vậy, nếu là cô hoặc là Kỷ Niệm thì có lẽ đã sớm bốc hỏa với những lời của Phó Yến rồi.

Kỷ Hàn Thanh: "Im miệng."

Phó Yến vẫn đứng đung coi như không. Hai người tiếp tục đấu khẩu, Kiều Nhân cắn cắn môi, liếc nhìn Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến, lại cúi đầu liếc nhìn hai đứa bé trong tấm hình, sau đó lại ngẩng đầu lên... Cứ thế mấy lần, trong đầu cô như có một tiếng chuông vang lên, mạch suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng. Đến khi Kiều Nhân ngẩng đầu lên lần thứ tư, Kỷ Hàn Thanh vừa vận liếc mắt qua, bốn mắt nhìn nhau, anh mở miệng:

-Tại sao nhìn anh như vậy?

Không phải "Nhìn anh làm gì?" mà là "Tại sao nhìn anh như vậy?"

Không cần anh nhắc nhở, Kiều Nhân cũng tự biết ánh mắt của mình hoàn toàn không bình thường, cô mau chóng liếc mắt sang chỗ khác, quay trở lại nhìn tấm hình kia.

Tấm hình này có lẽ được chụp tầm hai năm trước. Bối cảnh là sân thể dục của trường học, hai người đều mặc quần áo thể thao, giống như là vừa mới chơi bóng xong vậy, tóc còn ướt đầm mồ hôi. Nhưng hai người họ cũng không bận tâm, cứ như vậy mà chụp hình.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh cũng liếc xuống, nhìn thấy tấm hình kẹp trong ví mà Kiều Nhân đang cầm trên tay, chân mày cũng nhíu lại. Anh liền biết tại sao ánh mắt của Kiều Nhân nhìn anh và Phó Yến cũng thay đổi.

Mạch suy nghĩ của nha đầu này và anh không giống nhau, tâm tư của cô nàng không chừng cũng đã bay tới Thái Bình Dương rồi. Anh khẽ nhếch miệng, giống như là bị cô làm tức cười, gằn từng chữ hỏi:

-Anh thích đàn ông hay phụ nữ mà em còn không biết à?

Giọng nói của anh không lớn, rất trầm thấp, bốn phía rõ ràng đều là gió mát, nhưng thanh âm của anh hết lần này tới lần khác mang theo một loại nhiệt

độ, giống như là củi khô có thể đốt lên một ngọn lửa. Cổ họng Kiều Nhân khô khốc, theo bản năng nuốt nước miếng, sau đó cô nghe Kỷ Hàn Thanh nói:

-Nếu em không biết, anh sẽ có cách cho em biết.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Kiều Nhân không biết Kỷ Hàn Thanh định dùng cách gì chỉ cho cô, nhưng dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được đấy chẳng phải là lời khen ngợi.

Đặc biệt là với giọng điệu của anh thì càng giống một câu uy hiếp hơn.

Kiều Nhân theo bản năng lùi về phía sau nửa bước, người đàn ông lại tiến lên, đến cuối cùng khoảng cách hai người không phải là cách xa nhau mà lại gần hơn vừa nãy rất nhiều.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh vụt qua mặt cô một cái: "Biết không?"

Kiều Nhân lập tức đáp lại theo phản xạ: "Tôi biết tôi biết!"

Cô dám không biết sao?

Nhìn vẻ mặt Kỷ Hàn Thanh thế này, càng nhìn càng giống như là điềm báo của sự đe dọa dụ dỗ sắp bắt đầu.

Bên cạnh Phó Yên đơn côi tịch mịch không cam lòng chen chân vào: "Cần tôi tránh đi không?"

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh, trả lời một mạch: "Không cần!"

Người sau nhếch môi khẽ cười: "Vậy em nói một chút xem cậu ta thích ai?"

Kiều Nhân: "..."

Chữ "Anh" sắp thốt lên tới nơi, cô gắng gượng kìm nén trở lại, Kiều Nhân ghen lời, hết sức cứng rắn bắt đầu nói sang chuyện khác: "Sao hai anh đi lên đây?"

Cô vừa rồi mới đứng như trời trồng ở cửa nhìn hai người ở trong phòng dọn dẹp hành lý, có thể là nhìn quá nghiêm túc nên quên đi khái niệm thời gian.

Bây giờ nhìn lại đồng hồ, từ lúc cô đi lên tầng đến giờ đã hai mươi phút---

Hứa Thần Phong vẫn chưa lên đây.

Kiều Nhân nhú mày một cái, bởi vì xoắn xuýt nên giọng nói vô cùng bé: "Hai người ở dưới tầng có nhìn thấy Thần..."

Sợ hai người bọn họ trong phút chốc không nghĩ ra được Hứa Thần Phong là ai, cô tận lực nói ra một câu dễ dễ hình dung: "Chính là khi xe bị chặn lại ở bên ngoài, cái người đã xuống xe nói chuyện với bảo vệ để xe hai người được vào trường ý."

Kỷ Hàn Thanh nhú mày lại, không lên tiếng.

Cũng không biết là đang suy nghĩ ở dưới tầng có gặp người đó chưa hay căn bản là không muốn trả lời vấn đề này của cô.

Kiều Nhân hoài nghi sẽ là về sau.

Bởi vì biểu cảm Kỷ Hàn Thanh rất rõ ràng: Tất cả cái gì liên quan đến Hứa Thần Phong, anh không muốn nói tới.

Kiều Nhân chỉ có thể rời ánh mắt hỏi han chuyển hướng sang người đàn ông khác.

Phó Yên: "Bị phó hiệu trưởng gọi lên rồi."

Kiều Nhân: "... À."

Không trách đột nhiên lại không thấy anh.

Kiều Nhân còn tưởng rằng là cô quản lý ký túc xá lâu ngày không có nhìn thấy tiểu tử trẻ tuổi đẹp trai nào, đầu nóng lên giữ anh lại không cho anh đi lên.

Loại chuyện này cũng không phải chưa từng phát sinh.

Hứa Thần Phong có vẻ ngoài đẹp trai, hồi xưa đi học được không ít giáo viên chiều cổ.

Khóe miệng Kiều Nhân khẽ giật, giờ máy ảnh chụp lại tấm hình kia, sau đó mới cất ví tiền, nhìn về phía Phó Yến: "Vậy anh ấy có nói khi nào quay lại không ạ?"

Phó Yến: "Em gọi điện thoại cho anh ấy hỏi một chút xem nào?"

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Đây là coi anh không tồn tại sao?

Phó Yến mặc dù là thuận miệng nói ra, nhưng đúng là có giá trị tham khảo, Kiều Nhân cười với anh, khi xuống tầng thật sự mờ mịt ra gọi điện cho Hứa Thần Phong.

Chuông vừa vang lên một tiếng liền tắt.

Hắn là anh vẫn đang nói chuyện với phó hiệu trưởng, Kiều Nhân không gọi lại nữa.

Cô mở WeChat nhắn hỏi anh một câu.

Năm phút sau, Kiều Nhân đang vòng đi vòng lại ở gốc cây cổ thụ ở ký túc xá nam, đi đến vòng thứ sáu thì Hứa Thần Phong gọi điện tới.

Cả tòa nhà là ký túc xá nam, nên khi có sinh viên nam đi ngang qua, ánh mắt luôn dừng lại trên người nữ sinh hiếm thấy mắt máy giầy.

Kiều Nhân quả thực không chịu được ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình, đặc biệt không chịu nổi những ánh mắt nóng bỏng cố nhìn cô để tìm hiểu, cô xoay người lại, đưa lưng về phía bọn họ nghe điện thoại: "Anh Thần Phong, anh bận rộn công việc xong rồi chứ?"

"Em đứng dưới tầng ký túc xá đợi đi. Bây giờ anh qua đón em."

Nói ba câu đã giải quyết xong vấn đề.

Kiều Nhân cúp điện thoại, thời lượng cuộc gọi còn chưa quá nửa phút.

Cô sợ lát nữa không để ý tới xe của Hứa Thần Phong, liền quay người lại rồi đứng đợi. Vừa ngẩng mặt lên, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh – cái người rất hiếm khi nói chuyện lại hỏi cô một câu: "Khi nào tới đây?"

Không cần phải nói cũng biết hỏi về Hứa Thần Phong.

Kiều Nhân cuối cùng cũng hiểu được những lời Kỷ Niệm từng nhắc người đàn ông này bình thường không nói nhiều, là thật kiệm lời đi, đặc biệt là khi tâm tình không tốt, Kiều Nhân có thể một ngày cũng không nghe thấy anh nói câu gì, suy nghĩ xa xôi, chậm nửa nhịp cô mới trả lời lại: "Ngay bây giờ."

Phòng làm việc của phó hiệu trưởng ở khu giảng đường, cách ký túc xá không tính là quá xa, lái xe qua chỉ cần ba phút.

Quả thật là ngay bây giờ, Kiều Nhân vừa nói xong chưa được bao lâu, xe Hứa Thần Phong đã dừng lại trước mặt, sau đó hạ cửa kính xe xuống, giọng nói Hứa Thần Phong truyền tới: "Tiểu Kiều?"

Kiều Nhân lập tức mở cửa xe ngồi vào.

Hứa Thần Phong nhìn ra bên ngoài thấy hai người đàn ông đang đứng, không khỏi cảm thán: "Đúng là âm hồn không tiêu tan."

Kiều Nhân: "..."

Cô lặng lẽ thắt dây an toàn, không nói lời nào.

Hứa Thần Phong rất nhanh lái xe đi.

Còn chưa đi được bao xa, Kiều Nhân nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe, kinh ngạc "A" một tiếng: "Sao không đi đường cũ?"

"Hoa hải đường ở trường mới nở, dẫn em đi xem một chút."

Không đợi Kiều Nhân trả lời, anh lại hỏi ngược lại câu: "Tiểu thư Kiều không bận đến nỗi hoa cũng không có thời gian ngắm đi?"

Bởi vì ngay cả bóng hai người bạn cùng phòng trong truyền thuyết cũng chưa được nhìn thấy, ngày hôm nay trở thành công cốc, Kiều Nhân thờ dài: "Đương nhiên là có rồi."

Hứa Thần Phong cười một tiếng, tránh người đi đường rồi lái xe đi tiếp.

Khuôn viên Đại học Y có một vườn hải đường, trước kia Kiều Nhân đã từng nghe qua, nhưng đủ mọi nguyên nhân khiến bản thân chưa được diện kiến lần nào.

Kỷ Niệm nhắc qua mấy lần, mỗi lần trước kỳ nghỉ nào cũng nói tới nhưng rồi khi được nghỉ lại nằm trên giường không dậy được.

Chuyện ngắm hoa này cứ kéo dài kéo dài mãi, cuối cùng lại thành ra đi cùng với Hứa Thần Phong.

Dù sao cũng là lái xe, cho nên đến địa điểm rất nhanh.

Mặc dù hai người không xuống xe, nhưng đôi mắt nhìn theo, trước mắt đã là một vùng trời màu hồng.

Hải đường trong vườn là được trồng từng cây từng cây một, mùa xuân cũng đang nở rộ, tựa như là mở ra được một biển hoa điểm lè, Kiều Nhân đột nhiên cảm thấy vui mừng vì mình đã mang theo máy ảnh.

Từng chùm hoa rực rỡ tươi sáng, tâm tình Kiều Nhân bỗng chốc cũng sáng rực theo, cầm máy chụp hình bước xuống xe.

Hứa Thần Phong đi sau lưng cô, tán gẫu câu có câu không với cô: "Mới vừa rồi sao ra nhanh thế?"

Anh cho là Kiều Nhân phải ở ký túc xá hơn nửa tiếng mới đi.

Kiều Nhân bước từng bước vào vườn hải đường, đi vào càng sâu, tâm trạng cô càng tốt lên.

Mùa này không tính là quá nóng, lại đang mùa hoa nở, không ít cặp đôi ở bên trong nói chuyện yêu đương.

Thình thoảng lại đụng phải sinh viên nữ của Hứa Thần Phong, xấu hổ lại dịu dàng nói với anh "Chào giáo sư Hứa", nói xong lại nhìn cô, ánh mắt mang theo quan sát cùng hâm mộ.

Kiều Nhân không để ý, bước chân chậm lại một chút, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: "Anh Thần Phong, hai người kia vẫn ở đằng sau sao?"

Hứa Thần Phong lười để ý tới cô, vén lên những cành hoa lộ đường cho cô đi: "Tự nhìn."

Vì vậy Kiều Nhân thật sự quay đầu nhìn một cái.

Kiều Nhân đoán Kỷ Hàn Thanh nhiều nhất cũng chỉ là đứng bên ngoài chờ cô, kết quả ai ngờ anh lại theo cô đi vào tận trong này?

Hai người đàn ông thân ảnh thon dài đi với nhau, chỉ đi sau cô và Hứa Thần Phong vài bước, hai người tựa như ngọn gió thổi qua, mở ra rất nhiều cảnh đẹp.

Khỏe miệng Kiều Nhân càng giương lên cong hơn.

Tựa như cái gì chứ?

Tựa như hai người muốn đi riêng ngắm hoa cùng nhau, cuối cùng lại kẹp thêm hai tên kỳ đà cản mũi vô cùng to lớn.

Kiều Nhân cùng Kỷ Hàn Thanh nhìn nhau một cái, vừa thu hồi tầm mắt xoay đầu lại, liền nghe thấy có người sau lưng kêu một tiếng: "Học trưởng?"

"..."

Kiều Nhân vốn là muốn bước về phía trước cứ như vậy chừng lại, Hứa Thần Phong ở trước mặt đi hai bước rồi mới phát hiện Kiều Nhân đang đi bên cạnh mình bỗng không thấy người đâu, quay đầu nhìn lại, mới nhìn thấy cô gái nhỏ đang đứng cau mày bên gốc cây, không quay đầu lại cũng không đi về phía trước.

Anh lùi về phía sau mấy bước, duỗi tay quơ quơ trước mặt Kiều Nhân: "Tĩnh lại."

Kiều Nhân lúc này mới nháy mắt một cái, nhẹ "Ừ" một tiếng.

Hứa Thần Phong hiểu Kiều Nhân không thua gì mẹ Tổng.

Mặc dù mấy năm nay chưa gặp nhau lần nào, nhưng vẫn luôn có chung cảm xúc và hiểu nhau, anh dễ như trở bàn tay nhanh chóng phát giác Kiều Nhân đang không thoải mái.

Chỉ quay lại nhìn thôi mà không biết nhìn thấy cái gì, ngược lại còn khiến mình mất hồn.

Hứa Thần Phong giương mắt nhìn ra sau lưng.

Mấy phút trước, chỗ kia chỉ có hai người đàn ông đứng, bây giờ nhìn lại, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một người phụ nữ đứng bên cạnh.

Người phụ nữ tóc xoăn, giọng nói cũng nhẹ nhàng cẩn thận, tựa như là bóp giọng để ra được như vậy: "Các anh hôm nay cũng tới a, thật tốt."

Tay cô cũng cầm một vật tựa như máy ảnh, chỉ là rõ ràng cao cấp hơn máy ảnh Kiều Nhân cầm trong tay, nhìn là biết giá không hề rẻ.

Kiều Nhân không quay đầu, nhưng lại khe khẽ hừ một tiếng.

Hứa Thần Phong sờ cằm cười: "Không có quan hệ gì sao?"

-Cái gì?

Có thể là bị bao nhiêu thứ làm ảnh hưởng, giọng Kiều Nhân khi nói với Hứa Thần Phong không tốt lắm.

Hứa Thần Phong tiếp tục sờ cằm: "Tiểu Kiều, có phải em có ý với cậu ta đúng không?"

Kiều Nhân im lặng không lên tiếng, cách mấy giây sau mới phủ nhận nói: "Em không có."

Ba chữ thôi mà nói ra phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Chắc.

Trong lòng Hứa Thần Phong càng ngày càng nhiều nghi ngờ, dò xét tình hình hỏi cô: "Muốn đi qua chào hỏi không?"

Nói thẳng thừng một chút thì chính là đi qua tuyên bố chủ quyền.

Mặc dù Kiều Nhân không cho là mình có tư cách tự ý tuyên bố chủ quyền.

Cô là cấp dưới của cấp dưới của anh, làm như vậy sẽ tỏ ra mình là người không biết trời cao đất rộng(*)

(*) Không biết trời cao đất rộng: kiến thức nông cạn mà tự cao tự đại, coi trời bằng vung, kiêu cao ngạo mạn.

Kiều Nhân suy nghĩ hai giây, sau đó lắc đầu: "Không được."

-Em chắc chắn?

Kiều Nhân gật đầu.

Sau lưng vẫn vang lên tiếng nói của người phụ nữ: "Em nghe nói ở đại học Y có vườn hải đường rất đẹp, mấy tháng nay đuổi kịp trào lưu, cho nên ghé qua chụp ảnh."

Lời vừa nói ra, người đàn ông không mặn không nhạt lên tiếng: "Ừ."

So với Kỷ Hàn Thanh lãnh đạm, Phó Yến rõ ràng nhiệt tình không ít, có thể nhìn ra được sau mấy câu dài câu ngắn anh nói ra.

Ví dụ như Kỷ Hàn Thanh nói một chữ, số chữ Phó Yến nói sẽ nhiều gấp mười lần anh: "Lần trước chưa kịp hỏi, lần này trở về vẫn còn định quay lại Mỹ sao?"

-Tạm thời em chưa có ý định quay về.

Phó Yến lại hỏi: "Chuyện lần trước lái xe đụng phải xe em---"

Lời còn chưa nói ra, biểu cảm trên mặt Trương Nghi đã biến sắc một chút.

Phó Yến: "Người ở ngay phía trước, qua chào hỏi chút không?"

Lúc này cả Kiều Nhân lẫn Trương Nghi hai người không nói một lời.

Bên này Hứa Thần Phong nhú mày: "Em biết cô gái kia à?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

Biết thì có biết, nhưng quá trình quen biết thì không mấy vui vẻ.

-Em đoán cô ta có thể qua đây chào hỏi với em không?

Kiều Nhân: "Không biết."

Lấy trình độ nhìn cô không vừa mắt của Trương Nghi, còn muốn đi qua chào cô, chỉ có thể là khi sao Hỏa va vào Trái Đất.

Hứa Thần Phong: "Nếu không chúng ta đánh cược đi?"

Kiều Nhân: "Đánh cược gì?"

-Tạm thời còn chưa nghĩ ra.

Kiều Nhân: "..."

Hứa Thần Phong giương mắt nhìn bên kia một cái: "Có dám đánh cược hay không?"

-Cược luôn.

Kiều Nhân vẫn không để tâm đến giọng điệu, cô đoán Trương Nghi sẽ không qua đây, lấy việc lần trước đáng về Trương Nghi giương cung kiếm bạt trước mặt cô ra, lần này không như thế nữa chỉ cao ngạo liếc cô một cái cũng không tệ.

Cô cho là suy nghĩ của mình đặc biệt rõ ràng, thậm chí đang suy nghĩ xem thắng muốn yêu cầu cái gì, kết quả giây tiếp theo, sau lưng vang lên một giọng nói: "Kiều..."

Tựa như đột phương đột nhiên quên tên cô, dừng lại một giây, Kỷ Hàn Thanh thay cô ta bổ sung một chữ: "Nhân."

Giọng nói Trương Nghi vô cùng bé: "Cô cũng tới ngắm hoa sao?"

Kiều Nhân buồn bực thiếu chút nữa tròn tròn mắt, bắt đầu đi quay người nhìn cô ta một vòng.

Ánh mắt Trương Nghi đặt trên người cô, sau đó rơi xuống người đàn ông đứng bên cạnh, ánh mắt nhất thời sáng lên: "Đây là bạn trai cô phải không?"

"..."

Cô ta vừa nói ra câu này, Kiều Nhân theo bản năng liếc Kỷ Hàn Thanh một cái.

Đối phương cũng vừa vặn nhìn lại cô, một giây, hai giây... Đến giây thứ ba, Kiều Nhân thu hồi tầm mắt lại.

Cảnh này quả thực không tính là thân thiết.

Hai nam hai nữ, tựa như bị buộc thành một tình yêu bốn góc.

Mà Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh tựa như đường chéo, không điểm giao nối, cũng có khoảng cách xa nhất, Phó Yến không giống, anh ở vị trí trung tâm, ai cũng không có quan hệ với anh.

Kiều Nhân nhú mày một cái, phủ nhận nói: "Không phải."

Trương Nghi: "Đó là chồng sao?"

Cô ta cứ như vậy khẳng khái kiên trì hỏi, Kỷ Hàn Thanh cũng không cắt đứt lời cô, anh đứng sau lưng Trương Nghi, tựa như là cùng cô ta chờ đợi câu trả lời của Kiều Nhân.

Kiều Nhân háng giọng: "Anh ấy là anh tôi."

Dừng một chút, cô lại bổ sung thêm một câu: "Mặc dù không phải là ruột thịt, nhưng cũng không khác ruột thịt là bao."

-Cho nên...

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh: "Người nào đó sau này khi nhắc tới anh Thần Phong thì không cần phải cau mày nữa."

Mặc dù cô không chỉ mặt gọi tên, nhưng chỉ một ánh mắt quét qua, cũng không khác gì việc nói rõ ràng.

Đầu Trương Nghi tựa như là bị người ta luân phiên gõ búa, bị hơn mười ngàn bạo kích, sưng sốt hồi lâu mới phản ứng được: "Cô... Hai người..."

Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới câu nói Kỷ Hàn Thanh nói với Lục Hạ ngày trước.

Vào bây giờ chuyện tựa như mới tái hiện ngày hôm qua, cô ho nhẹ một tiếng, mặt y như cũ không thay đổi đáp: "Chính là như cô nghĩ đấy." (Là chị diễn lại về mặt Kỷ Hàn Thanh trong đêm ở khách sạn đó à =)))

Người đàn ông đứng đối diện hơi nhếch lông mày, khoe miệng giương lên, ánh mắt tựa như vỡ ra, để lộ ra từng tia sáng nhỏ trong đó.

Kiều Nhân chỉ nhìn một cái mà thiếu chút nữa không thu ánh mắt về được, cô sờ tai, sau đó cúi đầu xuống, làm bộ như đang nhìn ảnh trong máy chụp.

Lần này Trương Nghi bị kích thích rõ ràng còn lớn hơn so với lần đầu.

Lần trước ít nhất còn một bên không xác định, lần này trực tiếp đâm xuống một nhát, ngay cả đường sống cũng không còn.

Cô cau mày, đá đá hai bàn chân, nỗi buồn bức xuất hiện cả nửa ngày không giải thích được, cuối cùng chỉ bức bối nói một câu: "Tôi đi trước."

Trước khi đi còn ném cho Kiều Nhân ánh mắt xem thường.

Đáng tiếc Kiều Nhân vẫn giả vờ mình đang chọn ảnh, căn bản không nhìn thấy.

Rất nhanh, Trương Nghi cầm mấy ảnh biến ra khỏi khu vườn.

Giữa đường có thêm một chuyện rắc rối, cuối cùng Kiều Nhân đi bộ thấy tẻ nhạt vô vị, đi đến cuối cùng vòng lại đi ra ngoài.

Bây giờ đã mười rưỡi trưa.

Hứa Thần Phong vốn muốn chờ cô về, kết quả còn chưa lái xe ra khỏi trường, lãnh đạo bên kia đã gọi một cuộc phải quay trở lại.

Bởi vì vừa mới nhậm chức, các thủ tục liên quan vẫn chưa được hoàn thiện đầy đủ, mấy ngày trước xảy ra nhiều chuyện hơn bình thường, chỉ là Kiều Nhân suy nghĩ tự bắt xe trở về trường cũng được, dứt khoát để cho Hứa Thần Phong thả cô ở cổng trường.

Khoảng thời gian này không phải giờ cao điểm, cổng trường cũng không có xe taxi dừng lại, Kiều Nhân đi ra ven đường, giờ tay bắt xe.

Xe vẫn chưa bắt được, xe nào xe nấy cũng đều chở người.

Kiều Nhân trơ mắt nhìn năm chiếc xe lướt qua cô, thời điểm vừa định chặn lại chiếc xe thứ sáu, xe taxi không cản, ngược lại còn cản được chiếc Bentley màu đen.

Cửa kính xe phía sau hạ xuống, Phó Yến cười với cô: "Tiểu Kiều, chờ em đi một đoạn?"

Anh ngồi ở đằng sau, Kiều Nhân chỉ còn một vị trí, ngồi ở bên cạnh lái xe.

Cô ở bên ngoài bắt xe cả nửa ngày, mặt trời gay gắt, chớp mũi và trán bắt đầu đổ mồ hôi, Kiều Nhân cũng không làm giá mà từ chối, mở cửa xe ghé phụ ngồi lên.

Một đường lặng yên, chỉ có Phó Yến thỉnh thoảng sẽ nói mấy câu với Kỷ Hàn Thanh.

Sau đó đến phía nam của trung tâm thành phố, Phó Yến xuống xe, trên xe cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tay Kiều Nhân đặt lên má, khẽ tựa vào cửa kính xe, xe vừa mới lăn bánh đi trên đường, cô đã thấy điện thoại người đàn ông đặt trên bảng điều khiển rung lên mấy lần.

Cả người cô tỉnh bơ nghiêng về phía trước một chút, nhìn thấy màn hình điện thoại sáng lên: Hạ Ly.

Hạ Ly.

Cô nhớ đây là tên đầy đủ của Hạ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Bởi vì tên của cô ta có phiên âm rất giống một hãng xe nổi tiếng, khi Lục Hạ nói chuyện với cô cũng đã nhắc qua, cho nên Kiều Nhân nhớ rất rõ.

Và chỉ mới vài giờ trước thôi, các cô còn đang thắc mắc nguyên do vì sao cô ta không tới tòa soạn, giờ lại thấy gọi điện cho tổng giám đốc.

Kiều Nhân hơi nghiêng người về phía trước, tư thế này góc độ không lớn, cho nên cũng không quá nổi bật, người ngoài sẽ không thấy cô lén lút nhìn chuông điện thoại. Kiều Nhân lướt qua màn hình di động, sau đó giương mắt nhìn người đàn ông vẫn đang bất động, lên tiếng nhắc nhở:

-Kỳ tổng, chú có điện thoại.

Trong thời gian làm việc, cô luôn có thói quen công tư phân minh.

Kỷ Hàn Thanh lướt mắt nhìn sang, cũng không nhận lấy điện thoại.

Một giây tiếp theo, anh khởi động cho xe chạy.

Có nhận điện thoại hay không cũng đều là chuyện của người ta, Kiều Nhân cũng không có ý kiến gì, cô không nói thêm nữa, chỉ dựa người về đằng sau một chút, trở lại chỗ ngồi ban đầu.

Điện thoại di động vẫn đang rung lên từng đợt, kêu triền miên không dứt.

Kiều Nhân nhấc tay trái lên, sợ điện thoại sẽ rơi xuống nên đưa tay cầm nó lên đặt về chỗ cũ.

Về mặt Kỷ Hàn Thanh chú ý tới động tác của cô, nhẹ cười một cái.

Điện thoại di động lần nữa được đặt về chỗ cũ, vừa vặn cũng dừng rung.

Năm phút sau, lại có điện thoại gọi tới, tiếng chuông lại vang lên. Kiều Nhân đưa tay tới, lại đặt điện thoại trở về chỗ cũ, bên tai vang lên giọng đàn ông:

-Anh không tiện.

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng, cho rằng anh định nhờ mình tắt điện thoại.

-Giúp anh nhận điện thoại một chút.

Thấy Kiều Nhân vẫn bất động, người đàn ông liếc cô một cái:

-Cảm ơn.

"..."

Tay Kiều Nhân bất động nửa giây, sau đó cầm lấy điện thoại di động.

Quả nhiên vẫn là cô nàng Hạ Ly này gọi tới.

Tầm mắt Kiều Nhân dừng ở cái tên này hai giây, ngón tay nhấn xuống, tiếp nhận cuộc gọi.

Giọng phụ nữ từ đầu dây bên kia giống như là đang chờ khoảnh khắc này rất lâu, cơ hồ lập tức lên tiếng:

"Kỷ tổng, em muốn hỏi một chút, quản lý Trương của bộ phận nhân sự nói em tạm thời không cần đến tòa soạn là có ý gì?"

Kiều Nhân hoàn toàn không thể trả lời vấn đề này.

Vừa định đem những lời này chuyển lại cho Kỷ Hàn Thanh, nghĩ lại trong đầu một lần, lời nói ra đến khóe miệng lại nuốt về.

Mới buổi sáng, các cô còn thảo luận lý do tại sao hôm nay Hạ tỷ không đến tòa soạn, vừa hay đã có câu trả lời rồi.

Bên này Kiều Nhân dừng lại vài giây, bên kia không nghe thấy động tĩnh gì, lại lên tiếng, trong giọng nói mang theo mấy phần do dự và dè dặt:

"Kỷ, Kỷ tổng?"

Kiều Nhân ho khan một tiếng: "Kỷ tổng hiện không tiện nghe điện thoại."

Hạ tỷ rõ ràng không nghe ra giọng nói này là của Kiều Nhân, chỉ cho là thư ký của phòng giám đốc, cô ta khề thờ phào nhẹ nhõm, giọng cũng cao hơn phân nửa, không khác gì bình thường lúc nào:

"Vậy khi nào thì Kỷ tổng có thời gian?"

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một cái.

Xe đã chạy đến gần tòa soạn, có lẽ chỉ mấy phút nữa là tới nơi. Kiều Nhân vừa muốn thuận tiện kéo dài thời gian, liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói:

-Đem điện thoại qua đây.

Nói thì nói vậy, nhưng tầm mắt của anh vẫn hướng về con đường phía trước, tay cũng không đưa ra lấy điện thoại. Kiều Nhân đợi mấy giây, quả thực không thấy anh cầm điện thoại, dứt khoát duỗi tay đưa điện thoại qua, đặt bên tai anh.

Cách một khoảng, giọng nói của Hạ tỷ cũng không còn rõ ràng nữa. Cho dù Kiều Nhân có đưa tai ra nghe, cũng chỉ nghe được vài từ ngữ mơ hồ.

Vì muốn nghe rõ hơn, Kiều Nhân hơi nghiêng người về phía bên cạnh, liền nghe thấy Kỳ Hàn Thanh mở miệng, bởi vì cách không xa nên nghe rất rõ:

"Cô thích ai, theo đuổi ai đều là chuyện riêng của cô, nhưng không phải cửa phòng của ai cũng có thể gõ loạn."

Kiều Nhân: "..."

Đây là đang tính sổ chuyện gõ cửa phòng lần trước đây mà.

Nửa người Kiều Nhân nghiêng về phía bên này, lần này cô nghe rất rõ giọng của Hạ tỷ:

"Lần trước Kiều Nhân cũng gõ cửa phòng anh mà... Vậy mấy ngày nay em ấy cũng không cần đến tòa soạn sao?"

Vì sao lại chìa mũi dùi về phía cô vậy?

Kiều Nhân cảm thấy mình bị người ta bắn trúng một phát súng, cô buồn bực nhũn mày một cái, quay sang nhìn người đàn ông đang chăm chú lái xe. Yên lặng vài giây, cả cô và Hạ tỷ đều đang chờ đợi câu trả lời của Kỳ Hàn Thanh.

Hôm nay Hạ tỷ đại khái là quá phiền não, đợi mấy giây liền không nhin được thúc giục:

"Kỷ tổng?"

"Làm sao?"

Hạ tỷ cho là anh còn chưa hiểu rõ lời mình hỏi, vừa định nhắc lại một lần nữa, lại nghe anh nói:

"Cô còn muốn so bì với cô ấy à?"

Tay Kiều Nhân run lên một cái, thiếu chút nữa làm rơi điện thoại di động. Ở đầu giây bên kia Hạ tỷ cũng sững sờ, im lặng hồi lâu mới phản ứng được:

"Cái gì cơ?"

"Là tôi gọi cô ấy lên."

"..."

Kiều Nhân sợ cứ tiếp tục thế này cô sẽ không cẩn thận mà đem điện thoại đập đi mất, chỉ có thể cầm chặt điện thoại hơn, ngón cái của tay trái vô tình đụng vào phím âm lượng, vô thức đem âm lượng cuộc trò chuyện tăng phân nửa.

Lần này giọng nói của Hạ tỷ vang lên càng rõ ràng, còn mang theo mấy phần không thể tin được:

"Kỷ, Kỷ tổng, anh có ý gì?"

Tòa soạn đã ở ngay bên kia đường.

Kỳ Hàn Thanh đi chậm lại, quặt xe vào bãi đậu, không nhanh không chậm mở miệng:

"Ý tôi nói chính là, cô ấy sau này có thể trở thành bạn gái của tôi, còn có thể là vợ tôi..."

Kiều Nhân bị bất ngờ, suýt chút nữa sặc nước miếng, đưa tay lên che miệng ho khan vài tiếng. Kỳ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô một cái. Bởi vì vừa nãy muốn nghe cuộc đối thoại của hai người, cho nên chính Kiều Nhân cũng không chú ý tới, cô đã theo bản năng mà nghiêng người về phía anh rất nhiều.

Chỉ thiếu chút nữa là chạm vào vai anh.

Anh lại nhẹ giọng bổ sung thêm nửa câu cuối:

"Cô cũng có thể à?"

Đầu dây bên kia hoàn toàn không có tiếng đáp trả.

Điện thoại vẫn chưa ngắt máy, nhưng lúc này không gian lại hoàn toàn yên tĩnh. Kỳ Hàn Thanh tìm được chỗ đỗ xe xong, cũng không vội rút chìa khóa xe, tay phải khẽ gõ lên. Kiều Nhân đang chăm chú nghe hai người nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy bàn tay anh đưa tới, cô lập tức phản ứng lại, tự giác đưa di động tới. Ai ngờ Kỳ Hàn Thanh cầm lấy tay cô, kéo đến bên miệng:

"Cứ như vậy đi, cụ thể bộ phận nhân sự sẽ nói chuyện với cô sau."

Không đợi đầu bên kia trả lời, Kỳ Hàn Thanh đã kéo cả điện thoại cả tay Kiều Nhân xuống dưới, một giây kế tiếp, tay anh nhấn một cái cúp điện thoại. Kiều Nhân muốn rút tay trở về: "Kỷ tổng..."

Kiều Nhân vốn là muốn nhắc nhở Kỳ Hàn Thanh buông tay cô ra, kết quả còn chưa nói hết, anh nhẹ kéo cổ tay cô một cái, cô lập tức ngã về phía anh.

Mới vừa rồi, Kiều Nhân vừa ho khan vài tiếng, nước mắt cũng theo đó đi ra nhưng không chảy xuống, vừa ngẩng lên, ánh mắt ướt át giống như nước hồ mênh mông trong suốt.

Kỳ Hàn Thanh cúi đầu nhìn cô, cũng không định buông tay:

- Vừa nãy đã nghe hết rồi à?

Hắn là muốn nói đến chuyện anh và Hạ tỷ nói chuyện.

Kiều Nhân: "Nghe, có nghe..."

Vừa nãy cô dựa gần như vậy, nếu còn không nghe được thì chắc cô cũng điếc rồi.

Ngừng lại vài giây, cô lại lên tiếng nhắc nhở:

- Có thể buông tay tôi ra không?

Lời vừa nói ra, người đàn ông nắm cổ tay cô dùng sức một chút, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ vuốt ve cổ tay cô vài cái:

- Nếu không thể thì sao?

Kiều Nhân cau mày: "Chú, chú..."

- Không cần nhắc nhở anh.

Kiều Nhân lập tức không còn gì để nói: "..."

Kể từ khi cô vào tòa soạn thực tập, hầu như cũng không kêu Kỳ Hàn Thanh là chú trước mặt mọi người nữa, mỗi lần kêu cũng đều là muốn nhắc nhở anh về thân phận của hai người.

Dù sao thì ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới, vẫn còn một tầng quan hệ khác.

Anh nhẹ giọng nói một câu, dễ dàng đập tan lời nhắc nhở của cô:

- Sau này cũng không cần nhắc anh nữa.

Kiều Nhân cũng không còn gì để nói.

- Trước khi mà coi anh là trưởng bối thì hãy coi anh là người đàn ông trước đi.

Lời nói này của Kỳ Hàn Thanh tựa như có thâm ý, bên tai Kiều Nhân nóng lên, không nói lời nào.

Giây tiếp theo, người đàn ông cúi thấp đầu xuống, khi mở miệng môi tựa như chạm vào vành tai cô: "Kiều Nhân vừa rồi em dựa vào quá gần anh".

Mặt Kiều Nhân càng nóng hơn, lần này hoàn toàn không nói lời nào.

Kỳ Hàn Thanh không giống người khác, khi Kiều Nhân ở chung một chỗ với anh, đặc biệt có thể dễ dàng biến mình trở nên yên lặng.

Suy nghĩ phòng bị giảm một nửa, ngay cả chính mình dựa vào gần anh lúc nào cô cũng không có ấn tượng.

Có một điều cô phải thừa nhận đó chính là cô ở trước mặt người khác giới quả thật sẽ không như vậy.

Cô từ trước đến nay không tiếp xúc với người khác phái nhiều, mỗi lần tiếp xúc, tất cả đều đơn giản, có điểm dừng, một khi vượt qua giới hạn, cô lập tức lùi về phía sau.

Kiều Nhân tạm thời không tìm được lý do để phản bác.

Cô giương mắt cùng Kỳ Hàn Thanh đối mặt một lúc lâu, khóa miệng khẽ giương lên: "Sau này tôi sẽ chú ý".

Người đàn ông hỏi: "Chú ý cái gì?"

- Chú ý giữ khoảng cách với chú.

- Kiều Nhân, không phải là em học báo chí sao?

"..."

- Làm sao có thể xuyên tạc lời của anh thành ý như thế vậy?

"..."

- Không cần phải giữ khoảng cách với anh.

Tay người đàn ông hoàn toàn buông ra, sau đó Kiều Nhân vừa muốn thẳng người về vị trí của mình, bả vai vừa bị một bàn tay nhẹ ấn xuống, giọng nói của anh lại vang lên bên tai cô lần nữa: "Cũng không thể"

Cho đến khi trở lại phòng làm việc, bên tai Kiều Nhân vẫn còn vọng vọng hai chữ "Không thể" mà Kỷ Hàn Thanh nói ra.

Phản ứng của cô chậm chạp đi không ít, cho đến khi vào phòng làm việc kéo ghế ngồi xuống mới hiểu rõ ý của anh.

Không cần phải giữ khoảng cách với anh.

Cũng không thể giữ khoảng cách với anh.

Càng nghĩ, Kiều Nhân càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cầm lấy ly nước trực tiếp uống hơn nửa cốc.

Bận rộn cả nửa ngày, đã đến buổi trưa, hai người duy nhất còn lại trong phòng khi cô đi ra ngoài bây giờ cũng không thấy đâu nữa.

Kiều Nhân ở phòng làm việc thất thần nằm dài trên bàn, cho đến khi màn hình điện thoại sáng lên, là tin nhắn Wechat Lục Hạ gửi đến: "Tiểu Kiều, cô về phòng rồi sao?"

Kiều Nhân: "Về rồi."

"Ăn cơm chưa? Tôi cùng Tiểu Hắc bây giờ đang ở nhà ăn, nếu chưa ăn thì chúng tôi mang đồ về cho."

Kiều Nhân mới đến tòa soạn thời gian không lâu, còn chưa đi qua nhà ăn lần nào, cô vẫn không biết điều liền hỏi một câu theo truyền thống tốt đẹp: "Có món gì ngon?"

"Thịt kho tàu!"

Kiều Nhân cảm thán, thức ăn không tồi, quả quyết chọn thịt kho.

Mười phút sau, Kiều Nhân thấy Lục Hạ mang thịt kho về thờ dài nửa ngày trời.

Cô cảm thấy nên thu hồi lại bốn chữ "thức ăn không tồi".

Bởi vì chỉ có một phần thịt kho, còn chín phần đều là khoai tây, dùng đũa cẩn thận gạt một chút mới thấy được hai miếng thịt kích thước bằng móng tay.

Kiều Nhân cầm đũa chọt chọt vài cái: "Nhà ăn bủn xỉn như vậy sao?"

Vì vậy Lục Hạ lại gằn: "Cô có thể phản ánh lại một chút với Kỷ tổng."

Kiều Nhân định phản bác: "Tại sao lại là tôi?", vừa định nói ra lại nhìn Lục Hạ gian trá cười, lập tức thu hồi lại, cô nghiêng đầu một cái, bắt đầu ăn thịt kho của mình.

Mùi vị thịt kho cũng không tệ lắm, cộng thêm Kiều Nhân quả thật rất đói, một bữa cơm chỉ mất có mười phút đã giải quyết xong.

Lục Hạ ngồi trên ghế xoay, hai chân cũng nâng lên đặt trên mặt bàn, dựa vào phía sau một chút, tò tap chỉ úp lên mặt, không biết có phải đang ngủ trưa hay không.

Động tác của Kiều Nhân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, gõ phím cũng không dám dùng nhiều sức, trực tiếp khiến tốc độ viết của cô trở nên chậm lại. Sau khi gõ mấy dòng chữ, cô quả thực không chịu nổi, dứt khoát không làm nữa, cầm lấy ví tiền mình nhặt được buổi sáng hôm nay ra xem xét.

Bên trong ví trống rỗng, trừ mấy tờ tiền mặt ra thì không còn gì khác. Ví tiền lúc rơi xuống có chút bụi bặm, hơn nữa Kiều Nhân lau nửa ngày đã gần như sạch sẽ, chỉ còn lại chút bụi bên ngoài da.

Có vẻ như nó đã không được sử dụng trong một thời gian dài.

Chất liệu bằng da không được tốt lắm, giá chắc cũng không quá cao.

Ngón tay Kiều Nhân nhẹ nhàng xoa bên ngoài ví tiền, còn đang suy nghĩ về tất cả các khả năng của chuyện này, chỉ phác họa ra được một số tình tiết, Lục Hạ vốn đang tựa vào ghế không nhúc nhích, đột nhiên nhấc tay cầm lấy tạp chí từ trên mặt xuống.

Bởi vì động tác quá lớn, cô thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Lục Hạ kêu lên một tiếng: "Đứng rồi, chút nữa thì tôi quên mất, hình như hôm nay có đồng nghiệp mới!"

Tiểu Hắc từ lâu đã hình thành thói quen nhất kinh nhất sạ(*), liếc mắt sang cô hỏi: "Nam hay nữ?"

(*) Nhất kinh nhất sạ: cả kinh.

Các cô ở trong phòng làm việc này, tin tức Lục Hạ nhận được từ trước đến giờ luôn luôn là nhanh nhất, Kiều Nhân là người không thạo tin nhất.

Kiều Nhân bị Lục Hạ làm sợ hết hồn, cũng hỏi một câu: "Mấy giờ tới?"

- Nam, hình như là hai giờ chiều tới.

Lục Hạ nhìn đồng hồ: "Đã một giờ rồi sao."

Cô lập tức nhảy từ trên ghế xuống, lục tung bàn làm việc mình lên: "Tôi đi đắp mặt nạ trước đã, chào đón đồng nghiệp mới"

Lục Hạ nhanh chóng lấy một cái mặt nạ từ trong ngăn kéo ra, nhanh như gió chạy khỏi phòng làm việc, hai phút sau quay trở lại với mặt ướt đẫm, hết sức thô bỉ rút mấy tờ giấy lau khô mặt, sau đó xé mặt nạ.

Kiều Nhân cười một cái: "Ai không biết còn tưởng cô sắp phải đi xem mặt."

- Cũng không phải đi xem mặt mà...

Lục Hạ đắp mặt nạ, nhìn vào gương trên bàn làm việc: "Tiểu Kiều, cô mới tới có thể không biết, mỗi lần có một đồng nghiệp nam tới tòa soạn của chúng ta, đó chính là xem mặt."

Kiều Nhân: "Thế nào?"

- Nếu có một cuộc khảo sát về người độc thân trong mỗi nghề nghiệp, vậy khẳng định chúng ta phải nằm trong top ba.

Kiều Nhân nghe xong thấy một mảng sương mù.

Lục Hạ ngay lập tức cho cô một ví dụ: "Trương tỷ ở bộ phận bên cạnh chúng ta, hai mươi chín tuổi, mấy ngày trước mới xem mắt, chọn trúng một người, kết quả chưa tới mấy ngày, người đàn ông quan ngại cô ấy bận rộn quá, cảm thấy mình đang nói chuyện yêu đương với lãnh đạo quốc gia, ngay lập tức chia tay."

Lục Hạ: "Tòa soạn của chúng ta bây giờ không phải là độc thân, mười phần thì có đến tám chín phần đều có đối tượng trong tòa soạn."

- Vào tòa soạn rồi mà sau đó muốn nói yêu đương ư? Đó là không thể nào, có thể cô cùng bạn trai đang định hôn nhau một cái, còn chưa kịp hôn thì đã bị chủ biên kêu đi lấy tin tức rồi.

Kiều Nhân: "..."

Lục Hạ toàn tâm toàn lực phổ cập giáo dục cho cô: "Nếu không cô cũng đắp mặt nạ thử xem?"

Kiều Nhân xua tay: "Không được"

"À", Lục Hạ mở mắt nhìn gương mặt Kiều Nhân vẫn xinh đẹp như thế, lại nghĩ đến cô cùng Kỷ Hàn Thanh, chậm rãi gật đầu: "Quên mất là cô không cần."

Không cần đắp mặt nạ, cũng không cần bạn trai.

Ngược lại Tiểu Hắc nghe Lục hạ nói, rục rịch lại gần: "Tôi cũng muốn đắp mặt nạ."

Lục Hạ đẩy cô ra: "Cô cũng không cần đến đâu, đen là nhật tích nguyệt luy(*), một cái mặt nạ cũng không cứu vớt được gì đâu."

(*) Nhật tích nguyệt luy: góp nhặt từng ngày.

"..."

Hai người thiếu chút nữa chỉ vì một cái mặt nạ mà đánh nhau.

Cuối cùng Tiểu Hắc vẫn cùng Lục Hạ đắp mặt nạ.

Khi hai cô gái đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, Kiều Nhân đi xuống tầng nhận một kiện hàng được chuyển phát tới.

Mấy ngày trước cô mua sách trên mạng.

Một chồng nặng trĩu.

Hai tay Kiều Nhân ôm chồng sách, thời điểm đi ra cửa thang máy, vừa mới định đưa tay ra nhấn nút, thì có người nhanh hơn cô một bước.

- Cảm ơn.

Kiều Nhân nói cảm ơn, sau đó quay đầu nhìn anh.

Chàng trai nở nụ cười rộ rỡ như anh mặt trời: "Chúng ta mấy ngày trước vừa mới gặp nhau, cô không nhớ gì sao?"

Ánh mắt Kiều Nhân giật giật một cái.

- Lần trước ở Cao Thiết.

À, là chàng trai đã cảm hành lý giúp cô.

Kiều Nhân còn chưa lên tiếng, cửa thang máy đã mở ra.

Tựa như sợ cô vẫn chưa nhớ ra, nam sinh lại lên tiếng nhắc nhở một câu: "Mấy ngày trước ở trên máy bay tôi còn nhìn thấy người đàn ông kia hôn cô..."

Giọng nói nam sinh không to, rõ ràng tuổi không lớn lắm, còn mang theo mấy phần trong sáng của tuổi thanh niên, giọng nói vào tai Kiều Nhân như là tăng thêm hiệu ứng đặc biệt tựa như quần ma loạn vũ (*). Cô lung túng nhếch môi: "Có thể cậu nhận nhầm người rồi."

(*) Quần ma loạn vũ: ma quỷ nhảy loạn.

"Không có." Nam sinh phản bác: "Trí nhớ của tôi rất tốt."

Kiều Nhân đứng bên ngoài ôm chồng sách quên cả vào thang máy, cho đến khi người bên trong nhắc nhở: "Không đi vào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Kiều Nhân đứng yên không nhúc nhích.

Mới vừa rồi là quên không bước vào thì bây giờ là không muốn đi vào.

Bởi vì mua sách trên mạng, có sách chuyên ngành, còn nhân tiện mua cho Lục Hạ mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, toàn quyền dây cộc chất lại một chỗ, mới vừa rồi vừa đi vừa ôm chồng sách không cảm thấy nặng, vào lúc này đứng nghỉ, ngược lại cảm thấy trong tay mình đang bê một quả cân, đè xuống nặng trĩu.

Nam sinh bên cạnh ngược lại có phong thái lịch sự, nhìn thấy cô đang cố hết sức ôm chồng sách, chủ động đưa tay ra ôm lấy cái thùng đựng sách, vừa ôm vừa nói: "Chúng ta đi vào rồi nói sau."

Sự chú ý của cậu có lẽ không đặt vào người đang đứng trong thang máy, nếu không thì không thể nào không có phản ứng được.

Nam sinh đi theo sau cô, trên mặt rõ ràng là nụ cười sáng ngời, cộng thêm cậu đang ở cái tuổi này nên tinh thần phấn chấn: "Em tên là Lục Kỳ."

Kiều Nhân gật đầu một cái, nhẹ giọng đáp: "Kiều Nhân."

-Em tới làm thực tập sinh, bởi vì thời gian trước có chuyện cho nên không nhận chức được.

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu.

-Chị... Chị làm ở bộ phận nào thế?

Kiều Nhân: "..."

Cậu ta thật sự coi người đàn ông đứng bên cạnh là trong suốt vô hình.

Kiều Nhân đảo mắt, nhìn qua không hề để lộ đuôi mắt, khi trả lời giọng vẫn nhẹ nhàng như cũ: "Bộ phận xã hội."

Lục Kỳ toét miệng cười một tiếng: "Thật là trùng hợp, em cũng vậy."

Tiếng nói vừa dứt, sau lưng truyền tới tiếng cười của đàn ông.

Lục Kỳ vô ý quay đầu lại nhìn, sau đó nhìn thấy tướng mạo người đàn ông thì sửng sốt ngay lập tức, cậu muốn giơ tay lên dụi mắt, nhưng hai tay vẫn ôm thùng sách không thể làm được, căn bản là vô ích, Lục Kỳ chỉ có thể lui về phía sau và trừng mắt nhìn.

Một lát sau, cậu mới dời sang bên Kiều Nhân một chút, nhỏ giọng hỏi cô: "Kiều tỷ, phía sau chị không phải là cái người lần trước..."

Mắt Kiều Nhân giật một cái, ho khan một tiếng.

Đây là phản ứng ngầm thừa nhận.

Lục Kỳ bình tĩnh hiểu ra, ý thức được vấn đề, chân mày lập tức nhíu lại, toàn bộ biểu cảm gương mặt cũng phong phú lên không ít: "Vậy chị nói xem anh ấy có nghe thấy mấy lời em vừa nói không?"

Mới vừa rồi cậu cố gọi lại cho Kiều Nhân nhớ ra cậu là ai, căn bản không có chú ý tới cửa thang máy mở ra lúc nào, cho nên cũng không biết lời mình nói ra bị người ta nghe được bao nhiêu.

Kiều Nhân dời sang bên nửa bước, thành thật trả lời: "Không biết."

Nhìn tình huống thì có lẽ là không nghe.

Nếu có nghe, thì biểu cảm trên mặt Kỳ Hân Thanh sẽ không phải như thế này.

Lục Kỳ: "Vậy anh ấy là bạn trai chị đúng không?"

Đây tựa hồ là câu hỏi mà tất cả những người muốn biết nội tình của một vấn đề thường hỏi.

Kiều Nhân mím môi, khóe miệng vô ý thức nhẹ nhàng giương lên một chút: "Còn chưa phải đâu."

Tiếng nói vừa dứt, cửa thang máy mở ra, đã đến tầng của phòng làm việc bọn họ.

Kiều Nhân ấn nút giữ thang máy, chờ Lục Kỳ cầm đồ giúp mình đi ra ngoài, vừa muốn đi ra cùng nhau thì bị người phía sau gọi lại: "Kiều Nhân, em ở lại một chút."

Kiều Nhân vừa bước một chân ra ngoài, trong chớp mắt nhanh chóng thu về.

Lục Kỳ đứng trước mặt kính ngạc xoay đầu lại: "Kiều tỷ..."

Kiều Nhân xua tay với cậu một cái: "Phòng làm việc ở hành lang phía đông, trên cửa có đề bộ phận xã hội số ba, em cứ đi trước đi."

Dừng một chút, cô hướng ra người đang đứng bên ngoài cười một cái: "Cảm ơn."

Lục Kỳ há miệng một cái, còn chưa kịp nói gì, cửa thang máy đã tự động khép lại.

Bên ngoài thang máy, Lục Kỳ ngơ ngác đứng một lúc lâu, mãi sau mới phản ứng được, cậu giơ tay lên sờ chóp mũi một cái, kết quả quên mất tay đang ôm thùng sách, buông tay ra, thùng sách không có lực đỡ liền rơi xuống, mặc dù nam sinh phản ứng nhanh, nhưng vẫn bị đập vào chân.

"Tôi..."

Bên cạnh có người đồng nghiệp không rõ chuyện đi ngang qua, Lục Kỳ chỉ có thể đem lời chửi bậy sắp tuôn ra khỏi miệng thu về, ngồi xổm xuống ôm lấy thùng sách, khấp khểnh đi về hướng phòng làm việc.

Tai nạn bên ngoài thang máy thì nhiều vô số, nhưng bên trong thang máy lại là một mảnh lặng yên.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm từng con số đang nhích dần lên, mắt nhìn mấy lần cô mới mở miệng: "Kỷ tổng, chú tìm tôi có việc gì không?"

"Có." Người đàn ông nhẹ đáp: "Vụ án đầu độc mở phiên tòa phúc thẩm vào thứ bảy, thứ sáu có cơ hội đi phỏng vấn người trong cuộc."

Kiều Nhân "À" một tiếng: "Cậu ta mời luật sư sao?"

-Mời.

Kỷ Hân Thanh ngừng nói, khẽ cau mày: "Mời một luật sư ở văn phòng luật của Phó Yến."

Văn phòng luật của Phó Yến, để tùy tiện được nhận một vụ kiện tụng thì phải tốn không ít tiền.

Kiều Nhân nhớ người tình nghi gia cảnh rất chung chung.

Vậy chung chung đến mức nào?

Cô từ Lục Hạ phân tích tình huống thì biết được hình như là một nhà ba miệng ăn, cùng sinh sống trong căn phòng hai mươi mét vuông.

Mua một quả trứng ở thành Bắc cũng phải mất mười đồng, gia cảnh như thế này nghiêm túc mà nói thì chính là túng thiếu.

Mũi chân Kiều Nhân hơi nhích lên, nhẹ nhàng đi trên sàn nhà, cảm thấy không thể tin được: "Người nhà cậu ấy tìm luật sư sao?"

- Là gia đình nạn nhân tìm.

Kiều Nhân chợt quay đầu nhìn: "Cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh tựa như bị phản ứng của cô chọc cười, ngay cả lông mày nhăn lại hồi lâu giờ cũng giãn ra, anh hỏi lại: "Không dám tin à?"

Nào không dám tin tưởng, chỉ đơn giản đây là sự kiện vô cùng kinh ngạc ngoài dự đoán.

Cô lớn như vậy, còn chưa thấy nhà nào con trai mình bị hại mà người thân nạn nhân lại còn tìm luật sư biện hộ cho kẻ tình nghi.

Lông mày Kiều Nhân nhíu lại sâu hơn: "Có bệnh sao?"

Kỷ Hàn Thanh nhìn cô một cái, không nhịn được đưa tay lên mi tâm cô nhẹ ấn: "Không thể nói."

Chuyện thành ra như thế này rõ ràng đã chệch khỏi quỹ đạo bình thường.

-Mấy ngày nay chuẩn bị một chút.

Kiều Nhân vẫn đang nghiêng đầu, nhẹ "À" một tiếng.

Đầu ngón tay Kỷ Hàn Thanh vẫn đặt trên mi tâm cô dừng lại mấy giây, sau đó hướng xuống dọc theo sống mũi, lại xuống dưới nữa, qua đến khoe miệng rồi đến cằm, sau đó mới dừng lại.

Hồ hấp Kiều Nhân không tự chủ được voi không ít, cô khẽ nuốt nước miếng, mi mắt cong cong, hai bên tai hồng hồng.

Ngay tại thời điểm cô cho là Kỷ Hàn Thanh sẽ làm gì đó thì bỗng "đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Không khí bên ngoài lập tức tràn vào, đem sự trì trệ ối bức trong không gian nhỏ hẹp này thổi tan không ít, Kiều Nhân không hiểu sao trong lồng ngực trào ra một tiếng thở phào không thể thở ra ngoài.

Thang máy đã dừng lại kịp thời, cảm xúc mát mát bỗng nhiên "phiên giang đảo hải" (*) trào dâng trong lòng.

(*) Phiên giang đảo hải là sông cuộn biển gầm, ý nói trong lòng chấn động.

Cô cảm thấy mình điên rồi, nghiêng đầu sang một bên, vừa muốn bước ra trước, tay trái bị Kỷ Hàn Thanh kéo lại, cùng lúc đó, giọng người đàn ông vang lên, thật thấp trầm trầm, âm giầu nụ cười: "Đóng cửa lại một chút."

Kiều Nhân: "..."

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, cũng không có khả năng là người khác đóng hộ, tay phải Kiều Nhân giờ lên ấn nút khép cửa.

Ngón tay cô cứng lại, vừa muốn mở miệng hỏi muốn đi tầng mấy, cổ tay liền bị người ta khẽ kéo, giây tiếp theo, cô bị người đàn ông đặt trên vách thang máy.

Đôi mắt Kiều Nhân mở to: "Chú...Chú muốn làm gì?"

"Làm chuyện em muốn làm." Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên khoe miệng cô: "Mới vừa rồi không làm, nhìn em hình như có chút thất vọng."

Kiều Nhân: "..."

Biểu hiện của cô rốt cuộc lại rõ ràng như thế sao... Đầu Kiều Nhân ngẩng ra đằng sau, nhẹ nhàng dán vào vách thang máy, hết sức nói lời phản bác không có sức thuyết phục: "Tôi không cảm thấy thất vọng."

Người đàn ông cười khẽ: "Có chuyện muốn hỏi em."

-Hỏi cái gì?

-Lần trước anh hôn em bị người khác nhìn thấy, định bao giờ cho anh một cái danh phận?

Kiều Nhân trừng mắt nhìn, vừa muốn mở miệng, liền bị một câu anh nói ra cắt đứt: "Đừng có nói là không biết."

"..."

Kiều Nhân thật sự không biết.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô căn bản là không có thời gian để suy nghĩ đến vấn đề này, cô nhủ mảy, che đi biểu cảm, gương mặt xinh đẹp giờ chỉ nhìn thấy nửa.

Kiều Nhân không nói lời nào, trong thang máy dần yên tĩnh trở lại.

Bởi vì vừa rồi cô không ấn tầng, mọi người ở các tầng không ai có nhu cầu sử dụng thang máy, thang vào lúc này vẫn đang dừng lại ở tầng trên cùng, không lên cũng không xuống.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ rũ mắt lẳng lặng nhìn cô.

Kiều Nhân hoài nghi nếu như mình không cho thời gian chính xác, người đàn ông này sẽ không để cô đi ra ngoài, ngón tay cô khẽ động một chút, lặng thinh nửa ngày cuối cùng chỉ nói ra được một câu: "Tôi thật sự không biết."

Cô có thể để ý tới cảm xúc của bản thân nhiều hơn người bình thường, cho nên loại chuyện như vậy rất dễ dàng lùi bước, trong thời gian ngắn đã ra quyết định luôn thì cảm thấy mình không có trách nhiệm.

Cổ tay trái Kiều Nhân vẫn đang bị Kỷ Hàn Thanh đè lên trên vách thang máy, ngón tay cô nhẹ nhàng cong lại, ở trên vách tường lạnh như băng giăng mấy cái, sau đó mới hắng giọng, ngẩng đầu hỏi anh: "Chú thật sự thích tôi à?"

Nói nhảm.

Kỷ Hàn Thanh lười để ý tới cô, tay buông lỏng một chút, giờ tay lên ấn nút mở cửa thang, khoe miệng Kiều Nhân giương lên, nụ cười dịu dàng mà thanh thuần: "Đề tuần sau đi."

Thích chính là thích, nhưng loại chuyện này không thể ra quyết định dễ dàng.

Kiều Nhân cảm thấy mình thật vất vả để nói ra một lời, cho rằng có thể thấy được biểu cảm Kỷ Hàn Thanh tốt hơn một chút, kết quả ngẩng đầu nhìn lên nhìn qua, biểu cảm người đàn ông này không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ nhẹ hé mắt: "Tuần nào?"

Kế sách là theo nguyên tắc có thể kéo dài một ngày hay một ngày, giọng Kiều Nhân đáp lại không còn sức: "... Tuần tới này."

Kỷ Hàn Thanh nhếch môi dưới, giờ tay lên buông lỏng cả vạt: "Chậm một ngày cũng không được."

Lời vừa dứt, anh đã nhấc chân ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy rất nhanh tự động khép lại, Kiều Nhân nhìn chăm chăm khoảng cách hai cánh cửa càng ngày càng gần, sau đó khi chiều ngang chỉ bằng một cái cổ tay thì cửa thang lại mở ra.

Rất nhanh, cửa thang máy hoàn toàn mở ra, người đàn ông đứng bên ngoài, khoe miệng khẽ giương, ánh mắt sâu nồng đậm: "Quên một chuyện."

Kiều Nhân cau mày: "Chuyện gì?"

Ngón tay người đàn ông khẽ ngoắc: "Em đi ra đi."

Kiều Nhân cho rằng anh gọi mình vào phòng làm việc lấy đồ, kết quả mới vừa bước ra, còn chưa kịp đối mặt với anh, người đàn ông đột nhiên cúi người xích lại gần, khẽ giờ tay nâng cằm cô hôn xuống.

Người đàn ông khẽ thở, tựa như nhẹ nhàng phác họa dọc chiều môi cô, hô hấp Kiều Nhân càng lúc càng không được bình ổn, hai chân mềm nhũn, vào lúc thiếu chút nữa ngã xuống thì cổ tay lại bị đè nhẹ nhàng đặt trên tường.

Nụ hôn này so với khi nãy rõ ràng sâu hơn rất nhiều.

Nếu như mới vừa rồi chỉ hơi hột, thì bây giờ hoàn toàn có thể hình dung qua hình ảnh cuồng phong ập tới.

Tâm trí Kiều Nhân chỉ còn lại một mảnh trống rỗng, cô thậm chí không biết đến bao giờ mới kết thúc, hai tay vịn vào cánh tay người đàn ông khẽ mở miệng thở hổn hển mấy cái.

Cô bây giờ không chỉ thiếu dưỡng khí tốt độ, mà còn hoàn toàn không có sức lực để nói chuyện.

Giọng nói Kỳ Hàn Thanh cũng có chút thiếu đường khí, không khí nặng nề bao trùm, vô cùng trầm thấp: "Mấy ngày nữa anh phải đi công tác."

Anh dừng lại: "Thứ sáu em đi phòng vẫn cùng với Lục Kỳ."

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng

Cô vẫn còn đang đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi, cả người bị hôn đến choáng váng, sừng sờ mở mắt, không lên tiếng.

-Nghe thấy lời anh nói không?

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Hàn Thanh cũng không tái diễn lại hành động vừa rồi, ngón tay khẽ giờ lên, vén ra mấy sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên trán Kiều Nhân: "Đi làm việc đi."

Kiều Nhân: "..."

Hay là không phản ứng kịp.

Đáy mắt Kỳ Hàn Thanh ý cười càng sâu, thay cô ấn nút thang máy, sau đó ấn cô vào trong rồi ấn số tầng của cô.

Nửa phút sau, Kiều Nhân đứng một mình trong thang máy, rốt cuộc giờ mới phản ứng được, cô giờ tay lên che kín mặt.

Nhiệt độ trên đầu ngón tay nóng lên, là nhiệt độ từ mặt cô truyền tới.

Buổi chiều Kiều Nhân sau khi trở lại phòng làm việc, ngồi lơ đãng mấy phút, sau đó bắt đầu làm việc như đánh tiết canh gà vậy.

Những người khác trong phòng trợn mắt há mồm.

Mà coi như trong phòng làm việc chỉ có một giống đực duy nhất, đáng đáp Lục Kỳ rạng rỡ, tính cách tốt, giọng nói lại dễ nghe, rất nhanh trở thành số một trong lòng các chị em phụ nữ, lần này lại nhận trách nhiệm to lớn đi giúp đỡ người khác, đi tới hỏi han tình huống với Kiều Nhân: "Kiều tỷ, chị sao thế ạ?"

Cậu cùng thực tập với Kiều Nhân, nhưng là đi học sớm nên Lục Kỳ trẻ hơn một tuổi so với Kiều Nhân.

Kiều Nhân vẫn tiếp tục viết bản thảo: "Không làm sao cả."

"Chị làm việc hai tiếng rồi." Cậu nhìn đồng hồ: "Chị vừa mới nghỉ mười phút đó."

Kiều Nhân: "Cậu còn nhớ thật chính xác."

-Còn nữa...

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn hắn.

Một bên tai Lục Kỳ đỏ lên, ấp úng nói: "Kiều tỷ, em cảm thấy chị nên cần một cái gương."

Phản ứng của cậu quá mức không bình thường.

Trong lòng Kiều Nhân lộ một tiếng, chuông báo động nhất thời reo lên trong người, cô biết đại khái Lục Kỳ nói chuyện gì, mím môi một cái, đẩy ghế ra đi ngay vào phòng vệ sinh.

Bên này cửa phòng làm việc vừa đóng lại, Lục Hạ "wow" một tiếng: "Không khác gì hồi xưa tôi ăn mấy con tôm càng xanh cay biến thái là mấy!"

Tiểu Hắc đáp cô: "Cái miệng cô cứ khoa trương như vậy sao?"

-Không khác mấy không khác mấy không khác mấy...

Tiểu Hắc: "Tiểu Kiều dẫn chúng ta đi ăn tôm càng xanh nhé?"

Lục Kỳ: "Chỉ có thể là tôm càng xanh ở phía nam."

Tiểu Hắc giật mắt mấy cái: "Có ý gì?"

Lục Hạ liếc mắt, vừa mới nói nửa câu, cửa phòng đã bị mở ra, Kiều Nhân đã quay lại từ phòng vệ sinh.

Ánh mắt cô khẽ giương lên lên quét qua ba người đang ngồi: "Im miệng, không cho phép hỏi."

Mọi người: "..."

Sau sự kiện tôm cay biến thái ấy, Kiều Nhân nhiều ngày rồi vẫn chưa nhìn thấy được tôm càng xanh.

Cô mấy ngày nay chỉ có chạy đi chạy lại hai đầu bệnh viện – tòa soạn, thời gian rảnh mới mở WeChat lên nói chuyện phiếm, nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện hình cái đầu mắt mấy giây, sau đó lại bắt đầu chọn hình viết bản thảo.

Hoàn toàn không có tiến triển gì với người thân của nạn nhân ở bệnh viện, mỗi ngày phóng viên đến bị chặn bên ngoài cửa nhiều không đếm xuể, vóc dáng Kiều Nhân không thấp, nhưng vẫn dễ như trở bàn tay bị nhóm phóng viên đè bẹp mất mấy giây.

Cô bị chen lấn mấy ngày, dứt khoát chỉ tập trung chạy đi chạy lại Đại học Y.

Chạy hết ký túc xá thì lại chạy qua khu giảng đường.

Hơn chín giờ sáng thứ sáu, Kiều Nhân lần cuối cùng chạy đến trường phỏng vấn người trong cuộc, Lục Kỳ ngồi cạnh ghế tài xế, xe dừng lại, cậu nhắm mắt thoát khỏi việc hoa mắt: "Kiều tỷ, chị biết tại sao anh ấy để cho em đi cùng chị không?"

Kiều Nhân nhếch môi dưới: "Bởi vì em là nam à?"

Lục Kỳ cũng cười theo, lắc đầu thờ dãi: "Em là bạn học cùng trung học với Vu Minh."

Vu Minh – nghi phạm của vụ án lần này.

-Điều kiện gia đình cậu ấy không tốt lắm, lại có cả mẹ kế, khi đi học thường xuyên bị người khác bắt nạt.

-Đặc biệt là cậu ấy có ngoại hình không tệ, thời điểm học lớp mười một, hoa khôi trong lớp thích cậu ấy, lớp bọn em khi ấy có một người con nhà giàu đang theo đuổi bạn mỹ nữ ấy, biết mỹ nữ thích cậu ấy, còn gọi người đi ra thu thập cậu ấy một trận.

Lục Kỳ quay đầu nhìn cô: "Thu thập một trận, chị hiểu là gì rồi đúng không?"

Kiều Nhân gật đầu, ánh mắt hơi tối lại.

Mấy ngày nay chỉ một lòng chạy quanh trường đại học cuối cùng cũng có thành quả.

Ví dụ như từ hai người bạn cùng phòng với Vu Minh, cuối cùng cũng chịu mở miệng, thỉnh thoảng nói mấy câu về mối quan hệ của Vu Minh và nạn nhân.

Trước kia quan hệ rất tốt, sau đó đột nhiên bắt đầu lãnh đạm, về sau nữa chính là Vu Minh có bạn gái, sau đó một người khác đoạt lấy bạn gái của cậu ấy.

"Thật là một con người đáng thương." Lục Kỳ tiếp tục than thở: "Nhưng cũng là một người thật ưu tú."

Có thể thi đỗ trường Đại học Y danh tiếng cũng chỉ có thể là học sinh xuất sắc.

Kiều Nhân sờ chóp mũi, sau đó lấy di động ra nhìn thời gian, chín giờ rưỡi.

Cách thời gian hai người bọn họ đi gặp Vu Minh chỉ còn một tiếng.

Bên tai là tiếng Lục Kỳ than thở, mà trên màn hình hiện lên một tin nhắn: "Thứ sáu rồi."

Một giây tiếp theo: "Kiều Nhân, chị không nhớ em là ai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ánh mắt Kiều Nhân rơi vào hai dòng chữ trên màn hình, định chờ màn hình tự tắt thì mới dời mắt đi, kết quả đợi mấy giây, màn hình còn chưa tắt, Lục Kỳ ngồi bên cạnh đã hỏi một câu: "Kiều tỷ, chị với Kỳ tổng có chuyện gì thế?"

Trong phòng làm việc đã có hai người phụ nữ thích tám chuyện, chỉ còn hỏi qua một chút là có thể biết được người đi cùng thang máy với bọn họ là ai, hướng chỉ đồng nghiệp nam ở tòa soạn không ít, nhưng mà người có tướng mạo đẹp nổi bật một góc trời như Kỳ Hàn Thanh, chỉ cần một bàn tay là đếm được.

Kiều Nhân không kinh ngạc lắm khi cậu ấy hỏi câu này, nhấn ngón tay để tắt màn hình: "Chuyện cứ như vậy thôi.."

Lục Kỳ "À" một tiếng: "Tòa soạn của chúng ta còn có thể phát sinh tình yêu công sở được sao?"

Rất hiển nhiên, cậu ấy đã đem ba chữ "Chuyện lần trước" ra để cụ thể hóa trong lòng.

Khóe miệng Kiều Nhân khẽ nhếch lên: "Không biết."

Dù sao khi cô nộp hồ sơ và phỏng vấn sau đó cũng không ai nhắc nhở cô cả, Kiều Nhân hít mắt lại: "Hình như không có quy định bằng văn bản rõ ràng."

Dù gì cũng như đã nói trước đây, trong cuộc họp phải tắt âm điện thoại không phải được quy định bằng văn bản rõ ràng.

Kiều Nhân hoàn toàn không thể đưa ra kết luận, hơn nữa càng nghĩ càng cảm thấy nhức đầu, mắt thấy Lục Kỳ còn có vẻ tiếp tục hỏi nữa, dứt khoát ho nhẹ một tiếng xua tay một cái: "Nội quy không phải chị quyết định, nếu em thật sự muốn biết..."

Đuôi mắt cô khẽ héch lên, nhìn vào cậu với vẻ mặt mong đợi, cười xấu xa một tiếng: "Có thể đi hỏi Kỳ tổng."

Kiều Nhân cảm thấy câu trả lời này hoàn toàn có thể chặn miệng cậu.

Mặc dù ba chữ "Kỳ Hàn Thanh" không phải từ cấm trong nội bộ nhân viên, nhưng có thể tùy tiện hỏi anh một vấn đề cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Cũng chỉ có Lục Hạ làm hai lần như vậy, lần trước lại hỏi Kỳ Hàn Thanh chuyện đôi dép ở phòng anh là như thế nào.

Lục Kỳ mặc dù cùng họ với Lục Hạ, nhưng nhìn đáng tin hơn Lục Hạ nhiều, Kiều Nhân tin chắc Lục Kỳ sẽ không là người thứ hai làm chuyện như thế, để điện thoại xuống hộp, mới vừa nhếch mắt, ngay lập tức nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chàng trai như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Kiều Nhân sững sốt một chút.

-Chờ đến khi em trở thành bạn trai Kỳ Niệm, chắc chắn điều đầu tiên em làm sẽ là thay chị hỏi anh ấy.

Kiều Nhân càng sững sốt hơn.

Lời này tựa như có mảy dìm khả nghi.

Nửa câu đầu có mà nửa câu sau cũng có.

Kiều Nhân tạm thời bỏ qua hai chữ "thay chị" ở câu sau, nhướn mày một cái, thoáng chốc liền quay đầu nhìn sang: "Em nói thành bạn trai của ai cơ?"

Lục Kỳ cong môi cười một tiếng, ánh mắt trong trẻo: "Kỳ Niệm."

...ĐM(*)

(*) Trong nguyên tác là "Ngọa tòa" đồng âm với cụm từ "Ta thảo" [vỡ·cảo]: Một câu mắng chửi thô tục được cách thức hóa để không bị [hài hòa], trong tiếng Việt mình thì đồng nghĩa với "ĐM" vân vân nên mình để là ĐM thôi ạ. (hugioi.wordpress.com)

Đây không phải là điều nên phát triển của một câu chuyện bình thường, Kiều Nhân trừng mắt nhìn, cảm thấy cả người mình đều không tốt lắm.

Cô biểu hiện vẻ kinh ngạc quá mức rõ ràng, Lục Kỳ giơ tay lên trước mắt cô quơ quơ một cái: "Sao thế ạ?"

Kiều Nhân không trả lời: "Em với Kỳ Niệm quen biết khi nào?"

-Năm nhất đại học đã biết chị ấy rồi.

Lục Kỳ học cùng trường với Kỳ Niệm, mặc dù không cùng chuyên ngành, nhưng lại cùng hội sinh viên với cô.

Cậu là thành viên, còn Kỳ Niệm là hội trưởng.

Kiều Nhân "À" một tiếng: "Kỳ Niệm biết em thích cậu ấy không?"

"Dĩ nhiên biết. " Lục Kỳ hiếm khi thấy xấu hổ một lần, giọng nói thấp xuống: "Cả hai đều biết."

Kiều Nhân nghe thoáng qua đã hiểu.

Kỳ Niệm đúng là đã từng nói qua có một người đang theo đuổi cô ấy, mỗi lần nói đều chỉ dùng cách gọi "Tiểu học đệ" để kể.

Hôm nay tiểu học đệ như thế này, hôm sau tiểu học đệ như thế kia, sau khi Kỳ Niệm tốt nghiệp, đột nhiên nói câu: "Tiểu học đệ kia tỏ tình với tớ."

Sau đó cũng chưa có sau đó.

Kỷ Niệm thấy cần đổi bạn trai liền thay bạn trai, thấy phải nghiên cứu đồ cổ liền nghiên cứu đồ cổ, vì vậy Kiều Nhân cứ như thế mà cho qua.

Cho tới hôm nay, tiểu học đệ này nói ra lời như thế này.

Kiều Nhân có chút đồng tình nhìn cậu một cái: "Vậy thì đoạn đường cậu đi còn dài."

Lục Kỳ cười cười, ngược lại không chối.

Hai người bọn họ cứ người một câu tôi một câu, đến khi mở điện thoại ra xem giờ, đã qua năm phút rồi.

Điện thoại đặt trong lòng bàn tay Kiều Nhân: "Chị đi đến ký túc xá, em đi ra khu giảng đường, mười một giờ hẹn ở cửa nam gặp mặt."

Khu giảng đường ở trung tâm trường học, vị trí xa hơn ký túc xá, Kiều Nhân nhường xe cho Lục Kỳ, sau khi xuống xe trực tiếp đi một đường ra ký túc xá.

Thời điểm Kiều Nhân đến ký túc xá của cậu sinh viên kia, người bên trong vẫn đang ngủ, quần áo cũng không mặc gọn gàng, đen mặt xuống giường mở cửa: "Ai vậy mới sáng sớm..."

Cửa vừa mở ra, bên trong bao nhiêu mùi bay hết ra ngoài, Kiều Nhân cau mày một cái, dịch sang bên cạnh mấy bước: "Xin lỗi đã quấy rầy cậu nghỉ ngơi, chỉ là có mấy vấn đề muốn hỏi cậu một chút."

Ai cũng thích những cô gái xinh đẹp, đặc biệt là sinh viên Y lẫn Khoa học kỹ thuật, số lượng nữ giới trong trường học đã ít, nói gì đến mỹ nữ như thế này.

Nam sinh thương hoa tiếc ngọc tâm tình tốt lên, giọng cũng nhẹ nhàng đi nhiều: "Chị, chị, chị hỏi..."

Đây là lần đầu tiên trong đời Kiều Nhân cảm nhận được sức mạnh của sắc đẹp quan trọng như thế nào.

Từ ngày đầu tiên cô phỏng vấn hai người bạn cùng phòng Vu Minh, năng suất cũng cao hơn nhiều so với tưởng tượng, ban đầu mặc dù không dễ dàng đề hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng thái độ của hai người bạn đó cũng không tệ.

Số lần tới hơi nhiều, ngược lại còn có thể hỏi ra được một ít thông tin hữu dụng.

Kiều Nhân xoay bút, chuyển tay cầm: "Tình cảm của Vu Minh và bạn gái có tốt không?"

-Dạ?

Nam sinh sững sờ một chút, ánh mắt hiện lên vẻ suy tư mấy giây: "Thế này... Tính cách của cậu ấy, đối xử với ai cũng không nóng không lạnh, hẹn hò với bạn gái mà cũng không thấy thân mật được bao nhiêu..."

Kiều Nhân gật đầu: "Cậu ấy quan hệ tốt với ai nhất trong số những người bạn cùng phòng?"

Nam sinh bắt đầu than thở.

Câu trả lời đã có thể dễ dàng hình dung ra.

Kiều Nhân không đợi nam sinh đáp lời, lại hỏi thêm một vấn đề: "Bạn gái của Vu Minh và người...Hẹn hò với nhau sau này, tình cảm tốt không?"

-Cũng như thế đi...

Nam sinh đột nhiên kéo cao cửa lên, giọng nói cũng nhỏ xuống: "Thật ra thì trong thâm tâm bọn em đều cảm thấy cậu ấy là vì Vu Minh có bạn gái mà trở nên lạnh nhạt, không quan tâm nhiều đến cậu ấy nên mới muốn cướp bạn gái của Vu Minh... Cứ tưởng chỉ vài ngày là chia tay, ai ngờ được..."

Nam sinh lại tiếp tục than thở, bởi vì vừa mới ra khỏi giường nên chưa rửa mặt, thời điểm thờ dài còn phả ra một mùi hương không thể tả nổi, Kiều Nhân tiếp tục nhủ mũi, bút vừa rồi vừa viết mấy vấn đề liền ấn nhẹ đầu, sau đó nói: "Cảm ơn cậu, cậu có thể quay về ngủ được rồi."

Vừa mới xoay người, nam sinh sau lưng lại hỏi cô thêm một câu: "Chị, chị có thể lưu lại phương thức liên lạc được không ạ?"

"..."

Kiều Nhân quay đầu, mỉm cười với nam sinh.

Chàng trai cả người tỏ ra hiểu chuyện, vốn định quay vào phòng lấy điện thoại để lưu, kết quả chị gái xinh đẹp đột nhiên thu lại sắc mặt: "Không thể."

"..."

Thời điểm Kiều Nhân ra cổng trường đã là mười giờ mười phút.

Ba phút nữa trôi qua, xe của tòa soạn dừng bên chân cô, Kiều Nhân mở mắt, sau đó lên xe.

Lục Kỳ quay đầu nhìn cô, vẻ mặt thêm mấy phần buồn rầu: "Gi cũng không hỏi được, người ta nói em quá phiền."

Dừng mấy giây, Lục Kỳ tựa hồ là nghĩ tới điều gì đó, biểu cảm càng sâu thẳm hơn: "Người ta còn hỏi em sao hôm nay không phải là cái chị xinh đẹp kia."

Kiều Nhân nhẹ nhàng "Xùy" một tiếng, cười khoan khoái.

-Kiều tỷ, chị hỏi những cái gì thế?

Kiều Nhân trả lời trực tiếp: "Vu Minh có phải thích đàn ông hay không?"

Nam sinh sặc một cái, lập tức ho khan.

Kiều Nhân liếc nhìn cậu: "Cậu ấy thời trung học có hẹn hò bạn gái sao?"

-Không, không có...

Cả người Lục Kỳ nổi da gà, càng nghĩ càng cảm thấy không tưởng tượng nổi, cho đến khi xe đi đến địa điểm, cậu vẫn cảm thấy có trận gió rét thổi trên người mình, không nhịn được run cầm cập.

Cậu vốn cho rằng vụ án chỉ đơn giản là vụ mưu sát vì bị cấm sùng, kết quả vừa bị Kiều Nhân nói như vậy, thì ra mọi chuyện còn sâu xa hơn rất nhiều.

Lục Kỳ theo sau Kiều Nhân, đi qua một hành lang ngắn liền đến được phòng gặp mặt nghi phạm mà phía cảnh sát đã chuẩn bị.

Phòng kín không ánh mặt trời, chỉ có trên trần lắp một ngọn đèn sáng ngời, bốn góc đều là máy ghi âm giám sát, Vu Minh đã ngồi ở bên trong, cả người hơi cong, đầu cúi xuống thật sâu, nghe thấy tiếng bước chân của hai người bọn họ cũng không có bất kì động tĩnh gì.

Bước chân Kiều Nhân nhẹ nhàng đi tới, vào lúc này không có cửa kính ngăn cách, cô cùng Lục Kỳ ngồi đối diện Vu Minh, sau đó nhẹ giọng mở miệng: "Vu Minh?"

Thời gian không nhiều, cô cũng không cần phải im lặng, ấn nút ghi âm rồi vào thẳng chủ đề: "Có thể trả lời những câu hỏi của bọn tôi một cách thuận lợi chứ?"

Nam sinh rút cuộc cũng ngẩng đầu.

Chàng trai không lớn hơn Lục Kỳ là bao, nhưng ánh mắt không giống nhau, Lục Kỳ là tinh thần phấn chấn bông bông, mà vừa vặn cậu ta lại ngược lại, là một loại tử khí trầm trầm.

Kiều Nhân thẳng thắn: "Động cơ đầu độc của cậu là gì?"

Nam sinh ngậm miệng không đáp lời.

Lục Kỳ cũng là nam sinh, tính ra sẽ dễ dàng tiếp cận hơn Kiều Nhân một chút: "Đổi câu hỏi, cậu hận cậu ấy, hận đến mức muốn cho người ta phải chết sao?"

Trong ấn tượng của cậu Vu Minh không phải người như vậy.

Đúng như dự đoán, Vu Minh lắc đầu một cái.

Kiều Nhân cùng Lục Kỳ hai mắt nhìn nhau: "Cậu cùng cậu ấy chẳng qua chỉ đơn giản là quan hệ bạn cùng phòng sao?"

Vẫn lắc đầu.

Chiến tướng câu chuyện này càng ngày càng khớp với suy nghĩ trong lòng Kiều Nhân, cô khịt mũi, bình tĩnh thờ: "Vậy đó là... Mọi quan hệ giữa hai người yêu nhau?"

Tiếng nói vừa dứt, là một mảnh lặng yên dài đến nửa phút.

Lục Kỳ trợn mắt há hốc mồm, nhìn nửa ngày cuối cùng không nhịn được nữa, giơ tay chỉ vào người nam sinh: "Cậu...Cậu...Cậu..."

Kiều Nhân giơ tay lên hạ ngón tay Lục Kỳ xuống, tiếp tục nói: "Không trả lời tôi coi như cậu ngầm chấp nhận."

Nam sinh vẫn trầm mặc như trước.

Kiều Nhân hắng giọng, tiếp tục hỏi: "Cậu còn thích cậu ấy sao?"

"..."

- Vậy tại sao muốn cho cậu ấy chết?

"..."

Kiều Nhân cảm thấy mình đang lằm bằm lằm bằm, lải nhải nói hồi lâu, người này nửa chữ cũng không trả lời cô.

Kiều Nhân hỏi đến chán nản, hết lần này tới lần khác không có tư cách để mà nổi giận, chỉ có thể hít sâu rồi bình tĩnh trở lại: "Cậu biết gia đình cậu ấy mời luật sư biện hộ cho cậu chứ?"

Vu Minh giương mắt, bình tĩnh nhìn cô, còn lại thì vô hồn: "Tôi không chấp nhận."

- Cái gì?

- Tử hình cũng vô cùng tốt.

Vu Minh đột nhiên cười lên một chút: "Chết cùng cậu ấy cũng tốt vô cùng."

Kiều Nhân và Lục Kỳ trở mắt nhìn nhau, vô cùng bối rối.

Làm thế nào mà bây giờ nhìn lại vụ án không giống như một vụ mưu sát mà ngược lại giống như tự tử vì tình vậy?

Kiều Nhân hoàn toàn không nghĩ ra, vừa muốn lại tiếp tục hỏi, điện thoại di động trong túi rung mấy cái, nhiều lần như vậy, không phải tin nhắn tới cũng không phải âm thanh nhắc nhở.

Có người gọi điện tới.

Kiều Nhân tỏ ý Lục Kỳ tiếp tục cùng hỏi chuyện cùng cậu ta, cầm di động đi ra cửa nghe.

Hành lang không người nhỏ hẹp, ánh sáng lại quá nhạt nhòa, Kiều Nhân liếc nhìn màn hình, nheo mắt sau đó nhấn nghe.

"Phó Yên ở bên kia vừa mới gọi điện cho anh."

Không cần phải nói cũng biết là chuyện biện hộ cho Vu Minh.

Kiều Nhân nói giọng bức bối: "Nói gì?"

"Em muốn biết sao?"

"Muốn."

"Vậy trước tiên phải trả lời câu hỏi của anh đã."

"Câu hỏi gì?"

"Nhớ anh không?"

Mặt Kiều Nhân nóng lên, theo phản xạ muốn tắt điện thoại, thì nghe thấy đầu bên kia nói: "Anh nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tất cả những câu chữ mập mờ anh nói ra đều không phân biệt thời gian, cũng chẳng để ý tới hoàn cảnh.

Từ trước đến giờ Kiều Nhân cũng không ngăn chặn được chiều này, giọng nói không lớn vọng về trả lời, ý đồ chuyển chủ đề để lẫn lộn thoát khỏi câu hỏi của anh: "Vì thế, gia đình kia..."

"Trả lời câu hỏi của anh trước đã."

Kiều Nhân: "..."

Người này ngay từ đầu đúng là vô cùng cố chấp.

Bây giờ Kiều Nhân đem toàn bộ sự tình xem xét một lần, đằng trước đã vô cùng thông suốt, đằng sau lại lộn xộn bừa bãi, cô thật muốn làm cho ra lẽ trong một lần duy nhất.

Hết lần này tới lần khác về phía Kỷ Hàn Thanh ở bên này, chỉ cần cô không trả lời, anh sẽ không cho cô biết sự tình, Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, tiếp tục nói ý tứ mơ hồ: "Ừ..."

"... Ừ?"

Người đàn ông lặp lại chữ này, giống như là từ cổ họng mà hử ra chữ vậy, không rõ ràng, chỉ có thanh âm phát ra âm điệu của từ này.

Kiều Nhân nhắm mắt lại, mở mắt ra cũng không mơ hồ trả lời nữa: "Suy nghĩ một chút suy nghĩ một chút suy..."

Lần này Kiều Nhân nói với tốc độ cực nhanh, hơn nữa giọng nói cũng không coi là nhỏ, đầu kia ngược lại lại yên lặng, cũng không biết qua mấy giây, tiếng cười thật thấp truyền tới từ phía người đàn ông.

Rõ ràng hai chiếc điện thoại không rõ là cách nhau bao xa, nhưng tiếng cười này lại như văng vẳng bên tai cô, Kiều Nhân theo bản năng giơ tay lên sờ tai một cái.

Mới vừa rồi "nhất cổ tác khí"(*), khi nói không cảm thấy xấu hổ, vào lúc này bị anh cười như vậy, cảm giác toàn thân cũng nổi da gà, Kiều Nhân ho khan một tiếng, giọng nói cứng rắn cưỡng ép thay đổi chủ đề: "Có thể nói chuyện chính được chưa?"

(*)Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm

Kỷ Hàn Thanh cũng sẽ không cười cô, tâm trạng anh đang rất tốt, giọng nói nhẹ nhàng, tựa như đang bay lượn trong con gió mềm mại nhu hòa: "Được, nói."

Vì vậy Kiều Nhân yên lặng lắng nghe.

"Văn phòng luật đã hỏi gia đình nạn nhân có bằng chứng hay lời khai nào tốt cho Vu Minh không, hỏi mấy ngày nhưng vẫn không có câu trả lời, ngay tối hôm qua thì thân nhân đã nói với luật sư---"

Giọng người đàn ông ngừng một lát: "Có thể con trai họ tự sát."

Kiều Nhân nghe có chút mờ mịt: "Có ý gì?"

"Nạn nhân cùng Vu Minh trước kia là..."

Kỷ Hàn Thanh dừng nửa giây, giống như là có chút không nói ra được, nụ cười trên miệng nhẹ nhàng rũ xuống, Kiều Nhân thay anh nói: "Người yêu đúng không?"

"Ừ."

Kiều Nhân thờ dài, dịch lưng về phía gần tường một chút, nghe được đầu bên kia Kỷ Hàn Thanh nói tiếp: "Người thân nạn nhân không chấp nhận, có tìm đến gặp Vu Minh mấy lần, một thời gian dài sau thì Vu Minh đơn phương chia tay cùng nạn nhân, sau đó hẹn hò với bạn gái."

Nửa sau câu nói của anh không khác so với suy nghĩ của Kiều Nhân là mấy.

Một đoạn tình cảm không được cha mẹ đồng ý và coi trọng, khác biệt với những cặp đôi khác không chỉ là điều kiện gia đình mà còn là trở ngại giới tính.

Kiều Nhân giơ tay lên dụi mắt một cái, tâm tình chìm xuống phân nửa.

Kỷ Hàn Thanh tiếp tục nói: "Lá thư tuyệt mệnh của cậu ấy cũng đã viết rồi."

"Nhưng là nếu quả thật là tự sát, tại sao Vu Minh phải đến tự thú?"

"Cho nên chính là muốn em hỏi cậu ấy vấn đề này."

Kiều Nhân lập tức không nói ra lời.

"Hiểu không?"

Chân mày Kiều Nhân vẫn nhíu lại, nhẹ nhàng lên tiếng đáp lời anh.

Điện thoại vẫn đang nổi máy, rõ ràng lời muốn nói cũng đã nói xong mà cả hai người không ai có ý định tắt máy, cũng không biết đã lặng im như thế được bao lâu, thẳng đến khi cửa bên đột nhiên mở ra, Lục Kỳ gọi cô một tiếng.

Kiều Nhân giờ mới phản ứng được, vừa muốn cúp điện thoại, liền nghe thấy đầu bên kia nhẹ nhàng mà ôn nhu nói một câu: "Đừng để mệt quá."

Tay cô cứng đờ, tâm tình nào đó bỗng dâng trào khóe mắt, giọng nói cô càng bức bối, giọng mũi rất nặng: "Ừ."

Lục Kỳ lại tiếp tục gọi cô.

Tắt điện thoại đi vào.

Trong phòng, Vu Minh vẫn ngồi cúi đầu như cũ, cậu có dáng người gầy, hơn nữa vóc dáng không tính là cao, nhìn tựa như là sắp trượt từ trên ghế xuống.

Kiều Nhân quay về ghế đối diện ngồi xuống, hủy bỏ toàn bộ những câu hỏi đã chuẩn bị từ trước, đầu óc cô nhanh chóng hoạt động, khịt mũi rồi hỏi một vấn đề: "Cậu không giết người đúng không?"

Hai người kia đồng loạt nhìn cô.

Kiều Nhân tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao cậu lại nhận tội?"

Câu hỏi vừa mới đưa ra, cô nhớ tới lời Vu Minh vừa nói trước đó: "Tử hình, sau đó chết cùng cậu ấy."

Kiều Nhân tựa như đột nhiên hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, cô cắn môi dưới: "Bởi vì có duy nhất mình bà yêu thương, nuôi lớn cậu từ nhỏ nên không muốn chết nên muốn dùng phương thức này để an tâm giải thoát cho mình sao?"

Liên tiếp mấy câu hỏi đưa ra đều là giọng chất vấn.

Sau khi hỏi xong Kiều Nhân cảm thấy mình có bệnh rồi, cô chỉ là một phóng viên mà lại đem mấy lời cảnh sát nên hỏi để hỏi hết một lượt.

Lục Kỳ nghe xong mặt đục cả ra.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn về phía đối diện: "Tôi có nói gì sai sao?"

Lặng yên, vẫn là sự trầm mặc.

Chỉ cần người trong cuộc không thừa nhận, tất cả các vấn đề cô hỏi ra ngày hôm nay, bàn thảo nghĩ sẵn trong đầu cũng không thể báo cáo.

Ngay tại thời điểm Kiều Nhân cho rằng mình sẽ trở về trắng tay, người nọ gật đầu một cái, ánh mắt trống rỗng, thanh âm âm ảm vang lên: "Không có."

Nước mắt Kiều Nhân đọng đầy khóe mắt trong phút chốc lăn xuống.

Không phải mừng đến chảy nước mắt vì một tuần làm việc vất vả của mình đã có thành quả muốn ăn mừng mà đó là một xúc cảm không thể diễn tả thành lời.

Kiều Nhân tắt máy ghi âm: "Ngày mai sẽ phúc thăm, cậu suy nghĩ kỹ lại một chút."

Nói xong cũng không nhìn Vu Minh một cái, cô cầm đồ đứng dậy ra cửa.

Hành lang vẫn lặng như tờ, Lục Kỳ chậm mấy bước mới theo kịp: "Kiều tỷ, vừa rồi là ai gọi cho chị thế?"

Cậu và Vu Minh là bạn học cũ, thời điểm đặt câu hỏi vừa rồi cũng không hỏi được một cái rắm gì, kết quả Kiều Nhân lại đi ra ngoài nghe điện thoại, khi quay về giống như là mở chốt vậy, hỏi câu nào câu nấy đều là trọng điểm.

Lục Kỳ cảm thán: "Không phải khi nãy chị ra ngoài niệm Phật đấy chứ?"

Kiều Nhân bị cậu chọc cho cười.

Cũng không phải là niệm Phật sao... Niệm Kỳ Hàn Thanh là tôn đại Phật.

Hơn một giờ trưa Kiều Nhân mới trở về tòa soạn.

Bên ngoài nóng, cô cũng không có khẩu vị gì, dứt khoát tiết kiệm cả cơm trưa, không ăn, chỉ uống nước lạnh không ngừng.

Tiểu Hắc và Lục Kỳ đã đi ra ngoài chạy tin tức, trong phòng cũng chỉ còn lại cô với Lục Hạ, cùng tiếng bàn phím lách cách.

Giữa tháng tư, nhiệt độ thành Bắc tăng vọt, trong phòng làm việc cũng đã mở quạt gió, quay vù vù trong phòng.

Lục Hạ gõ bàn phím tay có chút mỏi, dừng làm việc nghỉ ngơi mấy phút, quay đầu hỏi Kiều Nhân: "Tiểu Kiều, chuyện của Vu Minh rốt cuộc là tình huống gì thế?"

Kiều Nhân vừa nghe ghi âm vừa ghi chép lại cuộc phỏng vấn, một bên soạn thảo văn bản, chỉ giải thích đơn giản mấy câu.

Sự thật thì chính là một đôi nguyên chết vì tình, vì người sau không thể tự tử, cho nên cố gắng đem mình đóng thành hung thủ trong vụ mưu sát.

Lục Hạ nghe mà lòng thổn thức: "Quả nhiên nam nam mới là tình yêu thật sự sao?"

Tay Kiều Nhân gõ bàn phím ngừng một chút, quay đầu lườm Lục Hạ một cái: "Nam nữ thì không phải?"

-Dạ dạ dạ...

Lục Hạ lập tức mở miệng: "Tôi nhìn ra được, Kỷ tổng là thật lòng yêu cô."

Kiều Nhân: "..."

-Hai ngày trước Lục Kỳ còn nói, lần trước trên máy bay nhìn thấy cô và Kỷ tổng ngồi với nhau...

Kiều Nhân giương mắt nhìn cô.

-Kỷ tổng nhân lúc cô ngủ hôn cô một cái, xong tháo khuyên tai của cô xuống luôn.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Có thể bọn họ đều có ưu điểm giống nhau, nói gì cũng giống như đang kể chuyện, Lục Hạ nói ngắn ngủi vài câu, một hình ảnh vô cùng rung động hiện trong tâm trí Kiều Nhân, hơn nữa càng ngày càng rõ hình hơn.

Kiều Nhân không tự chủ giờ tay lên sờ tai phải, khuyên tai được đeo lên, góc cạnh rõ ràng, cứng chắc lại lạnh như băng, hai bên đối lập, càng lộ ra vành tai đỏ lên của cô.

Lúc ấy cô nghĩ là do mình ngủ sai tư thế, cho nên khi ngủ vô tình làm rơi.

Bây giờ bị Lục Hạ nói thẳng ra như vậy, toàn bộ sự tình trong nháy mắt trở nên không trong sáng thuần khiết chút nào.

Lục Hạ híp mắt cười: "Tiểu Kiều, khi ấy cô không có cảm giác gì sao?"

Nói nhảm.

Có cảm giác thì còn có thể nói ra được "Nhân lúc cô đang ngủ hôn trộm cô" sao?

Kiều Nhân mím môi, vừa muốn lườm cô ấy một cái, kết quả sau một cái nháy mắt, ánh mắt trở nên sững sờ.

Cô khi ấy... Có thể là có chút rung động.

Mặc dù cũng chỉ có như vậy, không đáng để nói ra.

Cô ngủ không sâu, lúc ngủ còn miệng đắng lưỡi khô, sau đó... Hình như là mơ thấy mình được cho uống nhiều nước.

Dưới tình huống đó, thời điểm Kỷ Hàn Thanh hôn cô, nói không chừng cô còn không tự chủ được hòa theo anh.

Kiều Nhân hơi trì trệ, trả lời không có nhiều nhiệt tình: "Tôi không biết."

Rốt cuộc vẫn là con gái, da mặt mỏng như vậy, Lục Hạ thấy cô nói chưa được mấy câu mà hai bên tai đã đỏ, còn tưởng là cô xấu hổ, chuyển đề tài hỏi: "Chuyện Vu Minh cô định viết bản thảo thế nào?"

Suy nghĩ Kiều Nhân vẫn đang miên man về nụ hôn trộm trên máy bay, sững sờ một lúc không phản ứng kịp, cho đến khi Lục Hạ đưa tay đập xuống mặt bàn cô: "Làm sao thế? Vẫn còn dư vị à?"

-Im miệng.

Kiều Nhân hoàn hồn, quay đầu nhìn màn hình máy tính: "Viết xong hết rồi."

Chỉ đơn giản làm sáng tỏ chân tướng, bổ sung thêm tấm ảnh nạn nhân và Vu Minh chụp chung trong ví tiền.

Kiều Nhân kéo chuột lên trang đầu tiên của bản thảo, đọc lại từng câu từng chữ một lần nữa.

Bởi vì bản thảo tin tức có yêu cầu về số lượng chữ, bài viết không được quá dài cũng không được quá ngắn, vì vậy ngôn từ phải viết làm sao cho ngắn gọn, thừa một câu cũng không được.

Nhưng sau khi Kiều Nhân xem lại một lần, cảm thấy bản thảo tự mình viết có một nửa là viết nhảm.

Bài viết phải có tổng cộng hai nghìn chữ, cô phải bồi thêm hơn một nghìn chữ nữa.

Lục Hạ cũng đang chỉnh sửa bản thảo của mình, vừa sửa lại vừa hỏi: "Có thể đặt tiêu đề cho bài viết lớn được chứ?"

Kiều Nhân sửa lại mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai, thành thật nói: "Không xác định được."

Đề tài nhạy cảm đồng tính luyến ái cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, mặc dù tin tức là tin tức lớn, nhưng cụ thể sẽ chiếm bao nhiêu trên trang báo thì không ai nói được.

Kiều Nhân liếc nhìn bản thảo ở phía sau ——đầu tiên là viết một nửa trang giấy về hiện trạng đồng tính luyến ái trong nước qua vài tình huống.

Cô thậm chí còn hoài nghi, bản thảo này có thể qua hay không qua đi chẳng nữa thì vẫn đi quá xa rồi.

Ngược lại Lục Hạ lại hiểu cô, khe khẽ thở dài: "Vậy thì nên viết thêm nhiều bản thảo dự trữ sẵn đi, vạn nhất thật sự không được thông qua thì không cần phải luống cuống tay chân chỉnh sửa lại bản thảo."

Kiều Nhân gật đầu, vừa mới gật xong lại thấy buồn bực.

Mấy ngày nay cô chỉ lo tin tức của Vu Minh, hai bên tai không nghe ngóng chuyện bên ngoài, những tin tức lớn nhỏ khác nữa điểm cũng không chú ý tới.

Lục Hạ nhìn cô chằm chằm mấy giây: "Làm sao?"

Hai tay Kiều Nhân đan lại, rất là bất đắc dĩ: "Không có đầu mối của các tin tức khác."

-Vậy thì viết chuyện Kỷ tổng trên máy bay hôn trộm một cô gái nhỏ.

Kiều Nhân: "..."

-Tôi dám khẳng định nếu cô thật sự viết như vậy, bản thảo về Vu Minh của cô tuyệt đối sẽ được Kỷ tổng thông qua luôn.

Kiều Nhân mặt không cảm xúc: "Cút~"

Kiều Nhân sửa sang lại bản thảo viết về Vu Minh nhiều lần, cuối cùng làm xong cũng đã là hai tiếng sau.

Hơn ba giờ buổi chiều, giờ này đi ra ngoài chạy tin thì không kịp nữa rồi, Kiều Nhân dứt khoát ngồi vào chỗ của mình và chơi trò chơi.

Cô không có bị nghiện trò chơi này, chơi mười mấy phút đã cảm thấy chán, mất hứng thú thoát ra khỏi trò chơi.

Đúng lúc Lục Hạ rửa xong trái cây quay về, đưa mấy quả anh đào tới: "Thật sự không viết?"

-Cái gì?

Kiều Nhân sững sốt một giây, ý thức được cô ấy đang nói tới Kỷ Hàn Thanh, nhấc tay ném anh đào qua: "Không viết."

Cô không có bệnh, viết loại bản thảo như vậy khác nào tự mình tìm đến sự khó chịu.

-Được rồi, không viết thì không viết, tuần trước tôi có viết nhiều bản thảo mà không dùng, cô quay lại chỉnh sửa một chút sau đó thay tên tác giả, nếu như bản thảo Vu Minh không được thì chấp vả cái này trước.

Ánh mắt Kiều Nhân sáng lên: "Bản thảo nào thế?"

-Giống như loại mà Tiểu Hắc thường viết.

-Loại bản thảo nào?

-Chính là loại mà mỗi lần họp đều bị Kỷ tổng phê vào cái nhóm đó đó.

"..."

Chung quy lại thì đến lúc đó không nên gửi bản thảo lên là tốt nhất.

Kiều Nhân suy tính hai giây, hai giây sau, cô quyết định rút lui mà làm phương án thứ hai, tạm thời cầm lấy bản thảo Lục Hạ viết mà xem xét.

Buổi chiều năm giờ, Kiều Nhân biên tập lại một lần nữa bản thảo dự bị, thì ra là như vậy, bản thảo này và bản thảo về Vu Minh đều cùng nhau được gửi đến hòm thư của biên tập viên.

Chưa được mấy phút, biên tập viên nhắn WeChat cho Kiều Nhân: 【Tiểu Kiều, khả năng là em không qua được, chị cho em chỉnh sửa một chút?" 】

Kiều Nhân: 【Cứ như vậy đã ạ, nếu như không qua thì sẽ dùng một bản thảo khác. 】

Biên tập viên: 【Một bản thảo khác... Chị sẽ chờ xem em bị mắng. 】

Kiều Nhân gửi tới icon khóc không ra nước mắt.

Biên tập viên: 【Được rồi, vậy trước mắt cứ như thế này đã, dù gì sau đó Ký tổng cũng sẽ duyệt rồi ký tên. 】

Kiều Nhân: 【Cảm ơn chị】

Đầu bên kia không trả lời lại, giống như là đang kiểm tra bản thảo giúp cô.

Khóc miệng Kiều Nhân gương lên một chút, sau đó gửi tiếp một tin nhắn: 【Chị, Ký tổng về rồi ạ? 】

【Trở về rồi ạ? 】

Đầu bên kia dừng lại một hồi: 【Nếu chưa trở lại thì những thứ khác sẽ để cho Phó tổng phê duyệt, dù sao cũng không tốt lắm, Ký tổng ở bên kia có chút khó khăn.】

Gì cũng không hỏi được.

Kiều Nhân vốn định tự mình đi hỏi Ký Hàn Thanh, kết quả vừa mới mở WeChat, ngay cả chữ cũng chưa gõ, màn hình liền thay đổi đi kèm với tiếng chuông reo vang.

Mẹ Tổng lại gọi điện đúng lúc như vậy.

Kiều Nhân bị làm cho hết hồn, háng giọng nghe.

"Bảo bối hôm nay con về nhà sao?"

"Mẹ, hôm nay con có..."

"Con tuần trước lần tuần trước nữa cũng không thèm về nhà."

"..."

Còn chưa kịp nói câu gì, Kiều Nhân đã thua trận.

Tuần trước nữa đi công tác, tuần trước Thanh minh, đúng là đều không về nhà, mỗi lần gọi điện thoại với mẹ cũng đều nói ngắn gọn vài câu.

Giọng nói của mẹ ruột cô đã có chút không ổn.

Kiều Nhân khua miệng: "Tan làm con về."

"Vậy thì được rồi."

"Me, vậy con..."

"Đúng rồi, hôm nay chú nhỏ Ký đến ăn cơm..."

"Cái gì cơ ạ?"

"Tuổi còn trẻ mà sao lỗ tai cứ không tốt như vậy." Đầu bên kia giọng người phụ nữ lặp lại: "Mẹ nói, tối nay chủ nhỏ Ký của con đến nhà mình làm khách."

"Mẹ..."

"Được rồi, cúp máy đi, tí mua chút hoa quả, đúng lúc trái cây nhà mình hết rồi."

"..."

Mẹ Tổng dặn dò xong, "Đồ" một tiếng, điện thoại đã bị đầu kia ngắt cái rụp.

Kiều Nhân ngồi trên ghế nửa ngày, sau đó mới chậm rãi giả bộ cất bút cùng usb vào túi xách.

Hai người khác trong văn phòng vẫn đang vội vã qua lại, mang theo nhiệt độ từ bên ngoài, ngay cả nước cũng không uống kịp, ngồi xuống trước vì tính bắt đầu viết bản thảo.

Bản thảo của phóng viên được yêu cầu trước mười hai giờ đêm thứ sáu phải nộp lên, rạng sáng thứ bảy biên tập phải tăng ca, quyết định bản thảo lập trang bìa rồi mới giao cho tổng biên tập ký tên.

Một loạt công việc phải hoàn thành trước bảy giờ sáng thứ bảy.

Kiều Nhân thu dọn đồ đạc xong, đi qua hai người hỏi bọn họ một câu: "Tuần này hai người không nộp bản thảo sao?"

Cô và Lục Hạ không nộp cũng không sao, còn Tiểu Hắc không đến nỗi không nộp được đi.

Về mặt Tiểu Hắc đưa đám: "Tuần này tôi cung phụng bồi các bà bác trong khu đánh cờ..."

Lục Hạ không chút lưu tình xuy một tiếng: "Bản thảo thì không viết, tài đánh cờ ngược lại cao tay lên không ít đấy."

Kiều Nhân cười một tiếng, không quấy rầy hai người viết bản thảo nữa, chào hỏi các cô sau đó ra khỏi phòng làm việc.

Năm phút sau, Kiều Nhân ở dưới cửa tòa soạn bắt taxi, nói địa điểm cho tài xế, mở phần mềm trên điện thoại, đặt thức ăn và đồ uống cho ba người trong phòng làm việc.

Buổi trưa hôm nay cô không nghỉ ngơi, cả đêm hôm qua lại gặp ác mộng, vào lúc này mí mắt nặng không chịu được, ngả người ra sau một chút, ý thức bắt đầu tản ra, nhưng không có ngủ thiếp đi.

Bên cạnh không có người quen, cô không an tâm.

Kiều Nhân đi xe cũng lo lắng đề phòng cả một đoạn đường, cho đến hai mươi phút sau, xe dừng lại ở cổng biệt thự Ngụy gia.

Cô dùng sức trừng mắt nhìn, sau khi trả tiền nói cảm ơn rồi xuống xe.

Kiều Nhân vẫn chưa thanh tỉnh, bước lên phía trước mấy bước mới phát hiện hình như thiếu ít đồ, cô cúi đầu nhìn hai tay trống trơn, buồn bực thở dài.

Mẹ Tổng trước khi cúp máy đã "thiên đình ninh vạn" (*) dặn dò cô mua hoa quả, cô lại quên không mua.

(*)Thiên đình ninh vạn là một nghìn, ý trong câu là mẹ Tổng nói cả nghìn lần.

Kiều Nhân có chìa khóa nhà, nhưng bởi vì hoa mắt buồn ngủ, thời điểm mở cửa như kẻ trộm mở khóa vậy, chìa khóa cắm nhiều lần đều không cắm vào.

Cô nhắm mắt một cái, vừa muốn trực tiếp đưa tay gõ cửa, chìa khóa cầm trên tay bị người ta rút ra, giấy tiếp theo, chìa khóa cắm chính xác vào ổ, nhưng lại không vặn khóa.

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng, mắt mấy giây mới dời tầm mắt ra bàn tay đang cầm chìa khóa của cô, không ngẩng đầu, lời đã nhanh hơn một bước nói ra: "Sao chú cũng đến đây?"

Cô không dám hỏi mẹ Tổng, chỉ có thể hỏi anh.

Người đàn ông đứng sau lưng cô, bàn tay phải duỗi ra từ bên người cô tựa như là tư thế nửa ôm cô vào lòng, hơi cúi đầu, tựa hồ có thể chạm vào vành tai sạch sẽ trắng nõn của người con gái, ánh mắt anh tối sầm lại: "Em cảm thấy thế nào?"

Kiều Nhân bị mê hoặc trưng trưng, trong lòng nghĩ ra cái gì thì nói cái đó, phân nửa che giấu cũng không có: "Đến... Gặp tôi sao?"

Cô hơi buồn ngủ, thần chí không rõ, Kỳ Hàn Thanh nhẹ cười một tiếng, đầu cúi xuống phân nửa: "Anh đến đưa tranh."

Kiều Nhân không có nghe rõ: "Cái gì?"

Mới vừa nói xong, Kỳ Hàn Thanh còn chưa lên tiếng, tiếng cửa mở đã vang lên, thanh âm của Ngụy Duyên vang lên: "Rõ ràng nghe thấy có người mở cửa... Làm sao nửa ngày vẫn không thấy..."

Hắn là bố dượng đang nói chuyện với mẹ Tổng.

Động tác Kỳ Hàn Thanh rất nhanh, đã thu tay về đứng thẳng người.

Ngụy Duyên nói nốt nửa câu sau: "Hai đứa cùng nhau về?"

Kiều Nhân bị giọng nói này kích thích, cả người sinh mồ hôi lạnh, con buồn ngủ trong thoáng chốc chạy biến hết, thân thể cô trong chốc lát cứng đờ, giọng nói cũng có chút cứng nhắc: "Vừa gặp xong ạ."

Bên tai tựa như còn lưu lại hơi thở của người đàn ông, nhiệt độ ấm áp, nhàn nhạt, Kiều Nhân đi về trước bước nửa bước, nhanh hơn anh đi vào nhà.

Mẹ Tổng nhìn hai tay cô trống trơn, ngược lại không cảm thấy kinh ngạc: "Lại quên?"

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý.

-Bảo bối, con nói xem với trí nhớ này, sao hồi đi học lại có thể cầm được học bổng?

Kiều Nhân: "..."

Chẳng qua là cô không nhớ được những chuyện vụn vặt này thôi, chứ nhớ kiến thức chuyên ngành không người nào so bì được với cô.

Chỉ là Kiều Nhân tự biết đuối lý, ngoan ngoãn nghe mẹ Tổng cảm rằm mấy câu, toàn bộ quá trình đều yên lặng, thái độ tốt đẹp.

Dẫu sao cũng là con gái mình, bình thường cũng không để cho mình nhọc lòng, mẹ Tổng không lờ mắng nhiều, nói mấy câu liền chuyển sang chuyện khác: "Rảnh rồi thì gọi Niệm Niệm đến nhà chơi một chút."

Kiều Nhân: "..."

Cô và Kỳ Niệm đã quen biết hai năm, đúng là Kỳ Niệm chưa đến nhà cô chơi lần nào.

Trước kia cảm thấy quan hệ không đến mức phải gặp mặt bố mẹ, sau đó đến năm tư đại học, hai người cũng bận rộn, ngay cả Kiều Nhân cũng rất ít khi về nhà, nói chỉ là mời Kỳ Niệm tới nhà cô.

Bây giờ, Kỳ Niệm biết quan hệ sâu xa của hai gia đình thì càng thêm xấu hổ ngượng ngùng khi tới nhà cô.

Kỳ Niệm khi ấy đã nói thể nào nhỉ, nguyên thoại là như vậy: "Tiểu Kiều, cậu suy nghĩ một chút đi, đến lúc đó tớ sang nhà cậu, thì gọi mẹ cậu là dì hay là chị---"

Cô ấy viết tiểu thuyết, từ ngữ và câu cú không giống người bình thường: "Đến lúc đó bốn mắt nhìn nhau, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, vậy thì quá lung tung."

Sau đó Kiều Nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy Kỳ Niệm nói rất có đạo lý, vì vậy tính toán cho qua thời gian này rồi nói sau.

Cô rót ly nước uống: "Khoảng thời gian này cậu ấy rất bận bịu, sau này con sẽ nói với cậu ấy."

Lúc đó là thuận miệng nói bậy, trước khi nói tên Kỳ Niệm ra với mẹ Tổng, cô biết trước Kỳ Niệm sẽ không ở nhà.

Mẹ Tổng "Ừ" một tiếng, chủ đề này liền tạm thời cho qua.

So với trước kia, tối này quả thật là sóng yên biển lặng.

Kiều Nhân cho rằng sẽ cứ như vậy tới đêm khuya, kết quả khi gần xong cơm tối, mẹ Tổng đột nhiên hỏi một câu: "Tiểu Kiều, con chưa nói cho mẹ biết con làm ở tòa soạn nào."

Kiều Nhân đang uống nước canh, nghe vậy thiếu chút nữa bị canh làm cho ngạt thở, cô cố gắng nuốt xuống: "Ở Phương Bắc Cuối Tuần ạ."

Ngụy Duyên nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn Kỳ Hàn Thanh bên cạnh cô một cái: "Hai người làm chung một tòa soạn à?"

Kiều Nhân gạt đầu, tiếp tục uống nước.

Mẹ Tổng: "Vậy làm ngành nào?"

Kiều Nhân: "..."

Sóng yên biển lặng tất cả chỉ là ảo tưởng, những gì nên tới thì sớm hay muộn vẫn sẽ tới thôi.

Kiều Nhân vẫn duy trì động tác uống canh, đầu cúi thấp, còn chưa hớp nước vào miệng, cái thìa cứ như vậy cứng ngắc trên môi, cô quay đầu, sau đó nhìn nhau với Kỳ Hàn Thanh một cái.

Bây giờ, cô nên trả lời là ngành nào?

Ngành giải trí thì không được, lần trước cô từ chức có nghĩa là cô không muốn dính dáng đến mình tỉnh nữa, ngành dân sinh cũng không được, không thể thiếu việc phải đi đàm mưa dài nặng, nói thật thì càng không được...Kiều Nhân cũng đơ người, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được ngành nào khác.

Cô trừng mắt nhìn, chân vẫn đang đặt dằng hoàng dưới bàn sau đó nhẹ nhàng nhấc lên, khễ đá một cái vào người đàn ông ngồi bên cạnh.

Lực đá của Kiều Nhân cũng không tệ lắm, một cước đá đi, không đau không nhột, nhưng có thể khiến cho anh chú ý tới.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, Kỷ Hàn Thanh thay cô trả lời: "Ồ bộ phận văn thể."

Kiều Nhân cùng mẹ Tổng đều thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Tổng: "Có thể gặp được nhà vô địch bơi lội của Thế vận hội mùa đông đúng không?"

Kiều Nhân nhắm mắt đáp: "Có thể ạ."

Trên thực tế, ngay cả người vô địch bộ môn bơi của Thế vận hội mùa đông là ai cô cũng không biết.

Mẹ Tổng được voi đòi tiên: "Vậy có thể xin giúp mẹ chữ ký chứ?"

Người đàn ông bên cạnh cười một tiếng.

Mắt thấy liền muốn bị chọc thủng, Kiều Nhân nhú mày một cái, "... Mẹ."

- Không thể sao?

Mẹ Tổng cũng cau mày: "Con thật sự làm trong bộ phận văn thể sao?"

Kiều Nhân cắn răng, rồi lại cắn răng lần nữa, nói mà "tâm bất cam tình bất nguyện" (*):"... Có thể."

(*) Tâm bất cam tình bất nguyện: Không tình nguyện, không cam lòng.

Kết thúc bữa cơm, mẹ Tổng đặt trước mấy chữ ký cùng hình ảnh của những người vô địch.

Các bộ môn vô cùng nhiều, có kiện tướng bơi lội, cũng có những cầu thủ đấu bóng bàn... Kiều Nhân hoàn toàn không hiểu phương diện này, giao phó hết vào người đàn ông đang ngồi bên cạnh cười như không cười, lấy ra quyển sổ nhỏ ghi chép tên từng người.

Chín rưỡi, cuối cùng cô trốn khỏi nanh vuốt của mẹ Tổng.

Giống như lần trước, bởi vì Kỷ Hàn Thanh lái xe tới, hai người đều thuận tiện, Kiều Nhân vẫn như cũ ngồi trên xe anh đi về nhà.

Kiều Nhân giằng co nửa ngày với mẹ Tổng, tinh lực hao tổn quá nhiều, vừa lên xe liền nhắm mắt ngủ.

Người đàn ông bên cạnh lái xe rất ổn, toàn bộ đoạn đường không có bất kỳ tình huống va chạm hay phải rẽ cua mạnh.

Dưới điều kiện như thế này, Kiều Nhân ngủ càng ngày càng sâu, nửa tiếng sau, cô được Kỷ Hàn Thanh đánh thức.

Mặc dù thời gian ngủ không lâu, nhưng tinh thần và thể lực đã hồi phục hơn nửa, mí mắt Kiều Nhân khi mở ra cũng không nặng trĩu, ánh mắt chỉ nổi lên một tầng sương mù bởi vì mới tỉnh dậy, đầu mơ hồ, mắt cũng trong veo hơn ngày thường.

Kiều Nhân vô ý khề hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra bên ngoài một cái.

Đã đến cửa tiểu khu.

Còn chưa kịp nói lời cảm ơn, đã nghe thấy người đàn ông mở miệng: "Bản thảo về Vu Minh không qua."

Bà vai Kiều Nhân buông lỏng một chút, thanh âm cũng kéo dài: "Ừ..."

Vừa nói ra liền phát hiện có gì không đúng, Kiều Nhân quay đầu lại, phát hiện câu kia không phải nói cho cô nghe---- Kỷ Hàn Thanh đang gọi điện thoại.

"Tôi biết là Kiều Nhân —— "

Người đàn ông ngừng nói, tay phải đột nhiên được một mảnh ôn nhuận đặt lên, Kiều Nhân dù sao cũng là con gái, đôi tay trời sinh đã đẹp tinh tế, khung xương so với người khác cũng nhỏ hơn nhiều, ôn nhu mềm mại.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh đặt lên bàn tay đang kéo tay mình mấy giây, sau đó quay đầu nhìn cô.

Trong mắt Kiều Nhân là một mảnh sương mù ướt át, nhìn anh bằng ánh mắt trong sáng dịu dàng.

Tựa như là đang làm nũng.

Hoặc là tựa như đang cầu dẫn anh.

Kỷ Hàn Thanh đột nhiên cảm thấy mình không có chút nguyên tắc nào, khoe miệng anh nhoen lên, giọng nói cũng thấp xuống, khàn đi một nửa: "Chỉnh sửa lại trang báo một chút."

Editor: Vì anh chưa lấy được lòng chị nên mất hết nguyên tắc =]]]

CHƯƠNG SAU:

"Anh muốn danh phận gì?"

"Ông xã a."

.....

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Người kia gọi điện thoại tới cũng là để xác nhận lại một chút, bởi vì bản thân cũng không xác định được bản thảo như vậy có được xuất bản hay không, tòa soạn của bọn họ không như các tòa soạn nhỏ khác, phát hành được số lượng nhiều, phạm vi quảng bá cũng rộng rãi, cung cấp cho công chúng bài báo theo hướng tự nhiên cũng không cần nhiều lời.

Sức ảnh hưởng lớn, bản khoản trần trờ cũng lớn theo không ít.

Thanh âm lật giấy tờ ở đầu bên kia ngừng lại, người nọ rõ ràng không hề nghĩ tới việc anh sẽ thay đổi chủ ý, sững sờ: "Được, tốt..."

Dừng một chút, anh ta tựa như là không tin vào những lời mình vừa nghe được, xác nhận lại với Kỷ Hàn Thanh: "Kỷ tổng, ngài chắc chắn?"

Bên này Kỷ Hàn Thanh cau mày đáp lại: "Ừ."

"Vậy mới vừa rồi..."

Chân mày Kỷ Hàn Thanh nhíu lại càng sâu.

Bản thảo về Vu Minh cũng không hoàn toàn có khả năng không cho phép đăng lên, mặc dù chủ đề này so với những bài báo khác nhạy cảm hơn rất nhiều, chỉ là mức độ tiếp nhận của công chúng trong những năm gần đây đã cao hơn nhiều, viết dài quá cũng không tốt, chỉ cần sửa đổi có chừng mực thì sẽ không thành vấn đề gì to tát.

Vừa rồi sở dĩ anh phải nói dứt khoát như vậy, đơn giản cũng là vì Kiều Nhân tình giặc, có thể nghe thấy anh nói chuyện điện thoại.

Bản thảo là Kiều Nhân tự tay viết, ở ngay trước mắt cô mà không để lại chút vết tích gì thì cô ít nhiều sẽ có chút "tâm bất cam tình bất nguyện", nên bây giờ nói như thế này thì đến lúc đó cô tám phần là sẽ nói với anh mấy câu khen ngợi.

Kết quả lần này lời khen ngợi còn chưa nói ra ---- cô đã trực tiếp đặt tay lên tay anh.

Lần đầu tiên Kiều Nhân chủ động như vậy, hơn nữa đối với cô mà nói, chủ động đã có chút hơi quá rồi.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh khẽ động, trở tay nắm trọn lấy bàn tay Kiều Nhân, nói với đầu điện thoại bên kia: "Anh rất rảnh sao?"

"..."

Người kia cũng không dám lăm mồm nữa, thuận miệng nói mấy câu lấp liếm cho qua, quả quyết cúp điện thoại.

Bên này Kiều Nhân ngồi ở vị trí cạnh người lái, vốn là vừa rồi đầu óc có chút mơ màng, nghe được cuộc điện thoại này, thoáng chốc đã thanh tỉnh rất nhiều.

Cô ưỡn thẳng lưng, mắt nhìn thẳng về phía trước hồi lâu, sau đó mới quay mặt lại nhìn người đàn ông ngồi kế bên mình: "Đây coi như là đi cửa sau sao?"

Người đàn ông nửa cúi đầu, tay phải nắm lấy tay trái Kiều Nhân, mười ngón tay đan vào nhau, ngón tay anh nhẹ nhàng thu lại, giương mắt nhìn qua, bởi vì tư thế có vấn đề, đường viền hai mí mắt cũng sâu hơn, khóe môi anh nhếch lên: "Em nói xem?"

Quang minh chính đại đi cửa sau như vậy, không chừng Phó tổng ở đầu bên kia cũng hiểu ra.

Mặt Kiều Nhân nóng lên, tim tựa hồ thành thịch gấp đôi bình thường, ngay cả khi bản thân nói chuyện, giọng nói truyền ra cũng tựa như mang theo tiếng tim đập, cứ như vậy tim thịch một tiếng rồi lại nhanh hơn một tiếng, cô không chớp mắt nhìn anh chăm chăm "Có thể xảy ra vấn đề gì không a?"

-Không biết.

"..."

-Xảy ra chuyện gì cũng không có đổ lên đầu em

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm: "Vậy coi như là đổ trên đầu ai?"

-Anh.

Kiều Nhân vừa mới thở ra một hơi, vào lúc này lập tức thu lại.

Cô không nói thêm gì nữa, để mặc cho người kia nắm tay mình.

Sau đó một giây trôi qua, một phút trôi qua rồi mười phút trôi qua, hai người thậm chí không ai mở miệng nữa, nhưng trái tim Kiều Nhân lại an bình một cách khó hiểu.

Bên ngoài không ngừng có tiếng xe qua lại, thỉnh thoảng cũng có ánh đèn pha hắt vào trong xe, chợt lóe rồi biến mất.

Bả vai Kiều Nhân dần bình ổn lại, nhẹ nhàng dựa vào phía sau một chút, bàn tay bị Kỷ Hàn Thanh nắm cũng rịn ra một tầng mồ hôi qua từng kẽ tay, cô cũng hiếm khi không cảm thấy khó chịu, năm ngón tay buông lỏng nhưng không rút ra.

Di động Kỷ Hàn Thanh lại có điện thoại gọi tới.

Kiều Nhân lặng yên ngồi, nghe âm điện thoại vang lên sau đó ngừng lại, tiếp theo là giọng nói của người đàn ông: "A lô."

Lần này hẳn không phải là chuyện công việc.

Bởi vì Kiều Nhân rất nhanh nghe được tiếng anh cười: "Cậu có bệnh à?"

Hôm nay có vẻ như tâm tình Kỷ Hàn Thanh phá lệ tốt hơn mọi ngày.

Kiều Nhân nuốt nước miếng một cái, nghiêng đầu nhìn khóe miệng khẽ giương lên trên gương mặt người đàn ông, sau đó ánh mắt dần thấp xuống..
Chẳng lẽ bởi vì cô nắm tay anh sao?

Cô dời tầm mắt đi chỗ khác, khóe miệng cũng bất tri bất giác giương lên.

Điện thoại mười phần thì tám chín phần là Phó Yến gọi tới, bởi vì mặc dù Kiều Nhân không nghe được giọng nói của anh, nhưng cũng có thể cảm nhận được đầu bên kia toả ra mấy phần không đứng đắn.

Kiều Nhân nghe có chút mệt mỏi, cố chấp mở to mắt nhìn, ý thức ngây dại mấy phút, Kỷ Hàn Thanh cuối cùng cũng cúp điện thoại: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau đó tay anh buông lỏng một chút, tay trái Kiều Nhân trong phút chốc trở nên trống rỗng, cô theo bản năng siết chặt ngón tay lại, hơn nửa phút sau mới phản ứng được, cô "A" một tiếng, vừa mới quay đầu muốn xuống xe, kết quả kéo mấy cái cửa cũng không mở ra.

Kiều Nhân lại quay đầu nhìn sang phía anh: "Không mở ra."

Kỷ Hàn Thanh nhíu mi: "Cửa không khóa."

Kiều Nhân cũng mở cửa theo anh, rõ ràng là động tác giống nhau, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt hai người khác nhau, một cứng nhắc, một dịu dàng: "Thật sự mở không ra."

Cô nói quả thực rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức tựa như xe bị hỏng rồi.

Anh nhẹ nhàng xuy một tiếng, cho là cửa thật sự không mở được, rướn người tới thay cô mở.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra sau lưng và chạm vào tay nắm cửa xe, nhìn người đàn ông tới gần hơn một chút, rồi dừng lại khi cách cô mấy

xăng ti.

Một giây tiếp theo, tay anh mới đưa tới người Kiều Nhân, Kiều Nhân lại đột nhiên cúi đầu xuống, sau đó vô cùng chính xác và nhanh chóng hôn một cái vào khóe môi của anh.

Nhẹ vô cùng, không đáng để được gọi là hôn.

Kiều Nhân chủ động hôn, mặt đỏ tới tận mang tai, cả người giống như một con vịt bị bỏ vào lò nướng nửa ngày, nóng không tả nổi. Kết quả giương mắt nhìn một cái, người nọ căn bản lại không phản ứng gì, ánh mắt nhẹ nhàng híp một cái, nhìn không thân thiện chút nào.

Bàn tay Kiều Nhân đặt ở sau lưng nhẹ nhàng cầm lấy tay nắm, vừa muốn mở cửa xe chạy ra ngoài, còn không kịp xoay người, cửa đã bị bàn tay người kia đóng lại.

Kỷ Hàn Thanh nắm cổ tay cô nhẹ nhàng đặt trên ghế, giọng nói thật trầm, ánh mắt thật sâu: "Câu dẫn anh?"

Kiều Nhân: "Không có."

Cô không cho rằng mình có bản lĩnh câu dẫn được Kỷ Hàn Thanh.

Trước kia không có, bây giờ chắc càng không có.

-Đây là ý gì?

Tìm Kiều Nhân đập liên hồi vẫn chưa bình tĩnh lại được, cả người nóng muốn bốc khói, cô dùng lực cắn môi một cái, cố gắng để bản thân nói được một câu hoàn chỉnh: "Ý là cho anh danh phận."

Kỷ Hàn Thanh không nói lời nào, cứ nhìn chằm chằm vào cô như vậy, một lúc sau ánh mắt vẫn không rời đi.

Kiều Nhân đối mắt với anh hồi lâu, bị anh nhìn đến mức da đầu có chút tê dại, mới vừa mắt tự nhiên chuyển dời tầm mắt, liền nghe thấy người đàn ông nhẹ hỏi: "Danh phận gì?"

"..."

Cô không tin là anh không hiểu gì.

Kiều Nhân khề hừ một tiếng: "Anh muốn danh phận nào?"

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, môi nhẹ nhàng phủ bên tai cô, giọng nói trầm thấp lại khề khàng: "Ông xã a."

Thanh âm ba chữ này rõ ràng không lớn, thậm chí có chút mơ hồ không rõ, nhưng đi vào trong lỗ tai Kiều Nhân, hết lần này tới lần khác một chữ bị phóng to gấp mấy lần, để cô nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Cả người Kiều Nhân nóng bừng, nóng đến nỗi cô cảm thấy mũi mình bây giờ cũng có thể phun ra lửa giận, cô xoay đầu: "Kỷ Hàn Thanh, anh đừng có được voi đòi tiên..."

Vốn là cô trừng mắt nhìn anh một cái, kết quả chỉ khi thề nửa câu đầu, nửa câu sau yếu đi khi gắng gượng nhìn vào đôi mắt người đàn ông.

Ngoại hình Kỷ Hàn Thanh đẹp trai, đặc biệt đôi mắt kia là đẹp nhất, con ngươi sâu thẳm âm trầm, Kiều Nhân nhìn một cái, ánh mắt ngay lập tức bị bắt lấy, sau đó từng chút từng chút mà rơi xuống.

Khóe miệng anh nhẹ nhàng giương lên: "Không phải em hỏi anh muốn danh phận gì sao?"

Kiều Nhân: "..."

Cô nào biết anh sẽ nghĩ xa xôi như vậy.

Để cho anh trở thành bạn trai đã không hề dễ dàng, kết quả anh lại ngược lại, tốt rồi, còn muốn nhảy cấp lên làm chồng cô.

Kiều Nhân trong đầu nghĩ, anh nằm mơ.

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng sau khi mặt Kiều Nhân căng ra mấy giây, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhoen lên một chút: "Em là hỏi..."

Lời còn chưa nói hết đã bị chặn lại.

Đôi mắt Kiều Nhân trong phút chốc mở to, vốn là vừa định cứ chớp mắt như vậy để mắt gắng gượng thêm một chút, một lúc lâu sau lại chớp liên hồi.

Hai môi chạm nhau, hô hấp mang mùi hương tựa nhau, Kiều Nhân nuốt nước miếng một cái.

Chưa đến mấy giây, mỗi người đàn ông dúi dúi, Kiều Nhân vừa mới thở gấp liền bị người ta đẩy ghế một cái, giây tiếp theo, nụ hôn một lần nữa rơi xuống môi cô.

Lần này anh hôn vừa vội vã vừa dữ dội, không cho cô có cơ hội thở dốc, đầu lưỡi lướt qua một chút, ôn nhu lại bạo ngược.

Kiều Nhân bị hôn, nước mắt cũng nhanh chóng chảy xuống, cô trừng mắt nhìn, thật sự lại có thêm một giọt nữa lăn xuống, mặt cô đỏ bừng, bởi vì không lấy hơi được cho nên hô hấp vô cùng khó khăn.

Cũng không biết qua bao lâu, Kỷ Hàn Thanh vừa mới nghiêng đầu sang, Kiều Nhân ngay lập tức mở cửa xe đi xuống, đón gió bên ngoài, ngồi xổm người xuống thở hắt hắt từng đợt.

Có người qua đường, thấy cô cúi đầu đứng trước một chiếc xe sang trọng, còn tưởng là cô bị thằng đàn ông cận bực nào đó bỏ rơi, hảo tâm dừng lại mấy giây, đưa tờ giấy qua hỏi: "Cô gái nhỏ, ai khi dễ cô sao?"

Kiều Nhân nhận lấy khăn giấy liền bắt đầu lau nước mắt: "Cảm ơn."

Dù sao cũng là người đi đường, dù lòng có tốt đến đâu cũng không có khả năng khuyên bảo cô, sau đó lại đưa cho cô một bọc khăn giấy, rồi nhanh chóng hòa vào dòng người tấp nập ở thành Bắc.

Kiều Nhân rút khăn lau mồ hôi trên mặt, vừa mới vo thành một nhúm ném vào thùng rác, một đôi giày da dừng bên cạnh cô, tầm mắt cô khẽ nhếch lên, nhìn thấy người đàn ông không biết đã xuống xe từ bao giờ.

Người đàn ông cười trầm thấp: "Anh khi dễ em sao?"

Cô bực mình, đứng lên liền ném nhúm giấy vào ống quần anh, bởi vì khi đứng dậy dùng sức quá mạnh nên cả người lay động, liền được người đàn ông nhanh chóng đưa tay ra đỡ.

Một tay Kỷ Hàn Thanh vịn vào cánh tay cô, một tay nhẹ nhàng đặt lên hông cô, hơi dùng lực áp chế cô dán vào người mình, cúi đầu hôn nhẹ vào vành tai cô một cái: "Chẳng lẽ không phải là vì thương em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Kiều Nhân thấy hai bên tai vang tiếng vo ve, không biết là bởi vì những lời này của anh hay là do đứng dậy quá nhanh nên đầu óc choáng váng hoa mắt.

Cô mượn lực từ người đàn ông để ổn định người, mắt hai giây đôi mắt hoa lên nặng trĩu mới thanh tỉnh.

Kiều Nhân trừng mắt nhìn, sau đó dùng một chút lực ở lòng bàn chân, in một dấu giày sáng ngời lên trên đôi giày da màu đen của Kỷ Hàn Thanh.

Lực cô dùng mặc dù không lớn, nhưng ít nhiều vẫn để lại cho người ta chút cảm giác.

Kỷ Hàn Thanh không nhúc nhích để mặc cô đập, sợ cô dùng một chân trọng tâm không vững lại dễ dàng bị ngã xuống, còn duy trì tư thế nửa ôm cô, chờ cô đập mấy cái, hỏa khí trong lòng tiêu tan đi không ít, mới dang tay ôm cả người cô vào lòng.

Kiều Nhân đột nhiên được ôm trọn cả cơ thể, ban đầu còn vùng vẫy một chút, sau đó dứt khoát an tĩnh, đành hoàng lại, nhẹ nhàng nhích chân tiến gần hơn vào lòng người đàn ông một chút.

Mười giờ đêm, ánh đèn đường trùng trùng lớp lớp, trải dài bóng hai người xuống nền đường mờ mờ ảo ảo, vô cùng ái muội.

Kiều Nhân biết điều đợi mấy giây, trong lòng suy nghĩ thời gian không còn sớm, vừa muốn mở miệng nói chuyện với anh thì cách đó không xa có người kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Anh, anh, hai người---"

Giọng nói này vang lên bất thành lĩnh, trong nháy mắt đem không khí ái muội ở nơi này vỡ vụn thành từng mảnh thủy tinh không dư lại chút gì.

Kiều Nhân còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, lỗ tai giật giật muốn nghe rõ thanh âm, cô không nghe thấy giọng của chủ nhân tiếng hét vừa rồi nữa, ngược lại chỉ nghe được thanh âm Kỷ Hàn Thanh phát ra từ trong ngực.

Dù là cuối xuân nhưng những cơn gió thoáng qua vẫn mang theo vài phần lạnh lẽo như vậy.

Kiều Nhân trong nháy mắt xác nhận mình không nằm mơ, giờ tay lên vén lại mấy sợi tóc lòa xòa ra bên tai.

Đây là động tác lúng túng mỗi khi cô cảm thấy không được tự nhiên.

Kỷ Niệm vô cùng rõ ràng.

Cũng bởi vì hiểu rõ, cho nên cô ấy càng cảm thấy giận dữ không nơi nào phát tiết được, khuôn mặt sưng sả hỏi cô: "Tiểu Kiều, có phải anh ấy chiếm tiện nghi của cậu không?"

Kỷ Niệm cảm thấy mình cảm nhận được đúng đến tám chín phần.

Dù sao trước đây không lâu, Kiều Nhân và Kỷ Hân Thanh không hề có chút tiến triển nào, hơn nữa cô cũng để ý, Kiều Nhân khi ấy ý định muốn tiến xa hơn với anh cô một chút cũng không có.

Dĩ nhiên Kỷ Niệm cho rằng lần này vẫn là Kỷ Hân Thanh tự mình đa tình, vừa muốn quay đầu tận tình quở trách anh mấy câu, Kiều Nhân liền ho khan một tiếng: "Không phải."

Kỷ Niệm mở to miệng, ngay cả những câu định nói ra cũng đã nghĩ xong hết, kết quả chưa nói được câu nào lại bị hai chữ đơn giản Kiều Nhân thốt ra chặn lại, cô nghẹn một chút, sừng sốt mấy giây mới xoay đầu nhìn cô, mặt không thể tin nổi: "Cái gì?"

Kiều Nhân lặp lại: "Tớ nói không phải."

Kỷ Niệm vẫn không nuốt trôi lời cô nói.

Kiều Nhân: "Tớ là tự nguyện."

Lời vừa nói ra, Kiều Nhân mới cảm thấy câu này có nghĩa khác.

Nói hai câu với nhau, tựa như là có một giao dịch không thể diễn tả bằng lời.

Kiều Nhân cũng lười giải thích thêm nữa, ngậm miệng không nói thêm gì, dứt khoát quay mặt sang chỗ khác ngắm nhìn dòng xe chạy trên đường.

Lúc này Kỷ Niệm mới nghĩ ra hỏi: "Thế quan hệ của hai người bây giờ là như thế nào?"

Người đàn ông đứng bên cạnh trả lời: "Là đang trong quan hệ."

Mặc dù anh không nói rõ ràng, nhưng khả năng nghe hiểu của Kỷ Niệm không phải là kém, rất nhanh liền hiểu ra, đưa tay chỉ Kiều Nhân, rồi chỉ chỉ vào Kỷ Hân Thanh: "Hai người... Chuyện bao lâu rồi?"

Lần này Kiều Nhân đáp lời, đơn giản dứt khoát: "Mới vừa rồi."

Kỷ Niệm giật mình: "Tùy tiện như vậy sao?"

"Làm sao." Kỷ Hân Thanh cau mày nhìn cô, từng chữ nói ra như mang theo lời uy hiếp: "Em có ý kiến à?"

Kỷ Niệm ở trước mặt kinh sợ Kỷ Hân Thanh không phải ngày một ngày hai, cô sống hai mươi hai năm thì hai mươi một năm phải chịu cảnh áp bức bắt nạt của Kỷ Hân Thanh.

Còn một năm đầu tiên là em bé nằm trong nôi không tính.

Kỷ Niệm lui về phía sau nửa bước, vô cùng nhanh trí trốn sau lưng Kiều Nhân, thời điểm nhô đầu ra chỉ để lộ vầng trán mịn màng với đôi mắt to: "Không có không có, em không dám có ý kiến."

Dừng một chút: "Anh, anh còn chưa về sao?"

Sau đó Kỷ Hân Thanh liếc mắt một cái, cô nhất thời tắt âm không nói được lời nào, cầm tay áo Kiều Nhân run lẩy bẩy.

Loại chuyện này bị lộ ra, Kiều Nhân sẽ cảm thấy có chút xấu hổ.

Cho dù người phát hiện là bạn thân nhất của cô.

Dù sao Kiều Nhân và Kỷ Hân Thanh cũng là ngày đầu tiên yêu nhau, mới vừa rồi lại không then thùng không nương ngừng ôm nhau ở trên đường lâu như vậy... Nếu hôm nay cô không bị hôn đến hồ đồ, phỏng đoán cũng sẽ không làm ra chuyện như thế này.

Hơi nóng trên mặt cô vẫn chưa giảm, rõ ràng gió thổi rất lạnh, nhưng ra là khi chạm phải ánh mắt người kia, tựa như có một cỗ nhiệt nóng nữa lại phảng phất bùng lên gương mặt.

Nhiệt độ dần dần tăng lên.

Kiều Nhân bị anh nhìn mà mặt đỏ tới tận mang tai, kết quả vừa nhếch mắt thì thấy người đàn ông khẽ liếm khóe miệng.

Kiều Nhân sững sốt một chút, tựa như bị đầu độc mà làm hành động giống hệt anh.

Vừa làm xong động tác này, đầu óc trống rỗng của cô trong phút chốc được lấp đầy bởi một vật màu vàng, hình như là bị một cánh gai nhẹ nhàng đâm vào người, Kiều Nhân nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Nàng không dám nhìn người kia nữa, nhẹ nhàng ném ra câu: "Bọn em về trước." xoay người kéo Kỳ Niệm đi vào tiểu khu.

Sau khi đi được mấy bước, Kỳ Niệm kéo tay: "Đi nhầm rồi đi nhầm rồi, cửa kia không phải đã không mở ra nửa năm rồi sao..."

Giọng nói quở trách của Kỳ Niệm vang bên tai không ngớt: "Cậu có thể có tiền đồ một chút được hay không?"

Kiều Nhân: "..."

Sợ là không thể nữa rồi.

Giai đoạn thứ hai trong sáng tác của Kỳ Niệm chính là: Cô đã trúng một loại độc.

Một loại độc mang tên Kỳ Hàn Thanh.

Suy nghĩ Kiều Nhân nổi lên những chữ này, thấy buồn nôn chính bản thân mình, cả người nổi da gà.

Hai người đã vào cửa tiểu khu.

Một giây trước khi rẽ Kiều Nhân quay đầu lại, bên lề đường đã trống không.

Rõ ràng là người đã đi rồi, nhưng trước mắt Kiều Nhân tựa hồ vẫn hiện lên hình ảnh người đàn ông khề liếm khóe miệng.

Ái muội lại □□(*), tựa như là dán keo dính vào mắt cô vậy, mãi không tiêu tan.

(*): trong nguyên tác cũng như thế này nên mình để nguyên.

Khóe miệng Kiều Nhân giương lên.

Nhất định là bởi vì nhiệt độ thành Bắc mấy ngày nay quá cao nên đầu óc cô cũng trở nên không tỉnh táo.

Buổi tối hôm nay chất lượng giấc ngủ của Kiều Nhân tăng cao.

Thẳng đến hơn tám giờ sáng hôm sau, cô mới tỉnh giấc.

Cô nhắm mắt lại đuổi người, mới vừa trở mình mở mắt ra liền thấy một gương mặt được phóng đại gấp mấy lần xuất hiện ở đầu giường.

Ánh mắt Kỳ Niệm và Kỳ Hàn Thanh có chút giống nhau, đều là đôi mắt đào hoa điển hình, đuôi mắt giương lên, độ cong rất hoàn mỹ, ôn nhu lại mang theo nhiều chút tình tứ.

Kỳ Hàn Thanh thì cô không xác định được, nhưng với Kỳ Niệm thì chính xác là vô cùng đa tình.

Kiều Nhân bị cô ấy làm cho sợ hết hồn, ngay cả nước miếng cô định nuốt xuống cũng kẹt lại trong cổ họng: "Kỳ Niệm, cậu có bệnh à?"

Mới sáng sớm.

Ngược lại Kỳ Niệm hiếm khi nào dậy sớm như hôm nay.

Kiều Nhân và cô ấy mắt to mắt nhỏ nhìn nhau: "Mới sáng sớm cậu nằm cạnh gối tớ làm gì?"

Hai tay Kỳ Niệm ôm cầm cô, lắc cô hai cái rồi nhìn cô một lần nữa: "Tối hôm qua cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ."

Kiều Nhân: "..."

Cô nhớ ra rồi.

Tối hôm qua sau khi về nhà, Kỳ Niệm hỏi làm thế nào để cô và Kỳ Hàn Thanh thành người yêu, nhưng tâm trí Kiều Nhân khi đó vô cùng hỗn loạn mơ hồ, ngoại trừ buồn ngủ và muốn ngủ ra, đừng nói đến việc trả lời câu hỏi của Kỳ Niệm, ngay cả giọng nói Kỳ Niệm khi ấy cô cũng chỉ cảm thấy là tiếng muỗi vo ve hai bên tai.

Kỳ Niệm hỏi vòng vo bao lâu cô cũng không nhớ nữa, cô chỉ nhớ mình ra khỏi phòng tắm chưa lâu, thừa dịp Kỳ Niệm đi ra ngoài rót nước uống thì cô đã ôm chầm ngủ mất.

Vừa mới cảm giác được trời sáng.

Kết quả người này vẫn chưa chịu từ bỏ đi ý niệm của mình.

Hôm nay Kỷ Niệm quyết tâm phải hỏi cho bằng được đã xảy ra chuyện gì, ném chiếc gối Kiều Nhân cầm lấy để che mặt xuống cuối giường: "Hôm nay cậu mà không trả lời tớ thì đừng có nghĩ đến việc xuống được giường."

Kiều Nhân: "Vậy thì tớ không xuống nữa, cậu nhớ mang com vào cho tớ."

Kỷ Niệm bực mình tìm gối ném vào người cô: "Kiều Nhân."

"Được rồi được rồi tớ nói tớ nói." Kiều Nhân ôm lấy gối: "Chính là muốn thử một chút."

- Chỉ là muốn thử một chút?

- Nếu không thì sao?

- Tiểu Kiều, cậu từng nghe qua câu nói này chưa?

- Nói cái gì?

- Không lấy kết hôn làm tiền đề để yêu đương thì đều là lưu manh đùa giỡn tình cảm.

"..." Kiều Nhân mặt không đổi sắc đáp: "Chưa từng nghe qua."

Kỷ Niệm vẫn không nghĩ ra: "Tại sao lại đột nhiên đồng ý rồi?"

Kiều Nhân hỏi ngược lại: "Đột nhiên sao?"

Cô không chỉ có cảm giác không phải là đột nhiên, thậm chí cảm thấy chuyện yêu đương lâu dài có vẻ hơi quá.

Rõ ràng thời gian kề cận không tính là quá lâu, nhưng cô luôn cảm thấy mình đã hiểu từ rất lâu rồi, xúc cảm cùng rung động tích lũy đến một mức nhất định, ở bên nhau nói chính ra là nước chảy thành sông.

Không đợi Kỷ Niệm trả lời, cô đã ngay lập tức nói ra một câu: "Tớ không cảm thấy đột nhiên ----"

Kỷ Niệm "..."

Đêm qua, kỳ thật cô đã nhắn tin hỏi Kỷ Hàn Thanh qua WeChat, cô định sẽ bắt đầu với anh trai mình trước, nếu như cái gì cũng không hỏi ra được thì sẽ hạ thủ với Kiều Nhân.

Kết quả cùng một câu hỏi, hai người này tựa như đã nói chuyện bàn bạc kỹ với nhau vậy, ngay cả câu trả lời nói ra cũng đều giống nhau.

Đều là không cảm thấy đột nhiên.

Kỷ Niệm nghĩ đến mà có chút buồn bực.

Trước đây chẳng qua cảm thấy hai người này giống như là đôi cẩu nam nữ, bây giờ thì tốt rồi, chân chính kết cấu với nhau làm việc xấu cẩu cả nam lẫn nữ.

Kỷ Niệm thở dài: "Tiểu Kiều, sau này cậu có thể đối xử tốt với tớ một chút được không?"

Kiều Nhân vén chăn lên, đứng dậy mặc quần áo: "Tớ không tốt với cậu sao?"

- Ý tớ là, sau này những lúc anh tớ nói tớ, cậu có thể chặn giúp tớ mấy câu.

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy một cái, "À" một tiếng.

Kỷ Niệm vừa muốn thở phào một cái, liền nghe thấy cô nói tiếp: "Tớ không chặn được."

Hắn là cô chỉ có thể che chắn cho đôi tai mình.

Ví dụ như cùng là việc phun kem đánh răng lên người Kỷ Hàn Thanh, nếu là Kỷ Niệm thì cần phải làm việc khổ cực nửa ngày: Nếu là Kiều Nhân, đại khái chỉ cần một ngụm hôn là có thể giải quyết vấn đề.

Lần đầu tiên Kiều Nhân biết được lợi ích của đặc quyền, cô vui vẻ đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó nửa phút sau, cô vô tình phun kem đánh răng lên tay Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm trừng mắt nhìn cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra mấy chữ: "Cầu, nam, nữ."

Kiều Nhân không nói lời nào, sau đó đặc biệt công bằng phun kem đánh răng lên nốt bàn tay kia của Kỷ Niệm.

—

Hai ngày thứ bảy chủ nhật, Kiều Nhân bận bịu chuyên tâm nghiên cứu luận văn.

Ban đầu, nếu như luận văn tốt nghiệp không yêu cầu nghiêm khắc, cô hoàn toàn có thể tra cứu trong thư viện, lật giở mấy tài liệu tương tự, dùng lời văn của mình chỉnh sửa một chút, cơ bản là có thể nhanh chóng viết ra một bài luận văn.

Nhưng giảng viên hướng dẫn của cô đã đổi thành Từ Thanh Mân, coi như là cô có thể làm như vậy, thì cô cũng không dám làm.

Buổi trưa thứ bảy, Kiều Nhân gọi điện cho giáo sư Từ, xác nhận lại đề tài cho luận văn một lần nữa.

Hai giờ chiều, sau khi ngủ một giấc, Kiều Nhân cầm giấy bút và máy ảnh đi ra nhà máy xử lý nước thải ở vùng ngoại ô.

Chất lượng không khí gần nhà máy xử lý nước thải không tốt lắm, thậm chí còn tệ hơn cả chất lượng sương mù hàng ngày ở khu vực thành thị. Kiều Nhân đeo khẩu trang thật dày để che mũi. Ở nơi có nhiệt độ hơn hai mươi, phải nghiêm túc che chắn bản thân thật chặt, đi quanh nhà máy một vòng ghi chép cẩn thận.

Sau khi hoàn thành ghi chép, cô đi phỏng vấn các nhân viên của nhà máy xử lý nước thải và người dân gần đó.

Sau cả buổi chiều, giữa chừng Kiều Nhân chỉ nghỉ ngơi mấy phút, cho đến mặt trời xuống núi, cô mới gần như hoàn thành công việc phỏng vấn.

Bởi vì không phải chuyện công, Kiều Nhân không có lý do để đi xe của tòa soạn tới, cho đến khi ra ngoài bắt xe, kết quả đi dọc theo con đường nhà máy xử lý nước thải, phát hiện ra khu này không hề có nhiều taxi qua lại.

Có một chiếc duy nhất đi qua cô, ghế trước và ghế sau đã chất đầy người, ngay cả có cơ hội ngồi xe chung cũng không dành cho cô.

Kiều Nhân đứng ở ven đường đợi xe mười mấy phút, chỉ có thể mở phần mềm tìm xe trên điện thoại, vừa định đặt một xe về thành phố, mẹ Tổng gọi điện tới.

Giống như là nhìn giờ trên điện thoại một cách chính xác vậy, trước khi nghe Kiều Nhân nhìn thời gian một chút.

Bảy giờ mười phút.

Ngày hôm qua cô vừa mới về nhà, cho nên theo lý thuyết mẹ Tổng sẽ không có lý do để gọi điện cho cô, đặc biệt là vào thời gian như thế này.

Nói là ăn tối cũng không phải ăn tối, nói là thời gian ăn bữa khuya cũng không phải.

Kiều Nhân dừng lại bên đường, mới vừa nhấn nghe, tiếng ở đầu bên kia đã vang tới: "Bảo bối có ăn tối không thế?"

"Vẫn chưa ăn ạ."

Kiều Nhân nhìn xung quanh xem có xe cộ qua lại hay không: "Con tới ngoại ô để thu thập tài liệu thực tế cho luận văn, bây giờ sẽ đi về ngay lập tức."

Mẹ Tổng hình như là đang tụ họp với nhóm bạn, có nghe thấy nhiều giọng nói của phụ nữ khác đan xen vọng qua điện thoại, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng là khi tùm lại thì cũng vô cùng náo nhiệt.

Kiều Nhân cảm thấy có gì không đúng lắm, quả nhiên một giây sau, mẹ Tổng cười híp mắt nói: "Đúng lúc đấy, tới bồi mẹ, ăn tối chung với nhau đi."

"Ở bên đó mẹ cũng có người bồi rồi." Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, ngay cả một xe cô cũng không bắt được: "Con cũng không có tham gia mấy cái náo nhiệt này."

"Đến đây đi, mẹ giữ chỗ ngồi cho con."

"Mẹ ——"

Bên kia có người đang gọi mình, mẹ Tổng nhanh chóng đọc tên địa chỉ: "Nhất định phải tới nha, cho con một bất ngờ đặc biệt."

Kiều Nhân: "..."

Không đợi cô trả lời, điện thoại liền bị cắt đứt.

Kiều Nhân lập tức mở lịch ra xem, xác nhận rất nhanh hôm nay không phải sinh nhật mình.

Cô quả thật không nghĩ ra được là sự ngạc nhiên mừng rỡ gì, cô chỉ sợ khi tự mình đi qua đó, mẹ Tổng sẽ cho cô một nỗi khiếp sợ, cô cố gắng bình tĩnh

tiếp tục mở phần mềm để đặt xe.

Sau một vài lần, phần mềm liên tục thông báo không có xe ở gần đây.

Kiều Nhân cũng không tiếp tục thử lại nữa, mở WeChat định nhắn tin cho Kỷ Niệm, kết quả vừa mở khung chat cô lại thoát ra, quay lại mở khung chat với Kỷ Hàn Thanh, gõ mấy chữ: 【Chú nhỏ.】

Rất nhanh, đầu bên kia đã nhắn lại: 【?】

Nhắn một dấu hỏi chấm như thế này, đại khái là vì hai chữ "Chú nhỏ" kia.

Một thời gian rất lâu rồi Kiều Nhân chưa nói ra hai chữ này, thỉnh thoảng kêu một tiếng, còn cảm thấy rất mới mẻ.

Đặc biệt là sau khi quan hệ hai người thay đổi, xưng hô như thế này càng trở nên có ý tứ, Kiều Nhân khẽ nhoẻn miệng cười, tiếp tục nhắn tới: 【Ngài có đang bận không ạ?】

Đầu bên kia trả lời nhanh hơn: 【Kiều Nhân?】

Khỏe miệng Kiều cong hơn một chút, không để ý tới tin anh vừa gửi mà nhắn tiếp: 【Em đang ở gần nhà máy xử lý rác thải ở vùng ngoại ô, không bắt được xe.】

Kỷ Hàn Thanh: 【Sau đó thì sao?】

Sau đó thì sao ——

Kiều Nhân cho là mình đã nói rõ ràng ra như vậy, cô cũng không tin Kỷ Hàn Thanh đọc không hiểu, cô hắng giọng, lần này nói trực tiếp hơn: 【Anh tới đón em được không?】

Đầu kia an tĩnh chốc lát, sau đó, gửi tới vài dấu chấm câu.

.....

Kiều Nhân nhớ Kỷ Niệm từng nói qua, lúc mà Kỷ Hàn Thanh gửi tới mấy dấu chấm câu thì ý tựa như là muốn đối phương cut đi nhưng lười gõ chữ.

Cô sùng sốt mấy giây: 【Ý đây là bảo em cut hả?】

Lần này người ở đầu bên kia không trả lời lại.

Kiều Nhân đợi một phút, cho đến khi sang phút thứ hai, cô vừa muốn chất vấn một câu, điện thoại của Kỷ Hàn Thanh đã gọi tới: "Mới vừa rồi anh đang nói chuyện."

Cho nên đây chính là lý do bảo cô cut?

Mới yêu nhau đến ngày thứ hai đã thay đổi lớn như vậy, Kiều Nhân nổi giận đùng đùng đá bay một hòn đá nhỏ, sau đó lạnh lùng trả lời lại.

"Không phải."

Giọng Kiều Nhân vẫn không thay đổi: "Không phải cái gì?"

Đầu bên kia giọng đàn ông dịu dàng, mang nụ cười thần nhiên: "Không phải là ý bảo em cut."

Kiều Nhân không tin: "Thế là ý gì?"

"Ý tốt."

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, cái này là ngôn ngữ của kẻ lừa gạt, khẽ hừ một tiếng: "Anh đừng tưởng em không biết, Kỷ Niệm nói..."

"Em và Kỷ Niệm không giống nhau."

Đầu bên kia rất nhanh truyền tới thanh âm của xe mở ra rồi đóng lại: "Gửi vị trí cho anh."

Kiều Nhân: "..."

Cô vẫn còn đắm chìm trong câu nói "Em và Kỷ Niệm không giống nhau." sùng sốt hồi lâu không có phản ứng, cho đến khi người ở đầu bên cười một tiếng thật thấp: "Kiều Nhân?"

Kiều Nhân giờ mới phản ứng được, cúp điện thoại, lập tức gửi vị trí cho anh.

Sau khi gửi xong cũng không yên tâm, ngay sau đó cô hỏi một câu: 【Có xa không ạ?】

【Không xa lắm】

Kiều Nhân cũng không có nói nữa, kiểm tra lại máy ảnh cùng giấy bút, ngồi xỏ xuống một bên chơi trò chơi để đợi Kỳ Hàn Thanh.

Quả nhiên là không xa lắm.

Kiều Nhân kết thúc một ván, gót chân của người đàn ông đã dừng lại bên cô.

Chân cô cũng không đến mức tê dại, đứng lên vòng qua bên kia mở cửa xe ngồi cạnh người lái.

Kỳ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô một cái.

Kiều Nhân bận rộn làm việc một buổi chiều, mái tóc rối lộn xộn, cô đi ra ngoài cũng chưa kịp trang điểm, chỉ thoa một lớp kem chống nắng mỏng, vào lúc này khuôn mặt vẫn sạch sẽ trắng mịn.

Anh nheo mắt nhìn cô: "Đi đâu?"

- Quán trà Vĩnh Hòa.

Kiều Nhân dựa vào phía sau một chút, làm việc cả nửa ngày cuối cùng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi: "Mẹ gọi em tới."

Kỳ Hàn Thanh lại quay đầu, sau đó khởi động xe.

Trong xe lặng yên chưa tới nửa phút, người đàn ông thờ ơ mở miệng: "Đi làm gì?"

"Không biết." Kiều Nhân cảm thấy người đàn ông này thật biết điều, cô khẽ híp mắt cười: "Có thể là giới thiệu cho em một em trai nhỏ đẹp trai đi."

Đầu ngón tay người đàn ông khẽ giơ lên, gõ nhẹ lên tay lái mấy cái, một giây tiếp theo, xe vừa mới đi chưa được bao lâu đã dừng lại ven đường: "Anh nhìn khó coi sao?"

Editor: Anh lại sắp ghen rồi =)))

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Phía sau lưng là hoàng hôn, màn đêm đang lặng lẽ buông mình.

Đèn đường ở ngoại thành từ trước tới giờ vẫn luôn âm đạm nhạt nhòa, vào lúc này người đàn ông quay đầu nhìn cô, ngũ quan tựa như bị che khuất bởi nửa sáng nửa tối, chỉ có đôi mắt kia vẫn sáng như những tinh tú, vô cùng rõ ràng.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm đôi mắt ấy, đáp một tiếng,

Đẹp trai thì đẹp trai, chỉ là ----- "Anh không phải là em trai nhỏ đấy chứ?"

Nhìn vào tuổi tác, có thể miễn cưỡng đưa Kỳ Hàn Thanh vào nhóm đó, nhưng nếu tính luôn cả vai vế, anh cùng ba chữ "Em trai nhỏ" cách xa một nghìn tám trăm dặm.

Kiều Nhân mở album trên di động, tiện tay ấn vào một tấm hình rồi đưa tới anh xem: "Thế này mới được gọi là em trai nhỏ?"

Ánh sáng bên trong xe hơi tối, màn hình dù đã tự chỉnh xuống mức thấp nhất nhưng khi nhìn sang bên vẫn có chút nhử mắt.

Kỳ Hàn Thanh theo bản năng nhẹ nhàng híp mắt lại, sau khi nhìn rõ trong người trong bức ảnh, càng cảm thấy chói mắt. ——

Anh có ấn tượng với người này.

Ảnh đại diện của Kiều Nhân trên WeChat là hình của cậu ta, thay đi thay lại mấy lần, mỗi lần đổi là một ảnh khác nhau, từ ảnh cúi đầu đổi thành ảnh ngẩng đầu, từ nhắm mắt đổi sang thành ảnh mở mắt.

Nhìn ra được, cô có chấp niệm với người đàn ông này.

Kỷ Hàn Thanh nắm chặt tay cô, sau đó kéo xuống, ngay cả tay Kiều Nhân đang cầm điện thoại cũng bị đè chặt xuống ghế, anh khẽ cười nhạt: "Đừng nhắc đến cậu ta trước mặt anh."

Nghe anh nói như vậy, ngược lại Kiều Nhân cảm thấy hứng thú, hai con mắt cũng sáng lên: "Anh quen cậu ấy à?"

-Không quen biết.

Kiều Nhân nhất thời thất vọng, vốn là cô đang suy nghĩ, nếu như Kỷ Hàn Thanh quen, nói không chừng có thể xin chữ ký cho cô... Kiều Nhân thờ dài liên tiếp mấy hơi, giọng cũng uể oải: "Trước kia còn làm phóng viên giải trí, vẫn luôn muốn được phỏng vấn cậu ấy một lần, đáng tiếc là chưa tìm được thời điểm thích hợp em đã không làm nữa rồi."

Kỷ Hàn Thanh: "À à."

Vẫn còn muốn tìm thời điểm thích hợp?

Cô cứ nằm mơ đi.

Kiều Nhân đã nói chuyện, gặp qua bao người có đầu óc, biết rằng chăm chăm nói về một người đàn ông khác là không tốt, đặc biệt là dưới tình huống người đàn ông ngồi bên cạnh là bạn trai mình, cô thấy tốt nhất là nên xoay chuyển chủ đề: "Kỷ thực thì em không thích cậu ấy lắm."

Nhưng bởi ngoại hình đẹp nên sẽ luôn nhận được cảm tình của nhiều người, huống chi tư liệu thần tượng của Kiều Nhân không hề có vết nhơ nào, nổi tiếng vì nhân cách tốt trong giới paparazzi các cô.

Chỉ là những lời này cô không thể nói trước mặt Kỷ Hàn Thanh, nói xong câu vừa rồi, Kiều Nhân cầm điện thoại xóa đi ảnh của em trai nhỏ đó.

Để tỏ rõ thành ý của mình, cô nhấn vào album ảnh thần tượng, không chớp mắt trực tiếp xóa luôn: "Em xóa hết rồi."

Dù sao cô cũng có một bản sao lưu cất giữ mấy trăm tấm trong bộ nhớ.

Trong lòng Kiều Nhân tự khen mình nhanh trí, vừa muốn đưa điện thoại cho Kỷ Hàn Thanh xem thành quả của mình, liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng cười khênh: "Anh nhìn dễ dãi hào phóng như vậy à?"

"..."

Ban đầu Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng, cho đến nửa giây sau, từ ánh mắt Kỷ Hàn Thanh mà cô thấy màn hình điện thoại tắt đi mới phản ứng được.

Cầm điện thoại mở lên, bất ngờ là màn hình khóa vẫn là ảnh nam thần tượng, tâm tư của cô mới vừa rồi phiêu lãng ở nơi xa, không hề chú ý tới.

Kiều Nhân cúi đầu, tiếp tục xem ảnh trong album: "Em đổi ảnh ngay bây giờ đây."

Sau khi thay lockscreen thì bắt đầu đổi màn hình chính, Kiều Nhân thay đổi hết tất cả sau một nút ấn, thời điểm ngẩng đầu nhìn lên Kỷ Hàn Thanh, cuối cùng cũng cảm giác được gương mặt anh không khó chịu như lúc trước nữa.

Không những không hào phóng mà còn hẹp hòi muốn chết.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang tập trung lái xe, vừa muốn thu lại ánh mắt, khước miệng anh động, anh hỏi: "Nếu hôm nay anh không rảnh thì em định về thế nào?"

-Đón xe a.

Ý thức được câu mình nói vẫn chưa đủ rõ ràng, Kiều Nhân bổ sung thêm một câu: "Em định đặt xe trên ứng dụng... Chỉ là khu này hẻo lánh quá, xe riêng cũng không nhiều."

Ứng dụng đã mở, tiền cũng chuẩn bị đầy đủ, kết quả lại không đặt được xe.

Bàn tay Kỷ Hàn Thanh nắm chặt tay lái, bởi vì dùng sức nên khớp xương hơi nhô ra, Kiều Nhân không hiểu, mãi đến khi anh nói một câu: "Có đọc báo không?"

-....Không ạ.

Người đàn ông giương mắt, qua gương chiếu hậu liếc cô một cái.

Kiều Nhân ngay lập tức tải phần mềm báo chí về điện thoại, chưa cần phải kéo xuống, cô đã nhìn thấy bài báo mà Kỷ Hàn Thanh muốn cô đọc, dòng tiêu đề được viết vô cùng sáng rõ --- Cô gái đặt xe trên ứng dụng vào đêm khuya bị tài xế giết người cướp của.

Ngón tay Kiều Nhân đơ lại, sau đó run rẩy mở tiếp một bài báo tương tự.

Cơ bản đều là tin tức về vụ việc đặt xe trên ứng dụng mà gặp nạn.

Nhẹ một chút thì bị cướp giật, nặng hơn nữa thì trực tiếp mất mạng, da đầu Kiều Nhân tê dại, tóc dựng cả lên, cô nuốt nước miếng, cảm thấy mừng vì ngày hôm nay mình không đặt xe trên ứng dụng.

-Có người trong bộ phận của em đang theo vụ này. Thứ hai em có thể đến hỏi cô ấy tình hình cụ thể.

Kiều Nhân không nói lời nào.

Xe ở ngã tư dừng đèn đỏ, Kỹ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô, thấy biểu cảm trên mặt cô liền bật cười: "Sợ à?"

Sợ thì chắc chắn là sợ rồi, mặc dù cô đã học Taekwando mấy năm trời, nhưng nếu người ta có vũ khí thì cô vẫn sẽ tan xương nát thịt thôi.

-Lần sau cứ gọi cho anh.

Kiều Nhân gật đầu, suy nghĩ chốc lát lại nhớ ra một vấn đề: "Nhờ đâu anh không rảnh thì sao?"

-Chỉ cần em nói sợ, anh sẽ rảnh ngay lập tức.

Khóe miệng Kiều Nhân giương lên.

Đó là dưới trường hợp anh ở thành Bắc.

Nếu là đi công tác, chắc phải đến khi toàn bộ chi cục(*) phủ giá băng, anh mới có thể đi đón cô.

(*) Chi Cục là tên một loài hoa trong họ nhà Cúc.

Kiều Nhân chớp mắt một cái, Kỹ Hàn Thanh hiểu cô đang suy nghĩ điều gì, nói: "Nếu anh không ở đây thì có thể cho phép người khác tới đón em."

"..."

Vừa rồi cô tại sao không nghĩ đến điều này chứ?

Quả nhiên tình yêu khiến con người ta trở nên mù quáng, phụ nữ khi yêu chỉ số thông minh trở về con số không.

Kiều Nhân vừa tự xoa dịu mình rằng đành phải nhờ vả người khác vậy, liền thấy khóe miệng Kỹ Hàn Thanh nhếch lên, thấp giọng phun ra một chữ không rõ ràng: "Ngốc."

Kiều Nhân: "..."

Ngày hôm nay thật là ngày hiếm có khi không có cảnh tắc đường.

Lúc Kỹ Hàn Thanh dừng xe ở quán trà Vinh Hòa đã là bảy giờ bốn mươi, đêm đen đã hoàn toàn buông xuống, cuộc sống ban đêm ở thành Bắc lại bắt đầu.

Kiều Nhân ở trong xe mềnh không muốn đi xuống, cố gắng kéo dài thời gian, cho đến tám giờ kém năm, lòng cô tràn ngập mong đợi nhận được cuộc gọi từ mẹ Tổng.

Điện thoại vừa được kết nối, cô đã mở miệng hỏi mẹ: "Mẹ, đã tám giờ rồi, mẹ đã ăn xong về nhà rồi phải không?"

"Chờ con gái mà, kể cả có đến mười giờ đêm thì mẹ vẫn chờ."

Được, cái này gọi là không còn đường trốn tránh.

Kiều Nhân tắt điện thoại, bởi vì không biết mẹ Tổng đang suy tính điều gì nên dù cô đã bước vào quán trà nhưng vẫn vô cùng khẩn trương, ánh mắt hoảng hốt.

Kỹ Hàn Thanh đi sau lưng cô nửa bước, không nhanh không chậm theo cô vào.

Tiếng bước chân truyền vào tai, mặc dù không gây tiếng động lớn, thanh âm nhẹ nhàng, Kiều Nhân đi trước mấy bước, ánh mắt thất thường, quả thực không chịu được nữa, quay đầu nhìn Kỹ Hàn Thanh: "Nếu không...Anh đừng vào nhé?"

Ánh mắt anh nhìn cô: "Sao thế?"

"Trong phòng hình như toàn phụ nữ tầm tuổi mẹ em" Kiều Nhân vừa mở miệng đã nói láo: "Anh vào trong thì không thích hợp lắm."

Vừa mới dứt lời, không may là cửa phòng bao đã mở ra, mẹ Tổng mang theo phong cách quyền rũ đứng ở cửa: "Bảo bối, con cuối cùng cũng đến rồi."

Con mình đang đứng trước mặt, mẹ Tổng không để ý đến Kỳ Hàn Thanh, mở rộng cửa phòng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, trong sự thanh nhã xinh đẹp lại mang theo mấy phần giáo hoạt: "Surprise!"

Mí mắt Kiều Nhân còn giật mạnh hơn.

Cô khép mí, thời điểm mở mắt ra, tựa như là chìm vào giấc mộng vậy --- nhưng cũng phải là một cảnh tượng trong mơ, nhưng nhìn thấy một người đứng cách cô chưa đến hai mét thật sự quá huyền hoặc rồi.

Kiều Nhân trừng mắt nhìn, sau đó lại mở to mắt nhìn lại lần nữa, khóe miệng mấp máy mấy cái mới có thể nói ra một câu hoàn chỉnh: "Mẹ, mẹ gọi con tới..."

-Mẹ biết con thích Tiểu Hàn, ngay cả ảnh đại diện trên WeChat cũng là hình cậu ấy, hôm nay đúng lúc lại gặp được, cho nên phải gọi con tới cho con một bất ngờ đặc biệt!"

Mẹ Tổng vô cùng hài lòng với kế sách của mình, giọng nói không phù hợp với tuổi tác một chút nào.

Nhưng vào tai Kiều Nhân, những lời này lại không hề nhẹ nhàng, ánh mắt cô nghiêng về bên trái, còn chưa rời tầm mắt đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên: "À."

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, toi rồi.

Ít nhất thì những người khác khi ngoại tình thì có những mảnh khoe của riêng mình, còn cô thì ngược lại, ngay trước mặt bạn trai mình quang minh chính đại để anh nhìn thấy...

Hồng hạnh vượt tường.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Mặc dù chuyện lần này không phải là Kiều Nhân nghĩ ra, nhưng cô vẫn cảm thấy có lỗi.

Dù là nhiều hay ít, chắc chắn vẫn sẽ mang một chút cảm giác tội lỗi.

Mẹ Tổng vừa nói nửa lời, ánh mắt chú ý tới người đàn ông đứng bên cạnh Kiều Nhân, không hề nghĩ rằng ở nơi này sẽ gặp được Kỳ Hàn Thanh, sững sốt một giây mới mở miệng: "Tiểu Kỳ cũng tới đây ăn cơm à?"

Cô không thể nào có suy nghĩ ra hai người này có liên quan tới nhau, chỉ cho rằng bọn họ mới vừa gặp nhau ở cửa phòng bao.

Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng nhướn miệng cười, giọng trả lời cũng không để lộ bất cứ âm điệu tâm trạng gì: "Ừ."

Anh là người cực kỳ giỏi trong việc ngụy trang, lúc nói chuyện vẫn sóng yên biển lặng, không để cho người nghe ra bất cứ tâm tình gì.

Trong lòng Kiều Nhân càng lúc càng thấy không ổn, không dám dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn mấy giây vào chiếc quần tây của anh, biểu cảm trên mặt cô khẽ suy sụp, ngay cả giọng nói cũng xụ xuống: "Mẹ..."

Trong nháy mắt, tình cảnh này trở nên vô cùng lúng túng.

Cho dù xấu hổ, nhưng cũng chỉ có mình Kiều Nhân mới có thể cảm nhận được chân thật nhất.

Mẹ Tổng rõ ràng không nhìn ra được tình cảnh này có ý gì, nhìn thấy biểu cảm con gái mình không ổn lắm, giọng nói tựa như sắp rơi nước mắt tới nơi, không biết làm sao lại trở nên đầm đìa đáng yêu như vậy, thấy hơi bất ngờ rồi mới nhỏ giọng nói chuyện: "Bảo bối sao thế? Được nhìn thấy thần tượng của mình mà không vui sao?"

Không phải Kiều Nhân không vui, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nếu hôm nay Kỳ Hàn Thanh không đứng cạnh thì cô có thể hưng phấn kích động mà chạy ào tới xin chữ ký, nếu mà vận khí tốt, nói không chừng còn được một cái ôm thân mật với thần tượng.

Nhưng cái người đứng bên cạnh tựa như bức tượng Phật, ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ, hàng lông mày thanh tú khẽ nhú lại, cô nhỏ giọng lắm

bầm: "Mẹ, sao mẹ không nói trước cho con biết..."

Thảo nào trước khi tới đây mắt cô luôn giật liên hồi.

Mẹ Tổng mang vẻ vô tội: "Chẳng phải là muốn cho con một bất ngờ đặc biệt sao... Nói trước thì còn gì là bất ngờ nữa?"

Trong phút chốc Kiều Nhân không nghĩ ra được lời để phản bác.

Mẹ Tổng thấy cô không phát cuồng như trong tưởng tượng nên bắt đầu nghi ngờ suy nghĩ phán đoán của mình, quay đầu cười một tiếng, nói xin lỗi với người trong phòng, sau đó khép cửa, nhẹ nhàng hỏi Kiều Nhân: "Chẳng lẽ con không thích Tiểu Hàn ư?"

Kiều Nhân chớp chớp mắt với mẹ, tỏ ý mẹ nhìn sang cái người đứng bên cạnh con đi.

Nhưng căn bản là mẹ Tổng lại không để ý tới cô, mở WeChat nhìn lại ảnh đại diện của Kiều Nhân, càng thấy kinh ngạc hơn: "Không phải, ảnh đại diện cũng là hình cậu ấy mà."

Kiều Nhân: "..."

Đoán rằng sau hôm nay, bức ảnh đặt làm đại diện trên WeChat cô cũng không giữ được nữa rồi.

Mẹ Tổng cất điện thoại: "Mẹ vừa thăm dò được rồi, Tiểu Hàn không có bạn gái, trong giới giải trí người chưa có bạn gái thật không dễ dàng kiếm được... Tiểu Kiều, nếu không con cân nhắc cậu ấy một chút?"

Mẹ Tổng cũng không coi Kỳ Hàn Thanh là người ngoài, sau khi nói liền một mạch như vậy còn quay đầu sang hỏi anh một câu: "Tiểu Kỳ thấy đúng không?"

Kiều Nhân: "..."

Cô cảm thấy bản thân mình bây giờ giống như cá trên mặt thớt để mặc cho người ta mổ xẻ, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Quay đầu nhìn lại, biểu cảm trên mặt anh vừa thay đổi, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười như không cười, nhưng mắt cũng hí lên phân nửa, trong ánh mắt anh rõ ràng chỉ động lại sự lạnh lẽo.

Anh cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ giọng đáp lại.

Mẹ Tổng thấy Kỳ Hàn Thanh phối hợp với mình, càng cảm thấy việc làm của mình là đúng, kéo tay Kiều Nhân dặn dò: "Chờ lát nữa đi vào thì tỏ vẻ dè dặt một chút, không nên nhìn thấy người mình thích mà bỏ nhào tới."

Kiều Nhân gật gù, gương mặt ủ rũ cúi mặt xuống đất không nói chuyện.

Mẹ Tổng mở cửa, sau khi bước vào vẫn chưa yên tâm hỏi lại: "Nghe chưa?"

Kiều Nhân: "Rồi ạ."

Mẹ Tổng kéo Kiều Nhân vào, sau đó quay lại cười một tiếng với Kỳ Hàn Thanh: "Tiểu Kỳ, cậu đi làm việc đi, thay mặt tôi với lão Ngụy hỏi thăm sức khỏe bố mẹ cậu."

Kỳ Hàn Thanh: "Được."

Vì vậy trong chốc lát cửa phòng được mẹ Tổng đóng lại ngay trước mặt Kiều Nhân.

Sau tiếng khép cửa nhẹ nhàng ngăn cách mọi âm thanh và người ở bên ngoài, Kiều Nhân nhìn chằm chằm cửa gỗ mấy giây, còn chưa nghĩ ra phải giải thích cho anh nghe kiểu gì, mẹ Tổng đã kéo cô đi một cách không hề dè dặt: "Đi ra chào hỏi các cô các dì đi đã."

Trong phòng có năm, sáu cô xấp xỉ tuổi mẹ Tổng, cách phối trang phục vô cùng tinh tế, Kiều Nhân đều đã từng gặp qua, đi qua chào từng người một rồi ra ngồi vào góc trên salon, ôm lấy cánh tay người phụ nữ có gương mặt hao hao mẹ Tổng: "Dì nhỏ, chị bao giờ trở về thế ạ?"

Tổng gia có hai người con gái, một người là Tổng Vân chính là mẹ Tổng của Kiều Nhân, còn một người là Tổng Lâm – người mà Kiều Nhân đang ôm khư khư cánh tay.

Tổng Lâm nheo má Kiều Nhân: "Mấy ngày nữa sẽ về thôi."

Mấy ngày trước Kiều Nhân cũng hay nói chuyện với Tân Nhan nhưng phần lớn thời gian lại đều hỏi chị đi chơi có vui không, Tân Nhan bận rộn công việc, hiếm lắm mới có được ngày nghỉ liền đi tuần trăng mật cùng anh rể, cô cũng không tiện quấy rầy thế giới của hai người, mỗi lần nói trời nói đất với chị cũng chỉ cố gắng gói gọn trong mười phút.

Kết quả là Kiều Nhân không kịp hỏi bao giờ chị về.

Kiều Nhân là cháu gái Tổng Lâm, bình thường vô cùng cưng chiều cô, hồi hân cô đủ mọi chuyện một lúc lâu, cho đến mười phút sau, mẹ Tổng đi từ phòng vệ sinh vào không nhìn thấy Kiều Nhân và Tiểu Hàn ngồi cạnh nhau mà lại thấy con gái nói chuyện với em gái mình đến sục sôi đất trời.

Mẹ Tổng hít sâu, kéo Kiều Nhân đứng dậy: "Ngồi chỗ này làm gì?"

Kiều Nhân: "Nếu không thì con ngồi chỗ nào?"

"Con không thấy chỗ Tiểu Hàn không có ai ngồi sao?" Mẹ Tổng hất cằm, nói: "Đi nói chuyện với cậu ấy một chút xem nào."

-Mẹ, tình cảm của con dành cho cậu ấy không phải là thích.

-Vậy thì là dạng nào?

"Chính là tình cảm giống như việc mẹ thích nhà vô địch bơi lội đó." Kiều Nhân quả thực không chịu nổi mẹ Tổng nữa rồi, sợ lát nữa mẹ lại "không trâu bắt chó đi cày" (*) mà đuổi cô ra chỗ đó mất, trực tiếp nói sự thật với mẹ: "Hơn nữa con có người mình thích rồi."

(*): Không trâu bắt chó đi cày là ép buộc người khác phải làm một việc mà họ không có khả năng.

-Mẹ biết...

Mẹ Tổng mới đầu còn phối hợp với cô, vừa nói xong hai chữ này ngay lập tức phát hiện ra có điều không ổn, nhú mày, mặt quay về phía Kiều Nhân: "Con nói cái gì?"

-Con có người mình thích rồi.

Mẹ Tổng vẫn nghi ngờ, không dám tin tưởng vào tai mình, cảm thấy mình nghe nhầm, lại quay sang nhìn người em gái đang ngồi trên salon uống trà: "Lâm Lâm, Tiểu Kiều vừa nói cái gì?"

Nếu so sánh mà nói thì dì Tổng Lâm bình tĩnh hơn mẹ Tổng nhiều, không hề ngẩng đầu mà lặp lại từng chữ từng chữ Kiều Nhân vừa nói ra.

Sau đó dì nói Kiều Nhân ngày hôm nay nhìn không giống với trước kia chút nào.

Chỗ nào không giống thì dì vẫn chưa nghĩ ra được, bây giờ thì biết rồi --- tuyệt chiêu nũng nịu đã lên một cấp độ mới.

Tổng Lâm: "Chị, chị nghe rõ không?"

Mẹ Tổng: "..."

Đi quay đầu lại nhìn Kiều Nhân: "Hẹn hò chưa?"

Kiều Nhân không dám đáp ngay lập tức, trong đầu cô đang suy nghĩ tới hai hậu quả sẽ xảy ra sau khi trả lời, sau đó đáp lại vô cùng dứt khoát: "Không ạ."

Nếu mà cô trả lời là hẹn hò rồi vậy chắc chắn mẹ Tổng sẽ chót hạ một câu: "Ngày mai dẫn về nhà cho mẹ gặp mặt một chút."

Nếu là người khác thì không sao, nhưng quan trọng là quan hệ của cô và Kỷ Hàn Thanh không như những cặp đôi bình thường, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cho nên trước mặt vẫn không thể công khai mối quan hệ của hai người được.

Nhưng nếu câu trả lời là "Không hẹn hò" thì mọi chuyện sẽ khác, mẹ Tổng nhiều nhất cũng chỉ phát giận mắng mọ vài câu---

Đúng như dự đoán, mẹ Tổng tròn hai mắt: "Con đơn phương người ta à?"

Kiều Nhân không nói lời nào, mặt nghiêng sang một bên, giả vờ tỏ vẻ ngại ngùng xấu hổ.

-Còn chưa tỏ tình hay tỏ tình xong bị từ chối?

"..."

-Con trai nhà ai mà lại có mị lực như vậy?

"..."

Mặc cho mẹ Tổng nói gì, Kiều Nhân cũng chỉ làm ra cái vẻ xấu hổ không dám mở miệng.

Hỏi mấy câu không nhận được lời đáp, mẹ Tổng rốt cuộc vẫn phải buông tha cho cô, mẹ tưởng rằng Kiều Nhân là do tỏ tình thất bại nên không có tâm trạng nói chuyện.

Thảo nào khi nãy nhìn thấy Kiều Nhân đứng ngoài cửa phòng, biểu cảm trên mặt con gái không được ổn lắm.

Mẹ Tổng không dám kích thích cô nữa, vỗ lên bả vai Kiều Nhân một cái, cũng không đuổi cô ra chỗ Tiểu Hàn, một mình đi ứng phó với cái gọi là "Bất ngờ đặc biệt" này.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, quay người ngồi xuống salon, vừa muốn rót ly nước thì Tổng Lâm hỏi một câu: "Ồ bên nhau rồi chứ?"

Tay Kiều Nhân run lên, chần suýt chút nữa rơi ra khỏi tay.

-Chị gái con hồi mới yêu cũng nói dối đi câu y như thế này.

Tổng Lâm vẫn không hiểu: "Chỉ là chị gái con yêu sớm, còn con thì không được gọi là yêu sớm nữa rồi, nói dối mẹ làm cái gì?"

Kiều Nhân siết chặt ngón tay: "Sợ mẹ con trong phút chốc không tiếp nhận nổi."

Tổng Lâm: "Ngoại hình xấu quá à?"

-... Không phải.

Về ngoại đẹp trai vô cùng.

-Lớn hơn con hai mươi tuổi?

-... Cũng không phải.

Tuổi trẻ tài cao sự nghiệp thành công.

Tổng Lâm bối rối: "Vậy rốt cuộc là có cái gì mà không gặp mặt được?"

Kiều Nhân đưa tay sờ tóc, nhắm nghiền hai mắt giả chết.

Gặp thì đương nhiên vẫn có thể gặp được, chỉ là tạm thời không nên để mẹ Tổng và Ngụy Duyên nhìn thấy mà thôi.

Trước khi đến đây Kiều Nhân đã cố gắng trì hoãn thời gian, bây giờ đến rồi lại phải cố gắng kéo dài thời gian tiếp.

Cô ngồi trong phòng mà cứ cách một phút lại nhìn thời gian một lần, nhìn mấy lần liền, cuối cùng đồng hồ cũng điểm chín giờ.

Không biết Kỳ Hàn Thanh đã đi chưa, cô cũng không dám nhắn tin cho anh, vô cùng nhàm chán, dứt khoát lên mạng đọc báo.

Sự việc khách hàng đặt xe taxi trên ứng dụng bị chiếm đoạt tài sản ngày hôm kia gây ảnh hưởng vô cùng lớn, gần như chiếm hết trang chủ của các trang báo nổi tiếng, Kiều Nhân chọn một số website của những tòa soạn tiếng tăm, bắt đầu đọc từng bài báo một.

Khi mở đến trang báo tòa soạn của cô, mới vừa ấn vào đã thấy phần trên cùng của trang chủ hiện lên chữ "NEW" được tô đậm bằng phông chữ màu đỏ chói, nhìn thời gian đăng bài thì mới cách đây hai phút trước.

Chắc hẳn là tin tức mới nhất.

Nhấn vào bài báo, những dòng chữ đầu tiên là phần tự thuật về tình hình sự việc, Kiều Nhân đọc từng chút một, ngón tay trượt xuống, nhìn thấy tình hình mới nhất được tóm tắt một cách ngắn gọn: 【Bởi vì tiền phẫu thuật không được gửi đúng thời hạn nên bố của người phụ nữ bị cướp lột tài sản đã không được phẫu thuật kịp thời, cấp cứu không thành công, tử vong vào hồi 8 giờ 56 phút 48 giây】

Ngoài ra còn cung cấp một số hình ảnh, có bức bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, thêm cả tấm hình người phụ nữ gặp nạn bị bóc lột tài sản náu lấy bác sĩ khóc vô cùng thương tâm.

Kiều Nhân chóng mặt, đưa tay đè lên huyệt thái dương, trong lòng buồn bực không nói thành lời.

Tổng Lâm thấy khóe miệng cô trầm xuống, nghiêng người sang hỏi: "Sao thế?"

Kiều Nhân đặt điện thoại vào tay dì mình.

Hai, ba phút sau Tổng Lâm đã đọc hết: "Sau này đi ra ngoài đường nhớ phải chú ý cẩn thận."

Ngưng một chút, dì thở dài: "Thời điểm chị gái con thi nghiên cứu sinh ở trong phòng làm thí nghiệm, mười một giờ đêm mới về nhà, thiếu chút nữa thôi là bị một kẻ ngồi trong xe lòi vào, mà còn ngay ở trong trường."

Kiều Nhân nhớ rõ Tân Nhan cũng từng chia sẻ chuyện này với mình.

Mặc dù khi ấy cô không có mặt ở hiện trường, nhưng được chị kể lại cho nghe, nghĩ tới vẫn cảm thấy sợ.

Tổng Lâm trả lại điện thoại cho cô: "Dù sao thì một thân một mình ở bên ngoài, cẩn thận một chút cũng không chết ai."

Kiều Nhân gạt đầu, cầm lấy điện thoại, thì di động liền reo vang.

Cô nhìn màn hình hiển thị, sau đó xin phép Tổng Lâm, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Dù sao cũng đang ở quán trà, bên ngoài hành lang vô cùng tĩnh lặng, ngay cả ánh đèn cũng để lộ ra một chút ý vị mang màu sắc cổ điển, không hề chói mắt như mấy loại đèn vàng nào đó.

Thời gian không còn sớm nhưng cũng không phải quá muộn, Kiều Nhân đi dọc hành lang, vừa mới ấn nút đã nghe ra được thanh âm vội vã từ đầu bên kia truyền tới: "Tiểu Kiều, bây giờ cô có thời gian không?"

Âm thanh ở đầu kia ồn ào, giọng nói Kiều Nhân cũng vì thế mà to hơn: "Có, làm sao thế?"

"Vậy cô có thể đến bệnh viện Số 3 một chuyến được không, tôi không liên lạc được với những người khác trong văn phòng của mình... Tiểu Kiều à cô mau mau tới đây đi, đến nơi thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ xuống cổng viện đón cô."

Có thể thấy rõ là cô ấy không có thời gian để giải thích nhiều, nói xong mấy câu ngay lập tức tắt điện thoại.

Kiều Nhân sững sốt mấy giây, vừa rồi đọc báo cô có chú ý tới chi tiết bố của người phụ nữ bị cướp bóc hình như là bệnh nhân của bệnh viện Số 3, vào lúc này Lục Hạ lại gấp gáp gọi cô tới như vậy, chắc chắn là vì chuyện này.

Kiều Nhân không trì hoãn thêm nữa, bốn chữ "Bệnh viện Số 3" cứ quanh quẩn bên tai, mãi sau cô mới phản ứng được, cũng không hề quay về phòng trà nữa, trực tiếp nhấn tin cho mẹ Tổng rồi đi xuống tầng.

Cô đi rất nhanh, bước chân cũng sai rộng hơn bình thường, đi xuống tầng còn chưa cần đến một phút đồng hồ, vội vội vàng vàng chạy sang đường, vừa muốn giơ tay ra bắt xe thì phía bên đường vang lên một tiếng còi xe.

Kiều Nhân nghé mắt lên thì thấy xe của Kỷ Hàn Thanh đang ở phía đối diện cô.

Cô đứng đơ tại chỗ nửa phút, vừa muốn nhấc chân băng qua đường, điện thoại liền rung lên.

Là tin nhắn Kỷ Hàn Thanh gửi tới: 【Ngoan ngoãn đợi, chờ anh hai phút. 】

Chân Kiều Nhân vừa nhấc lên nhanh chóng thu về, trong lòng vốn đang có một cỗ xao động bất an vào giờ phút này tựa như tan biến, trong nháy mắt đã bình tĩnh lại, cô đứng ở nơi này, đáng về đằng hoàng đợi anh.

Hai phút sau quả nhiên xe đã dừng lại không sai một khắc nào, Kiều Nhân nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào trong.

Ngay lập tức, chiếc xe nhỏ màu đen hòa vào dòng xe băng băng trên đường.

Kỷ Hàn Thanh liếc cô một cái: "Bệnh viện Số 3?"

Kiều Nhân ưỡn oai đáp lại: "Ừ."

Khẳng định một điều là tin tức này Kỷ Hàn Thanh linh thông, hiểu biết hơn cô rất nhiều, cô cũng không cần phải giải thích gì thêm, tựa lưng về phía sau, vừa rồi đi xuống tầng quá nhanh hay sao mà bây giờ cảm giác chân đã trọ đi.

Thời điểm đi bộ thì không thấy đau đâu, đến khi bình tĩnh ngồi xuống thì mới thấy khó chịu.

Kiều Nhân nhíu mày, tay phải nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân một chút.

Chân này Kỷ Hàn Thanh hơi nhếch lên: "Làm sao rồi?"

-Hình như chân em bị trọ.

-Kiều Nhân ——

Giọng nói Kỷ Hàn Thanh nặng nề hơn mấy phần, Kiều Nhân chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đáng thương nhìn anh: "Sao ạ?"

Kỷ Hàn Thanh đảo mắt, giọng nói tự nhiên cũng dịu dàng đi hơn nửa: "Đến bệnh viện kiểm tra một chút."

-Không cần, em hết đau rồi.

Để chứng minh lời mình nói là sự thật, Kiều Nhân còn đặc biệt bỏ tay ra khỏi mắt cá chân, hàng lông mày cũng buông lỏng, hoạt động mắt cá chân một chút.

Quả thật vết thương không nghiêm trọng lắm, nhưng vẫn có chút đau âm ỉ.

Kiều Nhân rất lười lãng phí thời gian vào mấy chuyện như thế này, nhất là trong thời điểm cấp bách hiện giờ, cô nghiêng đầu nhìn Kỳ Hàn Thanh một chút: "Hôm nay là thứ bảy."

-Ừ.

-Được thêm tiền tăng ca sao?

Khỏe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên, lúc đầu bởi vì hai chữ "Tiểu Hàn" khiến lồng ngực bức bối khó chịu thì giờ bức bối đã tan đi không ít, anh trả lời câu hỏi của Kiều Nhân: "Được."

Ánh mắt Kiều Nhân sáng lên, trong nháy mắt trở thành người mê tiền, thấy tiền là sáng mắt lên: "Bao nhiêu tiền vậy?"

Bàn tay anh đặt trên tay lái khẽ gõ ngón trỏ lên.

Kiều Nhân: "Một trăm?"

-Không phải.

-... Một nghìn?

Quả nhiên là người có tiền, tiêu tiền vô cùng phóng khoáng, chưa gì đã tăng hơn một ngàn.

Kiều Nhân xúc động, vừa muốn cảm thán chủ nghĩa tư bản là đại gian ác, lời còn chưa kịp nói ra thì đã nghe thấy tiếng anh cười khẽ: "Anh."

-Cái gì?

-Tiền tăng ca là anh.

"..."

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, chắc rằng tất cả mọi người trong bộ phận xã hội ngày hôm nay đều phải làm thêm giờ, vậy mà hôm nay Kỳ Hàn Thanh không bận đến chết à?

Cô khẽ hừ một tiếng: "Là xe của anh hay đồng hồ đeo tay của anh?"

Bệnh viện Số 3 đã ở ngay trước mắt, đầu Kiều Nhân không biết làm sao lại trở nên mất ngủ, bật thốt thêm một câu: "Vẫn là thân thể anh à?"

Tiếng nói vừa dứt, xe cũng dừng lại trước cổng bệnh viện.

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh nhìn cô, anh đưa tay lên nói lòng cà vạt, trả lời: "Thân thể anh."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Anh không mặn không nhạt nói ra hai chữ này, thậm chí còn không nghe ra được chút phập phồng thấp thỏm nào, nhưng rơi vào tai Kiều Nhân thì lời này tựa như là có thêm chút ám chỉ, nặng nề ập vào màng nhĩ.

Kiều Nhân choáng váng, mãi sau mới phản ứng lại được, ánh mắt cô rũ xuống, lặng lẽ quay đầu đi: "À."

Dừng một chút, cô lại mở miệng hỏi: "Em có thể không muốn được không?"

Người đàn ông cự tuyệt vô cùng dứt khoát: "Không thể."

Kiều Nhân: "Vậy cũng có giảm giá chứ?"

Kỳ Hàn Thanh chăm chú nhìn nhìn cô, ánh mắt sâu hun hút tối tăm thêm vài phần, ngón trỏ của anh vẫn dừng lại ở vị trí nút thắt cà vạt, một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì, anh chỉ đáp theo lời cô hỏi: "Em muốn giảm như thế nào?"

Kiều Nhân bị anh nhìn chăm chăm như vậy, ba chữ "Tám trăm tệ" vừa định nói ra khỏi miệng ngay lập tức thu về.

Cô trông mắt nhìn, đang nghĩ làm thế nào để đi qua được cửa ải này thì điện thoại lại vang lên.

Là cuộc gọi từ Lục Hạ.

Đôi môi cong cong của Kiều Nhân trong phút chốc kéo căng, nhìn Kỳ Hàn Thanh một cái, sau đó nhún nhút nghe.

Thanh âm ở đầu bên kia vẫn huyền ảo như cũ, tiếng bước chân và tiếng người người trò chuyện hòa vào nhau, Lục Hạ chỉ có thể nói to hết mức mới có thể cho Kiều Nhân nghe thấy: "Tiểu Kiều, cô đến chưa?"

"Đến rồi, tôi qua ngay đây."

Kiều Nhân mở cửa xe, vừa mới bước xuống lại nghe thấy Lục Hạ nói: "Đối diện bệnh viện có một quán cơm nhỏ, cô tùy tiện mua một chút đồ gì đó mang qua nhé."

"Cô chưa ăn cơm à?"

"Không phải tôi... Tôi nhìn thấy chị gái ngồi trên hàng ghế ở hành lang khóc rất lâu rồi, mà xung quanh đều là đám phóng viên vây quanh, nhìn sắc mặt chị ấy không tốt lắm."

Kiều Nhân lên tiếng trả lời rồi cúp điện thoại, sau đó quay đầu nhìn đoạn đường đối diện với đường xe chạy.

Bởi vì địa điểm ở ngay bên cạnh bệnh viện nên quán cơm nhỏ ở đây mọc lên rất nhiều, cơ bản đều là những tiệm cháo tiệm mì thông thường, Kiều Nhân khê di chân phải lên nền đất vài vòng, xác nhận không đau quá nhiều nên vòng người qua gõ cửa kính xe chỗ người lái.

Cửa kính hạ xuống rất nhanh, để lộ ra khuôn mặt điển trai dễ nhìn của người đàn ông, anh khê giò tay phải lên, là đang gọi điện thoại.

Kiều Nhân nhỏ giọng hỏi: "Anh mang tiền không?"

Người nọ không lên tiếng, mở hộp đựng đồ lấy tiền ra đưa cho cô.

Đầu điện thoại bên kia tựa như vẫn đang báo cáo tình huống, Kỳ Hàn Thanh tuy không nói một lời nào nhưng chân mày đã nhẹ nhàng nhíu lại.

Kiều Nhân khom người đợi anh mấy giây, quả thực không nhìn được nữa, nhích gần vào xe một chút, cả đầu lẫn nửa người đều nhòm qua cửa kính xe, sau khi lại gần anh, cô thì thầm: "Sao thế anh?"

Kỳ Hàn Thanh ngồi ở trong xe, vốn đang rất cố gắng lắng nghe người ở đầu bên kia nói chuyện, kết quả Kiều Nhân lại nhòm đầu vào, đôi môi chỉ cách vành tai anh một xăng ti, giọng nói dịu dàng còn mang theo hơi thở ướt át, tựa như chiếc lông vũ tinh tế nhẹ nhàng quét qua, khiến người ta cảm thấy ngứa ngứa.

Yết hầu anh nhẹ nhàng chuyển động, gương mặt căng thẳng không để ý tới Kiều Nhân.

Kiều Nhân đứng tư thế này không thoải mái lắm, cộng thêm chân cũng đang bị thương, tất cả sức lực đều dồn ép vào phần hông, nửa phút trôi qua không thể chịu nổi nữa.

Cô buồn bực thở dài.

Bởi vì hai người không cách xa nhau nên hơi thở của Kiều Nhân hoàn toàn rơi vào tai Kỳ Hàn Thanh, anh bị cô dày vò không chỉ khiến bên tai nóng lên mà làm cho cả người trở nên khô khốc, anh nhíu mày, khi mở miệng giọng nói trở nên trầm thấp, tựa như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Kiều Nhân."

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu: "Em muốn làm gì?"

"..."

Trời đất chứng giám, cô vừa rồi không muốn làm trò gì hết.

Kiều Nhân đứng đơ một lúc lâu vẫn không hiểu ý của Kỳ Hàn Thanh, quên mất mình phải đứng thẳng eo, cô cứ đứng im lạng như vậy mấy giây, còn nghe thấy một giọng nam truyền tới điện thoại của anh: "Kỳ tổng...Có chuyện gì thế ạ?"

Nghe thanh âm này thật giống với giọng của Lục Kỳ.

Vừa rồi Kiều Nhân quên phải đứng thẳng, vào bây giờ thì thật sự quên luôn rồi, cô hận mình không thể biến thành hươu cao cổ, trực tiếp dán sát vào bên tai Kỳ Hàn Thanh để có thể nghe được trọn vẹn cuộc trò chuyện.

Kỳ Hàn Thanh liếc cô một cái: "Không sao, vừa rồi tín hiệu không tốt nên không nghe rõ."

Lục Kỳ rất nhanh hiểu ý anh, lặp lại một lần nữa những điều mình vừa nói: "Tình huống ở bệnh viện không lạc quan lắm."

Kỷ Hàn Thanh "Ừ" một tiếng, dừng nửa giây: "Vất vả rồi."

Đầu bên kia chắc là nói thêm gì đó, Kiều Nhân không nghe thấy nữa.

Cũng chỉ mới hai, ba phút trôi qua mà Kiều Nhân lại cảm thấy đồng hồ hôm nay chạy vô cùng chậm chạp, cô nhìn chăm chăm vào gò má của người đàn ông mấy giây, vừa định thoát khỏi cửa kính xe để đi ra ngoài đường thì nhìn thấy người đàn ông hạ thủ.

Kiều Nhân sững sốt, còn tưởng rằng anh định làm chuyện xấu, chớp mắt không ngừng, giây tiếp theo, cô ngẩng đầu lên, ngay lập tức chạm vào bàn tay đang đặt trên cửa kính của anh.

"..."

Cảm giác cô "lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử"(*) vậy.

(*)Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ám chỉ việc dùng lòng dạ tiểu nhân bí ối, mà phỏng đoán người đạo đức cao thượng.

Khuôn mặt Kiều Nhân nóng lên, sau đi chui ra khỏi cửa xe, tay siết chặt một trăm tệ, không quay đầu lại nhìn anh mà chạy vọt từ vỉa hè qua bên đường.

Mười phút sau, cô quay về, tay cầm một túi bánh bao và một phần cháo.

Kỷ Hàn Thanh đỗ xe ở chỗ này, nhưng người không ở trong xe, anh đang đứng cạnh cửa xe, hơi cúi đầu nghe điện thoại.

Người này chỉ có vài tiếng đề nghị trong một ngày thì chắc hơn nửa thời gian ngủ đó anh dùng để trao đổi công việc qua điện thoại.

Từ lúc ở quán trà Vĩnh Hòa đến bệnh viện, anh đã phải tiếp hai cuộc điện thoại.

Kiều Nhân vẫn còn cảm thấy nghi ngại lo lắng bởi câu "Em muốn làm gì?" anh nói ra với giọng điệu không tốt chút nào, đi ngang qua người anh, không nói lời nào xách đồ trực tiếp đi thẳng tới cổng bệnh viện.

Cô tự giác bước đi trong im hơi lặng tiếng, nếu người kia mà không giương mắt lên nhìn thậm chí sẽ không phát hiện ra cô.

Chân Kiều Nhân vẫn đau, nhưng cũng không dám đi bộ, cố gắng chạy nhanh vào bệnh viện, mất năm phút cô mới tìm ra được phòng cấp cứu theo chỉ dẫn trong viện.

Trước mắt là cảnh người người nhón nháo, cả hành lang gần như chật kín, không còn chỗ trống nào, ngay cả phòng cấp cứu cũng bị đám đông chặn lại.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của vô vàn phóng viên cầm theo máy ảnh chụp hình lia lịa, Kiều Nhân sẽ không nhận ra rằng đây là nơi cô cần tìm.

Người đứng ở nơi đây rất nhiều, nam nữ đứng xen lẫn với nhau, nên Kiều Nhân không thể tìm ra Lục Hạ ngay lập tức.

Nửa phút sau, Lục Hạ gọi cô: "Tiểu Kiều, bên này!"

Lục Hạ đứng trong góc bé xíu giờ tay lên vẫy cô, phía trước bị cản lại bởi rất nhiều người, Lục Hạ chen lấn, va phải người ta mấy lần mới thoát khỏi đám người.

Hôm nay cô đã túc trực ở bệnh viện đợi hơn nửa ngày, từ ba giờ chiều đến bây giờ đã là gần mười giờ đêm, hơn sáu tiếng trôi qua, Lục Hạ bị mùi thuốc sát trùng làm cho cả người tê dại, sắc mặt cô ấy cũng không được tốt lắm, vừa nhìn thấy Kiều Nhân đã dựa vào người cô: "Tiểu Kiều, cô cũng đến rồi."

Kiều Nhân đưa tay đỡ cô ấy: "Chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

Ý cô muốn chỉ là sự việc người bố của cô gái bị cướp lột tài sản.

Lục Hạ nhìn điện thoại: "Bốn mươi phút trước."

Đột nhiên xảy ra chuyện như thế này, cô ấy chỉ có thể nhanh chóng biên tập ngắn gọn một vài câu trước khi đăng lên trang chủ của tòa soạn, từng câu chữ về tâm tình của người thân bệnh nhân hiện giờ cũng không kịp viết---và thật sự không có cách nào để viết về điều này.

Người nhà bệnh nhân đã ngồi trên dãy ghế ở hành lang khóc đến đại người, đôi mắt ngày ngốc suốt bốn mươi phút đồng hồ.

Vậy mà phóng viên vẫn đứng xung quanh liên tục đặt câu hỏi, giọng nói của mười mấy người đan vào nhau, khiến cho hai người bọn họ không nghe ra nổi bất cứ câu hỏi gì.

Kiều Nhân nhìn sang bên kia mấy lần: "Chị ấy có ổn hơn không?"

Lục Hạ lắc đầu.

Căn bản là không thể nào ổn được.

Kiều Nhân đưa túi đồ vào tay Lục Hạ, sau đó chen vào dòng người.

Ngày hôm nay, sau khi nghe điện thoại xong cô đã lập tức chạy từ quán trà đến nơi này, ngay cả đồ dùng hay máy ảnh cũng không cầm theo, giờ phút này hai bàn tay trống không di chuyển vào đám người, nhìn không hài hòa với những người phóng viên một chút nào.

Câu hỏi phóng viên đặt ra chưa bao giờ lọt vào tai cô, Kiều Nhân nhìn thấy một vài người đang chắn ở phía trước, trên micro mang theo có dán logo của tòa soạn, và gần như tất cả đều chìa vào người chị đang ngồi trên ghế.

Người phụ nữ ấy khoảng ba mươi tuổi, cả người không còn chút khí lực nào, người người đặt câu hỏi chị cũng không trả lời, chỉ đưa tay lên mặt lau nước mắt là chỗ rồi.

Dường như chị đã khóc rất lâu rồi, đôi mắt sưng đỏ, bông mắt cũng đôi khác.

Trong tim Kiều Nhân tựa như bị một thứ gì đó nắm chặt, hơi thở ngưng đọng, vừa mở miệng thở dốc thì nghe thấy tiếng Lục Hạ thở dài khe khẽ: "Chị ấy đã vay mượn hàng xóm suốt nửa tháng trời mới đủ tiền nộp cho chi phí phẫu thuật, hai ngày trước vui vẻ ngồi xe đến bệnh viện đóng tiền, kết quả vừa mới từ ngân hàng đi ra bắt taxi thì bị người ta cướp mất tiền."

Bộ phận xã hội các cô có mấy đồng nghiệp đi phỏng vấn những người hàng xóm của nạn nhân, sau khi nghe được điều này tức giận đến mức bản thảo cũng không muốn viết, đến buổi chiều mới có thể bình tĩnh mà chỉnh sửa lại bản thảo, bài báo được đăng lên còn chậm hơn những tòa soạn khác hai tiếng."

Tuy nhiên, điều này không quan trọng trong mắt Lục Hạ. Ngày hôm nay ở bệnh viện cô đã chửi rủa gã tài xế súc sinh cướp tiền bốn mươi chín lần(*) rồi mới sực nhớ ra Kiều Nhân đang ở đây: "Tiểu Kiều, sao cô tới được đây?"

(*) Số 49 theo quan niệm phương Đông được coi là "tử cửu" gắn liền với những điều xấu không may mắn.

Kiều Nhân: "Ngồi xe tôi."

Lục Hạ: "..."

Lục Hạ phải nói thêm vài câu nữa thì Kiều Nhân đã giờ ngón tay làm động tác yên lặng với cô ấy, bước đến gần với người chị gái.

Có những phóng viên đã ở trong bệnh viện được vài giờ, còn có một số bộ phận không chịu được nữa, quyết định không cần tin tức này, nửa tiếng trước đã có một nhóm người rời đi.

Những người còn ở lại đến tận bây giờ đều là các anh hùng, nhưng anh hùng thì anh hùng, mở miệng nói liên tục vài tiếng liền như súng liên thanh, kết quả câu trả lời đến nửa chữ cũng không nghe ra, có một nữ phóng viên trẻ tuổi bực mình, giọng nói bắt đầu trở nên tồi tệ gay gắt---

-Chị Trần, tôi rất hiểu cảm xúc của chị hiện giờ nhưng chị có thể thông cảm cho phóng viên chúng tôi một chút có được không?

Dù bị gọi là "Chị Trần" nhưng người phụ nữ ấy cũng không đáp lại lời nào.

Kiều Nhân đi gần đến bên tường, nhìn chị Trần sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, thậm chí gần như sáp dung hòa vào bức tường trắng như tuyết của bệnh viện.

Cô đứng ở nơi này quan sát được hết những người phóng viên bắt đầu nóng nảy, cục cằn. Đến mười giờ rưỡi, ban đầu có mười người thì giờ đã ra về hơn nửa, lúc này tính cả cô và Lục Hạ vào nữa cũng chỉ còn năm người.

Lục Hạ ngáp liên tiếp: "Tôi mệt quá..."

Cô nhỏ giọng lầm bầm: "Đã cuối tuần rồi lại còn phải tăng ca đến muộn như thế này, cũng không biết Ký tổng có cho thêm tiền tăng ca không nữa?"

Vừa mới nói xong, Lục Hạ liền đứng thẳng người, cô nheo mắt mấy lần mới lắp bắp nói: "Ký, Ký, Ký tổng..."

Ánh mắt Kiều Nhân vẫn không hề lay chuyển: "Ký tổng làm sao?"

Lục Hạ hoàn toàn tắt âm, khẽ kéo tay áo Kiều Nhân.

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy, hai giây sau, cô nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt của Lục Hạ, sau đó nhìn thấy Ký Hàn Thanh không biết đã vào đây từ lúc nào.

Kiều Nhân nghẹn lời, uất khí chất chứa cả nửa ngày vào bây giờ hoàn toàn xông thẳng lên não, đôi mắt cô nóng lên, ánh mắt vẫn bình tĩnh đặt trên người anh, một lúc lâu vẫn không thu về, ánh mặt nhẹ nhàng mà thẳng một đường chỉ nhìn vào anh.

Ánh mắt Lục Hạ bắn khoắn dò xét hai người mấy lần, còn chưa hiểu rõ tình huống gì đã nghe thấy Ký Hàn Thanh nói một câu: "Qua đây ngồi một lát."

Nghe thấy rõ ràng là nói cho Kiều Nhân nghe.

Lục Hạ tự giác lui về phía sau nửa bước, núp mình vào trong nhóm ba người phóng viên còn lại.

Kiều Nhân đứng bất động, khẽ gật đầu: "Em không mệt."

Đã gần mười một giờ, cô không giống với Lục Hạ, một chút buồn ngủ cũng không có.

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, tầm mắt thấp xuống nhìn mắt cá chân phải của Kiều Nhân, khi ngẩng lên thấy Kiều Nhân vẫn không chịu động đậy, vô cùng nhẹ nhàng mà tự nhiên nói ra hai chữ: "Kiều Nhân."

Hai chữ gần đơn cho một ý nhắc nhở.

Đáng tiếc là tâm tư Kiều Nhân không đặt ở nơi này, không hề chú ý tới, cô vừa mới đảo mắt nhìn, còn chưa phản ứng gì, chân đã nhẹ bẫng.

Giây tiếp theo, cô được người đàn ông ôm ngang người.

Nhịp tim Kiều Nhân tăng vọt, sau đó lại từ từ hạ xuống, cô hít một hơi thật sâu, để mặc Kỷ Hàn Thanh ôm mình, sau mấy bước đi, anh đặt Kiều Nhân ngồi xuống ghế cách chị Trần vài xăng ti.

Người đàn ông hơi xỏm người nhìn thẳng vào Kiều Nhân, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô: "Ngoan, ngồi chỗ này chờ anh."

Kiều Nhân chớp mắt liên tục, còn chưa kịp đáp lại nửa lời thì đã có người đi từ bên kia sang tìm Kỷ Hàn Thanh.

Người đàn ông dáng cao chân dài, chỉ cần bước vài bước đã có thể đi tới nơi.

Kiều Nhân vẫn cứ nhìn thẳng vào bức tường trắng, ngón tay siết chặt tay cầm của ghế, rót cuộc thì vẫn không đứng lên đi ra chỗ khác.

Sức chịu đựng của mắt cá chân cũng dần dần tăng lên, Kiều Nhân nhú mày, cô không dám lộn xộn, nhắm mắt lại dựa lưng ghế ngồi, ngoan ngoãn chờ đợi anh.

Ánh đèn trong bệnh viện dường như sáng hơn nhiều so với những nơi khác. Cho dù Kiều Nhân đã khép bờ mi lại vẫn cảm thấy ánh sáng như ban ngày chiếu vào mắt mình, cô không ngủ được, cũng không muốn mở mắt ra.

Hai bên tai dần dần an tĩnh trở lại, Kiều Nhân cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, ngón út bị người ta捏.

Vừa mở mắt ra thì thấy Lục Hạ đang ở bên cạnh cô: "Mệt à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Sao không mệt được, chỉ đơn giản là không buồn ngủ thôi.

Kiều Nhân nhìn sang phía bên kia: "Phóng viên xong rồi à?"

Chỗ bên đã không còn phóng viên tụ lại, chỉ còn Kỷ Hàn Thanh và một người khác, cùng với chị Trần vẫn luôn duy trì tư thế ngồi như cũ.

Lục Hạ than thở: "Tôi cũng không biết có được tính là xong rồi hay chưa nữa."

- Có ý gì?

- Ý là còn vấn đề vẫn chưa hỏi xong... À không đúng, phải là cái gì tôi cũng không hỏi.

Kiều Nhân nghiêng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn bóng hình người đàn ông đứng dưới ánh đèn.

- Quả nhiên Kỷ tổng không hổ danh là thần tượng của tôi.

Ánh mắt Kiều Nhân vẫn chưa thu về, nhoen miệng cười nhàn nhạt.

Lục Hạ nói tiếp: "Cô có biết vừa rồi Kỷ Hàn Thanh nói gì với cái người phóng viên vô lương tâm kia không?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Lục Hạ: "Anh ấy nói---Trước khi trở thành một người phóng viên xuất sắc không thể trở thành một người tốt sao?"

- Có ý gì?

- Bởi vì vừa rồi phóng viên kia hỏi chị gái rằng thời điểm cô ngồi trên taxi có nghĩ tới việc tiền phẫu thuật bị người ta giật mất thì bố cô bởi vì cô sẽ không được phẫu thuật kịp thời không.

"..."

Kiều Nhân yên lặng mấy giây, sau đó nhẹ nhàng chửi một tiếng.

Lục Hạ tỉnh mắt, sự mệt mỏi cả ngày hôm nay giờ phút này đã tiêu tan hết: "Aaaa tôi thích Kỳ tổng quá đi thôi."

Cô rũ mắt, nhướn miệng cười ôn nhu: "Tôi cũng thế."

-Cô cũng thế cái gì?

-Tôi cũng thích anh ấy.

Lục Hạ bừng tỉnh khỏi sự mê muội, trong mắt có ánh sáng lóe lên, cô cảm thấy mình tự chuốc lấy khổ nhục, vừa mới biết thức thối mà im lặng thì nghe thấy Kiều Nhân "A" một tiếng, cô hỏi: "Mọi người trong phòng làm việc chúng ta đều bận à?"

-Đúng vậy.

Lục Hạ suy nghĩ một chút, nói từng người một: "Tám giờ tối có tai nạn giao thông liên hoàn xảy ra trên đường cao tốc gần thành phố, Tiểu Hắc cùng hai cô em trong phòng đã đi tới hiện trường, Lục Kỳ thì ở bên kia..."

Vừa mới ngừng nói, Lục Hạ lại tiếp tục than thở: "Vu Minh tự sát rồi, đang cấp cứu ở bệnh viện thành phố, không biết có cứu được không..."

Mãi Kiều Nhân mới phản ứng được.

Thảo nào khi nói chuyện điện thoại với Kỳ Hân Thanh, Lục Kỳ có nói "Tình huống ở bệnh viện không lạc quan lắm."

Thành phố này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, mỗi ngày đều phát sinh ra những loại chuyện như thế này mà trong mắt người bình thường thường sẽ nghĩ rằng không bao giờ xảy ra những điều như vậy trên đầu mình.

Kiều Nhân nhắm mắt, không lên tiếng.

Nghe thật giống như mọi chuyện đã nằm trong dự đoán của mình, nhưng tựa như còn vượt xa dự liệu mà mình nghĩ ra.

Lục Hạ chọc bả vai cô: "Tiểu Kiều, ngày hôm nay cô mệt không?"

-Khá ổn.

Giọng nói cô ít nhiều cũng mang chút mệt mỏi, Lục Hạ vừa ách ách vừa đau lòng: "Biết vậy tôi đã không gọi cô qua đây."

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy.

Cô là một thực tập sinh, đụng phải loại chuyện lớn như thế này, khi phòng làm việc không đủ người thì sẽ chạy tới giúp đỡ một chút, đây rõ ràng là một điều hết sức bình thường, vậy mà khi Lục Hạ nói ra, cô tựa như một nàng công chúa nhỏ không nên chịu những thứ khổ cực vậy.

Kiều Nhân cảm thấy trong câu nói của Lục Hạ rõ ràng có ý tứ, đúng như dự đoán, cô nghe thấy Lục Hạ nói tiếp: "Vạn nhất rằng sau này trở thành bà chủ rồi, cô lại gây khó dễ cho tôi thì làm thế nào bây giờ?"

"..."

Bệnh thần kinh.

Kiều Nhân quay đầu lại, không nói chuyện với cô ấy nữa.

Chẳng mấy chốc, cả hai đều im lặng.

Một người là vì trong lòng có chuyện còn một người chỉ đơn giản là không muốn nói chuyện thôi.

Mười một giờ rưỡi, Lục Hạ thật sự không chịu nổi nữa, đầu mơ mơ màng màng sắp chìm vào giấc ngủ liền bị Kiều Nhân kiên quyết bắt đi về nhà.

Chờ đến khi Kỳ Hân Thanh và chị Trần nói chuyện xong đã là mười một giờ bốn lăm phút đêm.

Chưa tới một khắc, tiếng chuông đồng hồ sẽ sớm vang lên.

Kiều Nhân ngồi lặng yên trên ghế chờ anh, cô hơi rũ mắt cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân lại gần mới ngẩng đầu lên.

Cà vạt của Kỳ Hân Thanh đã không còn chỉnh tề như ban đầu, cúc áo sơ mi ở gần cổ áo cũng đã bung ra mấy cái, ánh mắt Kiều Nhân rơi vào khuôn mặt anh rồi từ từ nhìn xuống, nhìn từ cằm rồi dịch dần xuống phần xương quai xanh, sau đó dừng lại ở nơi cúc áo được cài ra.

Trắng nõn lại sạch sẽ, hơn nữa còn mang theo một vẻ cấm dục gợi cảm.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước miếng, mà xui quẻ khiến thế nào mà lại hỏi một câu: "Đây là tiền tăng ca trả cho em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tâm trí thật sự bị quấy mê hoặc.

Cái này gọi là quấy tham tiền háo sắc, luôn luôn đòi tiền tăng ca không chịu buông tha.

Nước miếng Kiều Nhân vẫn còn đọng lại ở cổ họng, thời điểm nuốt xuống, bản thân còn tự nghe thấy thanh âm vang lên như có như không.

Hành lang bệnh viện vào thời khắc này im ắng quá mức, ánh đèn ở phòng cấp cứu vẫn sáng chói, chỉ có vài người y tá đi qua, bước chân vội vã, khuôn mặt mang theo vẻ khẩn trương.

Nếu mà so sánh, bọn họ tựa như hai thế giới khác nhau.

Kiều Nhân và Kỳ Hàn Thanh nhìn nhau mấy giây, không nghe thấy câu trả lời của anh.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên thật vi diệu.

Lời nói ra tựa như nước hắt ra ngoài, hướng chỉ vừa rồi cô tát nước quá sức, đừng nói đến việc thu lại, bây giờ chậu nước được tát ra nơi nào ngay cả chính cô cũng không biết.

Kiều Nhân ở trước mặt Kỳ Hàn Thanh ít nhiều gì thì bây giờ cũng luyện cho mình được bản lĩnh mặt không đỏ tim không run, vào lúc này mặt vẫn còn có thể không biến sắc cứu vớt lại hình tượng của mình: "Em hỏi thay Lục Hạ."

Khí sắc trong đôi mắt Kỳ Hàn Thanh vẫn trầm trầm như vậy, không nói lời nào.

Kiều Nhân nghĩ rằng lát nữa anh sẽ nói lời kinh người, ví dụ như hỏi rằng: "Lục Hạ là ai?", cho nên đã biên soạn sẵn từng câu trả lời trong đầu, kết quả mấy giây sau chỉ thấy người này "Ừ" một tiếng: "Cho em."

Cô dứt khoát hỏi tới cùng: "Bao nhiêu tiền ạ?"

Dù sao cũng lấy danh nghĩa Lục Hạ ra đề hỏi, chuyện này không quan hệ gì với cô cả.

Kỳ Hàn Thanh lặng lẽ nhìn cô, mãi lâu sau, anh đột nhiên cười khê: "Chắc chắn là cô ấy hỏi?"

Kiều Nhân không ngừng gật đầu: "Trời đất chứng giám."

Kỳ Hàn Thanh nhẹ cười giễu-- lại còn trời đất chứng giám.

Nói dối mà không chớp mắt, thực sự thì anh cũng nên tin cô.

-Lục Hạ còn có thể không biết tiền tăng ca là bao nhiêu sao?

Nhất thời Kiều Nhân không phản ứng được.

Kỳ Hàn Thanh: "Thời gian làm việc của cô ấy ở tòa soạn nhiều hơn em đấy."

Kiều Nhân: "..."

Cô thiếu chút nữa thì quên, Lục Hạ không giống cô, đã làm việc trong tòa soạn được một, hai năm rồi sao có thể không biết tiền tăng ca là bao nhiêu được.

Đầu óc Kiều Nhân phản xạ rất nhanh, ngay lập tức nghĩ biện pháp khác, sửa lời: "Em nói nhầm, là Lục Kỳ hỏi."

-Lại nói dối tiếp.

Kiều Nhân đưa tay sờ mũi: "Em nói thật."

Kỷ Hàn Thanh tựa như bị cô chọc cười, khóe miệng khẽ nhếch, ý cười càng thêm sâu, anh buông lỏng cổ áo sơ mi, lần này lại không xoắn xuýt hỏi cô nói thật hay nói dối, chỉ hỏi: "Em có đi hay không?"

Thật vất vả chờ anh mở miệng, Kiều Nhân ngay lập tức đáp lại: "Đi."

Nói xong vừa muốn đứng dậy, kết quả quên mất chân mình không tiện, mới đứng dậy đã ngồi phịch xuống.

Mất cả chân phải co rút, Kiều Nhân nhú mi, cả khuôn mặt cũng khó chịu, giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng người đàn ông nhìn cô từ trên cao xuống hỏi một câu: "Còn đau không?"

Kiều Nhân gật đầu thì không đúng, mà lắc đầu cũng không phải.

Yên lặng một lát, Kỷ Hàn Thanh cũng không chờ cô trả lời nữa, cúi người bế cô lên.

Kiều Nhân thật sự rất gầy, đặc biệt là mấy ngày nay chạy đông chạy tây, có lúc ngay cả cơm cũng không thèm ăn, eo vô cùng nhỏ, cảm giác còn không đến mấy lạng thịt.

Kỷ Hàn Thanh ôm cô vào lòng, cảm giác cô quá nhẹ, chân mày khẽ nhíu: "Buổi tối em ăn cơm chưa?"

Trong ngực là cô gái nhỏ chôn đầu trong ngực mình, núm lấy cổ áo anh, lắc đầu.

Buổi tối vốn là bị mẹ Tống gọi điện qua ăn cơm với mẹ, kết quả gặp được thần tượng khi vẫn còn đang đứng cạnh Kỷ Hàn Thanh, đừng nói đến cơm ăn, ngay cả nước cô cũng chưa uống được bao nhiêu.

Tối nay xảy ra vô cùng nhiều chuyện, nếu như không bị Kỷ Hàn Thanh lật lại nợ cũ nữa thì chắc chắn đây được gọi là sống sót tai qua nạn khỏi, Kiều Nhân vừa mới thở nhẹ một cái đã nghe thấy anh hỏi: "Sao không ăn?"

-Không có khẩu vị.

-Nhìn thấy thần tượng của mình thì còn có khẩu vị mà ăn sao?

Kiều Nhân: "..."

Bao nhiêu ý tứ trong câu này đều được Kỷ Hàn Thanh lờ hết ra ngoài, Kiều Nhân ghen giọng: "Không... Không phải."

Phía trên đỉnh đầu, người đàn ông khẽ mỉm cười, không biết là có tin hay không.

Kiều Nhân không dám dăng mình tới hồ lửa, dứt khoát khóa chặt miệng không nói lời nào.

Hai phút sau, Kiều Nhân được Kỷ Hàn Thanh bế tới phòng cấp cứu.

Bác sĩ trực ban là một người phụ nữ ở độ tuổi ba mươi, vào lúc này đang xem phim truyền hình trong phòng, khiến cả phòng làm việc trở nên sôi động náo nhiệt.

Trong phòng cấp cứu có tổng cộng hai giường bệnh, vào lúc này cả hai giường đều trống không.

Kiều Nhân được đặt xuống chiếc giường sát cạnh tường, để tay lên trên bàn được đặt ở giữa hai giường, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau với chị bác sĩ hồi lâu, người kia tắt tivi, thẳng người nghiêm mặt hỏi: "Có lấy số không?"

-Đi đăng ký bây giờ.

Hôm nay trong bệnh viện không có nhiều người, chưa tới vài phút đã hoàn tất thủ tục, Kỷ Hàn Thanh vừa đặt cô xuống liền đi ra ngoài đăng ký.

Kiều Nhân ngồi trên giường bệnh hai, ba phút, người bác sĩ này vừa rồi xem phim đến mức nhập thần, giờ phút này mới chú ý tới cô.

Bác sĩ đặt điện thoại xuống bàn, hỏi thẳng vào vấn đề: "Bị bệnh gì?"

-Chân bị trật ả.

-Một mình tới đây?

Đáng lẽ phải trả lời thì cửa phòng bệnh đã mở ra, nữ bác sĩ quay đầu nhìn, trong phút chốc liền vỡ lẽ: "Hiểu hiểu."

Dừng mấy giây: "Bạn trai cô còn thật đẹp trai."

Kiều Nhân: "..."

Bởi vì không phải bệnh nguy hiểm gì cho nên quá trình bôi thuốc và kê đơn thuốc diễn ra vô cùng nhanh chóng. Còn chưa đến mười phút, mắt cá chân Kiều Nhân được bôi thêm một lớp thuốc mỡ.

Nữ bác sĩ đưa đơn thuốc, mấy dòng chữ rồng bay phượng múa không đọc ra được chữ gì, Kiều Nhân nhìn chăm chăm mấy lần, vừa mới quay đầu đưa đơn thuốc cho Ký Hàn Thanh, liền nghe thấy lời bác sĩ dặn dò: "Mấy ngày nay chú ý một chút, cố gắng không để chân dính nước."

Kiều Nhân: "Được."

Bầu không khí vô cùng hòa hợp, hoàn toàn không xuất hiện cái gì gọi là mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Cứ êm đềm như vậy cho đến khi bác sĩ nói thêm một cái: "Tốt nhất là không nên vận động kịch liệt, nếu không rất dễ đụng phải vết thương."

"..."

Đầu óc Kiều Nhân ngưng trệ: "... Vận động kịch liệt cái gì ạ?"

Nữ bác sĩ cau mày nhìn cô một cái, tựa hồ cảm thấy cô không coi mả, không muốn nói nhiều, ném cho cô một câu: "Đi về mà hỏi bạn trai cô ấy." Sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác xem tivi.

Kiều Nhân: "..."

Bị dày vò đến mười hai giờ đêm, hai người mới ngồi lên xe ra khỏi bệnh viện.

Kiều Nhân vô cùng mệt mỏi, tựa cả người vào anh, không muốn hoạt động cái gì, ngay cả dây an toàn cũng là Ký Hàn Thanh thắt cho cô.

Anh nghiêng người lại gần, mang theo mùi vị sạch sẽ từ người anh tỏa ra, có thể là vì ở trong bệnh viện một thời gian dài nên trên người anh vẫn còn phảng phất mùi thuốc sát trùng, mùi hương tràn ngập trước chớp mũi Kiều Nhân.

Cô nhìn chăm chăm vào yết hầu của anh, bỗng nhiên cảm thấy xao động mà không hiểu vì sao.

Tư thế như thế này quá mập mờ ái muội, nên phát sinh chút gì đó mới bình thường được.

Kiều Nhân đợi mấy giây, kết quả mấy giây sau, thanh âm tiếng thắt dây an toàn vang lên, Ký Hàn Thanh lại bình tĩnh ngồi về vị trí.

Ngay sau đó, anh không nói lời nào liền khởi động xe.

Kiều Nhân: "..."

Sắc đẹp khiến thần trí mơ màng.

Đầu óc cô gần đây rõ ràng mê man hơn ngày trước rất nhiều.

Kiều Nhân dành mười phút để suy nghĩ lại về bản thân mình, kết quả bất cứ điều gì cũng không nghĩ ra được, ngẩng đầu lên nhìn lại thì phát hiện ra xe đã đi qua nhà cô.

Cô nhìn chăm chăm vào ánh đèn đường và từng bóng cây xa dần, sau đó quay đầu hỏi anh: "Chúng ta đi đâu thế?"

-Nhà anh.

-Đến nhà anh làm gì?

Xe đã lái vào tiểu khu, giọng nói Ký Hàn Thanh vẫn không nhạt không mặn như vậy, nhưng mỗi chữ nói ra đều vô cùng rõ ràng: "Thường em tiền tăng ca."

Tiếng nói vừa dứt, tốc độ xe cũng chậm dần.

Kiều Nhân chú ý tới phía trước chính là nhà của Ký Hàn Thanh, cô đã tới đây một lần cho nên có ấn tượng.

Lần này so với tình huống khi trước không hề giống nhau, lần trước đến, căn nhà được khắc ba chữ "Ký Hàn Thanh", còn lần này là hai chữ vô cùng rực rỡ: "Hang sói."

Mười hai giờ đêm, rạng sáng, trong tiểu khu gần như không còn ai đi qua đi lại.

Đêm thanh gió mát, nếu mà không xảy ra chuyện gì thì thật xin lỗi bầu không khí kỳ lạ khó xử lại mập mờ ái muội này.

Kiều Nhân nắm chặt lấy dây an toàn, co rúc người vào trong góc, trở nên sợ hãi: "Em không cần..."

Ký Hàn Thanh nhếch môi, sau hai, ba giây tháo dây an toàn, anh nghiêng người lại gần cô.

"Em không muốn." Kiều Nhân khóc không ra nước mắt, dùng đòn sát thủ dựa vào điểm yếu mà chống lại, ngoan cố kháng cự: "Chủ nhỏ, cháu phải về nhà."

Bình thường Kỷ Hàn Thanh không hề thích cô gọi hai tiếng "Chủ nhỏ", nhưng mà hôm nay nghe thấy lại lọt tai vô cùng, hơn nữa còn mang theo ý cự tuyệt nhưng vẫn muốn trêu chọc người ta, rất dễ nghe.

Dễ nghe, đặc biệt còn vô cùng kích thích.

Nụ hôn của anh dừng lại bên tai cô, trong chốc lát đột nhiên vang lên thanh âm tiếng cười khe khẽ. Sau đó anh cúi đầu, nhẹ nhàng cắn vào phần xương quai xanh tinh tế xinh đẹp mà cô để lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Kỷ Hàn Thanh không dùng sức, nói là cắn còn không bằng gọi là hôn sâu.

Kiều Nhân cứng đờ người, mọi lời nói trên môi đều bị nuốt lại, bờ môi như bị ngọn lửa thiêu rụi, ban đầu chỉ đơn giản là hơi nóng, bỗng chốc bùng lên dữ dội, dần lan ra khắp da thịt.

Cô nghe thấy giọng anh mơ hồ không rõ: "Nhất định phải đến."

Toàn thân Kiều Nhân nóng bừng, cô cũng không dám làm loạn, nhưng vẫn đủ can đảm mở miệng phản bác: "Anh đây là đang ý mạnh hiếp yếu."

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy lời này rất có ý tứ, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt người đàn ông là một mảnh tối tăm sâu thẳm, tựa như có một dòng nước ngầm khẽ trào dâng lên, anh không hề phủ nhận lời cô, chỉ nhẹ gạt đầu một cái: "Là em câu dẫn anh trước."

Kiều Nhân: "..."

Người này khi nghiêm túc thì giọng nói khi bình tĩnh ôn hòa cũng không khác gì ngữ khí khi bàn chuyện công việc là bao.

Nhưng Kiều Nhân đã nhạy cảm "đánh hơi" ra thâm ý trong câu nói của anh, cô nhăn mũi, cả người cũng dịch sát vào cửa xe: "Em không có mà."

-Em có.

-Thật sự em không có mà.

"Cũng được." Kỷ Hàn Thanh lui về phía sau, khoảng cách hai người được dẫn ra, Kiều Nhân vừa mới lấy hơi thì ngay sau đó một nụ hôn đã rơi xuống.

Kỷ Hàn Thanh hôn rất sâu, không để cho cô cơ hội được thở hay giãy dụa, Kiều Nhân chỉ cảm thấy một trận choáng đầu hoa mắt, trong miệng giống như được rót đầy mật ngọt, mãi tới lúc Kiều Nhân phản ứng lại được, anh đã nghiêng đầu, cắn cắn vành tai cô.

Giọng nói anh nhẹ nhàng, mang theo hơi thở dịu dàng: "Vậy thì anh câu dẫn em."

Kiều Nhân: "..."

Cuối cùng cô cũng hiểu Kỷ Hàn Thanh nói hai chữ "Cũng được" là có ý gì.

Cảm giác ngày hôm nay dù cô có câu dẫn anh hay không thì chuyện này vẫn là ván đã đóng thuyền, không thể tránh né.

Kiều Nhân khẽ nhếch miệng, khuôn mặt ửng đỏ, phủ một lớp mồ hôi mỏng, cô khẽ hít sâu một hơi, giọng nói còn run rẩy: "Em có thể đi về không?"

Người đàn ông trả lời vô cùng dứt khoát: "Không thể."

-Kỷ Hàn Thanh ——

-Ừ?

Giọng nói không lớn, tựa như là truyền ra từ cổ họng, mang theo vô vàn sự ái muội cùng đùa giỡn, tiếng nói vừa vang lên, người đàn ông lại phụt xuống đôi môi cô lần nữa.

Cổ Kiều Nhân chợt lạnh, ngay sau đó được phủ một tầng nhiệt.

Cô đưa tay nắm lấy cổ áo, vội kéo lên: "Anh muốn làm gì?"

-Em cảm thấy anh muốn làm gì?

Người đàn ông giương mắt nhìn cô, mặt mũi nơi đáy mắt càng sâu thêm.

Kiều Nhân và anh hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Kỷ Hàn Thanh vẫn mang theo sự hung hăng cáo già, cô thu lại tầm mắt, người đàn ông ghé vào tai cô, nói ra hai chữ: "Làm em."

"..."

Kiều Nhân chưa từng nghĩ tới câu trả lời của anh sẽ như thế này, sững sốt mấy giây mới phản ứng được, hai bên tai cô càng đỏ hơn, nước mắt đọng đầy, hốc mắt cũng đỏ lên, nhắc chân phải đá anh: "Anh còn không biết xấu hổ."

Chân cô không tiện lắm, không thể nâng cao nên nhanh chóng bị Kỷ Hàn Thanh đè xuống.

Anh nhắc nhở, như cười như không: "Bác sĩ nói không nên để em vận động kịch liệt..."

-Không để cho em vận động kịch liệt mà anh còn muốn làm, làm, làm..

-Làm gì?

Kiều Nhân không nói, khoe miệng xụ xuống, hướng sang chỗ khác tỏ vẻ hờn dỗi mấy giây, sau đó đưa tay đẩy khẽ anh: "Anh đứng dậy đi."

Kỷ Hàn Thanh chỉ khẽ cười, không cười cợt cô nữa, khi đứng dậy ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn vào cổ Kiều Nhân.

Cô gái nhỏ mang làn da trắng, trên chiếc cổ trắng nõn cũng có thể thấy mạch máu, mà bây giờ, dọc theo xương quai xanh đều xuất hiện rất nhiều những ấn ký đỏ hồng nhỏ li ti.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh tối sầm, yết hầu bỗng dưng nặng trĩu trong cổ họng, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Kiều Nhân, em không muốn ra à?"

Toàn bộ máu trong người Kiều Nhân giờ đây chỉ dồn lên khuôn mặt, tựa như là cô bị cho vào lò hấp, cả người nóng ran, nhẹ nhàng cắn răng: "Không muốn."

Gần như cô phải nghiêng răng nghiêng lợi mới nói ra được hai chữ này, vừa nghiêng răng vừa suy nghĩ, nếu như khi này Kỷ Hàn Thanh kiên trì thêm chút nữa có khi cô đã gật đầu đồng ý rồi.

Kết quả đợi mấy giây, Kỷ Hàn Thanh chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân: "..."

Cô có chút lo lắng đề phòng, vậy mà đến khi Kỷ Hàn Thanh buông ra chữ "Ừ", cô lại có xúc cảm mát mẻ chưa bao giờ xuất hiện.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Không liên quan, nhân viên trong bộ phận xã hội thường xuyên phải làm thêm giờ."

Kiều Nhân: "..."

Người này sinh ra được trời ban cho khuôn mặt dễ nhìn, cả vạt nói lỏng, vào lúc này đã được anh kéo ra, ngay cả nút áo thứ ba trên áo anh cũng còi, quay đầu nhìn cô, đôi mắt đào hoa vừa mang theo sự khó hiểu vừa mang theo chút ướm ắt điển tình: "Đêm nay ngủ cùng anh."

-Bác sĩ nói em không thể...

Khoe miệng Kỷ Hàn Thanh khẽ nhếch lên: "Chữ ngủ theo đúng nghĩa đen."

"..."

Kiều Nhân đi bộ không tiện, cho nên cuối cùng vẫn là để Kỷ Hàn Thanh bế lên tầng.

Tâm trí cô phải chịu đựng căng thẳng cả tối nay giờ đã được thả lỏng, nằm trong lòng Kỷ Hàn Thanh nhẹ giọng hỏi: "Thời điểm ở bệnh viện có phóng viên hỏi vấn đề không nên hỏi sao?"

Anh dùng chân rờ "Ừ" một tiếng.

Giây tiếp theo: "Mở cửa ra đi."

Kiều Nhân đôi chủ đề: "Chìa khóa anh đâu?"

- Trong túi.

Vì vậy Kiều Nhân đưa tay tới mò mẫm, túi quần bên trái không có, tiếp tục đổi hướng sang lục túi quần bên phải, tay còn chưa làm gì, khi cúi đầu còn nghe thấy tiếng anh khẽ nuốt nước miếng: "Em sờ chỗ nào đấy?"

"..."

Kiều Nhân không dám sờ xuống phía dưới, dời khỏi túi quần mà đi lên túi áo, lần này thì đúng đường rồi, tìm một lúc đã thấy chìa khóa, cô nghiêng nửa người về phía trước, nhanh chóng cắm chìa vào ổ khóa.

Sau đó cửa mở ra, cô không vội vã đưa tay mở đèn.

Một khách ở tầng một là một mảnh tấm tối, chỉ có ánh đèn ngoài sân hắt vào, Kiều Nhân nhắm mắt, giang tay ôm chặt lấy Kỷ Hàn Thanh: "Có phải phóng viên đó hỏi chị gái là thời điểm ngồi trên xe taxi có từng nghĩ đến việc tình phẫu thuật bị cướp đi thì bố mình sẽ không được phẫu thuật kịp thời đúng không?"

Người đàn ông không đáp lời.

Kiều Nhân liền tự nhiên nói tiếp: "Em cũng từng bị hỏi qua vấn đề này."

Tâm trạng của cô trong ngày hôm nay sờ dĩ lại tệ như vậy, ngoài sự cảm thông dành cho chị Trần như bao người thì nguyên do lớn nhất là xuất phát từ chính cô.

Tình huống xảy ra với chị Trần, rất nhiều năm trước cô cũng từng trải qua chuyện y như vậy.

Ngày đó Kiều Uyên bị tai nạn giao thông phải cấp cứu ở bệnh viện, Kiều Nhân cũng tro trọi như vậy, ngồi một mình ở hành lang.

Cô khi ấy chưa lớn lắm, nhưng những đạo lý gì nên hiểu thì đều đã thấu, khi nhìn thấy người bác sĩ thờ dài, cô cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mà khi ấy, sự khác biệt duy nhất giữa Kiều Nhân và chị Trần chính là cô phản ứng vô cùng bình tĩnh, không khóc cũng không gây khó dễ cho người khác, tĩnh lặng tựa như một người qua đường đứng ngoài nhìn.

Dù sao chẳng nữa, Kiều Uyên cũng là phóng viên điều tra nổi tiếng, sự việc bị truyền ra, trong chốc lát, hành lang bệnh viện bị một đám phóng viên vây quanh chật cứng.

Bệnh viện có ba tầng thì hành lang cả ba tầng đều kín người, chật như nêm.

Kiều Nhân khi ấy, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn người ta, không nói lời nào chỉ ngồi trên ghế, trong đám người ồn ào đó, không biết ai đã hỏi ra một câu.

Một câu hỏi giống y như đúc với câu hỏi mà chị Trần phải nghe.

Mẹ nó, làm gì có ai đang yên đang lành lại nghĩ tới vấn đề cha mẹ mình chết chứ?

Đến khi ấy Kiều Nhân rớt cuộc cũng có phản ứng, ánh mắt cô nhếch lên, mặt không đổi sắc nói: "Cút."

Đó là một nữ phóng viên trẻ tuổi, bị cô mắng thì sùng sờ, ngay sau đó vẻ mặt biến đổi thành biểu cảm vô cùng phản kích: "Chị là đang quan tâm hỏi thăm em, sao em lại nói như thế chứ?"

Kiều Nhân không muốn nhiều lời nữa.

Nữ phóng viên kia lải nhải hai phút. Trong hai phút đó phun ra những từ ngữ gì Kiều Nhân không rõ nữa, sau đó Hứa Thần Phong chạy tới, che chắn cho cô khỏi máy ảnh cùng micro đang chĩa vào.

Hành lang bệnh viện vừa rồi vô cùng ồn ào, trong nháy mắt đã an tĩnh. Hứa Thần Phong cũng không nói lời nào, chỉ kéo cô đi đến chỗ không người.

Các phóng viên vẫn đang xì xào bàn tán với nhau, chỉ là không ai bước tới hỏi cô vấn đề này nữa.

Câu hỏi kia có ấn tượng sâu đậm trong lòng Kiều Nhân, sâu tới mức dù đã vài năm sau, ngày hôm nay một lần nữa nghe thấy câu hỏi đấy mà lòng ngực nhói đau, dù đã hít sâu để bình tĩnh lại thì vẫn cảm thấy đau đến nhói lòng.

Đôi mắt cô vẫn nhắm, chỉ có dòng lệ chảy ra từ khóe mắt, từ từ chảy xuống gò má, khi mở miệng nói vẫn còn mang nặng giọng mũi: "Chú nhỏ."

Kỷ Hàn Thanh đáp một tiếng.

Vì lời đáp này mà nước mắt Kiều Nhân càng tuôn ra ướt đẫm, giọng mũi nặng hơn: "Em thật sự thích anh."

Anh không giống Hứa Thần Phong, nói gì làm gì đều có thể ung dung thản nhiên mà chạm tới tâm khảm nơi cô.

Khỏe miệng Kiều Nhân khẽ giương lên, giấy tiếp theo, cô được đặt xuống trên salon trong phòng khách, chốc lát ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu cô.

Cô mở mắt, vừa mới thích ứng được với ánh sáng, người đàn ông nhẹ nhàng đưa tay lên đôi mắt cô lau đi dòng nước mắt: "Vẫn còn sức để khóc nữa ả?"

Kiều Nhân lặp lại những từ anh vừa nói, lẩm bẩm trong miệng mấy lần, vẻ mặt mê man hỏi: "Anh có ý gì?"

-Chúng ta làm chuyện khác.

Có thể coi rằng cô hiểu rõ cái người tên Kỳ Hàn Thanh này đi.

Thời điểm nghiêm túc thì đứng đắn hơn ai hết, nhưng khi không nghiêm túc thì sẽ không biết được anh có thể không đứng đắn đến nhường nào.

Kiều Nhân không tin chữ "khác" trong lời của anh mang nghĩa tốt, lần này đã cự tuyệt dứt khoát: "Không làm."

-Không phải vừa nói thích anh sao?

-Thích cũng không làm.

Vừa mới dứt lời, Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng nhún mày lại.

Biểu cảm trên mặt anh không tốt lắm, ít nhiều gì thì vẫn nhìn ra được sự bất mãn.

Kiều Nhân khó khăn tiến lên phía trước nửa bước, hai tay cầm cổ áo anh, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà cắn một cái lên xương quai xanh của người đàn ông.

Yết hầu Kỳ Hàn Thanh khẽ động đậy, lửa nóng trong người không hẹn mà cùng tăng vọt, anh buồn bực hừ một tiếng, nắm lấy cằm Kiều Nhân kéo cô ra khỏi người mình, cũng không nhìn cô lấy một lần, đứng dậy----

Đi vào phòng tắm.

Những thời khắc Kiều Nhân lớn mặt lớn gan quả thực không nhiều.

Thật vất vả mới có được một lần như hôm nay, sau khi làm xong chuyện xấu lại cảm thấy run sợ, nhân lúc Kỳ Hàn Thanh vẫn đang ở trong phòng tắm chưa đi ra, Kiều Nhân tùy tiện tìm một phòng, nhanh chóng vọt vào phòng tắm sau đó chui vào chăn ấm, ngay lập tức con buồn ngủ gõ cửa.

Mục tiêu của Kiều Nhân không cao, cứ ngủ trước khi Kỳ Hàn Thanh tìm được phòng cô nằm là được rồi.

Năm phút sau, Kiều Nhân vẫn chưa hoàn thành ý định của mình thì nghe thấy tiếng mở cửa, ngay sau đó cửa đóng lại, tiếng bước chân ngày một gần hơn.

Kiều Nhân nhắm mắt lại không dám lộn xộn, ổn định hô hấp vênh tai nghe, kết quả một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Cũng không biết là qua bao lâu, điện thoại của anh vang lên, bởi vì Kiều Nhân có tắt giật mình, khi nghe thấy tiếng chuông thiếu chút nữa bị dọa sợ đến mức nhảy bắn ra khỏi giường.

Điện thoại rất nhanh được kết thông, giọng nói của anh rất bé: "A lô."

Chỉ nói một chữ như vậy, sau đó anh vén chăn bên người Kiều Nhân lên, gió bên ngoài thổi lướt qua mấy giây, ngay sau đó được anh đắp lại.

Kiều Nhân cảm nhận được rõ ràng trên giường đã có nhiều hơn một người, ngay cả đệm giường cũng nhẹ nhàng lún xuống một ít.

Người đàn ông đưa tay tới, đầu ngón tay anh gõ nhẹ lần eo của cô.

Kiều Nhân nắm chặt ga giường, không dám lộn xộn.

Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia vẫn không ngừng nghỉ, nói xong tình huống với tốc độ rất nhanh.

Vậy mà Kỳ Hàn Thanh ở đầu bên này lại chỉ nói một chữ "Ừ" từ đầu đến cuối, anh yên lặng hoàn toàn, thậm chí cảm giác như anh không hề lắng nghe người kia nói chuyện, đặc biệt là cái tay hiện giờ như có như không đi chuyển trên eo cô.

Giấy tiếp theo, quần áo của Kiều Nhân đã trở nên xộc xệch.

Người đàn ông vô cùng nhẹ nhàng, ngón tay dọc một đường di chuyển lên xương quai xanh của cô, chiếm rất nhiều tiện nghi, sau đó ngay tại thời điểm Kiều Nhân không chịu nổi nữa muốn mở mắt ra, Kỳ Hàn Thanh lại "Ừ" một tiếng, tắt điện thoại.

Kiều Nhân mở chi hơi động đậy mi mắt ngay lập tức nhắm nghiền.

Kỷ Hàn Thanh tròn mắt nhìn cô, bên tai Kiều Nhân đã đỏ ửng, phần da thịt dưới cổ đều ửng hồng, anh cười giễu, giờ tay ra tắt đèn.

Kiều Nhân cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Vừa muốn làm dáng ngủ xấu vừa lẩn lộn qua lại để tạo khoảng cách với anh một chút thì bàn tay anh đã đặt ngang hông cô, anh hơi dùng sức ôm Kiều Nhân vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tai cô: "Càng giả vờ nữa thì anh càng tiếp tục."

Kiều Nhân: "..."

Ngón tay anh gõ nhẹ, vừa muốn di chuyển một lần nữa thì Kiều Nhân lườn tay qua áo bắt lấy cổ tay anh: "Ài...Điện thoại ai gọi thế?"

Nụ cười trên khóe môi Kỷ Hàn Thanh càng rạng rỡ hơn: "Ngày mai tiếp máy."

Nếu mà nghe cuộc gọi đêm nay, Kiều Nhân đừng hòng ngủ được.

Còn nếu nghe điện thoại vào ngày mai, kết quả là đến sáng hôm sau, cái gì Kiều Nhân cũng quên tiệt.

Cô ngủ khá ngoan, ngoại trừ trong lúc ngủ còn lẩn hai vòng bên Kỷ Hàn Thanh ra thì không có làm chuyện gì khác người.

Kiều Nhân nằm ngủ vô cùng yên ổn trong lòng Kỷ Hàn Thanh, đến ngày hôm sau tự nhiên thức giấc, mắt vẫn chưa mở ra đã nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên.

Liếc mắt một cái, cô đã nhìn thấy điện thoại hiện lên hơn chục cuộc gọi nhờ của Kỷ Niệm.

Thậm chí tin nhắn WeChat Kỷ Niệm gửi qua còn nhiều hơn.

Lúc này Kiều Nhân mới nhớ tới tối hôm qua cô không nói với Kỷ Niệm rằng không về nhà, đầu óc cô này lên suy nghĩ những điều sắp xảy ra, kết quả mở WeChat đều là tin nhắn Kỷ Niệm thét gào:【Mẹ nó, Tiểu Kiều sao cậu lại phải chạy tới nhà anh trai tớ! 】【

Hôm qua đi Tổng gọi điện cho tớ hỏi thăm cậu, tớ nghĩ rằng cậu về nhà thì đi nói rằng cậu không có ở nhà】

Kiều Nhân choáng váng vì một loạt tin nhắn hiện ra.

Cô tùy tiện gõ mấy chữ trả lời Kỷ Niệm【Ngày hôm qua muộn quá, sợ quấy rầy giấc ngủ của cậu nên không về.】

【Cậu nói láo!】

Kỷ Niệm【Cậu đã ngủ với anh tớ chưa?】

Kiều Nhân:...】

【Nữ thí chủ hãy trả lời câu hỏi của tôi.】

Kiều Nhân không nói lời nào, định giả bộ như chưa đọc tin nhắn rồi thoát khỏi cuộc trò chuyện, kết quả một bàn tay từ phía sau đưa tới, cầm lấy điện thoại của cô nhấn hai chữ:【Ngủ rồi.】

Lần này đến lượt Kỷ Niệm không nói lời nào.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hai chữ kia mà mặt đỏ tới tận mang tai, vừa muốn giải thích cho Kỷ Niệm mấy câu thì nghe thấy Kỷ Hàn Thanh cười khê, giương mắt qua nhìn anh, khóe miệng anh cong lên vô cùng đẹp mắt: "Đêm hôm qua ngủ với anh sao không thấy em đỏ mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Lời anh vừa nói ra không phải một câu hỏi đơn giản mà là một câu hỏi mang ý nghĩa trần trụi.

Anh hỏi vô cùng thẳng thắn khiến khuôn mặt Kiều Nhân càng nóng bừng hơn nữa, cau mày phản bác anh: "... Ai ngủ với anh?"

Cho dù có ngủ thì cô cũng chỉ nằm gọn một góc thôi.

Kiều Nhân không phục, cầm điện thoại nhắn WeChat giải thích cho Kỷ Niệm: 【Tớ không ngủ với anh cậu.】

Tin nhắn vừa mới gửi đi, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói của người đàn ông, thanh âm vẫn mang theo chút ngái ngủ, trầm khàn: "Cùng nằm ngủ trên một chiếc giường thì đây không gọi là ngủ à?"

Kiều Nhân: "..."

Cái người này mang rất nhiều ý tứ vào trong câu nói của mình.

Mới vừa nãy nhắn WeChat cho Kỷ Niệm, ý tứ cũng hiện rõ trên mặt chữ, chỉ còn kém nước nói thẳng ra là hai người không hề phát sinh quan hệ, kết quả bây giờ ở trước mặt cô lại thành ra thế này, cô đành biến những lời kia thành suy nghĩ trong sáng thuần khiết.

Ngủ.

Ngủ theo đúng nghĩa đen.

Cảm giác như là đang cãi nhau hay do Kiều Nhân suy nghĩ nhiều, khế cau mày, ánh mắt nhìn qua chỗ khác, không thèm nói lý với Kỷ Hàn Thanh nữa, gửi thêm cho Kỷ Niệm một tin nhắn nữa: 【Thật sự không có gì mà.】

Mãi sau Kỷ Niệm mới nhắn lại: 【Có hiểu cái gì gọi là lạy ông tôi ở bụi này(*) không?】

(*) Lạy ông tôi ở bụi này: (Nghĩa đen) Đang trốn (nấp) nhưng vô tình phát tín hiệu cho người đi tìm biết về mình ở đâu. (Nghĩa bóng) Đang giấu kín điều gì đó nhưng lại vô tình làm cho người đi tìm phát hiện ra. (wiki)

"..."

Kiều Nhân nhìn chằm chằm vào màn hình di động, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Kỷ Niệm: 【Hai người chẳng phải đã phát triển quá nhanh rồi sao?】

Kiều Nhân không lên tiếng, tránh cho việc càng giải thích lại càng bôi đen bản thân mình.

Kỷ Niệm: 【Trong phim cũng không nhanh đến thế này.】

Con mẹ nó chứ.

Kiều Nhân không phục: 【Cậu không biết tình một đêm là nhánh cây ngàn đời à?】

Kỷ Niệm: 【...】

Đầu bên kia hoàn toàn lặng im.

Kiều Nhân dứt khoát không giải thích nữa, ném điện thoại lên giường, sau đó duỗi thẳng người đi rửa mặt.

Bởi vì đêm qua vội quá, Kiều Nhân không biết phòng mình ngủ là phòng chính hay phòng dành cho khách.

Phòng sạch sẽ, ngay cả phòng tắm cũng sạch vô cùng, trên kệ đã đặt sẵn bàn chải và thuốc đánh răng, chỉ là có duy nhất một bộ, Kiều Nhân nhìn chăm chăm đồ dùng cá nhân, những đồ này tựa như chưa có ai dùng qua nhưng bàn tay vẫn dùng dăng chưa chịu cầm lấy.

Một lúc sau, cửa nhà tắm khép hờ bị mở ra, ngay sau đó giọng nói của anh vang lên: "Làm sao thế?"

Kiều Nhân duỗi tay chỉ vào bàn chải: "Em dùng cái này à?"

Kỷ Hàn Thanh nhắc chân đi tới, nhìn cô một cái, cầm bàn chải nặn kem đánh răng rồi đưa tới cho cô: "Là đồ dùng dự phòng, chưa ai sử dụng cả."

Kiều Nhân "À" một tiếng, lúc này mới cầm lấy bắt đầu đánh răng.

Cô cũng không hỏi nhiều, tự cho rằng sáng hôm nay sẽ trôi qua trong sóng yên biển lặng, kết quả đánh răng rửa mặt xong xuôi, nhìn vào trong gương, lúc này mới nhìn thấy rõ bản thân mình, môi đỏ răng trắng, đồ ngủ là váy trắng tinh khôi, không bảo thủ mà cũng không quá hở hang, chiếc váy thiết kế đơn giản lại rộng rãi.

Tối hôm qua trước khi tắm, cô mang theo tâm trạng muốn kiểm tra anh nên đã mở tủ quần áo.

Bởi vì mác vẫn chưa được xé, Kiều Nhân không suy nghĩ nhiều, tạm thời mượn mặc một chút.

Dù sao cũng không có ai mặc, lần sau cô mua bộ y hệt trả lại anh là được.

Cô suy nghĩ đơn giản, nhưng sau khi tỉnh ngủ mới cảm thấy không bình thường chút nào, ánh mắt Kiều Nhân nghiêng sang nơi khác, nhìn người đàn ông

đứng cạnh mình cũng đang mặc bộ quần áo ngủ cùng chất vải với chiếc váy trên người mình.

Đồ đôi rồi.

Tâm trí Kiều Nhân bỗng dung nổ tung: "Ngày mai em sẽ mua bộ mới gửi tới nhà anh."

Thảo nào từ khi cô thức dậy, người này đã nhìn cô với ánh mắt không bình thường chút nào.

Từ khi tỉnh giấc, mỗi lần anh nhìn cô đều mang theo sự hung hăng, chiếm hữu tựa như là muốn nuốt trọn cô vào bụng mình.

Kiều Nhân bị ánh mắt thâm ý của Kỳ Hàn Thanh nhìn chằm chằm mà cảm thấy cổ họng có chút ngứa, cô đưa tay lên xoa xoa cổ họng: "Vậy hôm nay em ngay lập tức..."

"Không cần." Đôi môi anh khẽ cong, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô mang theo sự trấn trị không che giấu chút nào: "Là chuẩn bị cho em."

Trong đầu ập lên một tiếng "Bùm" vang dội, Kiều Nhân suýt nữa bị sặc nước miếng: "Anh có ý gì?"

-Chính là... Đã mưu đồ rất lâu chờ tới ngày em ngủ với anh rồi.

Kiều Nhân: "..."

Cô vốn cho rằng quần áo phụ nữ ở trong nhà Kỳ Hàn Thanh chỉ có hai loại.

Một là quần áo của Kỳ Niệm để sẵn ở đây, hai là Kỳ Hàn Thanh nhờ ai đó đặt mua cho mình.

Đàn ông mà, có nhu cầu cũng là điều bình thường, đưa một cô gái tới nhà rồi phát sinh tình một đêm cũng chẳng phải chuyện lạ, kinh thiên động địa gì nữa, nói chuẩn bị trước quần áo còn không bằng nói đã thủ sẵn áo mưa.

Hai loại này Kiều Nhân đều đã mừng rỡ, kết quả nghĩ tới nghĩ lui lại không nghĩ rằng câu trả lời là chính bản thân mình.

Cô khẽ cắn răng, vào lúc này không dám nói loạn nữa, xoay người nhìn về phía gương, giây tiếp theo, cô nhìn thấy cổ mình xuất hiện những vết đỏ nổi bật.

Những vết đỏ lốm đốm, hiện trên làn da trắng nõn của cô lại càng nổi bật hơn.

Trong nháy mắt, tâm trí Kiều Nhân nổ tung, cũng không chú ý tới việc lời nào nên nói lời nào không nữa, thở hổn hển phun ra hai chữ: "Cảm thú."

Kỳ Hàn Thanh giương mắt nhìn cô.

Một lúc sau, anh kéo tay phải Kiều Nhân chạm vào người mình, mở cổ áo ra, xúc cảm truyền tới ngón tay đầy ấm áp tinh tế, ánh mắt Kiều Nhân nhìn thấy một vài đốm đỏ đỏ hiện trên xương quai xanh của anh, trên vết đỏ ấy còn nhìn ra được dấu răng mơ hồ.

Kiều Nhân rút tay về theo bản năng thì ngón tay càng bị anh nắm chặt hơn.

Kỳ Hàn Thanh khom lưng, giọng nói thật thấp: "Ai cảm thú?"

Kiều Nhân nghẹn giọng: "...Em"

Tiếng cười khê khàng vang lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô, lùa những sợi tóc lòa xòa ra khỏi váy.

Giây tiếp theo, Kiều Nhân nghe thấy anh nói: "Em biết là tốt rồi."

"..."

Kiều Nhân lè mề ở trong phòng ngủ cả nửa ngày, mãi đến hơn chín giờ mới thay xong quần áo.

Kỳ Hàn Thanh đã ngồi trên bàn ăn đợi cô.

Bữa sáng đơn giản thanh đạm, Kiều Nhân kéo ghế phía đối diện anh rồi ngồi xuống, khuôn miệng nhỏ xinh húp một thìa cháo.

Người đàn ông ngồi đối diện thỉnh thoảng lại nhìn cô, ánh mắt tồn tại cảm giác rất mạnh mẽ, Kiều Nhân đã ăn hơn nửa chén cháo, quả thực không nhịn được muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, ý nói không muốn anh nhìn chằm chằm mình như vậy thì chuông điện thoại vang lên.

Cô bấu môi, lời còn chưa nói ra đã phải thu về, lời điện thoại từ trong túi ra nhìn thì thấy số điện thoại của mẹ Tổng sáng chói trên màn hình.---

Rất rõ ràng, mẹ gọi tới là chất vấn Kiều Nhân tại sao cả đêm qua không về nhà.

Kiều Nhân đứng là khóc không ra nước mắt, cau mày rồi lại nhìn người ngồi đối diện với ánh mắt đáng thương cầu mong: "Mẹ em..."

-Đưa điện thoại cho anh.

-Không được.

Kiều Nhân quả quyết cự tuyệt, để cho anh nghe ư? Lúc đầu cô còn lưỡng lự giờ đã trực tiếp ấn nút nghe.

Giọng nói mẹ Tổng ngay lập tức ập tới, trong không gian lặng yên lại mang theo cuồng phong phần nổi chuẩn bị tràn vào: "Đêm qua ngủ ở đâu?"

"Nhà bạn ạ."

"Bạn nào?"

Kiều Nhân: "Bạn...nam ạ."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cô.

Đầu bên kia mẹ Tổng yên lặng mấy giây, có thể miễn cưỡng coi rằng giọng của mẹ đã bình tĩnh trở lại: "Bạn trai hay bạn là con trai?"

Kiều Nhân: "Bạn trai ạ."

"Đưa điện thoại cho nó mẹ nói chuyện."

Kiều Nhân: "..."

Dừng lại mấy giây, Kiều Nhân bịa ra một lý do: "Anh ấy đang không tiện ạ."

Mẹ Tổng lại càng đào bới vấn đề hơn: "Làm sao lại không tiện?"

"Anh ấy ở... phòng tắm."

"Hai đứa sớm đã...." Mẹ Tổng thờ dãi: "Được rồi, dù sao con cũng trưởng thành rồi, mẹ không can thiệp vào cuộc sống riêng của con nữa."

"Cơ mà hiện giờ lũ trai cận bạ tồn tại rất nhiều, mẹ sợ con bị người ta lừa." Dừng mấy giây mẹ Tổng đã chuyển đề tài: "Hôm nào đưa về cho mẹ và chú Ngụy nhìn qua một chút."

Trong đầu Kiều Nhân nghĩ, người đó mẹ đã sớm gặp rồi.

Chỉ sợ đến lúc thực sự đưa anh về nhà với tư cách bạn trai, hai người sẽ không thốt được thành lời.

Kiều Nhân sống dưới ánh mắt soi sẫm của mẹ Tổng nhiều năm đã sớm luyện cho mình bản lĩnh nói dối không chớp mắt: "Anh ấy muốn ra nước ngoài du học, phải chùng nửa năm sau mới về nước."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh khẽ cong lên.

Thật sự có thể nói lão già như vậy.

Mẹ Tổng: "Vậy mai gặp đi?"

"Hôm nay anh ấy bay rồi."

"Đi sớm như vậy sao?"

"Dạ."

Cô liếm môi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc mẹ Tổng buông tha mình: "Được rồi, vậy chờ đến lúc cậu ta về rồi tính sau."

Nghe xong một cuộc điện thoại mà Kiều Nhân không khác gì như đi đánh trận, gương mặt nhìn một cái, khuôn miệng Kỷ Hàn Thanh càng cong hơn, nụ cười cũng tràn đến khóe mắt.

Mẹ nó.

Cười cười cười, anh cười cái rầm.

Bên tai Kiều Nhân nóng lên, vừa trợn mắt nhìn anh, Kỷ Hàn Thanh đã đứng dậy vòng qua bàn bước đến bên cô: "Đúng là hôm nay anh phải đi công tác."

-Anh đi bao lâu?

-Một tuần.

"Bao giờ tăng ca thì gọi cho anh." Người đàn ông cúi người, một tay chống lên ghế Kiêu Nhân ngồi, sau đó anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô: "Lần sau tính tổng lại cả nợ cũ lẫn nợ mới."

Bạn đang đọc truyện *Con Tim Rung Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.